S. J. BOLTON

KURBAN

DOĞARSIN. YAŞARSIN. ÖLÜRLER.

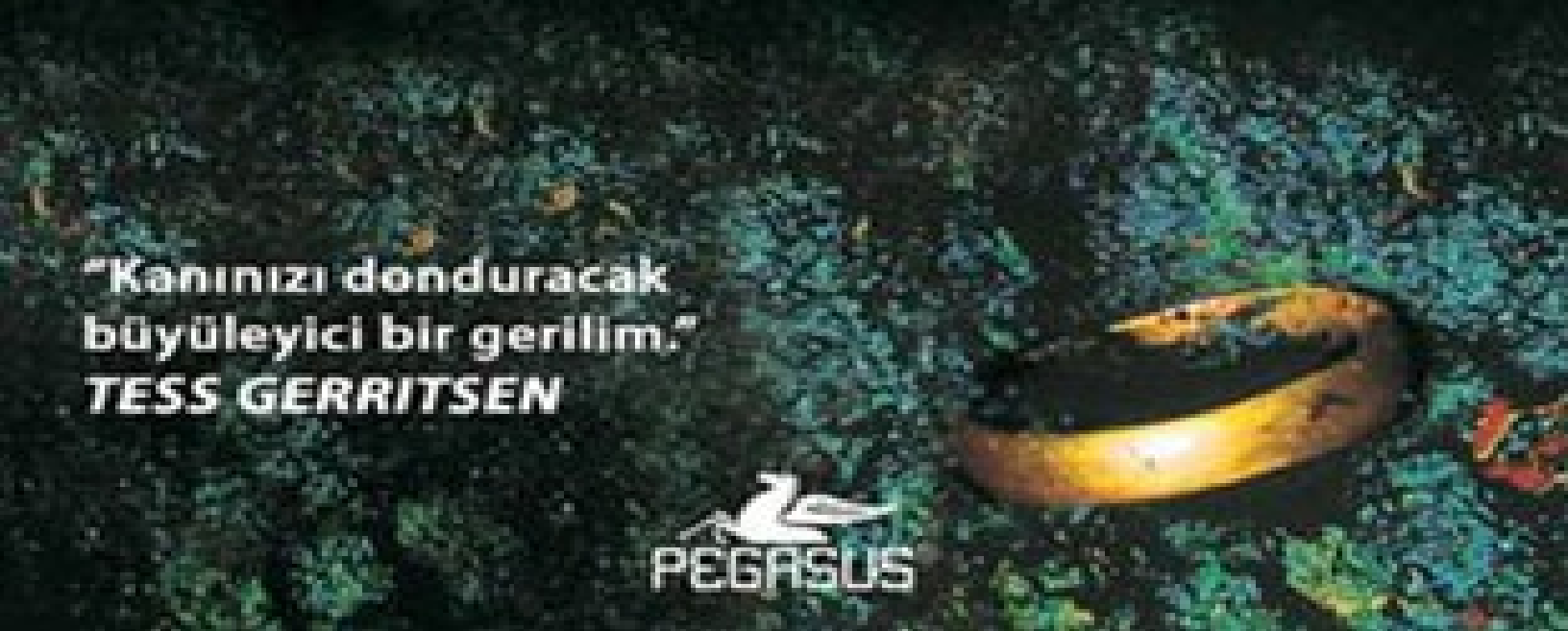

"Kanınızı donduracak büyüleyici bir gerilim."
TESS GERRITSEN

PEGASUS

S. J. Bolton Kurban

Pegasus Yayınlan: 177 Bestseller Roman: 27

S. J. BOLTON Özgün Adı: Sacrifice

Yayın Yönetmeni- İbrahim Şener Yayınevi Editörü: Özkan Özdeni Bilgisayar Uygulama: Meral Gök Kapak Uygulama: Yunus Bora Ülke Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Kilim Matbaası

Maltepe Mah. Litros Yolu Fatih Sanayi Sit.

No: 12/204-232 Topkapı/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Şubat 2009 ISBN: 978-605-5943-65-3

© PEGASUS YAYINLARI

Türkçe yayın hakkı The Buckman Agency

aracılığıyla alınmıştır. (© Corgi Books)

Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

PEGASUS YAYINLARI

Gümüşsüyü Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 27/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com '

İngilizce'den Çeviren: ÇAĞDAŞ ÖZKAN

S. J. Bolton Lancashire'da doğdu. Kariyerinin ilk zamanlarını pazarlama ve halkla ilişkiler alanlarında çalışarak geçirdi; bu sırada MBA'ini tamamladı ve nihayet Londra finans çevrelerinde yüksek bir konuma geldi. Serbest çalışıp kendine bir aile kurmak ve yazmak için şehri terk etti. İlk romanı olan Kurban'ı geleneksel Britanya folklörüne olan tutkusundan esinlenerek yazdı. Yazar eşi ve küçük oğluyla birlikte Oxford yakınlarında yaşamaktadır.

Her şeyi mümkün kılan Andrew'e ve bunca zahmete değmesini sağlayan Hal'a...

Önsöz

Kurban bir Shetland efsanesinden esinlenilerek yazılmış olan hayal ürünü bir kitaptır. Hikayenin gerçeğe uygunluğu açısından Shetland'da yaygın olan soyadlarını kullanmama rağmen kitabımdaki Shetland karakterlerinin hiçbiri ölü ya da diri gerçek kişilere dayanmamaktadır. Franklin Stone Hastanesi ile Gilbert Bain'i kastetmiyorum ve yeryüzünde Tronal Adası diye bir yer de bulunmuyor.

Kitabım da yer alan olayların Shetland'da gerçekleşmiş olduklarına inanmak için hiçbir nedenim yok.

'Sadece ayın uluduğu, kurtların ise sessiz kaldığı geceler vardır." George Carlin

1

Cesetle başa çıkabilirdim. Beni allak bullak eden şey cesedin haliydi.

Hayatını insan vücudunun zaaflarından kazanan bizler ölümle içli dışlı olmayı neredeyse mesleğimizin bir parçası olarak kabulleniriz. Ruhun kemik, kas, yağ ve tendonlar-dan oluşan dünyevi bedeninden ayrılması birçok insan için gizemli bir süreçtir. Bizler içinse ölüm ve çürüme meseleleri anatomiye giriş dersi ile soğuk çeliklerin parıldadığı odada beyaz örtülerin altına tıkılmış insan şekillerine attığımız ilk bakıştan itibaren acımasız bir şekilde basitleşmektedir.

Yıllar boyunca ölümü sayısız kere ler gördüm, inceledim, kokladım, taşıdım, hatta bazen sesini bile duydum (içindeki sıvılar çökerken cesedin çıkardığı fısıldama benzeri yumuşak sesler) ve ölüme son derece alıştım. Sadece önüme atlayıp Boo! diye bağırmasını beklemiyordum.

Bir keresinde içkili bir öğle yemeğindeki dedektiflik tartışmaları sırasında birisi ölü bir bedenle karşı karşıya kalsam ne tepki vereceğimi sormuştu. Adamın neyi kastettiği ortadaydı ve aptalca kelimeler ağzından çıktığı an bile gülüyordu. Ona bilmediğimi söyledim. Ama bunu zaman zaman düşünürüm. Bay Kadavra beni gafil avlasa ne yapardım? Profesyonelce davranıp yaşam belirtilerini kontrol ederek çevre koşullarını mı aklıma kazırdım; yoksa bağırarak kaçar mıydım?

Derken sorumun cevabını aldığım gün geldi çattı.

O sabah kiraladığım mini ekskavatöre tırmanırken yağmur yağmaya başlamıştı. Damlalar tatlı tatlı çiseliyordu ama tepemizdeki kara buluttan bunun hafif bir ilkbahar yağmuru olmayacağını anlamıştım. Mayıs ayının başlarında olmamıza rağmen bu kadar kuzeyde sağanak yağışlara hâlâ her gün rastlanıyordu. Aklımdan ıslak havada kazı yapmanın tehlikeli olabileceği fikri geçti ama yine de motoru çalıştırdım.

jamie tepenin yaklaşık yirmi metre üstünde yan dönmüş biçimde yatıyordu. Sağ ön ve arka bacakla rı toprağın üstüne uzanmıştı. Soldaki çift ise vücudundan yukarı fırlamış, toynakları çimlerin iki karış üstünde salmıyordu. Uyuyor olsa komik bir görüntü olacaktı bu; ölüyken bir garipti. Kafası ile makatının etrafında sinek sürüleri vızıldıyordu. Ölüm anında başlayan çürüme sürecinin Jamie'nin iç organlarını hızla kemirmekte olduğunu biliyordum. İç organları görülmeyen bakteriler tarafından yeniyordu. Sinekler yumurtalarını yerleştirmiş olmalıydı ve birkaç saat içinde yumurtalarından

çıkacak olan kurtçuklar etini yırtarak yollarına devam edeceklerdi. Bu da yetmiyormuş gibi yan taraftaki çite konan saksağan bir Jamie'ye bir bana bakmaya başlamıştı.

Lanet olası kuş, gözlerinin peşinde, diye düşündüm; güzel, narin, kahverengi gözlerinin. Jamie'yi kendi başıma gö-mebileceğimden emin değildim, ancak oturup en iyi arkadaşımın saksağan ve kurtçuklar tarafından lime lime edilmesini izleyemezdim.

Sağ elimi gaz pedalına koyarak devir sayısını artırmak için kendime doğru çektim. Hidroliklerin canlandığını hissedince her iki direksiyon çubuğunu da öne ittim. İleri atılan kazıcı, tepeyi tırmanmaya başladı.

Tepenin dik kısmına ulaştığımda hızlı bir hesap yaptım. İki, iki buçuk metre derinliğinde bir çukura ihtiyacım vardı.

Yaklaşık bir buçuk metrelik boyuyla Jamie oldukça büyük bir attı. Yamaçta kenarları iki buçuk metrelik küp bir çukur kazmam gerekiyordu. Bu da çok fazla toprak demekti, şartlar ideal olmaktan çok uzaktı ve ben de bir kazıcı şoförü değildim; aracı kiraladığım yerde aldığım yirmi dakikalık bir dersin ardından kendi başıma kalmıştım. Duncan'in yirmi dört saat içinde evde olmasını bekliyordum ve aklımdan 'bekle-sem daha mı iyi olur' fikri geçti. Çitin direğinde duran saksağan sırıtarak yana doğru ukala bir adım attı. Dişlerimi sıkarak kontrolleri yeniden öne doğru ittim.

Sağ tarafımdaki çimenlikte bulunan Charles ve Henry tatlı ve üzgün yüzleri çitin üstünden sarkarak beni izliyorlardı. Bazı insanlar size atların aptal olduklarını söyleyecektir. Onlara asla inanmayın! Bu asil hayvanların da birer ruhları var ve kazıcı ile Jamie'ye doğru tırmanırken o ikili benim acımı paylaşıyordu. İki metre kala aracı durdurup aşağı atladım.

Jamie'nin yanma çömelip siyah yelesini okşarken sineklerin bazıları saygılı bir mesafeye çekilme nezaketini göstermişti. Bundan on sene önce Jamie genç bir atken ve ben de Aziz Mary's'de doktorken hayatımın aşkı -daha doğrusu o zamanlar öyle düşünüyordum- tarafından terk edilmiştim. Kırık kalbimle arabamı ailemin Jamie'nin de içinde yaşadığı Wiltshire'daki çiftliğine sürmüştüm. Arabamın sesini duyduğunda kafasını bölmesinden dışarı çıkarmıştı. Yanma yürüyüp başımı onunkine yaslamadan önce nazikçe burnunu ok-şamıştım. Yarım saat sonunda burnu gözyaşlarımla sırılsıklam olmasına rağmen yerinden bir milim bile kıpırdamamıştı. Fiziksel anlamda becerebilse beni kollarına alacaktı.

Jamie, tatlı Jamie, rüzgar kadar hızlı ve kaplan kadar güçlüydü. Büyük, nazik yüreği nihayet pes etmişti ve onun için yapabileceğim son şey lanet olası derin bir çukur kazmaktı.

Kazıcıya dönüp kolunu kaldırarak tekne kısmım indirdim. Yarısına dek toprakla dolu olarak yukarı kalktı. Fena değil. Kazıcıyı döndürüp toprağı boşalttıktan sonra tekneyi yeniden savurdum ve aynı işlemi tekrarladım. Bu kez tekne ağzına dek koyu kahverengi yoğun toprak ile dolmuştu. Buraya ilk geldiğimizde Duncan yeni işinde başarısızlığa uğraması halinde kömürü işçisi olabileceğine dair bir şaka yapmıştı. Topraklarımız bir ila üç metre derinliğe dek kömürle kaplıydı ve kazılması ekskavatörle bile çok zordu. Kazmaya devam ettim.

Bir saatin sonunda yağmur bulutlan sözlerini yerine getirmiş, saksağan beklemekten vazgeçmiş ve çukurum yaklaşık iki metre derinliğe ulaşmıştı. Tekneyi indirmiş ileri ittiriyordum ki bir şeye takıldığını hissettim. Kolun etrafından aşağı doğru bir göz attım. Karmakarışıktı—bu kez etraf çamur doluydu. Kolu bir parça kaldırıp yeniden baktım. Bir şey yolu tıkıyordu. Tekneyi boşaltarak kolu iyice yukarı kaldırdım. Ardından kabinden atlayarak deliğin kenarına doğru yürüdüm. Kömür yüzünden rengi kahverengiye dönmüş bir örtüye sarılı geniş bir nesne kazıcı tarafından yarı yarıya topraktan çıkartılmıştı. Önce aşağı atlamayı düşünsem de aracı çok yakına parketti-ğimi fark ettim; çukurun kenarlarından -artık iyice ıslanmış olan- kömürler parçalanıp dökülüyordu.

Kötü fikir. Yağmur yağarken ve bir buçuk tonluk bir mini ekskavatör tepemdeyken topraktaki bir delikte kapana kısılmak istemiyordum. Kabine atlayarak kazıcıyı beş metre geri götürüp park ettikten sonra aşağı inip çukura döndüm.

Ve aşağı atladım.

Hava birden sessizleşip karanlıklaşmıştı. Rüzgarı artık hissedemiyordum ve rüzgar tarafından taşındığını tahmin ettim yağmur şiddetini yitirmişti sanki. Yakınlardaki koya

vuran dalgaların ya da bir arabanın motor sesini bile duyamı-yordum. Dünyayla ilişkim kesilmiş, yerdeki bu deliğe tıkılıp kalmıştım ve bu durumdan pek de hoşnut sayılmazdım.

Keten bir örtüydü bu. Pürüzsüz tüylü yüzeyinden anlamıştım. Etrafındaki toprak yüzünden koyu kahverengiye boyanmıştı ama üstündeki örgüleri seçebiliyordum. Belli aralıklarla beliren yıpranmış köşelerinden örtünün otuz santim genişliğinde şeritler halinde kesilerek içindeki nesneyi aşırı büyük bir bandaj gibi sarmaladığını görebiliyordum. Paketin oldukça geniş olan bir ucu önce daralıyor ve ardından derhal yeniden genişliyordu. Yaklaşık bir metrelik kısmını açığa çıkarmıştım ama daha fazlası gömülüydü.

Suç mahalli, dedi kafamın içinde bir ses; tanımadığım bir sesti bu, daha önce hiç duymamıştım. Hiçbir şeye dokunma, yetkilileri ara.

Saçmalama, diye cevap verdim. Karmakarışık bir yığın ya da evcil bir köpeğin kalıntılarını soruşturmaları için polisi aramayacaksın.

Yaklaşık on santim kadar çamura saplanmıştım ve giderek de batıyordum. Başımdan akan yağm ur damlaları gözlerime doluyordu. Yukarı baktığımda tepedeki gfi bulutun kalınlaş-tığını gördüm. Normalde yılın bu zamanında güneş akşam saat ona dek batmıyordu ama bugün kendisini bir daha görebileceğimizi hiç sanmıyordum. Bakışlarımı aşağı çevirdim. Eğer bu bir köpekse oldukça büyük bir köpek olmalıydı.

Mısır mumyalarını düşünmemeye çalıştım ama şu ana dek açığa çıkan kısım bariz bir şekilde insana benziyordu ve birileri üstünü dikkatle örtmüştü." Eski püskü eşyalar için kim bu kadar uğraşırdı ki? Belki de çok sevilen bir köpekti. Yığının köpek biçiminde olmaması dışında tabii. Parmağımı bandajların arasına sokmaya çalıştım. Yerlerinden kımıldamıyorlardı bile, bıçak kullanmadan gevşemeyeceklerini anlamıştım.

Bu da eve geri gitmem anlamına geliyordu.

Delikten yukarı tırmanmak aşağı atlamaktan çok daha zorluydu ve üçüncü denememde de geri düşünce içimden bir panik dalgası geçti. Kendi mezarımı kazdığım ve içini dolu bulduğum fikri aklıma saplanıp kalmıştı. Dördüncü denememde yukarı çıkmayı başardıktan sonra eve doğru koşmaya başladım. Arka kapıya geldiğimde lastik çizmelerimin ıslak, siyah kömürle kaplı olduğunu fark ettim; o akşamın ilerleyen saatlerinde mutfak zeminini yıkayacak bir ruh halinde olmayacağımı biliyordum. Arazimizin arka kısmında minik bir kulübe vardı. İçeri girip çizmelerimi bir çift eski koşu ayakkabısı ile değiştirdim ve bulduğum küçük bahçe malasını yanıma alarak eve döndüm.

Mutfakta bulunan telefon bana bakıyordu. Arkamı dönerek çatal bıçak çekmecesinden tırtıklı bir sebze bıçağı aldım. Sonra geri döndüm... zihnimde mezarlık kelimesi yanıp sönüyordu.

Çukur, dedim kendi kendime kesin bir biçimde. Yalnızca bir çukur.

Geri dönüp aşağı indiğimde aradan çok uzun bir zaman geçmiş gibiydi. Sanki gizli bir patikayı açı ğa çıkaracakmışım ve ilk adımı attıktan sonra da hayatım tamamen değişecekmiş -ille de iyi yöne doğru olmak zorunda değil- gibi hissediyordum. Yukarı tırmanıp çukuru örtmeyi ve Jamie için başka bir mezar kazarak gördüklerimden kimseye bahsetmemeyi bile düşündüm. Yabancı nesneye doğru emeklerken düşünüyordum, bir süre sonra kaskatı kesilip öyle üşümüştüm ki artık hareket etmem gerekiyordu. Malayı elime aldım.

Toprak yumuşaktı ve yığının kalan otuz santimlik kısmını açığa çıkarmak için çok uzun süre kazma m gerekmemişti. Geniş tarafından kavrayarak nazikçe kendime doğru çektim. Yumuşak bir şapırtı çıkararak kalan kısmı da topraktan kurtuldu.

Yığının ilk bulduğum taraftaki ucuna uzanarak gevşetmek amacıyla kumaşı sertçe çektim. Ardın dan bıçağın ucunu içeri sokarak -ve sol elimle sıkıca tutarak- yukarı kaydırdım.

Karşımda bir insan ayağı vardı.

Çığlık atmadım. Hatta gülümsedim bile. Çünkü örtü kayıp düştüğünde ilk hissettiğim şey muazzam bir rahatlamaydı: Bir çeşit terzi mankeni olmalıydı içindeki, çünkü bu renkte bir insan cildi yoktu. Tuttuğum nefesimi bırakarak gülmeye başladım.

Birden durdum.

Ayağın derisi üstünü örten kumaş ve içindeki kömürle aynı renkteydi. Elimi uzattım. Tarif edilemeyecek bir soğukluk: Kesinlikle organikti. Parmaklarımı hafifçe üstünde gezdirdikçe cildin altındaki kemik yapısını, küçük parmağın yanındaki nasırı ve topuk kısmındaki sert deri parçasını hissedebiliyordum. Gerçek bir ayaktı bu, kömür tarafından koyu kahverengiye boyanmış olsa bile.

Ayak benimkilerden biraz daha küçüktü ve tırnakları manikürlüydü. İnce bir bileği vardı. Bir kadın bulmuştum. Genç olmalıydı, yirmilerinde ya da otuzlarının başında.

Örtüyle sarmalanan vücudun kalanına bir göz attım. Göğsün bulunması gereken bölgede yaklaş ık otuz beş santim çapında kaba bir daire şeklinde geniş bir leke görülüyordu; kumaş renk değiştirip

koyulaşrmş, neredeyse simsiyah olmuştu bu kısımda. Ya topraktaki bir şey yüzünden kararmış ya da kumaş kadın gömülmeden önce lekelenmiş olmalıydı.

Daha fazlasını görmeyi gerçekten istemiyordum; yetkilileri arayıp bununla onların ilgilenmelerini sağlamalıydım. Ama bir şekilde kendimi koyu renkli kumaşı tutup kesmekten alıkoyamadım. On santim, on beş, yirmi. Altındakini görmek için örtüyü tamamen kaldırdım.

O an bile çığlık atmadım. Bana ait değilmiş gibi gelen bacaklarımın üstünde doğrulup çukurun kenarına dek geriledim. Ardından arkamı dönerek hayatım tehlikedeymişçe-sine yukarı sıçradım. Yukarı çıktığımda sadece birkaç metre ötemdeki ölü atın görüntüsü beni şaşırttı. Jamie'yi tamamen unutmuştum. Ama saksağan unutmamıştı. Jamie'nin kafasına konmuş, çılgın gibi didikliyordu. Kafasını kaldırıp suçlu gözlerle bana baktı ve yemin ederim ki gülümsedi. Gagasında içinden kanlar sızan parlak bir şişkinlik fark ettim: Jamie'nin gözüydü bu.

İşte o an çığlığı bastım.

Jamie'nin yanında oturmuş bekliyordum. Hâlâ yağmur yağıyordu ve iliklerime dek ıslanmıştım ama aldırmıyordum artık. Kulübelerden birinde bulduğum yeşil renkli eski kanvas çadırı sadece kafası açıkta kalacak şekilde Jamie'nin vücudunun üstüne örtmüştüm. Zavallı yaşlı atım bugün gömüleme-yecekti. Kestane renkli güzel tüylerini okşayıp yelesini örerek sessiz nöbetimi yerine getiriyordum.

Artık Jamie'ye bakamaz hale gelince kafamı kaldırı p Tresta Voe olarak bilinen koya baktım. Fiyort benzeri çökük vadilere dünyanın bu bölgesinde sıkça rastlanıyordu, kıyı şeridi hassas bir ipek kozası gibi onlarcası tarafından lime lime edilmişti. Çatlak, eğik şekillerini tam olarak tarif etmek mümkün değildi, ama evimizin üstündeki tepeden önce toprağı, ardından kumlarla çevrili, dar bir koy oluşturan suları ve bu sırayla devam eden tepecikler ile suları görebiliyordum. Yükseklere çıkıp yeterince uzağa bakabilsem bu ikilinin, toprak ve su, birbirilerini kayaların nihayet pes ettiği Atlantik'e dek takip ettiklerini görebilirdim.

Britanya Adaları'nm en uzak ve muhtemelen en az bilineni olan Shetland Adala rı'ndaydım. İskoçya'nın kuzeydoğu ucundan yaklaşık yüz mil uzakta bulunan Shetland yüz kadar adadan oluşuyordu. Tamamı martı ve benzeri yabani hayvanlarla dolu adaların on beşinde yerleşim vardı.

Sosyal, ekonomik ve tarihi açılardan olağanüstü bir konuma sahip olan adalar coğrafi konum anlamında tuhaflığın sınırlarında dolanıyordu. İlk kez bu noktada durduğumuzda kollarını bana dolayan Duncan kulağıma çok uzun zaman önce ağır buzdağları ile kadim granit kayalar arasında korkunç bir savaş yaşandığını fısıldamıştı. Shetland -deniz mağaraları, su girintileri ve fırtınalar, sularla aşınmış kayalıklar- bu savaşın bir sonucuydu. O zamanlar hikaye hoşuma gitmişti ama artık eksik olduğunu biliyordum; savaş hâlâ devam ediyordu. Hatta bazen Shetland ile insanlarının rüzgar ve denizle yüzyıllardır savaştıklarını... ve kaybettiklerini düşünürüm.

Gelmeleri yirmi dakika sürdü. Avluya ilk giren ön kanadında Kelt sembolü bulunan kendine özgü mavi şeritli beyaz araba olmuştu. Arabanın üstündeki sloganda Dion is Cuidi-ch, Koruma ve Hizmet yazıyordu. Polis arabası siyah ve geniş bir dört çeker ile gümüş renkli, yepyeni ve tertemiz bir spor Mercedes tarafından takip ediliyordu. Polis arabasından üniformalı iki jandarma indi ama grup yaklaşırken ben diğer ara- balardakileri izlemekle meşguldüm.

Mercedes'i süren kadın bir polis için çok ufak tefek gibiydi. Omuzlarına inen kopkoyu saçları yüzünü çevrelemişti. Yaklaştığında ince, zarif vücut hatları ve ela yeşil renkli gözleri olduğunu farkettim. Harika bir cildi vardı, burnunun etrafi kahve tonunda çillerle hafifçe kaplanmıştı. Yeşil renkli yeni avcı botları, lekesiz bir avcı montu ve koyu vişne renginde bir yün pantolon giyiyordu. Kulağmdaki altın küpeler ile sağ elinde bulunan birkaç yüzük göze çarpıyordu.

Dörtçekerden inen adam onun yanında bir dev gibi duruyordu; en azından bir seksen beş boyu nda ve geniş omuzluydu. Kadın gibi o da avcı montu ve yeşil botlar giymişti ama onunkiler aşınmış ve en az on yıllıkmış gibi duruyordu. Adamın gür saçları kızılımsı bir sarı renkteydi ve soluk teni dışarıda çok fazla zaman geçiren insanlarda olduğu gibi kılcallanıp yanmıştı. Keçeleşmiş, dev gibi elleri vardı. Bir çiftçi gibi görünüyordu. Yaklaşıp Jamiemin kafasını bir örtü ile örttüklerinde ayağa kalktım. Ne derseniz deyin ama benim kitabımda atların bile mahremiyet hakkı bulunmaktadır.

'Tora Guthrie?" diye sordu adam iki metre ötemde durup ayaklarımın dibindeki çadır beziyle kaplı şekle bakarak.

"Evet," dedim kafasını kaldırıp bir kez daha bana bakarken. "Ve sanırım şuradaki ilginizi daha çok çekecektir." Deliği işaret ettim. Kadın çoktan çukurun kenarına gitmiş, aşağı bakıyordu bile. Arkasından iki polis arabasının daha avluma girmelerini izledim.

Polis çiftçi karışımı adam iki adımda çukurun kenarına ulaştı. Aşağı bir göz attıktan sonra bana döndü.

"Ben Kuzey Jandarmasından Dedektif Müfettiş Andy Dunn," dedi. "Cinayet Masası. Bu da Dedektif Çavuş Dana Tulloch. Sizi içeri götürecek."

"Yaklaşık altı ay," dedim titrememin ne zaman biteceğini merak ederek.

Mutfaktaydık, bir diğer jandarma odanın köşesinde beklerken Dedektif Ç avuş Tulloch ile çam masanın etrafında oturuyorduk. Normalde mutfak evimizin en sıcak bölgesidir ama bugün pek öyle hissetmiyordum. Çavuş montunun boyun kısmını açmış ama çıkarmamıştı. Kadını suçlayamazdım ama onu bu şekilde giyinik görmenin içimi ısıtmadığı kesindi. Diğer jandarmanın da montu hâlâ üstündeydi ama en azından kahve yapmıştı ve ellerimin arasındaki sıcak kupa biraz olsun rahatlamamı sağlıyordu.

Çavuş Tulloch minik bir cep bilgisayarını izin istemeden duvardaki sokete ta kmış, yönelttiği soruların arasında 1950'lerden kalma yazıcıları bile şaşırtacak bir hızla bir şeyler yazıyordu.

Yaklaşık otuz dakikadır içerideydik. Islak kıyafetlerimi değiştirmeme izin verilmişti. Hatta bunun için ısrar bile ettiler. Giydiğim her şey paketlenerek bekleyen arabalardan birine taşındı. Duş alma firsatım ise olmamıştı ve ellerimdeki kömür lekeleri ile tırnaklarımın dibindeki koyu kahverengi toprak beni son derece rahatsız ediyordu. Oturduğum yerden dışarıyı göremiyordum ancak avluya birkaç arabanın daha girdiğini duydum.

Son bir saat içinde başıma gelenleri giderek daha yorucu bir hal alan detaylı bir şekilde tam üç kez anlatmıştım. Belli ki sıra artık farklı türden sorulara gelmişti. "Beş ya da altı ay," diye tekrarladım. "Buraya geçtiğimiz yılın Aralık ayının başlarında taşındık."

"Neden?" diye sordu çavuş. Yumuşak ve tatlı doğu kıyısı aksanını fark etmiştim. Shetlandlı değildi.

"Harika bir manzara ve kaliteli bir hayat için," diye cev.ap verdim, kadında beni rahatsız eden şe yin ne olduğunu merak ederek. Şikayet edecek bir şey olmamıştı: Biraz ilgisiz ve soğuk da olsa nazik ve profesyonel bir tavrı vardı. Kelimeleri oldukça ekonomik kullanıyordu, ağzından daha gereksiz bir tek kelime bile çıkmamıştı. Buna karşılık ben çok fazla konuşuyor ve her geçen dakika daha da tedirginleşiyordum. Bu minik, güzel kadın bana kendimi çok iri, kötü giyinmiş, kirli ve -en önemlisi- suçlu gibi hissettiriyordu.

"Ayrıca burası Birleşik Krallık'taki en güvenli yerlerden biri," diye neşeli bir g ülümsemeyle ekledim. "En azından iş ilanında söylenen buydu." Masanın üstünden kadına doğru eğildim. Yüzüme bakmakla yetindi.

"Bunun biraz garip olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum," diye gevezelik ettim. "Yani, bir işe başvururken ne düşünürsünüz ki? Maaşı iyi mi, ne kadar tatiliniz var, çalışma saatleri nedir, bölgedeki ev fiyatları ve okul

durumu. "Güvenli mi?" Bunu kaç kişi merak eder? Sanki güvenliği engelleyen bir durum varmış gibi düşüneceğim neredeyse."

Dedektif Çavuş Tulloch an cak rüyalarımda görebileceğim türden bir iradeye sahipti. Göz temasını keserek bakışlarını henüz dokunmadığı kupastna çevirdi. Ardından kupayı kaldırarak dikkatlice yerine geri koymadan önce bir yudum aldı. Ruju kupanın ağzında hafif pembe bir iz bırakmıştı. Ben şahsen asla ruj sürmem ve ruj lekelerinden de nefret ederim. Arkamda bırakılamayacak kadar kişisel bir şey olarak görüyorum ruj izini; sanki tamponunuzun ambalajını bir başkasının salonuna firlatmak gibi bir şey.

Çavuş Tulloch bana bakıyordu. Gö zlerinde adını koyamadığım bir parıltı vardı. Ya kızmıştı ya da hayatından çok memnun olmalıydı.

"Eşim bir gemi brokeridir," dedim. "Londra'daki Baltic Exchange şirketinde çalışıyordu. Geçtiğimiz yılın ortalarına doğru bu taraflardaki bir şirketten üst düzey bir ortaklık teklifi aldı. Reddedemeyeceği kadar iyi bir teklifti."

"Sizin için sıkıntılı olmuş olmalı. Güney İngiltere'den ta buralara gelmişsiniz."

Sözlerindeki gerçeği doğrulayarak başımı eğdim. Büyüdüğüm verimli İngiliz topraklarından ço k uzaklardaydım; Duncan ile geçtiğimiz beş yıl boyunca yaşayıp çalıştığımız Londra'nın tozlu ve gürültülü sokaklarından çok uzaktaydım; anne babamdan, erkek kardeşlerimden, arkadaşlarımdan çok uzaktaydım— atları saymıyorum bile. Evet, evimden çok çok uzaklardaydım.

"Benim için belki," dedim sonunda. "Duncan bir adalı. Çocukluğu Unst'da geçmiş."

"Güzel bir adadır. Bu ev size mi ait?"

Başımla onayladım. Duncan evi geçtiğimiz yıl yeni işinin detaylarını halletmek üzere yaptığı birka ç seyahat sırasında bulmuş ve sahibine satın almayı teklif etmişti. Otuzuncu yaş gününde eline geçen bir fon sayesinde ev kredisine başvurmamız bile gerekmemişti. Yeni evimizi ilk gördüğümde satın alınmıştı bile ve A971 boyunca eşyalarımızı taşıyan kamyonetleri takip ediyorduk. Yaklaşık bir asırlık, geniş, taş bir ev görmüştüm. Kocaman çerçeveli pencereleri ön tarafta Tresta Voe'ya, arka tarafta ise VVeisdale tepelerine bakıyordu. Güneş parladığmda (ki sizi temin ederim, ara sıra parlıyor) harika bir manzarası vardı. Dışarıda atlar için yeterince arazimiz, evin içinde ise ikimiz ve olası ziyaretçilerimize yetecek kadar yerimiz bulunuyordu.

"Kimden aldınız?"

Sorunun önemini kavrayarak daldığım hayallerden sıyrıldım. "Pek emin değilim," diye itiraf ettim.

Çavuş bir şey söylemedi, kaşlarını kaldırmakla yetindi. İlk kez yapmıyordu bu hareketi. Bunun bir sorgulama yöntemi olup olmadığını merak ettim: Kendin hakkında hiçbir şey söyleme ve şüphelinin gevezelik etmesine izin ver. Cinayet sorüşturmasındaki bir şüpheli olduğum gerçeğini o an kavradım; ve aynı anda hem korkup hem sinirlenip hem de memnun olunabileceğini.

"O konuyla eşim ilgilenmişti," dedim.

Kaşları hâlâ yukarıdaydı.

"İş akdimi tamamlamak için Londra'da çalışıyordum," diye ekledim, memurun be nim tüm finansal meseleleri kocalarına bırakan kadınlardan olduğumu düşünmesini istemiyordum, öyle olsam bile. "Ama bizden önce burada uzun

süre kimsenin yaşamadığını biliyorum. Taşındığımızda ev oldukça kötü durumdaydı."

Bakışlarım çok d a düzenli olmayan mutfağımda gezdirdikten sonra bana çevirdi.

"Önceki sahipleri bir çeşit vakıfmış sanırım. Kiliseyle ilgili bir örgüt olmalı." Bu konuyla hiç ilgilenmemiştim. İşimde çok meşguldüm ve taşınma işleriyle ilgilenmek istememiştim. Duncan'm anlattıklarına başımı sallayıp imzalamamı istediği yeri imzalamıştım.

"Evet, kesinlikle kiliseyle alakalı birileriydi/' dedim, "çünkü uygun bir biçimde davranacağımıza dair bir taahhütname imzalamıştık."

Çavuşun gözleri giderek koyulaşıyor gibiydi. "Yani?" "Aslında oldukça uçuk şeyler. Evi bir tapınma mekanı olarak kullanmayacağımıza, içki içilen ve kumar oynanan bir yere dönüştürmeyeceğimize ve cadılıkla uğraşmayacağımıza dair maddelerdi."

Bunları anlattığımda insanların eğlenmesine alışkındım. Çav uş Tulloch ise sıkılmış gibi görünüyordu. "Bu tür bir akit, hukuki anlamda icra edilebilir mi?" diye sordu.

"Muhtemelen hayır. Ama neticede cadılıkla uğraşmadığımız için söz konusu olmayacaktır."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi gülümsemeden. Söyled iğim bir şeye mi bozulduğunu merak ettim ama aldırmama kararı aldım. Bu kadar hassas bir yapısı varsa kendine başka bir iş kolu seçmeliydi. Oda giderek soğuyordu ve kollarımla bacaklarım kaskatı kesilmişti. Gerinerek ayağa kalktım ve yüzümü pencereye döndüm.

Tam bir suç mahalli olmuştu ortalık: İçlerinde beyaz plastik muşambadan yapılmış gibi görünen tulumlar giymekte olanların da bulunduğu daha fazla sayıda polis gelmişti. Kazı

yerimin üstüne bir çadır kurulmuştu. Kırmızı beyaz şeritli bir bant dikenli telli çitimiz boyunca ilerleyerek avludan dışarı dar bir patikayı açıkta bırakıyordu. Üniformalı bir polis Jamie'nin çok yakınında duruyordu. İzlerken sigarasının külünü üstüne örttüğüm örtüye silkti. Arkama döndüm.

"Ama oradaki c esedin hali göz önüne alındığında belki de buralarda birileri büyücülükle uğraşıyordun"

Yerinde doğruldu, sıkkın bakışları yüzünden kaybolmuştu.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Otopsi sonuçlarını beklemelisiniz. Yanlış düşünüyor olabilirim. Uzmanlık alan ım pelvik bölge, göğüs değil. Ve bir de arkadaşlarınıza dikkatli olmalarını söyleyebilir misiniz? O atı çok severdim."

"Sanırım şu an akıllarında atınızdan başka şeyler var, Dr. Guthrie."

"Bayan Hamilton. Ve bana biraz olsun saygı gösterebilirler."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Arazime ve hayvanlarıma saygı gösterin. Ölü olsalar bile."

"Hayır, 'Bayan Hamilton' ile ne demek istiyorsunuz?"

İçimi çektim. "Ben bir uzman cerrahım. Bizlere Bay ya da Bayan şeklinde hitap edilir, Dr. değil. Guthrie eşimin soyadı. Ben kendi adımla kayıtlıyım.

"Bunu hatırlamaya çalışırım. Bu arada atınızla ilgilenmemiz gerekiyor."

Ayağa kalktı. Kalp atışlarım hızlanmıştı.

"Cesetten kurtulmamız lazım," diye devam etti. "Bir an önce."

Yüzüne bakakaldım.

"Bugün," diye vurguladı cevap vermediğimi görünce.

"Siz işinizi bitirince onu kendim gömerim," dedim bece -rebildiğim kadar kesin bir sesle.

Başım salladı. "Korkarım bu mümkün değil. Anakaradan gelen Bilimsel Destek Ünitesi yakında varmış olur. Tüm bölgeyi süpürmeleri gerekecek. Burada haftalarca kalabiliriz. Çürüyen bir at yanımızdayken çalışamayız."

Sanırım seçtiği titiz ama duyarsız kelimelerdi göğsümü sıkan; bir yandan çılgının teki olduğumu söylüyor, öte yandan da önümüzdeki birkaç dakika boyunca söyleyeceklerimi dikkatle seçmem konusunda beni uyarıyordu sanki.

"Ve atınızı kendi başınıza gömmenizin birkaç yıldır yasadışı olduğunu bildiğinize de eminim," diye devam etti. Yüzüne baktım. Elbette biliyordum lanet olası kanunu: Annem otuz senedir bir binicilik okulu işletiyordu. Ama burada durup da Çavuş Tulloch'la Shetland'da bir at gömdürmenin yüksek maliyetini tartışmayacaktım. Ayrıca jamie'nin yakınlarımda olmasını istediğimi bilmesi

gerekmiyordu.

Tulloch ayağa kalkarak etrafına bakındı . Buzdolabının üstünde duvara monte edilmiş olan telefonu fark edince o tarafa doğru yürüdü.

"Gerekli görüşmeleri siz mi yaparsınız," dedi, "yoksa ben mi yapayım?"

O an suratına gerçekten bir tane geçirebilirdim, hatta kadına doğru yürümeye bile ba şlamıştım ki gözümün ucuyla odadaki diğer askerin hareketlendiğini fark ettim. Neyse ki Tulloch ahizeyi yerinden kaldıramadan telefon çaldı. Daha da sinirlenmeme neden olan bir hareketle telefonu açıp bana uzattı. "Size," dedi.

"Bak sen!" Yerimden kımıldamadım bile.

Elini geri çekti. "Konuşacak mısınız, yoksa kapatayım

mı? Önemli bir şey olabilir."

En tatlı bakışımı takınarak telefonu elinden kaptım ve arkamı döndüm. Daha önce hiç duymadığım bir ses konuşmaya başladı.

"Bayan H amilton, ben Kenn Gifford. Yirmi sekiz yaşında bir hastamız var. Otuz altı haftalık hamile. On beş dakika önce geldi, çok kan kaybetmiş. Hafif fetal sıkıntı işaretleri var."

Kendimi konuya odaklanmak için zorladım. Kenn Gifford da kimin nesiydi? Doktor lardan biri miydi ya da geçici biri?

"Adı ne?" diye sordum.

Gifford bir şey söylemedi. Kağıt hışırtılarını duyabiliyordum. "Janet Kennedy."

Yarım ağızla küfürü bastım. Janet'i yakından gözlüyor -dum. Yaklaşık yirmi kilo almıştı, plasenta praevia halindeydi ve bunlar yetmezmiş gibi kan grubu da negatifti. Altı gün sonra sezaryen olacaktı ama erken doğuma girmişti işte. Saate baktım. Beşi çeyrek geçiyordu. Bir an düşündüm.

Plasenta praevia plasentanın uterusun üst kısmı yerine alt kısmına yerleşmes i anlamına geliyordu. Bu durumda plasenta bebeğin çıkış yolunu tıkamaktadır, yani ufaklık ya olduğu yerde tıkanıp kalır -ki bu iyi bir seçenek değildi- ya da plasentayı yerinden oynatıp kendi kan akışına zarar verir —ki bu daha da kötü bir seçenekti. Plasenta praevia hamileliğin ikinci ve üçüncü dönemlerindeki kanamaların ve son iki aydaki kan kayıplarının ana sebebiydi.

Derin bir nefes aldım. "Doğumhaneye alın. Operasyon sırasındaki kanamaya hazırlıklı olmalıyız, kan bankasına haber verin. Yirmi dakikada orada olurum."

Hat tam Kenn Gifford'un Lerwick'deki Franklin Stone Hastanesi'nin Cerrahi Bölüm Şefi ve Medikal Direktörü olduğunu hatırladığım, an kesildi. Diğer bir deyişle adam benim

patronumdu. Son altı aydır ücretli izindeydi, izne çıkışı benim Shetland'a varış zamanımla çakışmıştı. Tayinimi onaylamasına rağmen kendisiyle hiç tanışmamıştık. Şimdiyse beni hastanın ciddi ölüm riski taşıdığı zor bir prosedürü uygularken izleyecekti.

Tam da bundan daha kötü bir gün geçiremezdim diye d üşündüğüm anda.

2

Yirmi beş dakika sonra ameliyat kıyafetlerimi giyinmiş 2 numaralı Doğumhane'ye gidiyordum ki doktorlardan biri beni durdurdu.

"Ne oldu?" . "Kan bulamadık/' diye cevap verdi genç İskoç. "Bankada AB negatif kan kalmamış."

Yüz üne baktım. İşler daha ne kadar kötüye gidebilirdi? "Dalga geçiyorsun/' diyebildim.

Dalga geçmiyordu. "Çok az bulunan bir kan grubu. İki gün önce bir trafik kazası oldu. Yalnızca bir ünite kanımız var, hepsi bu."

"Gidip daha fazlasını bulun o zaman Allah aşkına!" O gün başıma gelenlerden sonra bir de bu operasyon sinirlerimi iyice germişti. Bu tür durumlarda korkarım pek nazik olamı-yordum.

"Bize aptal muamelesi yapmayın. Kanı sipariş ettik. Ama rüzgar çok güçlü olduğu için şu an helikopter kalkamıyor."

Doktora son bir bakış fırlatıp doğumhaneye girdiğimde pamuklu havacı mavisi muşambaların içindeki dev bir adam janet'in rahmine son kesiği atıyordu.

"Temizleyin," dedi. Yanındaki hemşirenin elinden aldığı tübü amniyotik sıvıyı çekmek amacı yla içeri soktu.

Maskesi ve doğumhane kepine rağmen Kenn Gifford'un sıradışı bir görünüme sahip olduğunu görebiliyordum; yakışıklı değildi ama çok etkileyiciydi. Maskesinin üstünden görebildiğim kadarıyla altındaki damarların seçildiği ve belli bir yaştan sonra tamamen pembeleşecek kadar açık bir teni vardı. Henüz o yaşa ulaşmamıştı ama doğumhanenin sıcaklığı rengini etkiliyordu. Küçük ve derinliklerdeki gözlerinin rengi yakından bile anlaşılmıyordu. Mavi, kahverengi ya da yeşil veya ela değillerdi. Koyu tonlu gri benzeri bir renkti. Yarımay şeklinde geniş gölgeler gözlerinin altını kaplamıştı.

Beni gördüğünde ellerini omuz hizasında tutarak geri çekildi ve başıyla ön tarafı işaret etti. Janet ve eşini operasyonun kanlı kısmından ayırmak için araya bir monitör yerleştirilmişti. İşimden başka bir şey -özellikle de sol omzumun ardında rahatsız edici bir mesafede durmakta olan Gifford'u- düşün - memeye çalışarak aşağı baktım.

"Pelvik baskıya ihtiyacım olacak," dedim ve Gifford dolanarak yanıma geldi.

Standart listemi aklımdan geçirdim; bebeğin ve göbek kordonunun pozisyonunu buldum. Elimi bebeğin omzunun altına koyarak" rahatlamasını sağladım. Diğer elimi içeri sokup bebeğin poposuna

uzanırken Gifford Janet'in karnına bastırmaya başlamıştı. Sol elimi yukarı doğru hareket ettirip bebeğin kafası ve boynunu yakaladıktan sonra, ki yavaş hareket etmek için kendirni zorluyordum, mukus kaplı, kan lekeli minik vücudu annesinin içinden hayata çekip çıkardım. Aynı anda yüzümü ekşitip gözlerimi sulandıran ve sesimin titremesine neden olan o klasik zafer, sevinç ve üzüntü karışımı o duyguyu yeniden hissettim. Çabucak geçti gitti. Belki bir gün gelecek, hiç yaşamayacaktım bu duyguyu; belki de dünyaya yeni bir hayat getirmeye o kadar alışacaktım ki etkilenmeyecektim. Umarım asla gerçekleşmezdi bu sonuncusu.

Bebek ağlamaya başladı ve bir saniyeliğine rahatlamak için gülümsememi serbest bıraktım, ardından bebeği -beni yakından izleyen- Gifford'a vererek kordonu kesmek için Janet' a doğru döndüm.

"Neler oluyor? Her şey yolunda mı?" dedi Janet'in sesi monitörün arkasından.

Gifford bebeği Kennedy'lere götürerek ağırlık ölçme ve diğer testlerden önce birkaç saniye boyunca tanışmalarına izin verdi. Benim görevim anneyle ilgilenmekti,

Gifford duyduklarını dosyaya kaydeden ebeye pediyatri masasının üstünden rakamlar okuyordu. "İki, iki, iki, bir, iki."

Bebeğin Apgar sonuçlarını okuyordu, yeni doğan bebeklerin sağlık durumlarını ölçmek için kullanılan bir testti bu. Bebek Kennedy dokuz puan tutturmuştu, test iki kere daha yapılacaktı ama sonuçlan duymama gerek yoktu. Sağlığının son derece yerinde olduğunu biliyordum.

Annesi içinse aynı şeyi söyleyemiyordum. Yerine koyamadığımız kadar çok kan kaybetmişti ve kanama devam ediyordu. Anestezi uzmanı anneye doğum gerçekleşir gerçekleşmez doğum sonrası kanamayı engelleyici bir ilaç olan Syntocinon vermişti. İlaç genellikle etkili olurdu. Ama bu sefer farklıydı. Plasentayı çıkarıp patronumu çağırdım.

"Bay Gifford."

Odayı geçer ek yanıma geldi ve Kennedyler'den biraz uzaklaştık.

"Sizce ne kadar kan kaybetmiştir?" diye sordum. Sol tarafıma bakarken gözlerim omuz hizasındaydı. "İki ünite kadar, belki biraz daha çok."

"Yedekte bir tek ünitemiz var."

Sessizce küfretti.

"Kanaması hâlâ devam ediyor," dedim. "Daha fazla kan kaybedemez."

Janet'a yaklaşarak kadına bir göz attı. Sonra bana döndü. Ve başını salladı. Monitörün etrafından dolanarak Kennedy'lerin yanma geçtik. Oğlunu kucağında tutan John'un yüzündeki tüm kaslardan mutluluk akıyordu. Buna karşılık karısı pek de iyi görünmüyordu.

"Janet beni duyabiiiyor musun?"

Kafasını çevirip bize baktı.

"Janet, çok fazla kan kaybediyorsun. Kanamanın durması için sana verdiğimiz ilaç işe yaramadı ve giderek güçsüz düşüyorsun. Ameliyatla rahmini almam gerekiyor."

Janet'in gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Şimdi mi?" diye sordu bembeyaz kesilen kocası.

Başımı salladım. "Evet, şimdi. Mümkün olan en kısa zamanda."

Adam Gifford'a döndü. "Siz de aynı fikirde misiniz?"

"E vet," dedi Gifford. "Eğer operasyonu yapmazsak'karınız hayatını kaybedecek."

Benim standartlarıma göre bile oldukça tok sözlü bir ifadeydi bu, ama tartışacak değildim.

Kennedy'ler birbirlerine baktılar. Ardından John yeniden Gifford'a doğru konuştu . "Siz yapabilir misiniz peki?"

"Hayır," dedi Gifford. "Bayan Hamilton bu işi benden daha iyi yapacaktır."

Ben o kadar emin değildim ama bunu tartışacak yer burası değildi. Anestezi uzmanına baktım. Başıyla onay verdi, ameliyat için gerekli genel anesteziyi hazırlamıştı bile. Elinde onay formlarıyla bir hemşire içeri girdi ve John Kennedy ile oğlu doğumhaneyi terk ettiler. Bir anlığına gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldıktan sonra işe koyuldum.

İki saat sonunda Janet Kennedy hâlâ güçsüzdü ama durumu iyiye gidiyordu; rüzgar azalmış, ihtiyacımız olan kan yola çıkmıştı. Büyük ihtimalle kurtulacaktı. Tamary adı verilen bebeğin durumu iyiydi ve John karısının yatağının yanındaki sandalyede uyukluyordu. Duş alıp üstümü değiştirmiştim ama kan ulaşana dek hastanede kalmayı uygun görmüştüm. Mesaj var mı diye evi aradım ama üuncan aramamıştı. Polisin hâlâ orada olup olmadığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Gifford tüm operasyon boyunca doğumhanede kalmıştı. Kennedy'lerle konuşurk en kendinden çok emin gibi duruyordu ama bakışlarını üstümden ayırmamıştı. Operasyona yalnızca bir kez karışmıştı: "Klamplarınızı kontrol edin, Bayan Hamilton"; tam da konsantrasyomımun düştüğü bir andı bu. Ameliyat sonunda tek kelime dahi etmeden doğumhaneyi terk etmişti, en azından yarayı kendi başıma dikebileceğime güvenmiş olmalıydı.

Benden memnun kalıp kalmadığını gerçekten anlayamamıştım. Her şey yolunda gitmişti; sıradan bir operasyondu zaten. Dışarıdan tam da kendim gibi görünüyor olmalıydım: Henüz kalifiye olmuş, hata

yapmaktan ürken, gergin bir uzman.

Adamın tavrından rahatsız olmuştum. Bir şeyler söylemeliydi, eleştiri bile tek kelime etmeden ayrılmasından daha iyiydi. Mükemmel olmayabilirdim ama iyi iş çıkarmış ve çok yorulmuştum, ağlamaklı bir haldeydim ve cesaret verici bir iki kelimeye ihtiyacım vardı. Kendimle ilgili hiç sevmediğim bir şey bu, sürekli birilerinin onayına gereksinim duyuyorum. Gençken bunun zamanla geçeceğini, daha fazla tecrübe ve olgunlukla birlikte kendime güvenimin de tamamlanacağını sanırdım. Son zamanlarda ise hayatım boyunca başkalarının vereceği onaylara ihtiyaç duyup duymayacağımı merak etmeye başladım.

Ofis penceremin yanında dikilmiş, aşağıdaki araç parkına girip çıkan araba ve insanları izliy ordum. Telefon çaldığında yerimden sıçradım; kanın beklediğimizden çabuk ulaştığını düşünerek masama koşturdum.

"Bayan Hamilton, ben Stephen Renney."

"Merhaba," dedim, vakit kazanmaya çalışarak, bir yandan da düşünüyordum, Renney, Renney, bu ismi biliyor olmam gerek.

"Hastaneye çağrıldığınızı duydum. Çok meşgul değilseniz yardımcı olmanızı istediğim bir husus vardı da. Aşağı inmeniz mümkün mü?"

"Elbette," dedim. "Yanımda bir şey getirmem gerekiyor mu?"

"Hayır, hayır, yalnızca uzmanlığınıza i htiyacım var. Adına profesyonel bir kibir deyin isterseniz, ama kocabaşlar geldiğinde tam bir rapor sunmak istiyorum kendilerine. Şüphelendiğim şey önemli olabilir ve anakaradan gelen birkaç ukalanın yarın sabah bunları yüzüme çok büyük bir şey bulmuşlar gibi çarpmalarını istemiyorum."

Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama bunları daha önce de duymuştum. Adalılar hiçbir şekilde anakaralı meslektaşlarından aşağıda görülmek istemedikleri için bir nevi mükemmellik standardı yaratılmıştı. Bu durumun bazen işin yapılmasını engellediği bile oluyordu; bazen gerçekten de tek ihtiyacınız olan şey yeterince iyi olandı. Kötü bir ruh halin-deysem ve salak bir katip işimi zorlaşhrıyorsa bunu Shetland kompleksi olarak niteliyordum.

"Hemen geliyorum," ded im. "Kaç numaralı odadasınız?"

"103," diye geldi cevap. Zemin katındaydı. Telefonu yerine bırakıp ofisten ayrıldım. Koridor boyunca ilerleyerek merdivenlerden indim; radyoloji, pediyatri ve acil servis depart-

manlanni geride bıraktım. Oda numaralarını takip ederek koridor boyunca ilerledim 103 numarayı bulamıyordum ve Stephen Renney'in uzmanlığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Rakamı gördüğüm an kapıyı ittirip içeri daldım.

Koridor Müfettiş Dunn, Çavuş Tülloch ve maske ile kep hari ç hâlâ ameliyat kıyafetleri içinde olan Kenn Gifford tarafından tıkanmıştı. Yanlarında daha önce bir yerlerde gördüğüm, seyrek saçlı, ufak tefek, gözlüklü bir adam vardı. Adamın Stephen Renney olduğunu tahmin ettim ve kendimi o an tam bir aptal gibi hissettim, nihayet adamın hastanenin geçici patoloji uzmanı olduğunu hatırlamıştım.

103 numaralı oda hastanenin morguydu.

ısa boylu adam kemikli elini uzatarak öne çıktı. Bileğinin etrafında egzama işaretlen vardı. Titrememeye çalışarak buz gibi elini sıktım.

"Bayan Hamilton, ben Stephen Renney. Çok memnun oldum, lam da dedektiflere eksiksiz bir soruşturma için neye ihtiyaç—"

Kapılar yeniden açıldı ve bir görevli içeri bir yük arabası soktu. Girmesine izin vermek için odada bulunan herkesin duvara doğru gerilemesi gerekmişti. Gifford konuşmaya başladı ve doğumhanedeki o gergin anları bir tarafa bırakırsak, adamın derin, eğitimli bir kuzeyli sesi olduğunu fark ettim, ki buraya taşınıp etrafımda çok fazla o şekilde konuşan insan bulmadan önce kıkırdayıp yüzüme bir gülümseme oturmasına neden olan bir aksandı bu. Hani şu "yalnızca konuşmaya devam et, neden bahsettiğinin bir önemi yok" aksanlarından biri.

"Stephen, istersen bir süreliğine ofisine geçelim, ne dersin?"

Stephen Renney'in küçük ve penceresiz ofisi aşırı düzenliydi. Duvarları mürekkep ve çini çizimler süslüyordu. Masasının önüne yanyarıa iki turuncu plastik sandalye yerleştirilmişti. Eliyle sandalyeleri işaret ederek Çavuş Tulloch'dan bana, ardından yeniden çavuşa baktı. Kadın kafasını salladı. Ben de ayakta kaldım. Renney gergin bir gülümsemeyle kendini masasının ardındaki sandalyesine bıraktı.

"Bu çok uygunsuz oldu." dedi Tulloch beni işaret ederek müfettişine. Muhtemelen haklıydı, ama uygunsuz olarak nitelendirilmekten hoşlanmıyordum; sinirlerimi bozuyordu.

"Bayan Hamilton'dan şüphelenmiyorsunuzdur, elbette?" dedi bana doğru gülümseyen Gifford. Bir erkek için, özellikle de üst düzey bir cerrah için oldukça uzun olan saçları beni şaşırtmış ve ilgimi çekmişti. Stephen Renney'in masasının üstündeki güçlü elektrik lambasının altına doğru eğildiğinde saçları güneş altındaymış gibi altın renginde parladı. Saçıyla aynı açık renge sahip olan kirpik ve kaşları geleneksel yakışıklılık kavramına uygun olan tüm görüntüsünü bir hamlede yok ediyordu.

"Daha altı aydır burada," diye devam etti. "Anlattıklarınıza bakılırsa, yan odadaki dostumuz Britanya Müzesi'ne bile girebilir. Ne düşünüyorsun, Andy? Bronz Çağı? Demir Çağı?" Konuşurken gülüyordu

ama pek şirin bir gülümseme değildi bu. Andy Dunn'm Bronz Çağı'nı Demir ve Taş Çağlan'ndan ayırt edebileceğini sanmıyorum ama Gifford edebilirdi.

"Eh, aslında..."diye hafif bir sesle söze karıştı Stephen Renney Gifford'dan korkarcasına.

"O tür bir şey," diye onayladı Dun n ve Gifford'la birbirlerine ne kadar benzediklerini fark edince şaşkına döndüm: Açık tenli, dev gibi, çirkin sarışın adamlar, bu ikiliye benzeyen ne kadar çok adalı erkek görmüştüm. Sanki adaların gen havuzu İskandinav istilalarından bu yana hiç değişmemiş gibiydi.

"Bu ilk vaka değil," diyordu Dunn. "Kömür yatakları bu alanda oldukça ünlüdür. Seksenlerde Manchester'deki bir tanesini hatırlıyorum. Polis kurbanın kocası tarafından yirmi yıl önce öldürüldüğünden şüphelendikleri bir kadın olduğunu teşhis etti. Adamı içeri aldılar ve suçunu itiraf etti. Ama sonra cesedin iki bin yaşında olduğu ortaya çıktı. Ve bulunan bir erkek vücuduydu."

Çavuş Vulloch'un gözleri bir adamdan diğerine dönüyordu,

"Ama eğer ben—" diye şansını denedi Renney.

"B ir keresinde Tollund adamını görmüştük," dedi Cif-ford. "Altıncı sınıfta Danimarka'ya yaptığımız o ziyareti hatırlıyor musun, Andy? Harika bir geziydi. Roma Öncesi Demir Çağı'ndan kalmaydı ama çenesindeki sakalları, yüzündeki kırışıkları, her şeyi seçebiliyorduk. Mükemmel bir biçimde korunmuştu. Hatta karnının içindekiler bile hâlâ yerindeydi."

Cifford ile Dunn'ın oku! arkadaşı olmaları beni hiç şaşırtmamıştı bile. Shetland küçük bir yerdi. Herkesin birbirini tanımasına çoktan alışmıştım.

"Aynen öyl e," diye cevap verdi Dunn. "Bir olay yeri antropologu inceleme yapmak için geliyor. Belki de bunun üstüne gidebiliriz. Turizm açısından da iyi olur."

"Efendim..." dedi Tülloch.

"Bence gerçekten de..." dedi Renney.

"Yapmayın Allah aşkına!" diye lafı yap ıştırdım. "Roma öncesi Demir Çağı'ndan kalma filan değil bu kadın."

Dunn orada olduğumu sanki yeni hatırlamış gibi bana döndü. "Saygısızlık etmek istemem ama —" diye konuşmaya başladı.

"Yanhşsam beni düzeltin," diye sözünü kestim. "Ama bildiğim kada rıyla Demir Çağı'nda kadınlar ayak tırnaklarını boyamıyorlardı."

Duın bana yüzüne bir tokat atmışım gibi baktı. Tulloch'un ağzı kendini toparlamadan önce hafifçe seğirdi. Gifford da diklenmişti ama yüz ifadesini göremiyordum. Stephen Renney ise rahatlamış görünüyordu.

"Benim de söylemeye çalıştığım şey bu. Bu arkeolojik bir bulgu değil. Hem de kesinlikle. Kömür bizleri yanıltıyor. Cesedin çok iyi korunduğu konusunda haklısınız ama hem el

hem de ayak tırnaklarında cila izleri var. Ayrıca dişlerde de modern diş hekimliği metotlarından izler görülüyor.

Yan tarafimdaki Gifford'un derin bir iç çektiğini duydum.

"Pekala Stephen, bize neler söyleyebilirsin?" diye sordu.

Dr. Renney masasının üstüne durmakta olan dosyayı açtı. Kafası nı yukarı kaldırdı. Yukarıya doğru bakmaktan rahatsız olup olmadığını merak ettim, ama o kadar ufak telekti de büyük ihtimalle buna alışmıştı.

"Cesedin üç saatten daha az bir süre önce getirildiğini an -hyorsunuzdur. Bu yalnızca bir ön rapor,"

"Elbe tte," dedi Clifford sabırsız bir sesle. "Şu ana dek ne buldun?"

Dunn'ın Gifford'a sertçe baktığını gördüm; teknik olarak, soruşturma polis müfettişinin sorumlukığundaydı, ancak hastane Gifford'un yetki alanıydı. İki titan arasında bir çatışmaya şahit olup olmayacağımızı merak ettim.

.Stephen Renney boğazını temizledi. "Elimizdekiler," diye başladı, "yirmi beş ila otuz beş yaşlan arasında bir kadından arta kalanlar. Kömür derisini karartmış ama yüzüne, kemik yapısına ve kafatasma göz atma şansını oldu ve kesinlikle beyaz olduğunu söyleyebilirim. Ayrıca ölümün doğal nedenlerle gerçekleşmediğinden de eminim."

Eh bir gerçek bu kadar nazik bir şekilde dile getirilebilirdi.

"Neymiş sebep peki?" diye sordu Gifford. Durumu nasıl karşıladığını görmek isted iğim için ona doğru döndüm.

Dr. Renney boğazını temizledi. Gözümün ucuyla bana bir bakış attığını fark ettim.

"Kurban kalbi vücudundan kesip alındıktan sonra oluşan yoğun kanama sonucu ölmüş."

Gifford'ın kafası irkildi; rengi uçup gitmişti. "A man Tanrım!" dedi.

Polis memurları bir tepki vermediler. Benim gibi onlar da cesedi görmüşlerdi.

İşin en zor kısmını atlatan Renney bir nebze rahatlamış gibiydi. "Keskin bir aletle bir dizi kesik, on ya da on iki kadar, atılmış," dedi, "Cerrahi bir alet diyebilirim veya bir kasap bıçağı da olabilir."

"Göğüs kafesinin içinden mi?" dedi Cifford. Bu bir cerrahın soracağı bir soruydu. Göğüs kafesinden içeri yarıp girebilecek bir cerrahi alet düşünemiyordum. Kaşlarının bir araya gelişine bakılırsa o da benimle aynı durumdaydı.

Renney başını salladı, "Göğüs kafesi daha önce açılmış," dedi, "Daha doğrusu ucu küt bir aletle açılmaya zorlanmış."

Ağzımın gerisinde tükürük birikmeye başlamıştı. Önümdeki turuncu plastik sandalye gözüme olduk ça çekici görünüyordu artık.

"Kalp yeniden kullanılmış olabilir mi?" diye sordu Dana Tulloch. "Kadın birileri kalbine ihtiyaç duyduğu için öldürülmüş olabilir mi?"

Düşünce silsilesini takip ederek Çavuş Tulloch'u izlemeye koyuldum. İnsanları kaçırı p zorla organlarını alan, sağlık durumları kötü ama cüzdanları kabarık kişiler tarafından fon-lanan gizli organ örgütlerini duymuş olmalıydı. Böyle şeyler oluyordu, ancak garip isimli insanların yaşadığı ve insan hayatının, özellikle de fakir olanların, oldukça ucuz olduğu çok uzak ülkelerde. Burada değil. Britanya'da değil; özellikle de Birleşik Krallık'ın yaşamak ve çalışmak açısından en güvenli yeri olan Shetland'da değil.

Renney cevap vermeden önce bir an susarak notlarını gözden geçirdi.

"Benim tahminim hayır," dedi. "Büyük karm damarı muntazam bir şekilde çıkarılmış. Akciğer toplardamarları da öyle. Ancak atardamar ile aort epey zarar görmüş. Sanki birileri başarısız denemeler yapmış gibi. Bir amatör işi değil. Bence kabaca anatomi bilgisi olan biri ama bir cerrah değil."

"Ben yırttım o zaman," diye dalga geçti Gifford, Tulloch ona bir bakış fırlattı. Kıkırdamamı bastırmak için dudağımın iç kısmını ısırmak zorunda kaldım. Gergindim, hepsi bu; şaka yapılacak bir şey değildi.

"Birkaç çabuk test yaptım ve kurbanın kanında yüksek miktarda Propofol buldum," diye devam etti Renney. Müfettiş Dunn'a baktı. "Olay anında yoğun bir uyuşturucu etkisi altında olduğunu söyleyebilirim."

"Şükürler olsun/' dedi hâlâ Gifford'a kızgı n bakışlar fırlatmakta olan Çavuş Tulloch.

"Edinmesi zor bir madde mi bu? Şu Pro..." diye başladı

"Propofol," dedi Renney. "Eh, eczaneden alamazsınız, ancak damardan uygulanan oldukça yaygın bir ilaçtır. Bir hastaneyle bağlantısı olan herhangi biri fazla sıkıntı çekmeden ulaşabilir. Belki de ilaç şirketinde çalışan birileri."

"Bugünlerde karaborsada hemen her şey bulunabiliyor," dedi Dunn. Tulloch'a baktı. "Konumuzdan uzaklaşmayalım isterseniz."

"Ayrıca kollarının üst kısımları ve el ile ayak bi leklerinde de yara izleri buldum," diye devam etti Renney. "Bence ölümünden önce bir süre bağlı kalmış."

Bu kadar maçoluk yeterdi. İleri çıkarak sandalyeye oturdum. Göz göze gelince Renney gülümsedi. Karşılık vermeye çalıştım ama beceremiyordum,

"P ekala, nasıl olduğunu biliyoruz artık," dedi Gifford. "Ne zaman olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Sandalyemde öne doğru eğildim. Başka konulara odaklanmadığım anlarda tüm öğleden sonra boyunca benim de a klımı kurcalayan bir soruydu bu. Kadın doğumu seçmeden

'önce patoloji kariyeri yapma fikriyle ilgilenip bu konuda birkaç temel eğitimden geçmiş olduğumu belirtmeliyim. Yaşama başlama anının ölme anından çok daha çekici olduğunu fark edene dek sürmüştü bu ilgim. Klasik Tora, demişti annem, bir aşırı uçtan öbürüne atlıyor. Aslında çok rahatlamıştı ya, neyse. Her neyse, temel eğitimim sayesinde çürüme süreciyle ilgili bilgi seviyem ortalamanın üstündeydi.

Öncelikle, altın kural: çürüme ölüm anında başlar. Sonrasında her şey koşullara bağlıdır: Vücudun durumu - büyüklüğü, kilosu, yaralar; bulunduğu yer- bina içinde ya da dışarıda bulunuyor olması, sıcaklık durumu, dış etkilere maruz kalıp kalmamış olması; leş yiyici ya da böceklerle temas edip etmemiş, gömülmüş ya da mumyalanmış olması gibi.

Ö rneğin Britanya Adaları'ndakine benzer sıcaklık koşullarındaki ormanlık arazide terk edilmiş bir cesedi ele alalım. Ölüm anından itibaren vücudun içerdiği kimyasallar ile enzimler bakterilerle birleşerek dokuları parçalamaya başlayacaktır.

Ölümü takip eden dört ila on günlük süre içerisinde vücut bozulmaya başlayacaktır. Boşluklara sıvılar dolacak -insanlara kötü kokan ama böcekler için son derece çekici olan- çeşitli gazlar salınmaya başlayacaktır. Genç kurtçuklar dokuları yırtarak ilerleyip bakteri saçarken gaz basıncı vücudu şişirecektir.

On ila yirmi günlük süre içinde ceset siyah çürüme aşamasına geçecektir. Şişmiş vücut devrilerek açıkta kalan kısımları kararacak ve etrafına ağır bir çürüme kokusu yayacaktır. Vücut sıvıları etraftaki toprağa sızacak ve ceset birçok kurtçuk nesli ile larvalarına ev sahipliği yapmaya başlayacaktır.

Aradan elli gün geçtiğinde etler neredeyse tamamen yok olacak, vücut kuruyacak ve butirik asit yüzünden etrafına berbat bir koku saçacaktır. Toprağa temas eden »kısımlar fer-

Menle olup küdenecektir. Kurtçukların yerini böcekler alacak, peynir sinekleri nemli etin son kısımlarını bitirmek amacıyla cesedi ziyaret edecektir.

Ölümden bir yıl sonra kemikler ile saçlardan ibaret kalan vücut kuru çü rüme aşamasına geçecektir. Güve ile bakteriler tarafından yenen saçlar da zamanla kaybolarak geriye sadece iskelet kalacaktır.

Bu bir örnekti sadece. Alpler'de donup kalarak ne güneş ışığına maruz kalan, ne de buzul hareketleri yüzünden şeklini kaybetmeyen bir vücut yüzlerce yıl boyunca mükemmel bir biçimde saklanabilirdi de. Buna karşılık, New Orleans yazı sırasında bir yeraltı mezarına yerleştirilen bir cesedin ise üç ay içinde tamamen ortadan kaybolması beklenebilirdi.

Ve bir de kömür faktörü vardı.

Stephen Renney konuşuyordu. "Evet, tam olarak ne zaman? Kurbanımız ne zaman öldü? Ne zaman gömüldü? Bunlar çok önemli sorular diye düşünüyorum."

Arkamdan derin bir nefes verildiğini duydum; dedektif çavuşun duygularını paylaşıyordum. Stephen Renney halinden gereğinden fazla hoşnut gibi görünüyordu. Bundan pek hoşlanmamıştım ve çavuşun da benimle aynı fikirde olduğundan emindim.

"Enteresan sorular, zira denklemin içine kömür girdiğinde normal çürüme süreci havaya karışıyor. Bakınız, klasik bir kömür bataklığında -özellikle bu adalardakilerde- ısı çok alçak, topraktaki oksijen oranı çok düşüktür—ki bildiğimiz üzere bakterilerin üremesi için en önemli şartlardan biridir bu ikincisi. Ayrıca bataklık sularındaki -humik asitlerin de dahil olduğu- organ ik varlıkların antibiyotik etkilerini de unutmayalım."

"Anladığımı sanmıyorum, Mr. Renney," dedi Çavuş Tul -loch. "Organik varlıklar çürümeyi nasıl engelliyor?"

Renney kadına baktı. "Eh, İzlanda likenini ele alahrn mesela. Çürüyen bakte riler sindirimle ilgili enzimleri salgıladıklarında liken enzimlere tepki göstererek onları kömürün içine hapsetmektedir. Yani süreç aniden durmaktadır."

"Bu konuda oldukça bilgili gibisin, Stephen," dedi Gif -ford.

O an Stephen Renney'in utanıp kız ardığına yemin edebilirdim.

"Boş zamanlarımda arkeoloji ile ilgileniyorum. Bir nevi amatör İndiana Jones'çuluk. Bu görevi kabul etmemin sebeplerinden biri de bu. Adaların ihtiva ettiği arkeolojik alanlar... her neyse, kömür bataklıklarının doğası ile ilgili bilgi edinme şansım oldu. İlk geldiğimde bu konuda çok okudum. Yapılan her kazıda gönüllü oluyorum."

Çavuş Tulloch'a gizlice bakma riskini göze aldım; kadmm bir fareyi andıran Stephen Renney ile Harrison Ford benzetmesini nasıl karşıladığını görmek istiyordum. Yüzünde eğlendiğine dair bir işaret yoktu.

"Eminim hata yaparsam Bayan Hamilton beni düzeltecektir," dedi Müfettiş Dunn beni olduğum yerde sıçratarak," ancak tırnak cilası geçtiğimiz yüzyılın neredeyse tamamında kullanılıyordu. Kurban onlarca yıl boyunca toprağın altında kalmış olamaz mı?"

Tulloch patronuna hızlı bir bakış fırlattı, üç minik çizgi kaşlarının arasındaki derinin kırışmasına neden olmuştu.

"Hayır, sanmıyorum," dedi Renney özür dilercesine. "Bakınız, yumuşak dokular asit dolu kömür bataklıklarında çok iyi korunmasına rağmen kemik ya da dişler için aynı durum geçerli değil. Kemiklerin inorganik bileşeni olan hidroksiapa-tit humik asitler tarafından eritilmektedir. Geriye ise büzülerek kemiğin orijinal yapısını bozan kemik kolajeni kalmakta-

dır. Bir başka gerçek gösterge ise," bana doğru baktı, "kendi içlerinde korunsalar bile et ve ayak tırnaklarının vücuttan ayrılmalarıdır. Kemik örnekleri alıp dişleri inceledim ve böyle bir şeyin gerçekleştiğine dair hiçbir iz bulamadığımı söyleyebilirim Tırnakların hepsi yerinde. Sırf buna dayanarak bile kurbanın on yıldan az bir zamandır gömülü olduğunu söylemek mümkün, hatta muhtemelen beş yıldan bile az."

"Demek ki yeniden şüpheli oldunuz, Bayan Hamilton," diye ark amdan konuştu Gifford. Aldırmamaya karar verdim.

Renney panikle ona baktı. "Hayır, hayır, ben gerçekten öyle düşünmüyorum." Kafasını yeniden önüne indirerek notlarını karıştırdı. "Daha anlatacaklarım var. Cesedin geldiğini öğrenir öğrenmez Bayan Hamilton'ın yaşadığı köyle ilgili internet'te hızlı bir araştırma yaptım. Tresta'ydı, öyle değil mır

Onay vermemi bekliyordu. Başımı salladım.

"Pekala. Bölgede bataklık olup olmadığını öğrenmek istiyordum. Yokmuş ama çok enteresan başka bir şey buldum."

Tepki vermemizi bekledi. Hangimizin buna yelteneceğini merak ettim. Pek konuşacak havamda değildim. "Ne buldun?" diye sordu sabırsızlanan Gifford.

"Bölgede Ocak 2005'de sert bir deniz fırtınası yaşanmış. Muazzam rüzgarlar ile üç adet çok yüksek dalga. Kıyı savunmaları yetersiz kalınca tüm bölge birkaç gün boyunca sel altında kalmış. Köyün boşaltılması gerekmiş ve bir düzine hayvan ortadan kaybolmuş."

Başımla onayladım. Evi alırken DuncanTa bana bundan söz etmişlerdi. Bin yılda bir gerçekleşen bir ol ay olarak nitelendirilmiş ve endişelenecek bir şey olmadığı söylenmişti.

"Bunun konuyla ilgisi nedir? diye sordum.

"Bir bataklık deniz suyu ya da yoğun yağmurlar aracılı-

ğıyla sular altında kalırsa," diye cevapladı Renney "dokuları koruma özelliği zayıflar. Yumuşak doku, et, iç organlar bozulmaya başlayarak iskeletleşme süreci başjar. O fırtına gerçekleştiğinde kurbanımız toprağın altında olsaydı şimdikinden çok daha kötü bir durumda olmasını beklerdim."

"İki buçuk yıl," diye mırıldandı Gifford. "Çemberi daraltmaya başladık."

"Bunların hepsinin onaylanması gerekiyor," dedi Dunn.

"Elbette, elbette," diye coştu Renney. "Kurbanın karnın -dakilere de bir göz attım. Ölmeden birkaç saat önce yemek yemiş. Et ve peynir izleri buldum, muhtemelen hububat kalıntıları da var, kepekli ekmek olabilir. Ayrıca hemen tanımla-yamadığım bir şey daha buldum."

Sustu; kimse konuşmadı, ancak ilgimizin dağılmamış olması bu defa yeterli olmuş olmalıydı.

"Çilek tohumları olduğuna emin gibiyim. Çileklerin kendilerini bulamadım, çok kolay sindirilen bir meyvedir ama tohumlardan eminim. Bu da ölümün yaz başlarında gerçekleştiğine dair bir işaret."

"Yılın her mevsiminde çilek bulunabilir," dedim.

"Aynen öyle," diye lafi yapıştırdı Renney, hayatından memnun gö rünüyordu. "Ama bu tohumlar olağandışı bir biçimde küçük. Normal bir çilek tohumunun dörtte biri kadar bile değiller. Bu da bize..."

Bana bakıyordu. Ben de aptal aptal ona baktım, neye varmak istediğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Dağ çileği," dedi Gifford yavaşça.

"Aynen öyle," dedi Renney yeniden. "Minik dağ çilekleri. Adaların her yanında bulunabilir ama sezonları çok kısadır. Dört haftadan daha az."

"Haziran sonu, Temmuz başı," dedi Gifford.

"2005 yaz başı, dedim Stephen R enney'i yanlış yargıladığımı düşünerek. Kendini beğenmiş ve uyuz bir adamdı belki ama belli ki oldukça zekiydi.

"Ya da 2006 yaz başı," dedi Çavuş Tulloch. "Ceset yalnızca bir senedir orada duruyor olabilir."

"Evet, mümkün. Anahtar kararma sürecinde yatıyor. Kömürün içine atılan cisimler hemen kararmaz, süreç zaman alır. Ama kurbanımız tamamen kararmış, bu da asitlerin kumaşın içinden geçerek cesedi boyayacak kadar vakit bulduklarını ortaya koyuyor. Tüm bunlann gerçekleşme süresi bizim için çok Önemli olacak. Bu akşam bu konuyla ilgilenme niyetindeyim."

"Teşekkürler," dedi Tulloch, sesi gerçekten de minnettar -mış gibi geliyordu.

Dağ çilekleri. Son yemek olarak aklıma daha kötü şeyler geliyordu. Dağ çileği yemiş ve birkaç saat sonra birileri kalbini söküp çıkarmıştı. Midem bulanmaya başladı. Cesetlerle " ilgili merakım tatmin olmuştu ve artık ayrılmak istiyordum. Ne yazık ki rolümü henüz oynamamıştım.

"Bana ne için ihtiyacınız var, Dr. Renney?" diye sordum.

"Stephen," diye düzeltti. "Size bi r şey danışmam gerekiyor. Uzmanlığınızla ilgili bir konu."

"Hamile miymiş?" diye sordu Tulloch çabucak.

Stephen başını salladı. "Hayır; o kadarını ben de tespit edebilirim. Minicik bile olsa rahimdeki bir fetüs gözümden kaçmaz." Benim konuşmamı bekler gibiydi.

"Ne büyüklükte?" dedim.

"Çapı on beş santim kadar."

Başımı salladım. "Muhtemel," dedim. "Emin olmak için görmem gerek, ama belki de..."

.47.

KURBAN

Müfettiş Dunn'a döndüm. "Ne?" dedi gözleri benden Stephen Renney'e kayarak,

"Kurbanımı z doğum yapmış/' dedi Renney. "Benini size söyleyemediğim ve Bayan Hamilton'ın bulacağını umduğum şey ise doğumun ölümden ne kadar zaman önce gerçekleşti-ği."

"Hamilelik sırasında rahim şişer," diye açıkladım, "ve doğumdan hemen sonra yeniden daralmaya başlar. Genellikle bir ila üç hafta sürer bu. Anne ne kadar genç ve sağlıkhysa süreç de o kadar hızlıdır. Şişkinlik hâlâ duruyorsa ölümünden birkaç hafta önce doğum yapmış demektir."

"Bayan Hamilton'ın vücudu incelemesine onay veriyor musunuz?" diye s ordu Stephen.

Çavuş Tulloch'un gözlen patronuna saplandı. Adam kolunu kaldırıp saatine bir göz attıktan sonra

Gifford'a döndü.

"Müdür Haris işleri ele almak için geliyor mu?" diye sordu Gifford.

Kaşlarını çatan Andy Dunn başını salladı. "Önümüz deki birkaç gün için," dedi.

Elbette Müdür Harris'in kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama anakaradaki kocabaşlardan biri olduğunu tahmin ediyordum. Daha önce evime geliş hızlarından tahmin ettiğim üzere Müfettiş Durm ile Çavuş Tulloch kısa bir süre içinde bir kenara itilecek olan yerel yetkililerdi. Shetland'da işlenen ciddi suç oranının düşüklüğüne bakılırsa bu durumdan çok rahatsız olmalıydılar ve haklı olduğumu anlamak için Tulloch'un yüzüne bakmam yeterliydi. Dunn'dan o kadar emin değildim. Sıkıntılı görünüyordu.

"Bilmenin bir zararı olmaz," dedi Gifford. "Senin için de uygun mu, Tora?"

Hayır cevabını vermeyi hayatım boyunca hiç bu kadar istememiştim.

48 -

S,). BOLTON

Başımı salladım. "Elbette. Hadi şu işi bitirelim."

Herbirimiz diğerlerinin kurallara tam olarak uyduğunu kontrol ederek muşambalarımızı giyindik. Eldiven, maske ve keplerimizi takarak Stephen Renney'i muayene odasına doğru takip ettik. Tüm bunlar on beş dakika sürmüştü ve içimde garip bir aciliyet hissi vardı; sanki zaman akıp gidiyordu; çabuk hareket etmeli ve yetişkinler varmadan işimizi bitirip oyunumuzu sonlandırmalıymışız gibi.

Kadın beyaz fayanslı odanın merkezindeki çelik bir yük arabasının üstünde yatıyordu. Kumaşları kesilip çıkartılınca çıplak kalmıştı. Bir heykel gibi görünüyordu, kahverengi güzel bir heykel, neredeyse ışıltısının bir kısmını kaybetmiş bronz bir oyma gibiydi. Kendimi baş tarafına doğru yürürken buldum.

Güzel bir kadın olmalı, diye düşündüm, ama emin ola mıyordum. Neredeyse mükemmel görünen küçük ve zarif hatları vardı. Ama güzellik hatların kusursuzluğundan çok daha fazlasıdır; yüze güzelliğini veren o özel ışık, renk ve ısı karışımını bir cesette bulamazsınız.

Çok uzun saçları vardı, o kadar uzundu ki arabanın kenarlarından taşmıştı. U zun spiraller halinde kıvrılıyordu; çocukken hayalini kurduğum türden bir saç türüydü bu, Yüzüne bakmakta zorlandığımı hissettim ve vücuduna geçtim.

Geçmişte otopsilere katılmış olmama rağmen -eğitimin önemli kısımlarından biri- daha önce hiçbir cinaye t kurbanı görmemiştim Görmüş olsam bile hiçbir şeyin beni bakmakta olduğum hasara hazırlamış olabileceğini sanmıyorum.

Dr. Renney iç organların incelenmesini mümkün kılmak üzere karın kısmına Y şeklinde bir yarık açmıştı. Kabaca dikilen yarık geride biçimsiz bir yara izi bırakmıştı. Göğüs kısmındaki hasar çok daha fazlaydı ama bu Dr. Renney'in eseri

değildi. Göğüslerinin arasında yaklaşık beş santim uzunluğunda, kaba bir oval şeklini almış olan derin bir yara vardı, küt uçlu aletin içeri buradan sokulduğunu tahmin ettim. Böylesine bir darbe için gereken kuvveti zihnimde canlandırmaya çalışınca Dr. Renney'in bizlere Propofol'dan söz etmiş olması içimi rahatlattı. Yaradan her iki yöne doğru genişleyen tırtıklı yırtık kadının boynunun yakınlarına dek uzanıp bel hizasına dek iniyordu. Bir an zihnimde kadının içine girip çıkan ve kaburga kemiklerini kırarken gerilip bembeyaz kesilen, üstleri kıpkırmızı kanla kaplı yaralı mafsallara sahip eller belirdi. Zorlukla yutkundum.

Onu bulduğumda göğ üs kafesi doğru düzgün kapatılmamıştı, îç kısma verilen hasarın bir kısmını görmüştüm, organın eksikliği bariz bir biçimde fark ediliyordu. Renney'le aynı fikirdeydim. Bu şekilde çıkartılan bir kalp yeniden kullanılmış olamazdı.

Oda sessizleşmişti. Herkesin beni beklediğini fark ettim.

"Şurada," dedi Renney arkamdan. Çelik bir kase tutuyordu. Odanın üç duvarını kaplayan tezgaha doğru gitti ve ben de onu takip ettim. Tulloch soluma geçti, Gifford hafifçe arkamdaydı. Sağ kulağımın üstünden nefes alış verişini duyabiliyordum. Dunn mesafesini korumuştu.

Dik durarak rahmi kaldırdım. Bu boyutlarda bir kadının sahip olması beklenenden daha ağır ve büyüktü. Terazinin üstüne koydum. Elli üç gramdı. Dr. Renney bir mezura uzattı. En geniş noktalardan boyu ile enini ölçtüm. Daha önceden atılmış olan kesiği açtım. Geniş bir oyuğu vardı ve kas yapısı 9 ay boyunca hamile kalmamış olan bir kadınınkine göre daha kalın ve net olarak seçilebiliyordu. Tüm inceleme üç dakika kadar sürmüştü. Emin olduğum an Stephen Renney'e döndüm.

"Evet," dedim. "Ölmeden bir hafta ya da on gün kadar önce doğum yapmış. Daha net bir şey söylemek zor."

"Benim için göğüslerine bir göz atar mısınız?" diye sordu Renney gülümseyerek, haklı çıkmaktan memnun kalmıştı. Öfkemi içime gömdüm. Adamın işi buydu; doğal olarak da sonuna kadar gitmek istiyordu.

Yük arabasına geri yürüdüm. Kurbanımız zayıf bir kadındı ama artık ne aradığımı bildiğim için diyaframının etrafında bulunan, hamilelikten kalma yağ tomarlarını görebiliyordum. Karın kısmındaki eti gevşemişti ve göğüsleri küçük vücuduna göre oldukça büyük görünüyordu. îyice yaklaşarak elimi sağ göğsünün üstünde gezdirdim; soldaki çok zarar görmüştü. Laktiferöz kanallar şişmiş ve meme

uçları Kalmlaşarak birkaç noktada çatlamıştı.

Başımı salladım.

"Bebeğini emziriyormuş," dedim, sesimin titrediğini fark edip aldırmayarak. Odada bulunanların yüzlerine bakamı-yordum. "Tamam mıyız?" dedim.

Renney tereddüt etti. "Eh, aslında ben..." Cesede doğru baktı. Ah hayır, bu kadın ın vajinasını incelemeyecektim. Ne bulacağımı biliyordum.

"Belki de kalanını başkalarına bırakmalıyız," dedim.

Bir an sustu. "Memurların görmesini istediğim bir şey daha var. Vücudu çevirmeme yardımcı olur musunuz?"

Gifford'la göz göze geldik. "Be n olurum," dedi öne çıkarak. Arabanın baş tarafına yürüyerek eldivenli ellerini kadının omuzlarının altına kaydırdı. Cesedi kalçalarından tutan Stephen Renney geri saymaya başladı, "Üç, iki, bir, çevir," ve kadını kaldırıp döndürdüler. Narin sırtını, çilli omzunu, uzun ince bacaklarını ve kıvrımlı kalçalarını görebiliyorduk. Kimse konuşmuyordu. Polis memurları yük arabasına yaklaştılar ve - kendime hakim olamadım- ben de onlara katıldım.

.51.

KURBAN

> "Bunlar da neyin nesin?" diye sordu Gifford sonunda. Kurbanın sırtına üç tane sembol kazınmıştı: Birincisi omuz kemiklerinin arasına, ikincisi beline ve üçüncüsü ise kalçaların yakınına. Sembollerin üçü de düz çizgilerden oluşan keskin hatlara sahipti; iki tanesi düşey doğrultuda birbirine simetrikken üçüncüsü

bağımsız duruyordu. Omuzlarının arasına kazınmış olan ilk işaret bana Hıristiyan balık sembolünü hatırlatmıştı:

st

Beli hizasındaki ikincisi zirve kısımları birbirine dokunmakta olan, yan yatmış iki üçgenden oluşuyordu; tıpkı bir çocuk tarafından çizilmiş bir uçurtmayı andırıyordu:

£xj

Üçüncü sembol yalnızca iki düz çizgiden ibaretti, uzun olanı sağ kalça kemiğinin hemen üstünden kalçalarının yarığına dek uzanıyor, diğeri de onu çaprazlamasına kesiyordu:

>

Her birinin boyu on beş santim kadardı.

"Çok sığ yaralar," dedi Renney, aramızda gördüklerimiz karşısında hayretten donup kalmayan tek kişi oydu. "Acı verici ama kurbanın hayatını tehdit edecek kadar değil. Çok keskin bir bıçakla açılmışlar. Burada da akla neşter geliyor." Gifford'a bir göz attı. Ben de öyle. Gifford hâlâ kadının sırtına bakıyordu.

"Canlıyken mi yapılmışlar?"

Renney başıyla onayladı. "Ah evet. Biraz kanamış ve iyileşecek vakti olmuş. Ölmeden bir ya da iki gün önce diyebilirim."

"Bu da neden bağlı olduğunu açıklıyor," dedi Dunn.

Ellerini yumruk yapmış olan Tulloch bakışlarını önce aşağı, ardından da yukarıdaki tavana çevirdi. "Peki nedir bunlar?" diye yeniden sordu Gifford.

"Rünler," dedim. Herkes bana dönmüştü. Zaten derinlere gömülü olan gözlerini iy ice kısan Gifford başmı "Anlamadım?" dercesine çevirdi.

"Viking rünleri," diye izah ettim. Evimdeki mahzende de var. Taşlara kazınmış. Kayınpederim ne olduklarını teşhis etmişti. Yerel tarihle ilgili çok bilgilidir."

"Ne anlam ifade ettiklerini bil iyor musunuz?" diye sordu Tulloch.

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ettim. "Yalnızca buraya İskandinavyalılar tarafından getirilen kadim bir alfabe olduğunu biliyorum. Rüniere adalarda sıkça rastlayabilirsiniz. Neyi aradığınızı bilmeniz yeter."

"Ka yınpederiniz anlamlarını çıkartabilir mi peki?" diye sordu Tulloch.

Başımı salladım. "Büyük ihtimalle. Size numarasını veririm."

"Büyüleyici," dedi Gifford, gözlerini kadından alamıyor gibi görünüyordu.

Eldivenlerimi çıkartarak odadan ilk ayrıl an ben oldum Tulloch hemen arkamdaydı.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordu Kenn Gifford, dördümüz hastane girişine doğru koridor boyunca yürürken.

53-

KURBAN

"Kayıp listelerini araştırmaya başlayacağız, "diye reva p verdi Dunn. Tırnak cilasını test et tirip neden yapıldığını bulacağız, hatta belki de nerede satıldığını. Aynısı cesedin sarih olduğu örtü için de geçerli."

"DNA ve diş kayıtlan ile hamileliği ile ilgili bildiklerimiz birleşince kim olduğunu bulmamız çok uzun zaman almayacaktır," dedi Tulloch. "Neyse ki nüfusumuz oldukça düşük."

"Elbette kurban adalı olmayabilir de," dedi Müfettiş Dunn. "Cesedi firlatıp atmak için burayı seçmiş olabilirler. Kimliğini asla bulamayabiliriz de."

Karnıma bir düğüm oturdu ve bunun ne kadar kabul edilem ez bir ihtimal olduğunu fark ettim. Kadının kimliğini öğrenip arazime ne şekilde girdiğini öğrenmedikçe bu iş benim için kapanmayacaktı.

"Saygısızlık etmek istemem, efendim, ama bence kadın adalı," dedi Tulloch yüzünde bariz bir şaşkınlıkla. "Anakarayla aramızda miller boyunca uzanan okyanus varken neden birileri bir cesedi gömmek için buralara kadar gelsin ki? Okyanusa atıp kurtulurlardı."

O an birini öldürsem ben de aynı yolu seçerdim, diye düşündüm. Shetland Adaları'nın kıyı şeridi tahminen 1450 kilometre uzunluğundaydı, buna karşılık adaların yüzölçümü ancak 1468 kilometrekareydi: Pek de normal bir oran değildi bu. Shetland'ın hiçbir noktası kıyıdan beş milden daha uzak değildi ve her yanı teknelerle doluydu. Kıyıdan bir mil açıkta suya atılacak olan ağırlık bağlanmış bir cesedin bulunma şansı araziye gömülmesine kıyasla çok daha düşüktü.

O an Gıfford'la çağrı cihazlarımız aynı anda çalmaya başladı. Janet Kennedy'nin kanı varmış olmalıydı. Polis memurları bizlere teşekkür ederek anakara ekibini karşılamak üzere havaalanına doğru yola çıktılar. 54

S. I. BOLTON

Bir saat sonra her şey yolunda gitmiş ve ofisime dönmüştüm, eve gidebilecek enerjiyi toplamaya çalışıyordum. Pencerenin yanında durmuş, deniz tarafından yaklaşan bulutlarla giderek buianıklaşan günü izliyordum. Cama yansıyan görüntüm zorlukla seçilebiiiyordu. Normalde eve gitmeden önce üstümü değiştiririm ama o an üstümde hâlâ cerrah pantolonu ile doğumhanede daima muşambamın altına giydiğim sıkı yelek bulunuyordu. İki elimle birden uzanıp kürek kemiklerimin arasında bulunan ağrıyan kaslara masaj yaptım.

Geniş ve sıcak iki el omuzlarımdan tuttu. Korkuyla sıçramak yerine rahatlayarak ellerimi yabancı ellerin altından kaydırdım.

"Kollarını kaldırabildiğin kadar yukarı kaldır," diye em retti tanıdık bir ses. Söyleneni yaptım. Gifford bastırdığı omuzlarımı geriye ve aşağı doğru çevirdi. Neredeyse canım yanacaktı. Hatta bayağı yanıyordu da. Hem durumun uygunsuzluğuna, hem de fiziksel acıya itiraz etme ihtiyacı hissettim. Ama bir şey söylemedim.

"Şimdi yanlara," dedi. Dediği şekilde uzandım. Gifford ellerini boynuma dolayarak yukarı çekti. Karşı koymak istedim ama konuşamıyordum. Ardından sağa doğru kıvrılarak beni serbest bıraktı.

Etrafimda döndüm. Acı yok olmuştu, omuzlarım karınca lanıyordu ve kendimi harika hissediyordum; tıpkı on iki saat boyunca uyumuşum gibi.

"Bunu nasıl yaptınız?" Ayaklarım çıplaktı ve yanımda bir kule gibi dikiliyordu. Bir adım gerileyerek pencere pervazına çarptım.

Sırıttı. "Ben bir doktorum. Bir içki içelim mi?"

Kızardığımı hissettim. Birden kendimden emin olamaya -rak saatime baktım: Akşamın altı kırk beşiydi. 55'

KURBAN

"SeıurıleHcoTTaşrrram^eTgkgrı^şeyler var/ etectPGTiford, "ve önümüzdeki birkaç gün boyunca çok yoğun olacağım. Hem bir içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

"Orada haklısınız." Paltomla ayakkabılarımı bularak Gifford'u takip ettim. Ofisimi kilitlerken kapıyı açıp zemininde halı olmayan bir odada kendini duyurmadan nasıl yanıma dek gelebildiğini merak ettim. Ayrıca penceredeki yansımasını nasıl olmuştu da fark edememiştim? Hayallere fena dalmış olmalıydım.

Yirmi dakika sonra VVeisdale'deki barın pencere kenarına oturmuştuk. Manzara griydi; Gri deniz, gri gökyüzü, gri tepeler. Arkamı dönerek ateşe baktım. Evde, Londra'da, parklarda çiçekler açmış, turistler sokakları doldurmaya başlamış, barlar sokağa koydukları masa ve sandalyelerin tozunu almaya başlamış olmalıydı. İlkbahar Shetland'a tıpkı zorla kiliseye götürülen bir çocuk gibi çok geç ve nazlanarak geliyordu.

"İçk i içmediğini duymuştum," dedi Gifford önüme geniş bir kırmızı şarap kadehi koyarken. Oturarak parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, ileri geri tarayarak yüzünün üstünden çekti. Salınmasına

izin verse neredeyse omuzlarına değecekti saçları. Kakülsüz ve dümdüzdü, tıpkı bazen gençliklerinin isyankarlığını hâlâ aşamamış olan erkeklerde rastlayacağınız türden. Bir Kraliyet Akademisi üyesinde ise oldukça anlamsız görünüyordu, neyi ispatlamaya çalıştığını merak ettim.

"İçmem," diye cevapladım, kadehi elim e alarak. "Yani pek içmem. Genelde." İşin aslı, geçmişte ben de herkes kadar içki içiyordum, hatta daha bile çok, ta ki Duncan'la bir aile olmak için uğraşmaya başlamamıza dek. Kendi kendime söz vermiştim ve Duncan'ı da bunu yapması için zorluyordum. Ama son zamanlarda iradem oldukça zayıflamıştı. Küçük bir

kadehten bir zarar gelmeyeceğini kendi kendime telkin etmek çok kolaydı ve derken, bir kadeh yarım şişeye dönüşüyor ve bu da büyümekte olan bir yumurtama daha mal oluyordu. Bazen vücudun işleyişini bu kadar iyi bilmiyor olmayı diliyordum.

"Bence gayet güzel bir bahanen var," dedi Gifford. "Walter Scott'ın Ivanhoe'sunu okumuş muydun?"

Başımı salladım. Klasikler hiçbir zaman favorim olmamıştı. Alt düzey eğitim sertifikası için çalış ırken Bleak House ile uğraşmış ve mutsuz düşmüştüm. Sonrasında ise daha çok bilimsel eserlere odaklanmıştım.

Gifford içkisini kaldırdı, geniş bir kadehten malt viski içiyordu. En azından öyle görünüyordu ama elma suyu da içiyor olabilirdi tabii. Dikkati başka taraflardayken yüzünü izlemek için kendime izin verdim. Uzun, kalın ama dümdüz burnunun odak noktasını oluşturduğu yüzü oval şekilliydi. Gergin, kalın dudakları vardı; bu kadar geniş olmasa ağzı bir kadına aitmiş sanılabilirdi. Yarım gülümsemesi ve burun kenarlarından uçlarına dek uzanan derin çıkmalarıyla karşımda oturuyordu. Gifford hiçbir standarda göre yakışıklı bir adam değildi. Duncan'la yarışamazdı bile, ama bir yanıyla ona çok benziyordu.

Bana doğru döndü. "Ne berbat bir şey," dedi. "İyi misin?"

Neyi kastettiğini anlayamamıştım. "Cesedi bulmam mı, zorla otopsiye sokulmam mı, yoksa Ivanhoe'yu bilmemem mi?" diye sordum.

Bar giderek kalabalıklaşıyor^; daha çok genç erkekler: ailesiz, içkiden çok arkadaş peşinde olan petrol işçileri.

Gifford güldü. Beyaz renkli ama sıradışı genişlikle dişlere sahipti, özellikle ön dişleri dikkat çekiyordu. "Bana oradaki karakterlerden birini hatırlatıyorsun," dedi. "Yerleşebildiniz mi?"

—^^Evety-teşekkürler Herk^sr^ok-yardımcı oldu." Hiç de öyle olmamıştı aslında ama sızlanacak zaman değildi şimdi. "Filmini gördüm," dedim.

"Birden fazla filmi çekildi. Şu tekne çok sığ sularda ilerliyor."

Omzumun üstünden pencereden dışarı bakıyordu. Arkamı döndüm. Dokuz metrelik bir Westerly k ıyının çok yakınında seyrediyordu. Sarsılıyordu ve kaptan dikkatli olmazsa tekneyi karaya oturtacaktı. "Fazla su almış," dedim. "Elizabeth Taylor'ın oynadığı kadını mı kastediyorsunuz?"

"Rebecca'yı diyorsun. Hayır, ben diğerini düşünmüştüm, Sakson Rov vena."

"Peki," dedim, devam etmesini bekleyerek. Etmedi. Koyun içindeki Westerly hızını azaltmış ve garip bir açıyla orijinal rotasına doğru ilerlemeye başlamıştı. Derken biri güverteden savlayı serbest bıraktı ve ana direği devrildi. Flok yelkeni katlanmaya başladı, kıç tarafındaki suda oluşan hareketlenme motorun çalıştırıldığının bir göstergesiydi. Kontrol altına alınan tekne şamandıraya doğru ilerliyordu ancak ucuz kurtulmuştu.

"Her seferinde yakalanıyorlar," dedi Cifford hayatından memnun bir i fadeyle. "Rüzgar batı kıyısına fazla yanaşmalarına neden oluyor." Bana döndü. "Epey bir macera yaşadın bugün."

"Doğru söze ne denir?"

"Ama artık bitti."

"Bunu arazimi kazan orduya söyleyin bir de."

Yeniden belirgin ön dişlerini göstererek güldü. Beni a şırı derecede tedirgin ediyordu. Yalnızca boyu poşu değildi sorun, ben de uzun boyluydum ve arkadaşlarım da daima iri erkekler olmuştu. Bu adamda bir şey vardı, o kadar-ona özgü

bir şeydi ki bu. "Düzelteyim. Yakında bitecek." İçkisini içti. "Seni kadın doğuma yönelten ne oldu?"

Kenn Gifford'ı tanımaya başladığımda beyninin birçok insanmkinin iki katı hızıyla çalıştığını öğrenecektim. Kafasında çiçekten çiçeğe konan bir kuş gibi bir konudan diğerine çılgınca bir hızda atlıyor; konuşması düşüncelerini ancak takip edebiliyordu. Bir süre sonra buna alışmıştım ama bu ilk görüşmemizde, gergin ruh halim de göz önüne alındığında, başımı döndürmüştü tarzı. Bir türlü

rahatlayamayacaktım anlaşılan. İyice düşününce, bir daha Kenn etrafımdayken hiç rahat edebileceğimi sanmıyordum.

"Bu alanda daha fazla kadına ihtiyaç olduğunu düşündüm," dedim içkimden bir yudum daha alarak. Çok hızlı içiyordum.

"Amma sıradan bir yanıt. Bana şu kadınların daha nazik ve sempatik olduklarına dair eski klişeyi satmaya kalkmayacaksın, değil mi?"

"Yok, ben daha az ukala, emredici ve kişisel olarak asla yaşayamayacakları duygular hakkında diktatörümsü yargılara daha az kapıldıklarını vurgulayacaktım."

"Çocuk doğurmadın ki. Seni farklı kılan şey ne?" Kendimi içkimi bırakmak için zorladım. "Pekala, beni neyin buna ittiğini anlatayım sana. Üçüncü yılımda Tailor ya da Tyler adında bir çatlağın yazdığı bir kitap okumuştum—Manchester hastanelerinden birindeki kadın doğum üstatlarından biriydi.

"Sanırım kimden bahsettiğini biliyorum. Devam et." "Kadınların hamilelik sırasında yaşadıkları problemlerin kendi küçük beyinleri ve kendi kendilerine bakma konusundaki yetersizliklerinden kaynaklandığına dair bir dolu saçmalık içeriyordu kitap."

59-

KURBAN

Gîffördgütümsüyordu. "Evet, ben de zamanında o iddiaları içeren bir makale yazmıştım."

Aldırmadım, "Ama beni tam anlamıyla ikna eden şey adamın yeni annelerin bebeklerini her emzirmeden önce ve sonra memelerini yıkamalarıyla ilgili verdiği hüküm oldu."

Durumdan keyif a ldığı belli olan Gifford sandalyesinde geriye yaslandı. "Ve bu da bir sıkıntı, çünkü..."

"Kendi göğüslerini yıkamanın ne kadar zor olduğuna dair bir fikrin var mı?" Gözümün ucuyla bize doğru bakmakta olan birilerini fark ettim. Kentlime hakim olamadığımda sürekli olduğu gibi sesim yine yükselmişti. "Yeni anneler bebeklerini yirmi dört saat içinde belki on kere, ya da daha fazla emzirirler. Yani günde tam yirmi kez bellerine dek soyunup sıcak su dolu bir leğene eğilerek memelerini sabunlayacak, sabun çatlak meme uçlarını yaktığında dişlerini sıkacak, kurulanacak ve yeniden üstlerini giyinecekler. Ve tüm bunlar sırasında karnı aç olan bebek kendini paralayacak. Erkeğin yapacağı hiçbir şey yok!"

"Belli ki öyle." Gifford'un gözleri etrafımızda gezindi. B irçok kişi bizi dinliyordu artık.

"Ve ben de, 'teknik anlamda ne kadar mükemmel olursa olsun, stres altındaki savunmasız kadınlarla karşı karşıya gelmemeli bu adam,' diye düşündüm."

"Tamamen katılıyorum. Göğüslerin yıkanmasını doğum sonrası protoko llerden çıkartacağım."

"Teşekkür ederim," dedim, cevap olarak gülümsediğimi fark ederek.

"Konuştuğum herkes senden çok etkilenmişe benziyor," dedi yaklaşarak.

"Teşekkürler," dedim yeniden. Bilmediğim bir şeydi bu, ama iyi olmuştu öğrendiğim.

1 6c

S. (BOLTON

"Yoldan bu kadar çabuk sapman yazık olmuş."

Ve gülümseme sona ermişti. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Bir cesedi o durumda bulmak düzenini bozmuş olmalı. Birkaç gün izin almak ister misin? Gider annenle babanı görürsün belki?"

İzin almak aklımdan bile geçmemişti. "Hayır, neden öyle bir şey yapayım ki?"

"Sarsıntı geçirdin. İyi idare ediyorsun, öyle de olması gerek. Ama bunu kafandan çıkarıp atman gerek." "Biliyorum, Atacağım."

"Bu konuda konuşmak istersen, bunu adaların uzağında y apman en iyisi. Aslında, hiç yapmasan daha iyi."

"Kimin için iyi?" dedim, bardaki sıcak sohbetimizin sebebini nihayet kavrayarak.

Gifford sandalyesinde geriye yaslanarak gözlerini kapadı. Birkaç saniye boyunca kımıldamayınca uyuyakaldığını düşünmeye başlamıştım. Öylece dururken bu kez burnu değil ağzı yüzünün odak noktası haline dönüşmüştü. Neredeyse güzel bir ağızdı bu. Kendimi parmağımı uzatıp hafifçe ağzının çevresini yoklamayı düşünürken buldum.

Beni korkutarak uyandı ve etrafına bakındı. İz leyicilerimizin tamamı kendi konuşmalarına dönmüşlerdi ama yine de alçak bir sesle konuştu.

"Tora, orada gördüğün şeyi düşün. Bu sıradan bir cinayet değil. Birini öldürmek istersen boğazını keser ya da yüzünün üstüne bir yastık kapatırsın. Belki de pompalı bir tüfekle beynini dağıtırsın. O zavallıya yapılan şeyleri yapmazsın. Ben polis değilim, ama tüm bunlar bir tür garip ayini andırıyor."

"Bir tarikat işi mi?" diye sordum, Dana Tulloch'a cadılıkla ilgili yaptığım alaycı yorumları hatırlayarak. 6 r

"Kimbilir? Spekülasyon yapacak kişi ben değilim. Birkaç sene önce Orkney'deki çocuk tecavüzü skandalini hatırlıyor musun?"

Başımı salladım. "Belli belirsiz. Satanizm ve benzeri şeyler."

"Satanizm haltetmiş! Ahlaka uygun olmayan bir davranış ya da tecavüz izine rastlanamamıştı. Ama şafak sökerken ailelerin evlerine giriliyor ve genç çocuklar ailelerinin elinden alınıyordu Tüm o olanların adalar ve adalılar üstündeki etkisini düşünebilir misin? Hâlâ daha sürmekte olan etkiyi? Uzak adalarda dedikodu ile histeri duygulan kontrolden çıktığında neler olduğunu gördüm ben. Bunun bir tekrarını burada istemiyorum.'

Sandalyemde diklendim. İçkimi bıraktım. "Şu an önemli olan şey gerçekten de bu mu?"

Gifford nefesindeki alkolü hissedene de k bana doğru eğildi. "Çok önemli hem de/' dedi. "Dr. Renney'in gözetimindeki kadın bizi ilgilendirmiyor. Bırakalım da polis görevini yapsın. Andy Dunn aptal biri değil ve Çavuş Tulloch da yerel polisin uzun zamandır yetiştirdiği en zeki beyin. Öte yandan benim görevim ve seninki de, hastanenin rutin işleyişine devam etmesi ile bu adacıklarda saçma sapan bir panik havasının yaşanmamasını sağlamak."

Sakalının yanağından çıkmakta olan uçlarını görebiliyordum. Kıllar genellikle açık renkli olmakla beraber bir kısmı kızıl, bir kısmıysa griydi. Kendini yeniden gözlerine bakmak için zorladım, ama göz göze gelmemizde beni rahatsız eden bir şeyler vardı; bakışları çok keskindi. Yeşildi gözleri/ derin bir zeytin yeşili.

"Berbat bir tecrübe yaşadın ama bunu ger ide bırakmanı istiyorum. Yapabilecek misin?"

"Elbette/' dedim, çünkü başka şansım yoktu. Neticede Giftord patronumdu ve pek de rica ediyor gibi görünmüyordu. Bunun pek kolay olmayacağını biliyordum elbette.

Sandalyesinde arkası na yaslanınca rahatladım; o kadar da yakınımda değildi halbuki. "Tora," dedi. "Nadir görülen bir isim. Sanki bir adah ismi gibi geliyor kulağa ama daha önce duyduğumu söyleyemem."

"Thora ismiyle vaftiz edildim," dedim gerçeği yıllar sonra ilk ke/. açığ a vurarak. "Thora Hird'de olduğu gibi. Yeterli cesareti topladığımda H'yı geride bıraktım."

"Bugüne dek gördüğüm en korkunç şeydi bugünkü olay," dedi. "Kalbe ne oldu acaba?"

Ben de arkama yaslandım. "Korkunç bir şeydi," diye mırıldandım. "Bebeğe ne oldu acaba?"

4.

' ' I 'ora, aklından ne geçiyordu?"

J - Oturma odamıza kasvetli bir hava hakimdi. Güneş günü bitirmeye karar vermiş ve Duncan da ışık yakma ihtiyacı hissetmemişti. Örselenmiş, eski bir deri koltukta oturuyordu, ilk evlendiğimiz günlerde Camden pazarı etrafında çıktığımız ucuz mobilya avlarından kalma bir ganimetti koltuk. Kapıda durarak siluetini izledim, gölgeler içinde kalan yüzünü göremiyordum.

"Atı kendi basma gömmeye çalışmışsın," diye devam etti. "O hayvanların kaç kilo çektiklerini biliyor musun? Öle-bilirdin."

Bunu ben de düşünmüştüm. Bir anlık dikkatsizlik sonucu çukura düşsem kömürle kaplı bir ceset olup çıkmam işten bile değildi. Yük arabasının üstüne benim cesedim konacak, Dr. Renney tarafından yoklanıp tartılacaktım.

"Ayrıca yasadışı da," diye ekledi.

Boşversene. Wiltshire'da da yasadışıydı ama bir Hamilton kadınını durdurabilir miydi bu? Annemle birlikte yıllar boyu düzinelerce at gömmüştük. Birden son verecek değildim bu âdetimize.

"Erken gelmişsin," dedim.

"Andy Dunn aradı. Dönmem gerektiğini düşündüm. Tanrım! Arazinin halini gördün mü?"

Duncan'a arkamı dönüp mutfağın içinden geçtim. İçindeki su miktarını kontrol ettikten sonra ısıtıcının düğmesine bastım. Talisker şişemiz ısıtıcının yanında duruyordu. İçindeki viski miktarı oldukça azalmış gibiydi. Eh, ben de bardan geliyordum, öyle değil mi? Pek vaaz verecek konumda değildim.

Arkamdaki bir hareket beni irkiltti. Duncan mutfağa dek peşimden gelmişti.

"Özür dilerim," ded i kollarım vücuduma dolayarak. "Hafif bir şok geçirdim de. Beklediğim hoşgeldin merasimi bu değildi."

Birden her şey daha katlanılır hale gelmişti. Duncan yanımdaydı sonuçta. Kollarımı beline dolayıp başımı göğsüne yaslayabilmek için arkamı döndüm. Boyun derisine matbaadan henüz çıkmış kağıt benzeri sıcak bir koku hakimdi.

"Telefon etmeye çalıştım," dedim zayıfça.

Çenesini aşağı indirerek kafamın üstüne bastırdı. Favori sarılma pozisyonumuz buydu, teklifsiz,

rahatlatıcı.

"Jamie için üzgünüm," dedi.

"Tamie'den nefret ediyordun," diye cevap verdim boynuna doğru sokulup Duncan'm en harika özelliklerinden birinin benden çok daha uzun boylu olması olduğunu düşünerek. (En kötülerinden biri ise pantolon bedeninin benden iki beden düşük olmasıydı.)

"Hayır etmiyordum."

"Evet ediyordun. Hades'ten Gelen At diyordun zavallıya."

"Çünkü sürekli beni öldürmeye çalışıyordu da ondan." Yüzüne bakmak için geriye yaslandım ve belki de bir milyonuncu kez, gözlerinin parlak maviliği karşısında yıldırım çarpmış gibi kalakaldım. Solgun cildi ve dik siyah saçları ile

hartka bir uyum içindeydiler, "Nederı bahsediyorsun sen?"

"Eh, bir düşüneyim. Hazledovvn Tepesi'ndeki bisikletçilerden ürküp havaya sıçrayarak 180 derece döndüğü ve papazın üstü açık yeni arabasının önüne atladıktan sonra sen bir yandan bütün gücünle 'Durdur onu, durdur şu salağı!' diye bağırırken tepeden aşağı kaçtığı ana ne dersin?"

"Bisikletlerden hoşlanmıyordu,"

"O olaydan sonra ben de uzak durmaya başladım kendilerinden."

Bir kahkaha attım, yarım saat öncesinde hayal bile edemediğim bir şeydi bu. Hayatım boyunca kimse beni Duncan kadar güldürememişti. Duncan'a birçok nedenden ötürü aşık olmuştum: Gülümseyişinin yüzüne genişçe oturması; çok hızlı koşabilmesi; kendi kendini ciddiye almayı kesinlikle reddetmesi; herkesin onu, onun da herkesi, ama en çok da beni sevmesi gibi. Dediğim gibi başlamasını sağlayan birçok sebep vardı ama beni esas alıkoyan şey güldürme faslıydı.

"Peki ya Kennet'i geçerken yuvarlanmaya karar vermesi?"

"Sıcaktan bunalmıştı hayvan."

"Ve bana soğuk bir banyo yaşatmaya karar verdi."

"Peki, peki, söylemek istediğin şeyi anladık."

Kollarını vücuduma sıkıca sardı. "Hâlâ üzgünüm." "Biliyorum. Sağol."

Beni kendinden uzaklaştırdı ve göz göze geldik. Elinin yan t arafıyla yanağımı okşamaya başladı. "İyi misin sen?" Jamie'den bahsetmiyordu artık.

Başımı salladım. "Sanırım."

"Konuşmak ister misin?"

"Yapabileceğimi sanmıyorum. O kadına yapılanlar, Dunc... yapamam. Devam edemedim, gördüklerimle ilgili

konuşamıyordum. Ama bu olanları aklımdan çıkarabildiğim anlamına gelmiyordu. Hatta aklımdan hiçbir zaman çıkacaklarını sanmıyordum.

Kadınlar doğumu takip eden birkaç gün boyunca -özellikle ilk çocuklarında- hem fiziksel, hem de duygusal anlamda son derece hassas oluyordu. Vücutları doğum sonrası travma ve sınır tanımayan hormonlar nedeniyle bitap düşüyordu. Sürekli bebek emzirmekten kısa sürede yoruluyorlardı. Ayrıca dünyaya getirdikleri o minicik hayatla aralarında kurulan o muazzam bağın yarattığı şokun da sersemletici bir etkisi oluyordu.

Yeni anne olmuş kadınların bir zombi gibi görünüp hareket ederek en ufak bir meselede gözyaşlarına boğulmaları ve hayatlarının artık asla normale dönmeyeceğini düşünmeleri için birçok nedenleri bulunuyordu. Bu tür bir ruh hali içindeki bir kadını bağlayıp vücudunu deşmek ömrüm boyunca hayal edebileceğim en duygusuzca davranıştı.

Sırtımı pışpışlayarak beni yeniden kendine doğru çekti. Bana çok uzun gibi gelen bir süre boyunca konuşmadan öylece durduk. Ardından bir parmağımı neredeyse alışkanlıkla ensesindeki saçları okşamak üzere kaldırdım. Yeni kestirdiği saçları kısacıktı. Elime ipek gibi geliyordu.

Titredi. Eh, dört gündür evden uzaktaydı. "Polis seninle konuşmak isteyecektir," dedim doğrularak. Kar nım açtı ve banyo yapmak istiyordum.

Duncan'in kolları yanlarına düştü. "Konuştuk zaten." Buzdolabına doğru yürüyerek kapısını açtı. Yere çömelerek bir umutla içerisini incelemeye başladı.

"Ne zaman?" diye sordum.

"Telefonda hallettik," dedi. "Dunn beni yeniden rahatsız etmeyeceğini söyledi. Kadının biz buraya gelmeden önce gömüldüğü neredeyse kesinmiş."

"Evin bizden önceki sahiplerini sordular."

"Evet, biliyorum. Tapu senetlerini yarın karakola bırakacağımı söyledim."

Duncan y eniden ayağa kalkmıştı. Elinde içinde yarısı yenmiş bir tavuk gövdesi bulunan bir tabak tutuyordu. Tabağı masaya koyarak buzdolabına geri döndü. "Tor, bu işi unutmak zorundayız."

Son iki saat içinde bu sözleri söyleyen ikinci kişiydi. Öğleden sonra ark a bahçende -kalpsiz ve yeni doğurduğu bebeğinin nerede olduğu bilinmeyen- bir ceset bulduğun gerçeğini kafandan sil at.

"Dunc, araziyi kazıyorlar. Daha fazla ceset bulma niyetindeler. Seni bilemiyorum ama benim için bu aldırış etmemenin biraz zor olduğu bir durum."

Duncan başını salladı; çocukları çok heyecanlandığında konuyla ilgilenen bir baba gibiydi. Kendine salata hazırlıyordu ve kırmızı biberi bıçağıyla doğramasından hiç hoşlanmıyordum.

"Başka ceset filan yok ve yarın gün sonunda işlerini bitirmiş olurlar."

Bunu nereden biliyor olabilirler?"

"Ölçüm aletleri var. Nasıl çalıştığını sorma. Muhtemelen benden daha iyi anlarsın zaten. Çürümekte olan et dışarı ısı veriyormuş ve bu cihazlar da ısıyı ölçüyormuş. Metal dedek-törleri gibi tıpkı."

Tabii kömürün içine gömülü cesetler hariç. Onlar çürümüyor-du. "Her yanı kazacaklar sanmıştım."

"Gerek yokmuş. Modern teknolojinin harikaları. Tüm araziyi bir kez taradılar ve hiçbir şey çıkmadı. Ölü bir tavşan

bile yok. Yarın da emin olmak için bir daha yapacaklar, ardından da yolcudur Abbas. Bir şeyler içmek ister misin?"

Sürahinin tekine musluktan su doldurarak dondurucudan buz ekledim. Shetland'da yaşamanın bir diğer faydası da şişe suyuna harcadığımız paranın cebimizde kalmasıydı. Ah, bir de yerel somon balığı çok lezzetliydi. Bunların haricinde epey zorlanıyordum.

"Dedektif Çavuş Tulloch bende pek de öyle bir izlenim bırakmadı. Burada uzunca bir süre kalacaklarını düşünüyor-

d

// u.

"Evet, satır aralarından okuduğum kadarıyla, çavuşun aşırı heyecanlanma eğilimi varmış. Sonuçları ne olursa olsun arkasında izini bırakmaya oldukça meraklı anlaşılan."

Dana Tulloch'la ilgili edindiğim izlenime hiç benzemiyordu bu. Bana kontrolü elden hiç bırakmıyormuş gibi gelmişti.

"Müfettiş Dunnia bir telefon konuşmasında hemen samimi olmuş gibisiniz."

"Ah, çok uzun zaman öncesinden tanışıyoruz."

Bunu tahmin etmeliydim. Cesedin bulunmasında hiçbir rolü olmayan Duncan'a sırf adalı olduğu için benden daha fazla bilgi verilmiş olmasının rahatsızlığını yaşadım.

Oturduk. Ekmeğime biraz tereyağı sürdüm. Duncan ken

dine soğuk tavuk servisi yaptı. Etin bir kısmı hâlâ pembeydi

ve üstünde jel birikmişti. Bu görüntü karşısında otopsi oda

sında mücadele ettiğim mide bulantısı yeniden başlamıştı.

Harika, neredeyse on beş yıllık tıp tecrübesinden sonra mi

dem bulanıyordu. Kendimi salata ve bir parça peynir yemeye

zorladım. ^

"Eve geldiğinde etrafta gazeteci var mıydı?" diye sordum. Ben geldiğimde, saat dokuz olmak üzereydi, ortalık nöbet bekleyen bir polis haricinde boşalmıştı. Kendimi medya

saldırısına hazırladığım için bu duruma şaşırarak son derece memnun olmuştum. Duncan başını salladı. "Hayır. Dunn olayı gizli tutmaya çalışıyor. Üstlerinden baskı görüyor olmalı. Tam da turist sezonu başlayacakken işlerin kötüye gitmesini istemiyorlar sanırım."

"Ne olur sen de başlama. Gifford'dan da aynı hikayeyi dinledim. Hastanenin halkla ilişkileri açısından kötü olumuş. Bence önceliklerinizi sıralamanız gerekli. Burası Shetland Halk Cumhuriyeti

değil. Dış dünyaya hesap vermeniz gerekiyor."

Duncan yemeyi kesmişti. Bana bakıyordu ama söylediklerimi dinlediğinden emin değildim.

"Ne oldu?" dedim.

"Gifford" diye cevap verdi. Gözlerindeki parıltı uçup gitmişti.

"Yeni p atronum. Geri döndü. Bugün tanıştık." İçki içtiğimizden söz etmek pek de akıllıca bir fikir gibi görünmemişti.

Ayağa kalkan Duncan evyeye boşalttığı sat Shetland suyu dolu bardağına iki santim Talisker doldurdu. Pencereden dışarı bakarak içkisini içti, bana sırtını dönmüştü.

"Bir geçmişiniz olduğunu düşünmeden edemiyorum," dedim.

Duncan cevap vermedi.

"Bilmem gereken bir şey mi var?" diye yeniden denedim.

Duncan pek de hoş olmayan kelimeler ile içinde "bilmem gerekirdi" geçen bir şeyler mırıldan dı. Benim aksime pek sık küfür etmeyen biriydi. Bu hali beni çok meraklandırmıştı.

Arkasını döndü. "Ben banyo yapacağım," dedi odadan çıkarken.

Peşinden gitmeden önce on dakika kadar beklemeye karar verdim. Oturma odamıza geçtim. İçinde pek kitap bulunmayan bir kitaplığımız vardı. Ben çok okuyan biri sayıl-

mam. Duncan kendisini dinleyen herkese Francis (Dick ya da Claire'den herhangi biri) adını taşımayan bir yazarı okumaya tenezzül etmeyeceğimi anlatır. O benden daha iyi bir okuyucudur ama klasikleri pek sevdiği söylenemez. Ancak büyükbabasından miras kalan kütüphanenin üst rafında birkaç Dickens, Trollope, Austen ve Hawthorne cildi bulunuyor. Walter Scott tarafından yazılmış hiçbir şey yok.

Ben de akşam haberlerini izlemek için televizyonu açtım. Kendimi başrolde görmeyi bekliyor olsam epey hayal kırıklığına uğrayacaktım anlaşılan. Yirmi saniyelik son haberde Lerwick'in birkaç mil dışındaki bir kömür yatağında bir ceset bulunduğundan söz ediliyordu. Arazinin tam yeri verilmediği için evimizle ilgili bir görüntü de yoktu. Onun yerine Lerwick Polis Müdürlüğü'nün önünde durmakta olan Jandarma Müfettişi Andy Dunn bir açıklama yaparak verilebilecek en az miktarda bilgiyi kameralara aktarmıştı. Sözlerini arkeolojik bir kalıntı ihtimali hakkında spekülasyon yaparak bitirdi —röportajın Stephen Renney ile buluşmamızdan önce kaydedildiğini tahmin ettim. Durumu önemsiz göstermek için uğraştığı belliydi ama ne yaptığını bildiğini varsaydım.

Yeterince zaman geçtiğine karar vererek yuka rı çıktım. Duncan gözlerini kapayarak banyoya uzanmıştı. Küveti o kadar çok doldurmuştu ki boruların üstüne sular sıçrıyordu. Su sıcaklığının yaklaşık kırk derece civarında olduğunu tecrübeyle biliyordum. Duncan ve ben daha önce hiç birlikte banyo yapmamıştık. Yaklaşık bir sene öncesinde, sperm testleri yapılmadan önce, çocuk sahibi olamayışımızın ardında yatan nedenin Duncan'ın bu sıcak banyoları olup olmadığını merak etmiştim. Sıcak suyun spermler üstündeki etkisi çok iyi biliniyordu ve hayalarını her gün beş dakika boyunca buzlu suya batırmasını salık vermiştim. Gözlerimin içine bakmış ve "Peki ama bunu nasıl yapaca-

ğirn?" diye sormuştu ki bu konu üstünde hâlâ düşünüyorum. Belki de bir gün erkek cinsel organlarına soğuk duş aldıracak bir cihaz icat ederdim. Tüm Batı'daki doğurganlık oranlan firlar ve çok zengin olurdum.

Evyenin üstüne yaslandım. Duncan orada olduğumu fark ettiğine dair bir harekette bulunmamıştı.

"Böyle kaçıp gidemezsin, biliyorsun. Bu adamla çalışmak zorundayım. Mu htemelen önümüzdeki birkaç ay içinde karısı ile birlikte onu eğlendirmek zorunda kalacağız."

"Gifford evli değil."

İçimde alarmla karışık bir rahatlama duygusu belirdi. İpucu mu veriyordum? Veriyorsam Duncan bunun farkına varıyor muydu?

"Neler oluyor?" diye şansımı yeniden denedim.

Duncan gözlerini açtı ama bana bakmıyordu. "Birlikte okula gittik. Onu hiç sevmedim. O da beni."
"Unst'lu mu?"

Duncan başını salladı. "Hayır, ortaokuldan bahsediyorum." Bu daha mantıklıydı. Uzak adalardan gelen ve bir kısmı yatılı, diğerleri ise akrabalarının yanında kalmakta olan Shet -landlı çocuklar Lervvick'deki ortaokula devam ediyorlardı,

"Hepsi bu mu?" dedim.

Duncan doğruldu. Beni baştan aşağı süzdü. "Geliyor musun?"

Küvete eğilerek elimi suya soktum ve hızla geri çektim. "Hayır," dedim.

Duncan kenarda duran lifi alarak bana uzattı. Garip bir adavete benziyordu bu. Eğer lifi alırsam sevişecektik. Eğer almazsam onu reddediyor olacaktım ve önümüzdeki birkaç gün boyunca bana küsecekti. Bir an düşündüm. Her an regl olabilirdim ama bu konularda emin olunamıyordu. Life uzan -

dim. Dunca ön taraftaki musluğa doğru eğilerek düzgün, kaslı sırtını açığa çıkardı.

"Hizmetkarlarımın çıplak olmasını tercih ederim," dedi.

Bir elimle lifi sırtı b oyunca yukarı aşağı sürtmeye başladım. Diğeriyle gömleğimin düğmelerini çözüyordum.

73-

5.

D

uncanla birlikte olduktan sonra derin bir uykuya daldım, ta ki bir şey beni uyandırana dek. Yatak odamızın yarı aydınlığında uzanmış, yanımdaki Duncan'in düzenli nefes alıp verişini dinliyordum. Onun dışında çıt çıkmıyordu. Ama bir ses duymuştum. İnsan derin uykusundan böyle aniden sebepsizce uyanmaz. Kulaklarımı dört açtım. Ses yoktu.

Saate bir göz atmak için döndüm: Üçü çeyrek geçiyordu ve hava da Shetland'd a yazın hava ne kadar kararabilirse o kadar karanlıktı, yani pek değil. Odadaki her şeyi görebiliyordum: kiraz ağacından mobilyalar, leylak rengi lamba siperlikleri, yalnız başına duran ayna, sandalyenin arkasına atılmış kıyafetler. Perdenin arkasından erken bir şafağı andıran solgun bir ışık geliyordu.

Ayağa kalktım. Duncan'ın nefes ritmi değişince olduğum yerde donup kaldım. Birkaç saniye bekleyerek pencereye doğru yürüdüm. Ses çıkarmamaya çalışarak yavaşça perdeyi açtım.

Aydınlık bir Shetland gec esi sayılmazdı karşımdaki; hâlâ hafifçe yağmur yağıyor gibi duruyordu ama her şeyi seçebiliyordum: Beyaz polis tentesi; kırmızı beyaz şeritli bant; kornea arazideki kuzu; bir zamanlar bahçemiz olan yerin dibinde büyümekte olan ladin ağacı; uyanık olan ve yan taraftaki arazide birileri belirince yaptıkları gibi çitin üstünden burunlarını uzatan Charles ile Henry. Atlar dost canjısıdır ama işinize '74'

burunlarını sokmaya bayılırlar. Yakında birilerini gördükleri an daha iyi görebilmek için o tarafa koşarlar. Peki kime bakıyordu bu ikisi?

Ardından ışığı gördüm.

Polis tentesinin içinden geliyor gibiydi, beyaz örtünün arkasından yansıyan hafif bir aydınlık; bir görünüyor, bir kayboluyordu; ve yeniden. Yanıp sönüyordu durmadan.

Bir şey çıplak kalçamı okşadı. Ardından Duncan'ın sıcak vücudu arkama yaslandı. Saçımı kaldırıp omzumun üstüne atarak ensemi öpmek için eğildi.

"Arazide biri var," dedim. Belime dolanan elleri yukarılara çıkıyordu.

"Nerede?" diye sordu kulağımın arkasındaki bölg eye sokularak.

"Tentenin içinde, Feneri var. İşte."

"Ben bir şey göremiyorum," dedi elleri göğüslerimi bulduğunda.

"Tabii göremezsin. Bakmıyorsun ki." İttiğim elleri pencere pervazına düştüler.

"Polistir," dedi. "Dunn, gece nöbeti için birini b ırakacaklarını söylemişti."

"Herhalde."

Olduğumuz yerde bekleyerek karanlığı izledik ama ışık yeniden yanmadı.

"Kadına zarar vermişler mi?" diye sordu Duncan bir iki dakika sonra, sesi o kadar kısıktı ki neredeyse duyanruyor-dum.

Şaşkınlıkla dö nüp ona baktım. "Kalbini söküp çıkarmışlar."

Duncan'ın solgun yüzünün rengi attı. Kolları yanlarına düşerek geriye çekildi. Böyle pat diye söylediğime o an piş-

marTöTmuşfum."Buhh anlatmedı mı? Affedersin..." diye başladım.

Beni sustur du. "Önemi yok. Peki . . , çok mu . . . işkence etmişler mi?"

"Hayır/' dedim Dr. Renney'in çilekler ile bayıltıcı hakkında söylediklerini hatırlayarak. "İşin en garip yanı da bu. Kadını beslemiş ve ağrı kesici vermişler. Hani neredeyse... end işe etmişler diyeceğim." Kadıncağızı bağlayıp sırtına İskandinav sembollerini kazımadan önce, elbette. Nasıl bir mantık yatıyordu ki bunun arkasında? Gözlerimi kapadım ama fotoğraf hâlâ oradaydı.

Duncan elleriyle yüzünü ovalıyordu. "Tanrım, ne korkunç bir şey."

Buna karşı verebileceğim bir cevabım yoktu, o yüzden ağzımı açmadım. Ne Duncan ne de ben yatağa geri gitme yönünde bir adım atmıyorduk. Bir süre sonra üşümeye başladım. Gözlerimi kapayıp yakınlıktan çok sıcaklık arayarak Duncan'a yaslandım, kollarını vücuduma sarıp ellerini sırtımda gezdirmeye başladı. Birden durdu. "Tor, evlat edinmeyi düşünür muydun?" dedi.

Gözlerimi açtım. "Bir bebek mi?" diye sordum.

Kalçamı mıncıkladı. "Yok, bir mors. Elbette bir bebek."

Eh, gafil avladığım kesindi. Evlat edin me konusu hiç aklıma gelmemişti, o aşamaya yakın olduğumuzu bile düşünmüyordum. Önce bütün ihtimalleri elememiz gerekiyordu. Evlat edinme son çare olmalıydı, öyle değil mi?

"Adalarda iyi bir program var. En azından bir zamanlar öyleydi. Evlat edinmek z or bir iş değil burada. Yeni doğmuş çok bebek oluyor. Duygusal anlamda yıkıma uğramış bir çocuğu değil."

"Böyle bir şey nasıl olabilir?" dedim adalardaki evlat edinme kurallarının Birleşik Kralhk'ın kalanındakilerle aynı

olduğunu düşünerek. "Shetland'da ne oluyor da başka yerlere kıyasla daha fazla bebek bulunuyor?"

"Bilmiyorum. Bu konunun eskiden burada yaşarken de tartışıldığını hatırlıyorum. Belki de bekar anneler konusunda daha tutucuyuzdur."

Bu mümkündü. Kiliseye gitme ora nı adalarda anakaraya göre daha yüksek olup ahlaki değerler Birleşik Krallık'ın kalanının yirmi ya da otuz sene önce sahip olduğu seviyedeydi. Shetlandlı gençler hâlâ otobüste yaşlı teyzelere yer veriyordu. Sürücüler yollarda önlerindeki arabayı geçmek için saldırmak yerine yolu birbirlerine ikram ediyorlardı. Benim dikkate almadığım bir ihtimal olabilirdi bu.

Derken Duncan beni belimden kavrayarak kaldırarak pencere pervazına bıraktı. Sırtımı yasladığım cam soğuk ve hafifçe nemliydi. Bacaklarımı kaldırarak belinin etrafına doladı. Ne olacağını anlamıştım. Pervaz mükemmel bir yükseklikteydi ve bunu daha önce de yapmıştık.

"Elbette," dedi, "denemeye devam da edebiliriz."

"Bir süre daha belki," diye fısıldadım, perdeyi kapamasını izlerken.

Ve denemeye devam ettik.

6.

Sarah sandalyenin ucunda oturuyordu. Gözlerinde o bakış vardı: Kızgın, utanç dolu, sabırsız; şiddeti aylar boyunca artan, her regl oluşunda kızgınlığı çaresizliğe dönüşen o başarısızlık duygusu. Tüm bunlar hamile kaldığı haberini aldığı an yok olup gidecekti elbette. O bakışı çok iyi biliyordum. Sürekli gördüğüm bir bakıştı. Üstelik sadece hastalarımın yüzünde de değil.

Diğer yandan, Robert'in yüz ifadesini okuyamıyordum. Henüz gözlerimin içine bakmamıştı.

Bu ilk randevumuz olm asına rağmen Sarah ile Robert Tully test, muayene ve mülakatlardan oluşan tünelden çoktan geçmişlerdi. Sabırları azalıyordu artık. Adam arkadaşlarının sırtına vuracağı şaplakları ve maket tren broşürlerini karıştırarak geçireceği haftasonlarını, kadın ise ayaklarını uzatıp yatmayı ve bir sürü yapay hormonun damarlarında dolaşmasını bekliyor olmalıydı.

"Bizi tüp bebek programına alacağınızı umut ediyorduk," dedi kadın. Devletin sunduğu tedavide uzun bir bekleme listesi bulunduğunu biliyoruz ama bir miktar para biriktirdik. Hemen başlamak istiyoruz."

Başımı salladım. "Elbette. Sizi anlıyorum." Anladığım şey şuydu: "Hamile kalmamı sağla. Bunu nasıl yaptığın umurumda değil. Bundan sonra oluşacak sıkıntıları düşünmek bile istemwo-

?urn —mide bulantısı, yorgunluk, özel hayatın sona erişi ve er* sonunda da hayal bile edemeyeceğim kadar çok acı. Yalnızca şu sihirli hekim değneğini savur ve beni hamile bırak."

Önereceğim şeyi kabullenmekte çok zorlanacaklardı; biyolojik üreme ihtiyacı i le sabır pek de yan yana gelebilen iki kavram değildi. "Düşünmenizi istediğim bir yöntem daha var."

"Üç senedir uğraşıyoruz." Hıçkırıkla iç çekme arası bir ses çıkararak ağlamaya başladı. Yüzüme çocuk sahibi olamayışlarının tek sebebi benmişim gibi bakan Robert elinde hazır beklettiği mendili karısına uzattı.

Karı kocaya biraz süre vermeye karar verdim. Kalkıp pencereye yürüdüm.

O sabah arabayla Lervvick'e girdiğimden bu yana yağmur yağıyordu; kalın bulutlar alçalmış, kasaba karanlık ve nemli bir görünüme bürünmüştü.

Lerwick en büyük adanın doğu kıyısında bulunan, Bres -say adasından kısa bir kanal ile ayrılan gri renkli taş bir kasabaydı. Adaların üstüne kurulmuş olan diğer kasabalar gibi dikkat çekici bir mimarisi bulunmuyordu: Basit ve fonksiyonel yapıların içinde güzel olanı nadiren çıkıyordu. Geleneksel yapı malzemesi olarak yerel granitle kayraktaşı çatılar kullanılıyordu. Pratik adalılar genellikle iki katlı evleri tercih ediyordu -belki de güçlü rüzgarların çatıları uçurmasından endişe ediyorlardı- ama kasabanın eski yerleşim bölgeleri ile rıhtımda üç, hatta dört katlı evlere bile rastlamak mümkündü. Bu evler adalıların gözünde bir çeşit muhalefeti andırıyordu sanki.

Yağmur tarafından yıkanmakta olan Lerwick'e bakmak ruh halimi hiç d e düzeltmemişti.

Kendimi, esnememi engellemek için ağzımı kaparken buldum. İyi uyuyamamıştım. Uyanık olmayıp yatakta yattı-

.79.

KURBAN

ğım anlarda bile huzursuzdum, düşüncelerim bahçede bulduğum kadınla doluydu. Onu- görmüş, dokunmuş, başına gelenleri anlamıştım. Korkunç bir şeydi... Korkmalıydım ve korkuyordum da, ve ayrıca . . . kızgındım. Çünkü Jamie'nin mezarına bana onları yemeye çalıştığı zamanlan hatırlatması için kardelen ekmeyi istiyordum. Bir akşam yanına gittiğimde ağzının kenarında beyaz bir çiçek bulmuştum. Dört ayaklı bir Flamenko dansçısını andırıyordu. Ama artık bunu yapma şansım yoktu çünkü manyağın teki kurbanını gömmek için bizim arazimizi seçmişti. Ve Jamie de hayvan mezarlığına götürülmüştü.

Arkamda bir kıpırtı hissettim. Sarah ağlamayı kesmişti. Yeniden oturarak ona döndüm.

"Henüz otuz bir yaşındasın. Daha önünde çok zamanın var." Öte yandan bense otuz üç yaşımdaydım. "Tüp bebek yönteminde bir garanti yok. Size tavsiye edeceğim kliniğin başarı oranı yüzde 27 ve açıkçası sizin başarılı olma oranınız daha da düşük."

"Neden?" diye sordu Robert.

İçinde yazanları biliyor olmama rağmen önümdeki dosyaya yeniden bir göz attım.

"Düşük kalite sperm ve düzensiz regl aralıkları ile mücadele etmek zorundasınız. Son gelişinizde ya pılan testler ve doldurduğunuz yaşam kalite anketi bazı sonuçlara işaret ediyor."

Sanki bunun kendi hataları olduğunu söylemişim gibi ikisi de savunmaya geçmişti. Eh, pek farklı bir şey söylemi-yordum da aslında.

"Devam edin," dedi Robert.

"İkinizd e de gebeliğin başlaması için gerekli bazı mineral eksiklikleri bulunuyor. Sarah, senin çinko, selenyum ve magnezyum seviyelerin çok düşük. Ayrıca vücudunda çok fazla

^

alüminyum bulunuyor. Robert, senin çinkon da düşük ama beni esas endişelendiren aşırı yüksek kadmiyum seviyen." Sustum. "Tütün dumanında yer alan bir toksin bu. Günde yaklaşık yirmi sigara içiyorsun. Ve neredeyse her gün alkol alıyorsun. Sen de, Sarah."

"Babam yetişkin hayatı boyunca günde kırk sigara ile her gün vis ki içti," dedi Robert. "Daha otuzuna varmadan beş çocuğu olmuştu."

Bu çifti kaybediyordum; ama sırf onlara sahte bir umut vermek uğruna inandığım değerleri bir tarafa bırakmayacaktım elbette. Öte yandan, ilk tüp bebek denemelerinde hami-?le kalabilirlerdi de. Devasa bir piyangoydu bu ve beklemeye ikna ederek onlara zarar veriyordum aslında.

"Size vereceğim tavsiye önümüzdeki altı ay boyunca hamile kalmayı unutup elinizden geldiğince sağlıklı olmaya konsantre olmanız." Robert'in sözümü kesmeye hazırlandığını görebiliyordum. "Sağlıklı insanların hamilelik şansları yükselir, Robert. Senin sigarayı bırakmanı ve ikinizin de alkolden tamamen uzak durmanızı istiyorum."

Robert kafasını salladı, saçmalıklarımdan sıkılmış gibiydi.

"Zor olacağını biliyorum," di ye devam ettim, "ama eğer bir bebek istiyorsanız denemelisiniz. Azaltmanın bile faydası olur. Ayrıca mineral eksikliklerinizi tamamlamak için bir reçete yazacağım ve ikinizin de bulaşıcı hastalık testinden geçmenizi istiyorum."

Yutmayacaklardı. Buraya sofistike bir tıbbi müdahale için gelmişlerdi ve ben onlara C vitamini veriyordum.

"Gerçekten de bu şekilde işlerin tersine döneceğini düşünüyor musunuz?" diye sordu Sarah.

Başımla onayladım. "Evet. Gerekli her şeyi yazdım." Ka-

gıdı Sarah'a uaatluw- "Bu planrtakfp etmeniz halinde altıncı avın sonunda şu ana göre çok daha sağlıklı olacaksınız ve tüp bebek yöntemiyle çocuk sahibi olma şansınız büyük ölçüde yükselecek." Gülümsemeye çalıştım. "Kimbiiir, belki de tüp bebeğe ihtiyacınız olmayabilir bile."

Somurtarak kalktılar, istediklerini yapmalarına izin verilmeyen çocuklar gibiydiler. Planı mı deneyeceklerini, yoksa taleplerine çok daha sıcak bir karşılık alacakları anakaradaki bir İskoç kliniğine mi gideceklerini merak ettim. Hamile kalma konusunda sağlıklı beslenmeye verdiğim önemi herkes paylaşmıyordu.

Sarah kapıda durup geri döndü. "Niyetinizin iyi olduğunu biliyorum," dedi, "ama bu bebeği o kadar

çok istiyoruz ki,"

Koridor boyunca duyulan ayak sesleri uzaklaştı. Üst çekmecemi açarak turuncu renkli bir dosya çıkardım. İlk sayfada on iki ay önce Londra'da yapılan bir sperm testinin sonuçları yer alıyordu.

Toplam spermatozoa oranı: mi başına 60 milyon—normal

Bir saat sonunda hayatta kalan sperm oranı: % 65—normal

Morfoloji seviyesi: % 55—normal

Antikor seviyesi: % 22—normal

Ve sayfanın sonuna dek bu şekilde gidiyordu. Her şey normaldi. Sayfanın üst kısmındaki isim Duncan Guthrie'ydi, her şeyi normal olan kocam. Girdiği üçüncü testti bu. Önceki ikisinin sonuçları da bunun aynısıydı. Sorunumuz her ne ise onda değildi.

Benim raporum da onunkinin altında duruyordu. FSH, LH, östrojen ve projesteron seviyelerimin hepsi normal seviyelerdeydi. Hormon durumum da iyiydi ve kendi kendime

yaptığım garip muayene sonucu her şey yerinde gibi gözü küyord'u. Tuliyler son hastalarımdı ama yirmi dakika içinde koğuş vizitem vardı. Hemen arkasından da arabayla kuzeye gidip feribotla aylık yoklama için Yeli adasına geçecektim. Adanın ebesi ile buluşarak adadaki sekiz hamile kadını kontrolden geçirecektim.

Ayağa kalkarak yeniden ofis pencereme yöneldim. Araba parkı hemen akımdaydı. Kendimi Gifford'un gümüş renkli BMW'sini ararken buldum. Boşver bunlan, demişti, bırak polis işini yapsın. Haklıydı elbette. Ama daha harcayacak on sekiz dakikam vardı.

Masama dönüp bilgisayardan hastanenin iç ağına ulaştım. Birkaç şeye tıkladıktan sonra biraz düşünüp birkaçını daha tıkladım. Bir hastane sitesi için şaşılacak derecede kolay bir şekilde bulmuştum aradığımı. Aradığım dosyaya ulaşmak çok zamanımı almamıştı: Kayıtların bilgisayara aktarılmasından itibaren adalarda doğan tüm bebeklerin listesi.

Stephen Renney arazimde bulunan kadının iki yıldır ölü olduğuna inanıyordu, dolayısıyla bebek 2005 yılında doğmuş olmalıydı. Çilek tohumlarıyla ilgili iddialarında haklıysa doğum yazın gerçekleşmiş olmalıydı. Mart ve Ağustos arasında kalan kısmı işaretleyerek çıktısını aldım ve yazıcıdan çıkan beş adet A4 kağıdını masamın üstüne yaydım.

Kadın adalı ve hamileliğinin tıbbi kontrol altında gerçekleşmiş olması halinde önümde duran isimlerden biri olmalıydı. Listedeki tüm isimlerin üstünden tek tek geçerek hayatta olup olmadıklarını kontrol etmek kalıyordu geriye.

Normalde Shetland'da yıl boyunca 200 ila 250 arası doğum yaşanıyordu ve 227 doğumla 2005 yılı da tipik bir yıl olmuştu. Bebeklerden 140'ı Mart-Ağustos arası dünyaya gelmişti. Ekranıma dönüp yirmi beş-otuz beş yaş arası beyaz kadınları arayarak birkaç dosyaya girdim. Neredeyse Kim dosyalar bu

kritere uyuyordu. Yirmisinden küçük birkaç anne ile otuz beşinden büyük bir ya da ikisi bir Hintli ile bir Çinli anne liste dışı kalmıştı. Çavuş Tulloch'un teorisinin aksi ispatlanmadığı sürece bakmakta olduğum kadınların büyük bir çoğunluğu potansiyel birer kurbandı.

Neler yap tığını merak ettim kadının. O sabah evden ayrılırken televizyonda birkaç dakika İskoç haberlerini yakalamıştım. Bizim olaydan hiç bahsedilmiyordu. Shetland halkının adada gerçekleşip ulusal İskoç haberlerine alınacak kadar değerli bulunmayan olaylar hakkında sürekli homurdandı-ğını görebilirdiniz. Ben şahsen bu durumun hep ekonomik nedenler yüzünden olduğunu düşünmüşümdür; televizyon ekibinin Shetland'a uçması pahalıya patlıyor olmalıydı. Buna rağmen bir cinayet haberi için de biraz çaba göstermelerini bekliyordu insan.

Listeyi baştan sonra taradım: 140 kadın, 140 bebek.

Zihnim dağılmaya başlıyordu; önüme nasıl aşacağımı bilemediğim bir duvar çıkmıştı. Birden Duncan'm Shetland'da Birleşik Krallık'in diğer kısımlarına göre evlat edinilmek üzere bekleyen çok daha fazla bebek bulunması ile ilgili söyledikleri aklıma geldi. Bir an bu iddiayı nasıl doğrulayabileceğimi düşündüm. Hangi anneler çocuklarını evlatlık verirdi? Genç ve evli olmayanlar elbette.

İç ağdan çıkarak internete girdim ve arama motoruna İ s-koçya Evlenme Dairesi yazdım. Site hemen açılmıştı, son yıllık raporlarını açtım. Annelerin isimleriyle birlikte İskoçya'da evlilik dışı doğan çocukların detayları Tablo 3.3'de bulunuyordu. İstatistik konusunda çok iyi sayılmam, ama bunu ben bile anlamıştım. Adalardaki genç hamilelik oranı oldukça düşüktü. Hatta baktığım yıl söz konusu olduğunda, İskoçya nın kalanından yüzde 40 daha düşüktü bu oran. Duncan'ın bebek sürüsünün kaynağı genç anneler değildi. 84'

2005 yılındaki bebekleri gö steren listeme geri döndüm. Bu 14ü ismi nasıl eleyecektim? Çavuş

Tulloch'un - hiçbir mantıklı katilin cesedi yalnızca benim arazime gömmek için denizi aşmakla uğraşmayacağı kabulüyle- cesedin Lerwickii bir kadm olduğuna dair teorisi doğruysa kadın doğumu büyük ihtimalle burada, Franklin Stone hastanesinde yapmıştı.

Ne yazık ki bunun bir yararı olmamıştı. Shetlandlıların çoğu ana adada yaşıyor ve doğumların hemen hepsi hastanede gerçekleşiyordu. Liste boyunca ilerlerken tek tük diğer küçük adaların ismine rastlıyordum—Teli, Unst, Bressay, Fair Adası, Tronal, yeniden Unst, Papa Stour. Fark yaratacak kadar fazla değildi sayılan.

Tronal? Bu ismi ilk kez duyuyordum işte. Diğer tüm adaları biliyordum. Her birinde tıbbi merkezler, yerleşik ebeler ve bendenizin yönetimindeki düzenli doğum öncesi klinikleri bulunuyordu. Ama Tronal ismini daha önce gitmiş olmayı bir yana bırakın, hayatımda ilk kez duyuyordum. Ve her sene birkaç doğum gerçekleşiyordu bu adada. Saydım, Tronal adı listede dört kez geçiyordu. Bu da yıl boyunca altı ila sekiz doğum anlamına geliyordu, ki diğer küçük adaların bazılarından daha yüksek bir rakamdı bu. Tronal işini mümkün olan en kısa zamanda aydınlatmayı aklıma not ettim.

Elimin altındaki işe odaklanarak listeye yeniden bir göz attım . Annenin adı ve yaşını; tarihi, doğum yeri ve zamanını; bebeğin cinsiyetini, ağırlığım ve durumunu (örneğin doğdu ya da hâlâ hamile gibi) öğrenebiliyordum listeden. Ve bir şey daha. Kayıtlardan birinin sonunda KT harfleri göze çarpıyordu. Bu harflerle özdeşleştirebileceğim bir hamilelik durumu düşünmeye çalıştım ama Çulamadım. Listeyi baştan sona taradım. Bir tane daha vardı. Mayıs ayında Yelî'de doğmuş olan bir erkek bebeğin kaydının sonunda yer alıyordu harfler. Ve bir tane daha; Temmuz ayında Lerwick'de doğan bir bebek.

85-

KURBAN

Saatime Baktım. Zamanım dolmuştu. Kapıya vurulduğunda eşyalarımı topluyordum

"Girin!" diye seslendim. Kapı açıldı ve kafamı kaldırdığımda Patron Tulloch karşımdaydı. Gri renkli düzgün bir kumaş pantolonlu takım giyiyordu. Bir tek buruşukluk bile yoktu kıyafetinde.

"Günaydın," dedi, bir bakışıyla kendimi kirli, modayı en az iki sezon geriden takip ediyormuş ve ödüllü bir Arap tayının yanındaki aşırı kilolu bir fayton atı gibi hissettim. "Bir dakikanız var mı?" diye ekledi, hâlâ kapıda bekleyerek.

"Viziteye çıkmam gerek," dedim. "Ama en azından on dakika geç kalmamız gerekiyor."

Kaşlarını kaldırdı. Bunu yapmasından nefret etmeye başlamıştım.

"Kontratımızda yazılı," diye devam ettim. "Meşgul ve önemli biri olduğumuz izlenimini yaratıyor; hastaları etkileyip aşırı talepkar olmalarını engellemek amaçlı."

Gülümsemedi.

"Arazimin bugün temizleneceğini duydum," dedim.

"Evet, ben de öyle duydum," diye cevap verdi, masama doğru yürüyerek. Listeyi eline aldı. Çoc ukça görünmeme neden olsa da geri almak için hamle yaptım.

"Bunun için gelmiştim," dedi.

Elimi uzattım. "Size hasta bilgilerini öylesine veremem. Çıktıları bırakmanızı rica edeceğim."

Bana baktı, kağıtları masama geri koydu ve ellerini arkasında bi rleştirerek okumaya devam etti. Kağıtlara uzandım. Bir eliyle beni durdurdu.

"Görebildiğim kadarıyla, bunun büyük bir kısmı zaten halka açık bilgiler. Başka bir yerden de bulabilirim yani. Ama size gelmek daha çabuk olur diye düşündüm. Yardım etmek

isteyeceğinizi düşündüm."

Eh. haklıydı da. Kişisel antipatiler bir yana, ikimizin aynı tarafta olmamız gerekiyordu. Listeyi yine de önünden aldım. Birbirimize bakarak öylece kaldık. Benden en az on santim kısaydı, ama boyumun uzunluğunun tek başına onu yıldıracağını hiç sanmıyordum.

"Kaç kişiler?" diye sordu.

"Yüz kırk," diye cevapladım.

"Hepsi yirmileri ve otuzlarındaki sağlıklı, beyaz kadınlar mu

"Neredeyse."

"Sorun değil. Her zaman yaptığımız şey. Yalnızca birkaç günümüzü alır. Ama başka bir yere gitmemi ya da mahkeme emri çıkartmamı istiyorsanız, bir ya da daha fazla gün boşa geçmiş olacak."

"Size bu bilgileri vermeden önce gerçekten de bildirmem gereken —"

"Tora," dedi, adımı ilk kez kullanarak. "Polislik mesleğin de on yılı geride bıraktım, bunun önemli bir kısmı da anakaradaki şehirlerdeydi. Ama başıma gelen hiçbir şey dün gece otopsi masasında gördüğümüz şeye hazırlıklı olmamı sağlayamaz. Ofisime geri dönüp ekibimi bu kadınların hayatta ve iki yaşındaki çocukları ile meşgul olup olmadıklarına dair telefon başında görevlendirmek istiyorum. Ve bunu gerçekten hemen yapmak istiyorum."

Listeyi uzattım. Elimden alırken yüzünde bir yumuşama fark ettim.

"Sezaryen olanları eleyebilirsiniz," dedim, bunu neden daha ö nce düşünemediğimi merak ederek. "Cesette yara izi yoktu." O tür bir yara izi yani.

"Başka bir şey?" diye sordu.

87'

KURBAN

Başımı salladım. "Aklıma bir şey gelmiyor. Inverness patologları işlerini bitirdiler mi?"

Cevap vermeyince sertçe elindeki listeye baktım.

"Neredeyse," dedi. "Ayrıca kömürün bez türü organik malzemeler üstündeki etkisi hakkında bazı uzmanlarla görüştük. Dr. Renney kadının ölüm tarihini 2005 bahar ya da yazı olarak doğru tahmin etmiş. Bu liste çok önemli."

Teşekkür ederek kapı ya yöneldi. "Daha sonra evinize uğrayabilir miyim?" diye sordu arkasına bakıp. "Rünlerinizi görmek istiyorum."

Gülümsememi bastırarak başımı salladım. Altı dolaylarında evde olacağımı söyledim ve ayrıldı. Bilgisayarımı kapatırken yeni bir posta geldiğini fark ettim. Kenn Gifford'dandı.

Tüm personele.

Kuzey jandarması tarafından yürütülen cinayet soruşturmasını takiben hiçbir personelin ne polis ne de medyayla röportaj yapmaması ya da benden onay almadan hastaneye ait bilgileri dışarı vermemesi gerektiğini hatırlatırım.

Ölümsüz şairin sözleriyle—hay lanet olsun.

Vizitelerim kısa sürede bitti ve paltomu kapıp kafeteryadan bir sandviç aldım. Asansöre yürürken arkamda birini hissedince dönüp baktım. Kenn Gifford'dı. Başıyla selam verdi ama bir şey söylemedi. Asansör geldi ve bindik. Kapılar kapandı. Hâlâ hiçbir şey söylemiyordu.

Bazı insanların yanmızdayken hiç utanıp sıkılmadan sessiz kalabileceklerini gözlemlemiştim. Gifford da bunlardan biriydi. Asansör aşağı inerken bana bakmadı bile, düğmelerle ilgileniyor, düşüncelerinin içinde kaybolmuşa benziyordu. El

arabalarının içine sığabilmesi amacıyla tasarlanmış olan kocaman hastane asansörlerinden birinin içinde yalnızdık. Bir tek kişiyle kapalı bir alanda kalmak beni tedirgin ediyordu; hiç tanımadığım biri bile olsa konuşma ihtiyacı duyuyordum. Üç kişi olmamız halinde sorun olmuyordu, konuşma işini diğer ikisine bırakabiliyordum, ama yanımda bir tek kişi varsa mutlaka bir şeyler söyleme ihtiyacı hissediyordum. İtiraf etmek için o anı seçmemin sebebi de buydu.

"Bu sabah Çavuş Tulloch'a bazı bilgiler verdim. Postanızı almadan önce."

Bana doğru dönmedi. "Biliyorum. Bir daha yapmamaya çalış. Başın çok ağrır mı?"

Harika, yeniden sıçramaya başlamıştık oradan oraya.

"Bazen," ded im. "Adalardaki doğum listesiydi verdiğim," diye devam ettim. "2005'in ilkbahar ve yaz aylarında doğum yapan kadınlar. Bunun zaten halka açık bir bilgi olduğunu söyledi."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman olmuştum. Kulağa mazeret üretiyormuşum gib i geliyordu. Kenn dönüp bana baktı. "Bu yüzden mi yaptın?" Tanrım, ne renkti o gözler? Metal rengi mi?

"Hayır. Yardımcı olmak istediğim için verdiğim bilgileri."

Daha da yaklaştı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Geçen gece nelerden bahsetmiştik?"

Can ım sıkılmaya başlamıştı. Benim patronumdu, babam değil.

"Eee, Ivanhoe, yelkencilik..."

Asansör kapısı açıldı. "...Orkney'deki çocukların suisti -mai edilişi ve göğüslerin yıkanmasındaki zorluklar," dedim

normalden daha yüksek bir sesle dışarı çıkıp yerimizi beklemekte olan iki doktora bırakırken. İkisi de meraklı bakışlarla önce beni, ardından da Gifford'u süzdüler.

Bir tanesinin yüzüne bakmayı riske ettim. Gülümsüyor -du adam.

"Doğumhanede aşırı gergindin," dedi. "Yoga yapmayı dened in mi? Ya da t'ai chi?"

Nefesini ense kökümde hissediyor olmasam o kadar gerilme-yeceğimi söylemeyi düşündüm ama pek de iyi bir fikir değildi bu. Tamamen doğru da sayılmazdı. Haklıydı, doğumhanede gerilmiştim ama bunu yüzüme söylenmesi -patronum bile olsa- büyüklük tasladığının bir işaretiydi. İçten içe bana güldüğünü hissediyordum.

"Kocamla birbirinizden neden hoşlanmıyorsunuz?

Gülümsemesinde bir tereddüt olmadı. "Benden hoşlanmıyor muymuş? Zavallı Duncan."

Dış kapıyı açtı ve oradan uzaklaşıyor old uğum için rahatlayarak dışarı çıktım.

Yell'deki klinikte işim uzadı ve dönüş feribotunda sıra beklemek zorunda kaldım. Birkaç saat sonra nihayet eve döndüğümde Dana Tulloch'un spor arabasını avlumda buldum. Geleceğini tamamen unutmuştum. Saatime baktım. Eğer zamanında geldiyse tam üç saattir bekliyor olmalıydı. Allah kahretsin! O kadar kabalığın sonunda kibar davranmam gerekecekti. Arabadan inerken o da kendininkinden iniyordu.

"Çok özür dilerim," dedim, "Sizi aramalıydım. Bu kadar zamandır bekliyor mus unuz?"

"Elbette hayır," dedi. "Siz saat altıda gelmeyince birkaç telefon görüşmesi yaptım. On dakika önce geldim."

Karnım zil çalıyordu ve kahve içmek istiyordum ama kadını daha fazla bekletemezdim. İçeri girdikten sonra mutfaktan başlayan sekiz taş basamakla kilere indik.

"Aman Tanrım," dedi aşağı varıp tek başına duran yetersiz lambayı yaktığımda. "İnsanın evinin altında bulunmasını hayal edeceği türden şeyler değil, ne dersiniz?" Çantasından bir\fener çıkartarak etrafı aydınlata aydınlata ilerledi.

Kiler muhtemelen evimizin en ilginç kısmıydı. Her şeyden önce evden daha eskiydi. Bazı kısımlarında alev izleri görülüyordu, dolayısıyla bize de orijinal evin bir süre önce yanıp kül olduğunu tahmin etmek

düşmüştü. Ayrıca evden çok daha genişti, bu da önceki evin bizimkinden çok daha büyük olduğuna dair bir işaret sayılırdı. Taş kemerlerle ulaşılan alçak odalarıyla Fransız şatolarının derinliklerindeki mağa-ramsı şarap mahzenlerinin küçük bir kopyasını andırıyordu sanki. Dana'yı en geniş salona götürerek kuzeye bakan duvarın önünde durdum.

"Bir şömine?" dedi. "Kilerde?"

Bizi de şaşırtmıştı ama oradaydı işte. Taş muhafazası ve çatıdaki baca istifimize uzanan baca deliğiyle tamamen işlevsel bir şömineydi. Rünler şöminenin üst tarafındaki duvara monte edilmiş olan taş şovenin üstündeydi. Beş sembol. Hiçbirini daha önce görmemiştim.

"Hepsi farklı," dedi benden çok kendi kendine. Minik bir dijital makine ile birkaç fotoğraf çekti.

"Kayınpederimi aradınız mı?" diye sordum.

Başını salladı. "Henüz ihtiyacımız olmadı," diye cevapladı. "Bir kitap bulduk."

Fotoğraf çekmeyi bitirdi ve kilerin devamına açılan taş kemere doğru baktı.

.91.

KURBAN

"Etrafa bakmabilir miyim biraz?" diye sordu.

"Keyfinize bakın," dedim. " Ben bu arada gidip bir şeyler atıştırsam sakıncası olur mu?"

Başını hayır anlamında sallayarak arkasını döndü. Merdivenlere yöneldim, ikinci basamaktayken arkasından seslendim.

"Ah, Çavuş, eğer bir şeyler bulursanız ... organik anlamda, lütfen bana bahsetmeyin. Daha fazlasını bilmek istemiyorum!"

Cevap vermedi. Sözlerimi çocukça bulduğundan şüpheleniyordum.

On dakika sonra yukarıda belirdiğinde mikrodalgada ısıttığım kremalı jambonlu makarnayı yiyordum. Karşı tarafımda-ki sandalyeyi işaret ettim. "Size bir fincan çay hazırladım." Onun da henüz yemek yemediğini tahmin ederek masaya yerel şekerli kurabiyelerden koymuştum. Bana rünlerden söz etmesini istiyordum.

Önce bisküvilere, ardından saatine bir göz attı; bir saniye kararsız kaldıktan sonra oturdu. Çay fincanını bir eliyle kavrayarak kurabiyelerden birini iki ısırıkta midesine indirdi. Bense sessizce yemeğimi yemeye devam ediyorum. Taktiğim işe yaradı; ilk konuşan o olmuştu.

"Evinizin geçmişi hakkında ne biliyorsunuz?"

Omuz silktim. "Çok az şey. Satın alma işlerini eşim halletti. Ben o konuyla hiç ilgilenmedim."

"Eve ne zaman gelir?"

Yeniden omuz silktim. "Bugünlerde gerçekten bilemiyorum."

Yüzü gölgelenmişti.

"Arayabiliriz isterseniz," diye ekledim, gecikmiş bir yardımcı olma çab asıyla.

92'

S. f. BOLTON

Başını salladı. "Yarın buraya bir ekip getirmek isterim. Evinizde ve arazinizde gömülü olan bedende birbirine benzer rünlerin bulunması bir tesadüf olamaz."

"Sanırım öyle," diye ona katıldım, nereye varmak istediğinden emi n değildim ama yaptığı çıkarımlardan pek hoşlandığım söylenemezdi. "Sizce kadın evde mi öldürüldü? Mahzende belki?"

Omuz silkme sırası şimdi ona gelmişti. "Sizden önce bu evin kime ait olduğunu bulmamız gerek."

"Duncan tapu senetlerini bu sabah kar akola bırakacak diye biliyordum."

"Bıraktı. Ama pek bir bilgi yok içlerinde. Burada bir çeşit kilise ya da dini mekan bulunuyormuş ama şu anki evin yapımı için yıkılmadan önce yıllar boyu boş kalmış. Dokümanın üstünde adı geçen vekillerin çoğu ölmüş görünüyor."

"Ölmüş mü?"

Başını salladı. "Yaşlılıktan, önemli bir şey değil."

Yemeğimi bitirdim. Artık midem kazınmıyordu ama tatmin kaldığım söylenemezdi yediklerimden; pek de rahatlatıcı bir yemek olmamıştı. Ayağa kalkarak tabağımla çatal bıçağımı bulaşık makinesine yerleştirdim. "Peki ya rünler?" diye sordum.

Bana şöyle bir baktı, kurabiyesinden bir parça daha ısırdı, karar vermeye çalışıyor gibi görünüyordu. Eğilerek çantasından fotoğraf makinesini, not defterini ve küçük, mavi deri ciltli bir kitap çıkardı. Kitabın ön kısmında altın renginde rünler bulunuyordu ve ters tutmasına rağmen Rünler ve Viking Alfabesi başlığını okuyabiliyordum. Harfler çok küçük kaldığı için yazarın adını okuyamıyordum.

"Eşinizin babası bu konularla ilgili demiştiniz, öyle değil mi?" diye sordu.

93'

KURBAN

Faşımla onayladım, "Hem de çok. Bu adaların tarihini ondan daha iyi bilen pek fazla insan yoktur."

Kitabı önüme uzatarak çevirdi. îlk sayfaya yirmi beş rün resmedilmişti: Basit ve köşeli işaretlerdi hepsi He r birinin sembolik birer ismi de bulunuyordu, Karmaşa, Durgunluk, Giriş yeri gibi, ama kayınpederim Richard rünlerden söz ederken Viking isimlerini kullanırdı.

"Şunu anlamıyorum," dedi. "Yalnızca yirrnibeş rün var. Her birinin kendine özgü birer anlamı bulunuyor. Bunlardan nasıl bir alfabe çıkarılıp kelimeler üretilmiş? Yeterli sayıda karakter yok ki."

Kitabın sayfalarını çevirmeye başladım. "Sanırım biraz Çin alfabesine benziyor," dedim. "Her karakterin bir esas anlamı, birçok da yan anlamı var. Ve iki ya da daha fazlasını yan yana kullandığınızda her biri diğerlerine yaklaşarak kombinasyona uygun bir anlam yaratılmış oluyor: Bir nevi kelime gibi. Kulağa mantıklı geliyor mu?"

"Evet," dedi. "Ama Çin alfabesinden iki binden fazla harf var sanırım. "

"Belki de Vikingler o kadar çok konuşmuyordu."

Not defterini açarak önüme uzattı. Açtığı sayfada önceki gün morgda gördüğümüz üç rünün birer kopyası bulunuyordu. "Buradakiler," diye devam etti, "Ayrılık, Yarılma ve Sınırlama rünleri, kurbanımızın vücuduna kazınmış olanlar bunlar. Ne anlama geliyorlar peki?"

Notlarından rün kitabına döndüm. Bir sonraki savfada rünler bu kez Viking isimleriyle beraber yer alıyordu. Balığa benzeyen sembolün adı Othila'ydı, Ayrılık anlamına geliyordu; uçurtma gibi olan Dagaz'dı, Yarılma anlamına geliyordu ve kılıca benzeyen çapraz çizgi Nauthiz'di, Sınırlama anlamına geliyordu. Çavuşa bir göz attım. Beni dikkatle izliyordu.

"Peki ya yan anlamlar," diye soracak oldum.

"Devam edin," diye cesaret lendirdi beni. Karşı taraftaki sayfada her rünün ikincil anlamları listelenmişti. Othila aynı zamanda Mülkiyet, Miras kalan Mülk, Anayurt ve Ev; Dagaz Gün, Tanrı'nın Işığı, Bolluk ve Bereket, Nauthiz ise İhtiyaç, Gereklilik, Keder Sebebi, İbret ve Sıkıntı anlamlarına geliyordu.

"Önemli bir iç organın vücudun kalanından ayrılması mı?" diye çok ciddi olmayan bir şekilde önerdim. Beni cesaretlendiren bir onayla başını salladı. Kitaba baktım. "Yarılma . . . eee, kalbe ulaşmak için göğüs kafesinin yarılması? Sınırlama . .. kadın bağlıydı, öyle değil mi? El ve ayak bilekleri yaralarla doluydu . . . Sıkıntı çektiği de kesin..." Susarak Dana'ya baktım.

"Sizi tatmin etti mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hayır," dedim. "Saçma sapan geliyor kulağa."

"Sanki anlamsız karalamalar gibi, ha?" diye önerdi.

"Daha kibarca ifade etmek gerekirse, evet," diye onayladım. "Peki ya aşağıdakiler?"

Fotoğraf makinesinin düğmesine basarak on dakika önce çektiği resimleri ekrana getirdi. Söve boyunca beş sembol kazınmıştı.

"Yukarı işaret eden bir ok," dedim. Dana kitabın arka sayfasını çevirdi.

"Teivvaz," dedi, "Savaşçı ve Savaşta Zafer anlamına geliyor."

Yüzüne baktım. İkimiz de şaşırmış yüz ifadeleri takındık.

"Bir sonraki çekik bir F harfine benziyor." Uzan arak sayfayı işaret ettim. "Şurada, ne yazıyor?"

"Ansuz," diye cevapladı, "İşaretler, Tanrı ve Nehir Ağzı demekmiş."

"Akşamımızın üçüncü sembolü bir şimşek çakması."

"Sovvelu. Bütünlük, Güneş." Yeniden kafasını kaldırdı.

95'

KURBAN

"Paha fazla saçma—anlamsız karalama," dedim.

"Kesinlikle öyle görünüyor," diye onayladı. "Ya son iki rün?

"Perth adı verilen ters dönmüş bir masa var, anlamı da... aah!"

"Ne oldu?"

"Kabul Töreni."

Kaşlarını çattı. "O kelimeyi her duyduğumda endişelenirim."

" Sizi çok iyi anlıyorum. Ve nihayet eğri bir H harfi, Haga-laz, Karmaşa ve Doğal Güçler anlamına geliyor."

"Savaşçı, İşaretler, Bütünlük, Kabul Töreni ve Karmaşa," diye özetledi Dana.

Ellerimi kaldırdım. "Anlamsız—"

"Saçmalıklar," dedi. Ve gülümsedi . Tatlı bir gülümsemesi vardı.

Güldüm. "Duncan'm babasıyla konuşmalısınız. Belki de yan yana geldiklerinde bir anlam çıkıyordur."

"Babamla konuşması gereken de kim?" dedi bir kapı aralığından bir ses. Duncan çaktırmadan içeri girmişti. Orada öylece durmuş, sırıtıyor, bir bana bir Dana'ya bakıyordu ve ben de Duncan güzel bir kadınla

her yanyana gelişinde karnımda beliren o yumruyu yeniden yaşıyordum. Onun etrafm-dayken yumuşuyorlardı adeta: Yüzleri kızarıyor, gözleri pa-rıldıyor, içgüdüsel olarak Duncan'a yaklaşıyorlardı. Dana'nın cevap vermesi için kendimi tuttum ama beni şaşırtarak bir şey söylemedi. O gece Dana sayesinde yakışıklı kocam ile aynı derecede güzel bir kadını yan yana izleyip hiç kıskançlık hissetmedim. Karşılıklı söylenen birkaç kibar sözden sonra Duncan'ın rünlerîe ilgili bilgisinin benimkinden fazla olmadığını anlayan Dana evden ayrıldı. Tekrar temas kuracağımıza dair hiçbir söz vermemişti.

.96.

7.

evam, devam," diye dehledim Henry azami hızına

Y~Jçıkarken. Eyerin üstünde yükseli p öne eğilerek kıyı boyunca dörtnala giderken boynuna tütündüm.

Shetland'da atla gezmeyi en sevdiğim yer içinden çimenler fışkıran karanhk -pembe kayalıkların derin turkuaz renkli bir koyun etrafında bir puding kasesini andıracak biçimde yükseldiği yarımay şeklinde bir plajdı. Gürleyerek akan sular görüşümü bulanıklaştırıyordu; yalnızca renkleri seçebiliyordum: Zümrüt çimenler, turkuaz deniz, pembe kumlar ve uzaklardaki yumuşak, açık mavi okyanus. Adalarda zaman zaman çiçeklerin gereksiz olduğu anlar yaşanıyordu.

Rüzgarın Shetland'da sakin olduğu anlar nadirdir ama o sabah yalnızca varlığını belli edercesine fısıldıyor gibiydi ve okyanus da kıyılara vuran beyaz köpükler dışında pürüzsüz görünüyordu.

Henry'i döndürdüm ve yolu geri yürüdük. İkimiz d e nefes nefese kalmıştık. Zihnimdeki mutluluk verici boşluk yok olarak yerini gerçekliğe bırakıvernyşti.

Perşembe günlerim boştu. Acil durumlarda müdahale edebilmem için yanımda bir telefon olması isteniyordu ama onun dışında serbesttim. Duncan'in 'stres oyunu" diye nitelendirdiği reglim başlıyordu. Geceleri uykuya dalmakta zorlanıyor, sabahlan ise çok erken uyanıyor ve tüm günü yorgun geçiriyordum. Günün büyük bir kısmı boyunca farkında bile

97*

KURBAN

olmadan dişlerimi gıcırdatıp avuçlarımı sıkıyordum. Geçici olmaktan çıkarak düzenli bir hale gelen baş ağrısı ile mücadele ediyor ve vücuduma yirmi dört saat boyunca aspirin ile parasetamol takviyesi yapıyordum. Derdim neydi benim?

Eh, başlangıç olarak, Duncan'ı endişelendiren bir şey vardı ve ne ol duğunu bana anlatmıyordu. Çok az iletişim kuruyorduk artık; yataktaki bedensel iletişimimiz hariç. Yeni işini oturtması beklediğinden daha zor olmuştu ve çalışma saatleri benimkilerle aynı olmasına rağmen haftada altı, bazen de yedi gün çalışıyordu. Birkaç kez bebeklerden söz etmeye çalıştığımda yüzü asılmış ve fırsatını bulduğu an konuyu değiştirmişti. Evlat edinme konusunu da bir daha açmamıştı. O sabah müşterileriyle görüşmek

üzere üç günlüğüne Londra'ya gifmTşti ve açıkçası her şey yolundaymış gibi rol yapmaktansa birkaç günlüğüne evin bana kalıyor olması içimi rahatlatmıştı.

İkinci sebep, işyerindeki performansımın iyi olmayışıydı. Kötü bir şey olmamıştı henüz, tüm bebeklerimi başarıyla do-ğurtmuştum ve hepsinin sağlıkları yerindeydi. Ekibin de yardımıyla önceki gün Janet Kennedy'nin hayatını kurtarmıştım büyük ihtimalle. Ama bir şekilde iki ucu bir araya gelmiyordu yaptıklarımın. Hem doğumhanede hem de ameliyathanede acemi bir sakar gibi davranıyordum. Ne tıbbi ekip, ne de hastaların hiçbirinin benden hoşlanmadığına emindim. Ve bu benim suçumdu. Sakinleşip doğal olamıyordum. Ya çok gergin ve soğuktum, ya da aşırı cıvıyıp yakışıksız şakalar yaparak cevap olarak buz gibi bakışlara mâruz kalıyordum.

Üçüncüsüyse cinayet soruşturmasında neler olduğunu bilmek için can atıyor olmamdı. Çavuş Tulloch'un beni evde ziyaret ettiği gün Invernessli bir Başmüfettiş tarafından yeniden sorgulanmıştım. Tulloch'un sorduğu sorulan tekrarlamaktan başka bir şey yapmamış ve Müfettiş Dunn'm kadının

adalı olmadığına dair teorisini tekrarladığımda beni şaşırtarak bilgece başını sallamıştı. Daha sonrasında Duncan'dan anakaralı ekibin büyük çoğunluğunun geri çağırıldığını ve soruşturmanın bir kez daha Dunn ile Tulloch tarafından yürütüldüğünü öğrenmiştim. Duncan bana Dunn'ın bile normalde Shetland'da değil, anakaradaki VVick'de çalıştığını söylemişti.

Aklımdan Dana Tulloch'u aramayı geçirmiştim ama terslemelerini kaldırabilecek bir ruh halinde değildim. Son birkaç gündür ana haber bültenlerini kaçırmamaya özen gösteriyor-dum ama bunun da bir faydası olmuyordu. Yerel medya ile Shetland televizyonunun olaya verdikleri değer beklentilerimin çok altındaydı. Hiçbir gazeteciden röportaj teklifi almamıştım. İşyerindekiler de olay hakkında soru sormaya gerek görmemişti anlaşılan, yalnızca bir iki şüpheli bakış yakalamıştım. Komşularımızın da hiçbirinin içleri komşuluk ruhuyla dolarak hatrımızı sordukları söylenemezdi doğrusu.

Diğer hastane çalışanları ile kafeteryada otururken konuşulan konular beni çok rahats ız ediyordu: Okul günlerindeki spor aktiviteleri, artan otobüs fiyatları ve A970'deki yol çalışmaları. Tanrı aşkına, diye bağırmak istiyordum, dört gün önce on milden az bir mesafe ötede bir ceset bulduk. Şu anda morgda. Kimsenin umurunda mı bu? Öyle bir şey yapmadım, elbette. Ama Gifford'un o gece barda yaptığı çarpık uyarının hastane boyunca tekrarlanıp tekrarlanmadığını merak ediyordum: Kendi aranızda cinayet hakkında konuşmayın, çünkü bu adaların sosyal ve ekonomik bütünlüğüne zarar verir; hiç konuşmazsanız ortadan kaybolup gidecektir.

Ve bir de Kenn Gifford vardı.

Yalnızca dört gün önce tanışmıştık ve bu dört gün boyunca zihnimde olması gerekenden çok daha fazla yer işgal etmişti. Gidip Walter Scott'm Ivanhoe'sunu bile almış; beni benzettiği

karakterle ilgili tanımlamaları hırsla yutuyor ve Kendimi "çok uzun boylu," "zarif solgun bir teni olan" ve "kahverengi ile sarı arası gür saçları bulunan " gibi ifadelerden koltuklarım kabarır-ken buluyordum.

Beş yıldır evliydim ve Gifford bu sü re içinde yakışıklı bulduğum ilk erkek değildi elbette. Ayrıca benimle ilgilenen başkaları da olmuştu. Ama hiçbirinde tereddüt yaşamamıştım. Kendime bu durumlarda uyguladığım basit bir test vardı; diyordum ki, "Tora, ne kadar tatlı, göze ne kadar hoş gelse de gerçekten Duncan'la yarışabilir mi bu adam?" Sorunun cevabı daima aynıydı: Dünyalar bile bir araya gelse asla. Ama söz konusu Gifford olunca cevabı bu kadar net veremiyordum.

Neticede, düşünmem gereken birçok şey vardı.

Belki de ruh halimi anlayan Henry zıplayarak temkinli adımlar atıyordu. Çok yakınımızdan bir deniz kuşu geçince utanarak suya doğru çekildi. Henry'nin daha önce dalgalı nehir, dere ve göllerin içinde yüzmüşlüğü vardı ve toynaklarının etrafındaki suyun onun rahatsız etmesi için hiçbir neden bulunmuyordu ama bir şekilde olmuştu işte. Sıçrayıp tepinmeye başlayarak suyun içinde dönmeye ve derinlere doğru gitmeye başladı. Her an devrilip beni üstünden atabilirdi. Dizginleri sertçe kendime doğru çektim.

"Hadi artık!" diye homurdandım, d enize arkasını verip plajı görebilmesi için onu döndürerek. Kenara kaçarak geri geri yürümeye başladı.

Hafifçe endişelenmeye başlamıştım artık, ilerlemesi için böğrünü tekmeledim; yanımda bir kamçı getirmediğime pişman oluyordum. Kafasını kaldırarak yeniden tekmeledim. İleri atıldığı an önümüzdeki kayalıkların üstünden bize doğru bakmakta olan bir adam gördüm.

Gifford, diye düşündüm hemen, ama emin olmak mümkün değildi. Kayalıklar doğumuzda kalıyordu, güneş hâlâ

alçaktaydı ve adam sabah güneşinin bir kısmını kapatmakta olan bir gölgeden başka bir şey değildi. Uzun boylu, geniş omuzluydu ve serbest bıraktığı uzun saçları altın gibi patlıyordu. Güneş canımı yakınca bir saniyeliğine başka tarafa bakarak parlaklığın gitmesi için gözlerimi kapattım. Yeniden açtığımda adam gitmişti.

Henry'i sudan çıkmaya zorladım ve plaj boyunca hızlı bir yürüyüş yaptık. Evden iki mil uzaktaydık ve daha Charles'a binecektim.

Charles hiç de koşabilecek bir durumda değildi.

Henry'i özlemişti ve sakinleşmesini sağlayan]amie de yanında olmayınca paniklemiş, çitin üstünden yan taraftaki araziye atlamış ve engebeli arazide tökezleyip topraklarımı zın hemen altından geçmekte olan dereye düşmüştü. Tek başına çok kötü bir haber değildi bu, ancak düşerken yerinden oynattığı eski bir çitin üstünde bulunan dikenli teller sol arka bacağına dolamvermişti. En uyumsuz atım etini zorlamakta olan dikenlerle birlikte bir derede kapana kısılmıştı. Çok acı çektiği belli oluyordu. Gözleri devriliyor, gri tüyleri terleyerek karanyordu.

Henry'den çabucak inerek atı arazinin içine doğru dehle -dim. Charles'ın paniğini duyunca çite doğru giderek arkadaşına seslenmeye başladı. Canlan yandığında atlar kişnemeyle karışık bir ağlama sesi çıkartırlar. Çok nadir duyulan bir sestir bu, neyse ki, zira duyanın yüreğini tıpkı dehşet içindeki bir çocuğun çığlıkları gibi dağlar. Charles'ın çığlıkları iki katma Çıkmış ve mücadele edip tepinmeye başlamıştı.

Bir çeşit tel makası olmadan telleri Charles'ın vücudundan Çıkaramayaca ğımı biliyordum, bu yüzden eve doğru koştum. Yeşil renkli eski bir avcı pantolonu giyiyordum ve son giydiğini günden kalma çamur izleri hâlâ üstündeydi—jamie'nin

yaxid^kalan cenaze günüydü bu. Puncan'ırr aletlerinTsak-ladığı yukarıdaki odaya doğru koştururken kuruyan çamur halının üstüne topaklar halinde dökülüyordu. Bulduğum iki kerpeteni kaparak hızla aşağı indim. Yere dört basamak kala ayağım kayınca düştüm ve kuyruk sokumumu basamaklara çarptım. Canım yanmıştı ama ayağa kalkıp hareket etmek için kendimi zorladım.

Koşarak dışarı çıktığımda Charles ile Henry'i başbaşa buldum, Henry çitin üstünden atlayıp derenin içindeki Charles'a katılmaya hazırlanıyordu. Bağlanması gerekiyordu ama tasmasını arayıp ardından Henry'i yakalamakla vakit kaybede-mezdim şu an. Charles'ın bacağından aşağı kanlar akıyordu. Serbest kalmasını sağlasam bile -ki şu anki haliyle pek olası gözükmüyordu bu- muhtemelen bacağında kalıcrhasar oluşacaktı. Bu kadar kısa süre içinde ikinci atımı da mı kaybedecektim yoksa?

Yavaş hareket etmek için kendimi zorlayarak Charles'a yaklaştım. Dere oldukça dardı, yer yer uzun çimenlerin altında zorlukla görülüyordu. Yazları içinden çok su akmasa da oldukça derin bir yatağı bulunuyordu. Charles ön bacaklarıyla debelenerek kurtulmaya çalışıyordu ama arka bacağından çite sımsıkı bağlı olduğu için imkansız bir çabaydı bu. Ayrıca yaptığı her deneme enerjisini alıp götürüyor, paniğini artırıyor ve telin sivri uçlarının etine daha fazla gömülmesine neden oluyordu. Daha önce hiç bu tür bir durumla karşılaşmamıştım ve içimden bir an kafamı geriye atarak imdat diye bağırmak geçti. Kimsenin yardıma gelmeyeceğini biliyordum elbette.

Tekme mesafesinin hemen dışında durarak Charles'ı sakinleştirmeye çalıştım. Eğer kafasına dokunmama izin verirse bir şansım olabilirdi.

"Sakin ol, sakin ol, hadi ama sakin." Yavaşça yaklaştım. Kafasını yukarı kaldırıp bana doğru sallayarak dişleriyle beni

ısırmaya çalıştı. Ardından dönerek eski konumuna gelmek için çabaladı. Bu atı iki yaşından beri tanıyordum; eğitilmesi için annemin çiftliğine getirilmişti ve tek düzenli binicisi ben olmuştum, ancak hayvanın çektiği ıstırap ile korku beni düşmanı haline getirmişti. Aşağı doğru baktım. Sol arka bacağı hareketsizleşmişti şimdi ve Charles'ı çite bağlayan iki -hayır, üç- ayrı tel hattı görülüyordu. Yaklaşmama izin verirse telleri kesebilir ve hendekten yukarı tırmanmasını sağlayabilirdim.

Derenin içine atladım ve Charles kafasını çevirerek bana doğru baktı. Böyle büyük bir atın tekmesi insanı -eğer öldür-mezse- ciddi bir biçimde yaralayabilirdi, yardım etmek için yaklaşmam gerekiyordu. Hafif bir sesle konuşarak ilerledim. Zavallıcık nefes nefese kalmıştı ve gözleri devriliyordu. İleri atılması halinde iki adet güçlü ön bacağın arasına sıkışabilir; düşmesi halinde ise ezilebilirdim. Her şey bir an gözüme o kadar zor geldi ki neredeyse geri dönüp veterineri arayacaktım. Ama adamın işlerini bırakıp hemen buraya gelmesinin çok düşük bir ihtimal olduğunu biliyordum ve Charles'ı kurtarmanın tek yolu ayaklarına dolanmış olan dikenli telleri hemen temizlemekten geçiyordu.

Charles şahlanıp yaralı arka ayaklarının üstünde dengesizce yükselirken ileri yürüdüm. Öne doğru düştü ve kendine gelme şansını bulamadan öne atıldım. Artık onunla konuşmuyordum, sesim

çıkmıyordu daha fazla. Hendeğin içinde emekleyip üstümdeki yarım tonluk kas ve kemik yığınını görmezden gelmeye çalışarak kerpeteni ilk kalın tel yığınına doğru uzattım. Dikenli tel bir çatırtı ile ikiye ayrıldı, Charles da arka ayakları ile havayı tekmelemek için tam o anı seçmişti. Kalan teller bacağının alt kısmına gömülünce acı bir çığlık attı. Yeniden ayağa kalktı; bu kez hemen üstümde bulunan o ölümcül ön ayakları hızla aşağı iniyordu. Hareket etmeliydim!

"Olduğun yerde kal," dedi bir ses.

103 -

KURBAN

i

Ponup fcalcttnt.

Yukarıya baktığımda berrak mavi gökyüzünü; beyaz, yumuşak bulutları; ve beni beklemekte olan kanlı ölümün iki celladını görebiliyordum,

Charles'ın ön bacakları yan tarafa büyük bir gürültüyle indi ve hayvan hıç kırdı. Biliyorum, adar asla hıçkırmaz, hatta böyle bir şey mümkün bile değildir, ama inanın bana, yaptığı buydu. Altın rengi kıllarla kaplı yanık, çilli bir kol boynunun etrafına dolanmış, yelesinden tutmakta olan iki adet devasa el hayvanı olduğu yere mıhlamıştı, Hiçbir insan paniklemiş bir atı tutabilecek kadar güçlü değildir, en azından dizginler ya da tasma kullanmadan, ama Gifford bunu başarmıştı.

Hendeğin yarı içinde, yarı dışında bir tek kasımı bile oy -natamadan yatarken Gifford'un Charles'ın yelesini okşayışını seyrettim Gifford'un kafası Charles'ın burnuna yaslanmıştı ve sesini duyabiliyordum, ne olduğunu anlamadığım kelimeler kullanarak yumuşak bir şekilde fısıldıyordu. Keltçe'ydi bir ihtimal ya da garip bir

Shetland diyalekti. Hâlâ çok acı çektiği anlaşılan Charles titremesinin haricinde hiç kımıldamıyordu. Şans ayağıma gelmişti işte. Hızlı hareket etmem halinde kalan iki tel şeridini de kesebilecektim. Bunu hemen yapmam gerekiyordu çünkü Gifford Charles'ı uzun süre tutamayabilirdi. Şok geçiriyor olmalıydım ki yerimden kımıldayamadım.

"Kerpeten başının arkasında, hafifçe solunda," dedi Gifford kafasını atın vücudundan kaldırmadan. Sol eliyle hâlâ Charles'ın yelesinden tutuyor, sağ eliyle ise kısa, hızlı ve sert hareketlerle boynunu okşuyordu. Bu hareketinde insanı hipnotize eden bir şeyler vardı sanki. "Al onu şimdi," dedi ve arkamı döndüm. Karnımın üstüne yatarak kerpetene uzandım ve kendimi öne atarak Charles'ın arka bacağına yaklaştım. Charles ürperince Gifford hafif Kelt ilahisine devam etti. Zihnimi her an üstüme düşüp en azından sakat kalmama neden

olabilecek ihtimallere kapayıp iki elimle birden öne atılarak elimdeki kerpetenie en yakındaki telleri kestim. Düşünmek için ara vermeden ikinci tel setine ulaştım. Türn vadide yankılandığını düşündüğüm sert bir çatırtı ile kırıldı.

"Çık oradan/' diye seslendi Gifford ve yeterince uzakta olduğumdan emin olana dek yuvarlanarak kenara çekildim, Arkama baktığımda Gifford'un.Charles'ı tutmak için hâlâ çabaladığını gördüm. Acı veren zincirlerinden kurtulan Charles fırlayıp gitmek istiyordu ama Gifford buna izin vermeyecekti. Hayvanın muazzam kuvveti yüzünden büzülüp kaidığı boyun kısmına sıkıca tutunarak kulağına bir şeyler mırıldanmaya devam ediyordu. Bir iki dakika sonunda Charles yenilgiyi kabullenmişti. Olduğu yerde sarkarak Gifford'a yaslanıyor gibi görünüyordu.

Tek kelimeyle harika bir görüntüydü. Hayvanları sa -kinieştirebilen esrarengiz yeteneklere sahip insanlardan söz edildiğini elbette ben de duymuştum. Atlara Fısıldayan Adam filmini görmüştüm ve hatta daha da ileri gidip kitabının yansını okumayı bile başarmıştım, ama gündelik hayatta başıma böyle bir şey hiç gelmemişti.

"Tora, buraya gelir misin?" dedi Gifford, sesi yarı kızgın yarı hayatından memnun geliyo rdu. Ayağa kalkarak hendekten kaçarken elimden bıraktığım kerpeteni aradım. Ortalıkta görülmüyordu ancak daha küçük olan ötekisi yakımımdaydı. Elime alıp tedirginlikle Gifford'u gözleyerek -yaptığı büyünün daha ne kadar devam edeceğinden emin olamıyordum-Charles'a yaklaştım. Bacağını tıpkı nalburdaki normal bir gün gibi uysalca öne uzattı.

Dikkatle ve yavaşça Charles'm bacağındaki telleri kırp -hm. Beş kesiğin ardından tel kendiliğinden toprağa düştü. Geri çekildim ve Gifford hayvanı bıraktı. Charles kişneyip Şahlanarak Henry'nin olan biteni sabırsızlıkla izlediği çite

doğru koşturdu. Birkaç adım sonra temposunu azaltmak zorunda kaldı. Hafifçe topallamasına rağmen ağırlığını hasar gören ayağına verebiliyordu. Durumu o kadar da kötü olmayabilirdi.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordum, gözlerimi Charles'dan ayırmadan. "Beni yanına bile yaklaştırmadı."

"Ondan daha fazla korkmuştun," diye cevapladı Gifford. "Bunu anlayınca iyice kötüleşti. Ben korkmadım ve yanlış bir hareket de yapmadım."

Ma ntıklıydı. Atlar sert hayvanlardı, güçlü bir lideri sorgusuz sualsiz takip ederlerdi—ister hemcinsleri olsun, ister insan olsun. Atlar kimin patron olduğunu bilmek isterdi.

"Ve biraz da hipnoz kullandım. Sakinleşmesi için."

Bu pek mantıklı değildi işte. Dönüp Gifford'a baktım.

"Hayvanlara çok kolay hipnoz uygulanabilir," dedi. "Özellikle de atlar ile köpeklere."

"Dalga geçiyorsun," dedim, ama bundan emin değildim. Çok ciddi görünüyordu.

"Haklısın, seninle dalga geçiyorum. Şimdi, ağrı kesici ile tetanoz aşısında sıra. Belki de antibiyotikte."

"Veterineri ararım," dedim, Charles ile Henry'nin çitin üstünden birbirlerine sokulup sarılmalarını izlerken.

"Ben senden bahsediyorum," dedi Gifford elini omzuma doğru sağ kolumda gezdirerek. Canımın acısı keskin olduğu kadar şaşırtıcıydı da; ya farkına varmadan Charles'dan bir tekme yemiş ya da oldukça sert bir taşın üstüne düşmüş olmalıydım. Gifford'a döndüm ve -lanet olsun- üstüme gelmekte olan şehvet dalgasıyla birlikte acım kaybolup gitti, o kadar beklenmedik bir histi ki içimden kaçıp saklanmak geliyordu. Son gördüğümden bu yana boyunun beş santim daha uzadığına yemin edebilirdim ve kot pantolonu ile tişörtünün iş kıyafetleri olmadığı belli oluyordu.

"Hadi içeri girelim, " dedi. "Çantamda neler var bir bakayım."

Gifford'un arabası avludaydı ve yanından geçerken bagajdan çantasını aldı. Mutfağa girdiğimizde binicilik kaskımı çıkartarak kahvaltı artıklarının arasına masaya oturdum; kıpkırmızı kesilen terli yüzüm ile saçlarımı acilen yıkamam gerekiyordu. Muhtemelen pek güzel kokmuyordum da. Gifford musluğu çevirerek ısınana dek suyu akıttı.

"İstersen seni kitabına uygun bir biçimde gözlem altında olacağımız hastaneye götürebilirim ya da uygunsuz bir davranışta bulunmayacağıma dair söz verebilirim."

Bu sözler üzerine kızardığıma eminim ama yüzüm zaten o kadar kırmızıydı ki fark etmesi mümkün değildi. Gömleğimin düğmelerini -Duncan'ın eskilerinden biriydi- çözerek kollarımdan sıyırdım. Kumaşla vücudumu sakladım, samimi olmak gerekirse bunu utanmaktan çok üstümde o an durumu önceden bilsem giyeceğim beyaz dantelli sutyen olmadığı için yapıyordum.

Gifford kolumu yıkamaya başladı ve ne kadar zarar gördüğüne bakmak için kafamı çevirdim. Üst kolumun büyük bir kısmı morarmaya başlamıştı bile. Kanayan bir yara da vardı ama bu açıdan pek derin gibi görünmüyordu. Nasıl olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ve üstümdeki adrenalin etkisi azaldıkça canım çok yanmaya başlamıştı.

Gifford yarayı temizleyerek tetanoz aşımı yaptı. S onra bana beyaz renkli iki küçük hap uzattı. Eczanede bulacaklarınızdan daha kuvvetli ağrı kesicilerdi bunlar, ikisini de minnetle kabul ettim.

Saatine baktı. "Yirmi dakika sonra ameliyatım var." Eşyalarını toplamaya başladı.

"Burada ne arıyorsunuz?"

Güldü. "Teşekkür ederim, Bay Gifford, hayatımı kurtardığınız için, ha bir de atımınkini de ve yaralarımı acilen sardığınız için." Çantasını kapadı. "Senin için veterineri aramayı planlıyordum ama artık bunu yapmayacağım sanırım."

"Kötü tavırlarımı geçirdiğim şoka verin. Neden buradasınız?"

"Seninle hastane dışında konuşmak istedim."

Ve işte kalbim kendi küçük dağ treniyle gezintiye çıkmıştı bile. Sırada kötü haberlerin olduğunu biliyordum.

"Öyle mi?"

"Bazı şikayetler var."

"Benimle mi ilgili?"

Başım evet anlamında salladı. I

"Kimden?"

"Bir önemi var mı?"

"Benim için var."

"Onlara şu ana dek gördüğüm kadarıyla harika bir iş çıkardığını, işinde gayet iyi olduğunu ve seni kesinlikle ekipte tutmayı planladığımı söyledim. Yeni bir ortamda olduğun için bazı hareketlerinin gözlere garip görünmesi normaldir, o yüzden sana zaman tanımaları gerekiyor."

"Teşekkürler," dedim, kendimi daha iyi hissetmeyerek. Bir tek dostunuzun olması yeterli gelmiyordu; kalan herkes sizden nefret ediyorsa hele.

"Teşekküre değmez." Çantasını kapatarak yüklendi.

"Bunu bana neden söylediniz?"

"Çünkü bilmen gerekiyordu. Senin de çaba göstermen lazım. Teknik yeteneklerinin hepsi üst seviyede ama insanları idare etme konusunda pek de iyi değilsin."

Bu if adeye çok kızmıştım. Muhtemelen doğruyu söylediğini bildiğim için. Ayağa'kalktım. "Eğer işyerindeki perfor-

mansimla ilgili bir sorununuz varsa takip etmeniz gereken prosedürler ortada. Bana bunları anlatmanıza gerek yok."

Gifford'ın gözünü bir parça bile olsun korkutamarmştım. "Ah, hadi kendine gel - İstersen bunu kitabına uygun bir şekilde de yapabiliriz. İkimizin de sahip olmadığı bir zamana patlar bu ve sonuç da pek farklı olmaz, tüm bu lüzumsuz ve ileride sana zarar verme ihtimali bulunan soruşturmanın dosyana geçmesi dışında tabii. Yarın görüşürüz."

Arkasını dönüp beni zonklayan kolum ve paramparça olmuş gururumla bırakarak çekip gitti.

8.

O

n dakika sonra veteriner çağırılmış ve kolumdaki ağrı yerini bir sızlamaya bırakmıştı. Çitin üstüne oturup Charles'ı seyrettim, hayvanı kendi haline bırakmaktan başka yapabileceğim bir şey olmadığım bilmeme rağmen tereddüt ediyordum. İki kerpeteni de bularak daha güçlü olanıyla kırık çit direklerindeki tellerin bir kısmını kestim. Telleri toparlayarak bahçeye dek taşıdım.

Şu lanet olası Gifford ne ukala, ne manipülarif bir herifti böyle. Ne yapmaya çalıştığını çok iyi biliyordum. Daha önce -ilki ilkokul bahçesinde olmak üzere- bu taktiğin aynısıyla karşılşamıştım. Sally Ca rter beni nazikçe bir kenara çekerek sınıftaki diğer kızların hiçbirinin benden hoşlanmadığını söylemişti. Benim kendini beğenmiş, ukala ve çokbilmiş olduğumu düşünüyorlarmış. Ama endişelenmem gerekmiyormuş, çünkü o, Sally Carter benim iyi biri olduğumu düşünüyormuş ve bana arka çıkmışmış. O an hissettiğim karmaşık duyguları bugün bile hatırlıyorum: Yeni keşfettiğim gözden düşmüş-lüğüm yüzünden çektiğim ıstırap; en azından bir arkadaşım olduğu için duyduğum zavallı memnuniyet; söz konusu arkadaşın bana bunları anlatarak günümü mahvetmesine karşı hissettiğim öfke; ve, hepsinin sonunda, bana kendiny bu kadar kötü hissettirebiliyorsa aslında arkadaşım olmadığına dair yarım yamalak, gizli bir şüphe. Yıllar boyunca birçok başka Sally Carter'lar ile tanışmış ve bu kaba ama çok etkili profesyonel tek adamcılığın farkına varmayı öğrenmiştim.

S. J. BOLTON

Kerpetenleri içeri götürdüm. Duncan aletleri konusunda çok titizdi ve benim onları kullanmamı pek onaylamıyordu.

Taktiğin farkına varmam nasıl mücadele edeceğimi biliyorum anlamına gelmiyordu elbette. Pis bir güç yarışı olarak gördüğüm bu durumu görmezden gelebilirdim. Diğer taraftan, popüler biri olmadığımın daima farkında oldum: Basit gündelik konuşmalar yapabilme yeteneğim yok ve büyük grupların içinde kendimi rahat hissetmiyorum; kolay gülümseyen biri olmadığımı biliyorum ve sakarlığımla zamansız şakalarım da cabası. Çoğu zaman -başarısız bir biçimde- farklı olmaya çalışıyorum; ancak bazen içimden etrafımdaki insanlara büyüyün artık! diye bağırmak geliyor. İşimde son derece başarılı bir doktorum; sıkı çalışıyorum, hata yapmıyorum, kasıtlı olarak utanç verici işlere bulaşmıyorum. Lanet olası iyi insanlardan biriyim ben ama yüzey kısmımdaki cazibe eksikliğinden dolayı etrafımdaki insanlar tarafından nefret edilmeye de mahkumum. Ah, defolup gitsinler hepsi!

Üçüncü basamakta altın bir yüzük duruyordu.

Olduğum yerde kalarak yüzüğe baktım. Alt ve üst yüzeylerine bir şekil kazınmış olan geniş bir yüzüktü. Gifford'ın mı acaba, diye merak ettim ama Gifford burada bulunduğu süre boyunca mutfaktan çıkmamıştı ki. Herhalükarda bir süredir kullanılmıyor olmalıydı; üstü kuru çamurla kaplanmıştı.

Eğilip elime aldım. Çamurun bir kısmı koparak düştü, içine bir şeyler oyulmuş olan değerli bir yüzüktü bu. Oturarak çizmelerimden birini çıkardım. Avcı çizmelerinin kendine özgü tabanları olur

ve yüzükten kopup düşen o çamur parçası da sanki aynı izi taşıyor gibiydi. Yüzük son birkaç günü Çizmemin alt kısmına yapışık olarak geçirmiş olmalıydı. Daha önce yukarı çıktığımda ya da daha büyük ihtimalle, merdivenlerden düştüğümde yerinden çıkmış olmalıydı.

111

KURBAN

Bir panik dalgası yaşadım. Geçen Pazar cesedi bulduğumda da ayağımda bu çizmeler vardı ama bıçak almak için eve girmeden önce onları çıkarmıştım. Olay yeri ekipleri yerlerine giydiğim spor ayakkabıları alıp götürmüştü, çizmeleri tamamen unutmuştum. Büyük bir soruşturmanın hakikaten içine etmiştim.

Bu o kadının yüzüğü. Bahçede geçen gece aradıkları buydu.

Beynimi zorlarcasına düşünerek orada öylece oturd um. Yüzüğün bahçede bulduğum kadınla bir bağlantısı olmasını gerçekten hiç istemiyordum. İlk olarak, kadının mücevherlerinden biri ayağımın altına yapışık bir haldeyken ortalıkta yürüyor olmak düşüncesi sinirlerimi çok bozmuştu. Diğer bir neden ise eğer birileri bu yüzüğü anyorduysa, kadını öldüren kişinin mutlaka hâlâ adalarda olduğu gerçeğiydi.

Birden tedirginleştim. Ayağa kalkıp sanki peşimde birileri varmış gibi evin içindeki sesleri dinlemeye başladım. Sonra mutfağa dönerek arka kapıyı kapattım. Hatta kilitlemeyi bile düşündüm. Ama vazgeçip mutfak evyesini beş santim yüksekliğinde ılık suyla doldurdum. Yüzüğü içine atıp birkaç saniye bekledikten sonra avuçlarımla ovaladım. Küçük bir mutfak havlusuyla kurulayarak ışığa tuttum. Çok da düşünmeden sol elimin üçüncü parmağına geçirdim yüzüğü. Boğumdan öteye geçmiyordu; ince parmaklar için yapılmıştı.

Morgda gördüğüm ceset incecik bir kadına aitti. Onun yüzüğüne mi bakıyordum şu an? Üstündeki örtüleri kestiğimde tüm dikkatimi göğsündeki korkunç yaraya vermiştim. Sol elinden bir yüzük düştüyse farkında olmadan üstüne basmış olabilirdim.

Yüzük kime ait olursa olsun, Patron Tulloch'a hemen haber vermeliydim. Doğal olarak bana çok kızacaktı. Önemli bir delili cinayet mahallinden uzaklaştırıp birkaç gün boyunca

ortaya çıkmasını engellemekle kalmayıp, yüzüğün etrafındaki çamuru da temizlemiştim. Kanıtların üstünden bit at arabası geçirmiş gibiydim adeta.

Yüzüğü mutfak tezgahına bırakarak telefona gittim. Numaraları tuşlarken pence reden giren güneş ışığı yüzüğün parlamasına neden olmuştu. Telefonu yerine bırakarak yüzüğü yeniden elime aldım. İçinde bir yazı vardı.

Çok kolay oldu, diye düşündüm, çok, çok kolay Kapıya yeniden bir göz attım. Bu kez yüzüğü ışığa tutmadan önce kapıyı gerçekten kilitledim. Okuması zordu, şu güzel ama arılaması neredeyse mümkün olmayan alfabe ile bir şeyler yazılmıştı, italik kaligrafi deniyordu buna sanırım. Kömürün içinde geçirdiği sürenin de bir faydası olmamıştı.

İlk harf) idi, ikincisi ise H ya da N. Ardından gelen K'yı C ya da G'ye benzeyen bir harf takip ediyordu. Daha sonra ise dört adet rakam bulunuyordu; dört, beş, sıfir ve iki. Eğer bunlar evlenen bir çiftin isimlerinin baş harfleri ve evlilik tarihleri ise ve eğer, -büyük bir eğerdi bu- y üzük dostumuza aitse bu iş bitmiş demekti. Kim olduğunu bulmuşmk.

Arkamı dönerek telefona bir göz attım. Buradayım, hadi! diye beni çağırıyordu sanki. Telefon defterimi buldum. Shetland'da yirmi adet Evlendirme Dairesi bulunuyordu. Lerwick ofisinin numarasını tuşladım. Hemen açıldı. Derin bir nefes aldım, kalbim güm güm çarpıyor, kendimi bir garip ve açıklayamadığım bir şekilde suçlu hissediyordum; telefondaki kadına kim olduğumu, hastanedeki önemli konumumu vurgulayarak, açıkladım. Her zamanki gibi işe yaramış; kadının ilgilenip yardım etmesini sağlamıştı.

"Bir mücevher bulduk da," diye açıkladım. "Sahibini bulmamıza yardımcı olabileceğinizi düşünüyorum." "Elbette, ne yapabiliriz, Bayan Hamilton?"

"Sanırım bir alyans bu. İçinde ev lilik tarihi ve isimlerin başharflerine benzeyen yazılar var. Sizde evlilik kayıtları var, değil mi?"

"Lervvick'deki tüm evlilikler, evet. Evlilik kasabada mı gerçekleşmiş acaba?"

"Emin değilim, öyle sanıyorum. Ama size bir isim veremeyeceğim. Kayı tlarınız tarihe göre aranabiliyor mu?"

"Eh, o gün gerçekleşen tüm evliliklere bakıp elinizdeki baş harflerin bir tanesiyle eşleşip

eşleşmediğini kontrol edebilirsiniz."

Gerçekten bu kadar kolay mı olacaktı?

"Bunu yapabilir miyim? Herhangi biri geli p kayıtlarınıza bakabiliyor mu?"

"Kesinlikle. Normalde araştırmacılardan saat başına 10 £ alıyoruz ama sizin durumunuzda bir şeyler yapılabileceğine eminim..." sözlerin devamını getirmedi.

"Randevu almam gerekiyor mu?"

"Hayır, buraya gelmeniz yeter . Çalışma saatlerimiz sabah 10'dan öğlen l'e ve öğlen 2'den 4'e kadardır."

Saate baktım. Veteriner her an gelebilirdi ve günün devamı için acil bir planım yoktu.

Yüzüğü Çavuş Tulloch'a verip araştırmayı ona bırakmam gerektiğim biliyordum.

"Teşekkürler," dedim. "Bu öğleden sonra geleceğim."

İki saat sonra Lerwick'deki Evlendirme Dairesi'ne varmıştım. Veteriner gelmiş ve gitmişti. Charles iyileşecekti: Birkaç gün toplayacak, ardından eskisinden de iyi olacaktı. İyi haberler Gifford'a karşı olan kızgınlığımı da biraz hafifletmişti. Kırılgan profesyonel kendime güvenime hasar vermiş olabilirdi ama en azından atımı kurtarmıştı.

Evden çıkmadan önce Çavuş Tulloch'u aramış ve telesek -reterine kısa bir mesaj bırakarak cinayetle bağlantısı olma ihtimali bulunan bir nesne bulduğumu ve kasabaya inerken karakola bırakacağımı söylemiştim. Detaya girmemiştim. Yüzüğü steril bir poşete koyup küçük bir not yazarak kahverengi, geniş bir zarfin içine koymuştum. Karakola vardığımda Dana hâlâ dışarıdaydı, ben de zarfı dikkatini çekecek şekilde girişteki masanın üstüne bıraktım. Sanki alevlerin üstüne mazot dökmüş ve geri çekilme zamanı gelmiş gibi hissediyordum kendimi.

Telefonda konuştuğum görevli, Marion, beni bir bilgisayar ekranına yönlendi rdi. Saatime baktım. On iki otuz. Ofis öğle yemeği için kapanana dek yarım saatim vardı. Çantamdan katlanmış kağıdı çıkartarak yüzüğü teslim etmeden önce not ettiğim tarihi yeniden kontrol ettim. 4.5.02, yani Dört Mayıs, 2002. Doğru

seneyi bulmuş, Mayıs ayındaki evliliklere ulaşabilmek için aşağı iniyordum. Evlilikler açısından oldukça popüler bir aydı. 2002 MayısTnda dört cumartesi vardı ve her birinde birkaç evlilik yaşanmıştı; ayrıca tek tük haftaiçi evlilikleri de vardı. Toplamda yirmi iki evlilik. Listeyi ayın dördünü bulana dek aşağı doğru taradım ve bir evlilik ilanı gözüme ilişti. Kyle Griffiths ile Janet Hammond Aziz Margaret Kilisesi'nde evlenmişlerdi. Listenin devamım kontrol etmeden önce tüm detayları bir kenara not ettim. Başka bir şey yoktu listede. "Bir şey bulabildiniz mi?"

Elimde olmadan oturduğum yerde sıçradım, ardından derin bir nefes alarak kendi kendime suçluymuş gibi görün-meyeceğimi, özür dilemeyeceğimi ve saçmalamayacağımı telkin ettim. Arkamı döndüm.

Dana Tulloch, her zamanki gibi kusursuz giyinmişti, siyah pantolon, basit bir kırmızı bluz ve pahalı olduğu belli

olan siyah, kırmızı ve beyaz ekoseli bir ceket vardı üstüne Kadının polis maaşıyla bu kadar güzel giyinmeyi nasıl becerdiğini merak ederken buldum kendimi,

"Çok iyi görünüyorsunuz," dedi fazla düşünmeden. Yüzüme şaşkın bir bakış atarak yanıma bir sandalye çekti. Aldığım notlan gösterdim. Başıyla onayladı.

"Kontrol ettiririm," dedi. "Başka bir şey var mı?" Başımı hayır anlamında salladım. Çantasına uzanarak karakola bıraktığım plastik poşeti çıkardı. İçindeki yüzük parıl-dıyordu. Bıraktığım not ortalarda yoktu.

"Ne zaman buldunuz bunu?" diye sordu bana değil, yüzüğe bakarak.

"Bu sabah," dedim. "Sabahın geç saatlerinde." Başıyla onayladı. "Kurbanın bulunduğu bölgeden çıktığından ne kadar eminsiniz?"

"Emin değilim," dedim. "Ama o çizmeleri Pazar gününden beri giymediğime eminim."

"Çizmelerin SSU'ya verilmesi gerekiyordu." SSU'nun ne olduğunu haiırlayarmyordum ama başımın dertte olduğu belliydi.

"Aklımdan çıkmış," dedim. "Travma geçiriyordum." "Yıkamışsınız da," dedi, pes ediyorum dercesine bir ses tonuyla.

"Çizmeleri yıkamadım," diye önerdim. Başını salladı. "İdealdan çok uzak yine de." Arkasındaki Marion kendini belli etmeye başlamıştı. Öğlen yemeği için kapamak istiyordu ofisi. Sesimi alçalttım. "Kalbi olmayan kadınm da sizinle aynı fikirde olduğuna eminim."

Dana içini çekerek sandalyesine yaslandı. "Gerçekten burada olmamanız gerekiyor."

Gözlerinin içine baktım. "Ne diyebilirim ki? K adını araştırdım. İlgi duyuyorum bu konulara."

"Biliyorum. Ama işimizi yapmamıza izin vermelisiniz." Göz temasını keserek tırnaklarına baktı. Mükemmeldiler elbette. Ardından ayağa kalktı. "Kayınpederinizle konuştum," diye devam etti. "Elimizdeki kitabın bulabileceğimizin en iyisi olduğunu söyledi. Daha fazla yardımcı olamayacağı için özür diledi."

Ben de ayaklanmıştım. "Adaların güney kısmında sekiz Evlendirme Dairesi daha var," dedim.

Bana baktı. "Ve?"

"Günün kalanı için bir planım yok."

Kafasını salladı. "İyi bir fikir değil bu."

Sesinde çözemediğim bir şey tartışmanın henüz bitmediğini söylüyordu bana. Telefon defterinden yırttığım sayfayı gösterdim.

"Buradan Walls'a, ardından da Tingwall'a gideceğim. Saat beş gibi işimi bitirmiş olmayı um uyorum ve Douglas Arms'da bir içki içebilirim. Yarın işe dönüyorum ve gönüllü asistanınız gibi çalışma imkanım olmayacak artık. Sizin yerinizde olsam koparabildiğimi koparırdım."

Ofisten dışarı çıktım, beni durdurup durdurmayacağını merak ediyordum, ka dının polis ile patronumun - özellikle de patronumun- hiç hoşlanmayacakları bir şeyi yapmak isteyeceğinden de emin değildim doğrusu.

Saat beşi çeyrek geçe Lerwick'e dönmüştüm. Douglas Arms'ın loş mekanına girdim ve karanlık köşelerden birinde tek başına oturmakta olan Dana'yı buldum, dizüstü bilgisayarının ekranına bakıyordu. Kendime bir içki alarak yanına oturdum.

"Sık gelir misiniz buraya?" diye sordum.

Kafasını kaldırarak kaşlarını çattı. "Bir şey buldunuz mu?" dedi, çok kızgın görü nüyordu. Tam da buzlar kraliçesinin erimeye başladığını düşündüğüm zamanda.

Not defterimi açtım. "İki olasılık daha çıktı," dedim "Yirmi altı yaşındaki Kirşten Georgeson Joss Hawick'le Lerwick'deki Aziz Magnus Kilisesi'nde hayatını birleştirmiş. Ayrıca Kari Gevvons ile yirmibeş yaşındaki Julie Howard da var. Nüfus memurluğunda evlenmişler. Kadınların ikisi de uygun yaşlardalar."

Sayfayı sormadan yırtıp kopardı.

"Ya siz?" diye sordum.

Üç bölge, sıfir sonuç," dedi. "Ve daha önce bulduğunuz çifti de ar aştırdım. }anet Hammond eşinden boşanmış, Aberdeen'de yaşıyor ve gayet canlı."

"Eh, onun adına sevindim." J

"Ben de. Sanırım burada vakit kaybediyoruz."

"Neden?"

Fareyi masada kımıldatınca yeni bir ekran açıldı: Üç gün önce ona verdiğim adalardaki doğu m listesi. "Ekip bunların kontrolünü neredeyse bitirdi," dedi.

İyice yaklaştım; ekran saçmalık derecesinde minikti ve doğru açıdan bakılmadığı durumlarda hiçbir şey okunmuyordu. "Evet," diye teşvikte bulundum.

"Doğru yaş ve etnik gruplarda olanları n hemen hepsi bulundu. Kadın buralı değilmiş gibi görünüyor."

Bir an bunun üstüne düşündüm. "Bu bilgi işin yönünü tamamen değiştiriyor."

"Hem de nasıl."

Artık neden öyle sıkkın göründüğünü anlıyordum. Patronu haklı, kendisi haksız çıkmak üzereydi. ıı8 -

S. I BOLTON

Kapı açılıp petrol işçileri içeri girince soğuk bir hava akımı oldu. Barın içindeki ses seviyesi bir anda yükselmişti. Bir iki tanesi bize bakınca hemen gözlerimi çevirdim; Dana adamları fark etmemişti bile. "Tronal hakkında ne biliyorsunuz?" diye sordu.

Bir saniye düşündüm. Listeme bakılırsa 2005 boyunca Tronal'da birkaç doğum gerçekleşmişti. Bunları Gifford'a sormak üzere aklıma not etmiştim.

"Bir ada olduğunu," dedim. "Listedeki dört kadın Tronal'da doğum yapmış."

Dana başıyla onayladı. "Henüz iki tanesinin izine rastla -yamadık. Bu yüzden Müfettiş Dunn ile dün adaya gittik. Unst kıyılarından yarım mil uzaklıkta. Özel mülkiyet, Bizimle görüşmek için bir tekne gönderdiler." "Orada bir tıbbi merkez mi var?" diye sordum.

"Hayırsever bir vakıf tarafından işletilen ve yerel evlat edinme makamlarıyla bağlantılı son teknoloji harikası bir doğumevi var," dedi Dana, yüzümdeki şaşkm ifadeden keyif alıyor gibiydi. "Aynen alıntı yapıyorum, "şanssız ve zamansız hamileliklere hassas bir çözüm" öneriyorlar."

"Bir dakika . . . ama ... bu kadınlar nereden geliyor?"

Başını salladı. "Birleşik Krallık'm her yanından, hatta diğer ülkelerden. Hayatlarının kısıtlanmasını istemeyen kariyer peşindeki, genç kadınlar çoğu."

"O tür kadınlar kürtajı tercih etmezler mi?"

"Tronal'da o seçenek de bulunuyor. Ama bazı kadınların günümüzde bile kürtajla ilgili ahlaki sorunları olduğunu belirtiyorlar. Pek bilgi verilmiyor, ancak müşterilerinin bir kısmını yakınlardaki Katolik ülkelerden bulduklarını tahmin ediyorum."

Hâlâ bu hakkında hiçbir şey bilmediğim doğum tesisi fikriyle cebelleşiyordum. "Kadın doğum desteğini kim sağlıyor?"

'^Yerleşik bir kadın doğum uzmanları var. Bay Morterisen. O da sizin gibi -adına ne diyordunuz- Kraliyet Akademisi mezunu,"

Başımla onayladım ama mutlu olmaktan çok uzaktım o an. Bir Kraliyet Akademisi Kadın Doğum ve Jinekoloji mezunu ha? Yılda bir düzineden az doğum için hem de.

"Bana sevimli bir adam gibi geldi/' diye devam etti Dana. "İki tane de tam eğitimli ebesi var yanında çalışan."

"Bebeklere ne oluyor?" diye sordum, cevabını belki de bildiğimi düşünüyordum, Duncan önceki gece evlat edinmeden söz ederken belki de Tronal'ı kastediyordu.

"Çoğu adalarda evlatlık veriliyor," d edi Dana, tahminimi doğrulayarak.

"Peki sizce arazimdeki kadın bir Tronal annesi mi? Belki de bebeğini vermekten vazgeçen bir anne?"/

"Mümkün. Listenizden geriye kalan kadınların ikisi de orada doğum yapmış."

Bunun üzerine sessiz kaldım; Tronal 'ı düşünüyor, neden bu tesisle ilgili bana hiçbir şey söylenmediğini merak ediyordum. Dana'nın bana bir şeyler söylediğini fark etmem birkaç saniyemi aldı ve sorusunu tekrar etmesini istemek zorunda kaldım.

"KT ne anlama geliyor?"

"Anlamadım?"

"KT. Bir kısaltma olduğunu sanıyorum. Listenizde yedi kez geçiyor. Nedir anlamı?"

Bunu da unutmuştum. Tüm coşkuma rağmen benden kötü bir dedektif olacağını fark etmeye başlıyordum. "Bilmiyorum," diye itiraf ermek zorunda kaldım. "Yarın araştırırım."

Yeniden sessizleşti. Tuvalete gitmem gerektiğini fark ettim.

Döndüğümde miilerce uzakta gibiydi, düşüncelerine o kadar gömülmüştü ki yanma oturduğumu bile farkettiğini

sanmıyordum. Yeniden bilgisayara bakıyordu, çevrimiçi bir telefon listesi gibi bir sayfa açıktı önünde. "Nedir bu?" dedim

İrkilerek kafasını kaldırdı, ardından yeniden ekranına döndü, "Bugün bulduğunuz 4 Mayıs 2002'de evlenmiş olan iki kadını takip etmeye çalışıyordum, Julie Howard artık Julie Gevvons olmuş olmalı. Hâlâ hayattaysa tabii." Birkaç sayfayı atlayarak bir saniyeliğine durdu. "Kasabada yaşayan bir Gevvons ailesi var. Karakola dönüş yolumun üstündeler. Uğrayıp Bayan Gevvons'ın ne kadar sağlıklı göründüğüne bakmak ister misiniz?"

"Kesinlikle."

+ 4*

On dakika gi ttikten sonra arabayı modern bir çıkmaz sokakta bulunan yarı müstakil bir evin önüne park ettik; tüm Birleşik Krallık'ta görebileceğiniz türden bir evdi bu, ilk alıcılar ile genç aileler göz önüne alınarak inşa edilmişti. Bu tür evleri hep içleri düğün hediyeleri ve geleceğe dair plan ile umutlarla dolu, mutlu yerler olarak düşünmüşümdür. Aynı anda kendimi hem rahat, hem de üzgün hissetmeme neden olurlar. Evin önündeki çimlerde küçük bir üç tekerlekli motosiklet yan yatmış duruyordu.

Dana kapıyı çaldı. Ben hafifçe arkasında duruyordum. Kapı yaklaşık beş aylık hamile olan genç bir kadın tarafından açıldı. Leylak rengi pijamasının içindeki yeni yürümeye başlamış bir yumurcak kadının bacağına.- sarılmış bir görünüp bir kaybolarak bizimle oyun oynamaya çalışıyordu.

"Bayan Gevvons?" Dana kimliğini kaldırmıştı. Kadın önce şaşırdı, ardından panikledi.

"Evet," dedi, bakışlarını tedirginlikle Dana'dan bana çevirerek.

"Sizi bu geç saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama içinde siz ve eşinizin isimlerinizin baş harflerinin yer aldığı bir yüzük bulduk. Yüzüğünüz kayıp mı acaba? İçinde yazı bulunan bir yüzük?" Dana konuşurken Julie Gevvons'ın sol eline bir göz attım. Yüzük yoktu, ama nedenini biliyordum sanırım.

Bayan Gevvons gözl erini eline indirdi. "Sanmıyorum," dedi. "Yüzüğümü birkaç haftadır takmıyorum.

Ellerim şişti de." Kararsız görünüyordu.

"Yerinde olup olmadığını kontrol etmeniz mümkün mü acaba?" diye sordu Dana.

Bayan Gevvons başını sallayıp yumurcağı ittirerek ev in içine girdi. Kapı kapandı.

Dana ile bekledik. Bir dakika kadar sonra Julie Gevvons geri döndü. Elinde benimkinden pek de farklı olmayan ince bir altın yüzük tutuyordu. Biz ayrılırken yüzüğü üçüncü parmağının şişmiş boğumundan geçirmeye çalıştığını gördüm.

9.

D

ana arabasına ulaştığında durdu. Kapıdaki kilide bakıyor ama açmak için hiçbir şey yapmıyordu. Birkaç saniye boyunca kendimi aptal gibi hissederek onu seyrettim. Orada bulunduğumu unutmuş gibiydi. "Şeyy," dedim rol yaparak.

Bana doğru baktı. "Affedersiniz." Anahtarlığındaki kilit düğmesine basınca araç ona doğru neşeyle bipledi.

"Daha sonra evinize gelirim," dedi. "Karakola giderken."

"Hemen gitmiyor musunuz?"

Merakımı yanlış anlamışçasma kaşlarını çattı, haddimi aştığımı düşünü yor olmalıydı. Bugün aramızda huzursuz bir barış yapmıştık ama bu onun işiydi ve ben de şüphe götürmez bir biçimde işine karışıyordum. - "Hawickler'i kontrol etmem gerek," dedi. "Bu yüzük olayla alakasız olabilir. Denklemden bir an önce çıkmasını istiyorum o yüzden."

"Yol arkadaşı ister misiniz?" diye şansımı denedim, bir an bile evet diyeceğini düşünmüyordum.

Yeniden kaşlarını çattı, ardından başını salladı. "Evet, teşekkürler," dedi. "İyi olur."

Onun arabasına bindik. Kontrol edilmesi gereken iki Hawick ailesi vardı; birincisi ana A970'in hemen dışındaki Lerwick'in

varoşlanndaydı. Kathleen Hawick'i görmemizle kadını listeden silmemiz bir olmuştu, Ellili yaşlarda, topluca bir kadındı ve parmak etlerinin altında zorlukla seçilen o aşınmış, altın yüzüğü ölünceye dek çıkarmayacağı belli oluyordu. Teşekkür edip ayrılırken mutlu bir şekilde içerden gelen seslerini duyduğumuz interaktif oyun programına döndü,

Diğer Hawick ailesi Shetland'm eski başkenti olan Scalloway'de yaşıyordu, Lerw ick'in altı mil batısında kalan çok daha küçük bir kasabaydı burası. Yol boştu ve on beş dakikada varmıştık kasabaya.

Dana arabayı park ederek bilgisayarını çıkardı. Birkaç tuşa basınca karşımıza Scalloway haritası çıkmıştı.

"Bu aleti çok iyi kulla nıyorsunuz," dedim bilgisayarı kucağıma uzatıp arabayı yeniden çalıştırırken. "Aşağıdan sola. Eski not defteri ve kalemlere ne oldu?"

"Lerwick hapishanesinde hâlâ en çok tercih edilen silahlar onlar."

"Sağdan ikinci sokak," diye yolu gösterdim. Yav aşlayarak]. Havvick'in yaşadığı sokağa saptık. Kasabanın güney kısmındaki kıyı şeridi boyunca gidiyordu sokak. Hawickler'in harika bir manzaraları ama hava şartlarına karşı çok az korumaları bulunuyordu ve arabadan indiğimiz an rüzgar üstümüze saldırmıştı. Evin kapısında beklerken Dana ile saçlarımız oradan oraya savrularak uçuşuyordu. Bay Hawick kapıyı açtığında perişan haldeki iki deniz kızının onu ziyarete geldiğini düşünmüş olmalıydı.

Vücudu ile saçlarının renginden Joss Harwick'in otuzlu yaşlarını n ortası ya da sonlarını sürmekte olduğunu tahmin ettim, ancak yüzü bir on yıl daha yaşlı birininkini andırıyordu. Uykusuzluk ya da uzun süreli stres mağduru biriymiş gibi görünüyordu. Beyaz renkli çalışma gömleği hafifçe grileşmiş-ti ve pek de düzgün bir ütü görmüş olduğu söylenemezdi.

Dana kimliğini gösterip kendi ile beni tanıtma rutinine girişti. Hawick çok az ilgi gösteriyor ve en ufak bir endişe kırıntısı bile taşımıyordu: Tıpkı kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış bir adam gibi.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu. İskoç'tu ama adalı değildi. Daha güneyde bir yerlerden, diye düşündüm; belki Dundee, ya da Edinburgh.

Dana yüzüğü ve içindeki oymaları açıkladı. Adam o daha konuşmasını bitirmeden başını sallamaya başlamıştı bile.

"Üzgünüm, Çavuş, boşa zahmet etmişsiniz. Şimdi izin verirseniz."

Gerilemeye başladı; kapı yüzümüze kapanıyordu.

Dana bunları yutmuyordu. "Beyefendi, bu önemli bir konu. Eşinizin yüzüğünün kayıp olmadığından

emin misiniz? Kendisiyle bir kontrol edebilir miyiz?"

"Çavuş, eşim öldü."

Dana irkildi, ama ben hiç şaşırmamıştım. Joss Hawick'in yüzünde taşıdığı bu süzgün, boş bakışları tanıyordum. Bu adam yas tutuyordu. Hâlâ.

"Çok üzgünüm." diyerek ilk kez konuştum. "Yakın zamanda mı vefat etti eşiniz?"

"Bu yaz üç yıl olacak." Tahmin ettiğimden daha uzun bir süreydi; adamın kaybını kabullenemediği belli oluyordu.

"Uzun süredir mi evliydiniz?" Yanımdaki Dana'mn sabırsız hareketlerini sezebiliyordum. Aldırmadım.

"Yalnızca iki sene," de di. "Geçtiğimiz Cuma günü yıldö-nümümüz olacaktı."

Hızla düşündüm. Bugün Çarşamba'ydı, Mayıs'm dokuzu. Beş gün önceki Cuma günü ayın dördüydü. Ama seneler birbirini tutmuyordu. Bu adamın karısı 2005 değil 2004'te ölmüştü. Stephen Renney deniz taşkınından dolayı kurbanımı-

zın toprağın altında iki yıldan uzun bir süre kalmadığından emindi ve Inverness ekibi de doktorun savını desteklemişti.

"Bay Hawick." Bu kez Dana'ydı konuşan. "Yüzükteki yazılar 4 Mayıs 2002'ye işaret ediyor. Siz ne gün evlenmiştiniz?"

Sinirlenen adam bir bana, bir Dana'ya bakıyordu. Henüz iyileşmeye bile başlamamış yaraları yeniden deşiyorduk.

"Tüm bunlar ne demek oluyor?" diye sordu.

İçerideydik. Parlak renklere boyalı ve modern bir şekilde dayalı döşeli ev hâlâ genç ve hali vakti yerinde bir çiftin evi gibi görünüyor, ama yaşlı insanların evleri gibi -bazen yaşlı insanların kendilerinin de koktuğu gibi- kokuyordu. Şöminenin üstü ve arkamızdaki pencere eşiğinde tabakalar halinde tozlar birikmişti. Bize yaptığı içki ikramını reddettik ve Bay Hawick kendine içecek birşeyler almak için odayı terk etti. Etrafima bakmdığımda sarı kanepenin benim tarafimdaki ucunda yerde duran iki kirli bardağı ve sigara izmaritleriyle ağzına dek dolu kül tablasını fark ettim. Ahşap döşemenin büyük bir kısmını kaplayan halının yakın bir zamanda temizlik yüzü görmediği belli oluyordu.

Şöminenin üstünde birkaç kurşun hayvan heykeli ve kurşun çerçeveli büyük bir fotoğraf yer alıyordu. Daha genç, daha mutlu bir Joss Hawick kameraya gülümsemişti. Yan tarafında başı beyaz duvağıyla kaplı karısı yer alıyordu. Kirşten Hawick uzun boylu, çekici bir kadındı—kızıl renkli, uzun ve lüle lüle saçları neredeyse beline dek iniyordu. Hızla Dana'ya bir göz attım. Fotoğrafı o da görmüştü. Kaşlarını çatarak konuşmadan emretti: Sessiz ol!

Hawick geri gelerek karşımızdaki bir sandalyeye oturdu. Elinde büyük bir viski bardağı vardı ve içkiyi sulandırmamış-tı. Titreyen ellerimi bacaklarımın altına sıkıştırdım, konuşma-

vı Dana'nın yapacak olması içimi ferahlatıyordu. Dönüp yeniden fotoğrafa bakmak için can atıyordum ama bunun şu an yapılacak en kötü şey olduğunu da biliyordum.

"Kaybınız için üzgünüm, beyefendi," diye başladı Dana.

Adam bana dönünce bir an panikledim.

"Neden bur adasınız? Yoksa hastanenin bir hata yaptığını mı söyleyeceksiniz?"

Dana hızla konuştu, durumun kontrolden çıkmasından korkar gibiydi.

"Bayan Hamilton henüz yalnızca altı aydır hastanede çalışıyor. Eşinizin ölümüyle hiçbir alakası yok. Size birkaç soru sorabilir miyim?"

Hawick Başını olur anlamında sallayarak içkisini yudum -ladı.

"Eşinizin kızlık soyadını söyler misiniz?"

"Georgeson," dedi adam. "Kirşten Georgeson." Bu kez bir yudumdan fazlasını içmişti.

Yeniden Dana'ya baktım. Yüzünden h içbir şey okunmuyordu ama isimlerin tuttuğunu anlamış olmalıydı. KG ve JH. Tarih de doğruydu. Kendimi halıya bakmak için zorladım, yüzümün beni ele vereceğinden endişeleniyordum. Bir cinayet vakasında ilk şüphelinin daima eş olduğunu bilecek kadar çok dedektiflik filmi izlemiştim. Joss Hawick'in yüzündeki keder sandığım ifade suçluluk duygusu ya da yakalanma korkusu da olabilirdi. Dana ve ben evin içinde bir katille yalnız kalmış olabilirdik. Bakışlarımı bir kez daha Dana'ya çevirdim. Benim kadar kaygılıysa bile çaktırmıyordu.

Elbette bir de senelerin birbirini tutmaması durumu vardı. Arazimde bulduğum kadın 2005'de ölmüştü. Hawick ise karısının hayatını 2004'de kaybettiğini iddia ediyordu.

"Nerede ve nasıl öldüğünü sorabilir miyim?" dedi Dana

gözlerini Hawick'den bir an bile ayırmadan.

Adam yeniden bana baktı. "Hastanede," dedi. "Sizin hastanenizde." Sanki suçluyormuş gibi konuşmuştu. "Ata binerken bir kaza geçirmişti. Buradan birkaç mil kuzeyde atına bir kamyon çarptı. Hastaneye götürüldüğünde hâlâ hayattaydı ama boynu kırılmış ve beyni ciddi miktarda hasar görmüştü. Üç saatin sonunda makineleri kapattık." "Tedavisini kim yaptı?" diye sordum.

"Adını hatırlayamıyorum," diye cevap verdi. "Ama kıdemli aile hekimi olduğunu söylemişti. İyil eşme şansı olmadığını söyledi. Yanlış yaptığını mı söylüyorsunuz şimdi bana?"

"Hayır, hayır," dedim aceleyle. "Öyle bir şey değil. Ama

size başka bir şey sormak zorundayım; ve üzüntünüzü artı

racağım için özür dilerim. Eşiniz ölmeden önce dünyaya bir

bebek getirdi mi?" /

Olduğu yerde irkildi. "Hayır," dedi. "Bir aile olmayı planlıyorduk ama Kirşten iyi bir biniciydi. Çocuk doğurmadan önce birkaç yıl daha yarışmak istiyordu."

Joss Hawick oldukça ikna ediciydi. Ama hikayesinin doğruluğunu dakikala r içinde kontrol edebileceğimizi biliyor olmalıydı.

Dana ayaklandı. Araştırma zamanıydı. Ben de kalktım.

"Tora," dedi Dana kapıyı işaret ederek. Hızla yürüyerek kısmen kilitli olmasından şüphelendiğim kapıyı yakaladım. Kapı açıldı ve denizden gelen rüzgarın eve dolmasına izin vererek Dana'nın bana katılmasını bekledim.

"Kafamı karıştıran bir şey var," dedi Hawick, Dana ile ben kapı eşiğindeyken; o oldukça sakin görünüyordu, bense her an patlamaya hazır bir bomba gibiydim.

"Nedir o, beyefendi?"

" Bir yüzük bulduğunuzu söylediniz. Görebilir miyim acaba?"

pana güzel yalan söylüyordu. "Üzgünüm, efendim, yü -7ül< hâlâ karakolda. Ancak eşinizin yüzüğü kayıpsa teşhis etmeniz için size getirebilirim. İçindeki yazılar çok açık."

Hawick başını salladı. "Size söylemeye çalıştığım şey de bu. Kirsten'in olamaz o yüzük."

"Neden?"

"Yüzüğün içinde yazılar vardı ama parmağına sıkışıp kalmıştı ve ben de zorla çıkarmalarını istemedim. Yüzük par-mağındayken gömülmesini istedim."

Ke ndime hakim olamadım. "Nereye?" dedim. "Nereye aömüldü eşiniz?"

Şaşırmış ve sanki iğrenç bir şey sormuşum gibi hafif tiksinmiş görünüyordu. Biraz öyleydi aslında, ama hey—mazeretim vardı sonuçta.

"Aziz Magnus Kilisesi," dedi. "Evlendiğimiz yer."

"İ ki arabayla gelmeliydik," dedi Dana. "Lanet olsun!" Motoru çalıştırıp evin görüş alanından çıkana dek yaklaşık beş yüz metre ilerledi.

Çantamı karıştırıp cep telefonumu buldum. Dakikalar içinde yerel bir taksi bize doğru geliyordu bile. Dana bir not defteri çıkartarak bir şeyler karaladı.

"Yalan söylüyor," dedim.

"Biliyorum." Yazmaya devam etti. Sayfaya bir göz attım. Kirşten Hawick, kızlık soyadı Georgeson. 2004 yazında ölmüş. Başından yaralanmış. Franklin Stone Hastanesi. Kıdemli aile hekimi refakat etmiş. Bunları yazmıştı.

"Bu o," dedim.

"Mümkün."

"Fotoğrafı gördün. Kaç kadının o kadar uzun saçı vardır? O olmalı." Konuşmadan duramıyordum. .
129

KURBAN

"Tora, sakin oi. Küçücük bir fotoğraftan emin olamayız." Bir şeyler daha karaladı. Bi r numaraydı.

"Bu benim cep telefonum," dedi kağıdı yırtıp bana uzatarak. "Hemen hastaneye gidip kontrol et. Başka kimseyle konuşma. Senden haber alana dek burada bekleyeceğim."

Başımı salladım, "Sen iyi misin?"

"Elbette. Arabada oturup etrafı izleyeceğim."

"Destek güç çağırabilir misin?"

Gülümsedi. Polis programlarında kullanılan dildi bu.

"Senden haber alır almaz. Emin olana dek bu durum aramızda kalsın."

Taksi kısa bir süre sonra geldi ve yola çıktım.

Elli dakika sonra cep telefonunu aradım. İlk çalışta açmıştı.

"Benim," dedim. "Konuşabiliyor musun?" L

"Devam et."

Derin bir nefes aldım. "Bize anlattığı her şey doğru.

Sessizlik. Scalloway Koyu'nun etrafında ıslık çalmakta olan rüzgarı duyabileceğimi sandım.

"Şimdi ne olacak?" dedim.

Bir an d üşündü. "Karakola uğramam gerek," dedi. "Eve git. Seninle orada görüşürüz."

? 0> ?

Saat akşamın sekizini geçmişti ve Franklin Stone hâlâ doluydu. Binadan ayrılmadan önce tanıdık birilerine rastlama-mayı umuyordum. Aklım gerçekten çok karışmıştı ve genellikle iyi bir yalancı olduğum söylenemezdi.

Arazimde bulduğum kadın Kirşten Hawick olmalıydı. Ölüm onu çok değiştirmemişti. Yalnızca İskoç kadınlarında

görülen hafif çîttefte kaplı narin, beyaz teni kömür yüzünden kararmıştı, ancak yüzü fotoğrafta da gördüğüm o harika oval şeklini hâlâ koruyordu.

Kadının tıbbi kayıtlarını çıkardım. Hastaneye 18 Ağustos 2004'te yatırılmış (yılın kömürlerin içindeki kadının öldürüldüğü iddia edilen kısmından önceki güzel kısmında), şiddetli bir kafa travması ve üst omurlarında birçok kırık teşhisi konmuştu. Ölümü akşam saat 7:16'da ilan edilmiş ve vücudu gömülmesi için iki gün sonra bırakılmıştı. Hatta bir otopsi bile yapılmıştı.

Girişteki danışmaya uğradım. Akşamın altısında resepsi -vonist yerini bir gece hamalına bırakmıştı. Yarı dolu bir kahve kupasını tutmakta olan adam gazetesini okuyordu.

"Merhaba!" dedim, kendimi hissettiğimden daha neşeli bir sesle.

Bana baktı ve gördüğüyle ilgili pek bir şey düşünmeden gazetesine geri döndü .

"Kasabanın göz atabileceğim bir haritası bulunur mu acaba sizde?" diye sordum.

Başını sallayarak okumasına devam etti.

Çantamı karıştırıp hastane kimliğimi bularak dikkatle gazetesinin üstüne koydum. Bu kez gözlerini bana dikmişti.

"Bir harit a," dedim. "Danışma masasında bir tane olması gerek ya da işinizi layığıyla yapamıyorsunuz demektir. Eğer haritanız yoksa resmi kanalları kullanarak yeterli ekipmana sahip olmadığınıza dair bir şikayette bulunacağım."

Beni şöyle bir süzdü. Ardından aya ğa kalkıp odanın arka tarafindaki bir dosya dolabına giderek içini araştırmaya başladı. Otuz saniyesini almıştı sadece. Haritayı getirerek önüme açtı.

"Nereyi arıyorsunuz?"

Aziz Magnus Kilisesi'ni."

Tütün lekeli parmağıyla haritadaki bir noktayı işaret etti.

Dikkatle bakarak kilisenin yerini ezberlemeye çalıştım. Hastaneden uzakta değildi.

"Teşekkürler/' dedim.

Haritayı bana doğru itti. "Sizde kalsın," diye önerdi.

"Hayır sağolun," dedim. "Başka birinin ihtiyacı olabilir."

Arkamı dö nüp binayı terk ettim, kendime hastanede yeni bir arkadaş daha edinmiş olduğumdan dolayı içim içime sığmıyordu.

Aziz Magnus'a vardığımda hava henüz aydınlıktı neyse ki. Anayola park ederek kısa, dar sokağı yürümek zorunda kalmıştım ve hava karardıktan sonra bunu yapacak cesareti kendimde bulabilir miydim, bilmiyorum. Büyük, granit binaların yer aldığı sokakta in cin top oynuyordu. Akşamları içleri boşalan ofislerdi hepsi ama izlenebileceğim bir düzine pencere seçebiliyordum olduğum yerden.

Kilisenin kar şısında duvarla çevrili bir bahçesi bulunan, geniş ve eski bir ev vardı. Kenarlarında kaldırım taşları dizili yol boyunca daha önce görmediğim türden ağaçlar yer alıyordu. Bir çeşit söğüt ağacını andırıyorlardı, ancak İngiliz nehirleri boyunca sıralanan uzun, zarif ağaçlardan çok uzaktılar. Hiçbiri dört metreden uzun olmayıp yine hiçbirinin merkezi bir gövdesi bulunmuyordu. Onun yerine yamru yumru, kalın dallar zeminden etrafa yayılarak yükseldikçe eğilip bükülüyordu. Henüz yapraklar açmamıştı ve dalların bu çıplak görünümü bana korku hikayelerindeki büyülü ormanları hatırlattı.

Duvarla çevrili, küçük kilise avlusunun kolay bir girişi bulunmuyordu. Sanırım resmi ziyaretçiler kilisenin içinden geçiyorlardı. Birkaç saniye boyunca cesaretimi topladıktan

sonra duvarın üstünden atladım. Yakınmadaki mezar taşlarının hiçbiri on dokuzuncu yüzyıldan sonrasına ait olmadığı için arka tarafa giden otlarla kaplı, dar patikayı takip ettim. Arka sol köşe umut veriyordu. Yer yer boşluklar bulunan bu kısımdaki mezarlar daha iyi durumdaydı; yükseltilmiş bir platformda bulunan bir mezarın üstünde çiçek kalıntıları bile vardı.

Aradığımı bulmam beş dakikamı aldı. Cilalı, geniş ve dikdörtgen bir granit taşa basit birkaç kelime oyulmuştu:

Kirşten Hawi ck ' 1975-2004 Çok sevgili karıma.

Etrafindaki toprak düzlenmiş ve üstüne bahar çiçekleri ekilmişti. Nergislerin bazıları hâlâ iyi durumdaydı; diğerleri ise kurumuş, yapraklan sararark pörsümüştü. Temizlenip yaz çiçekleri ile değiştirilmeleri gerekiyordu ama Joss Hawick'in buraya pek sık gelmediğine dair bir his vardı içimde. Sanırım bu çok özel bir bir şeydi, sevdiğiniz birinin meza-nyla olan ilişkiniz. Bazı insanlar gömülen yakınları ile kişisel bağlarını koruma ihtiyacında olup bir mezarın başında saatlerce dikilebiliyordu. Diğerleri içinse mezarlar sanırım ayaklarının altında gerçekleşmekte olan fiziksel çürüme sürecinin berbat bir hatırlatıcısmdan ibaretti.

Diz çökerek, yapacak başka bir şey bulamadığım için, çiçeklerin saplarını temizlemey e başladım. Bitirdiğimde otların haricinde mezar daha iyi görünüyordu. Son zamanlardaki yağmurların ardından kolayca sökülüyorlardı ama ellerim çabucak kirlenmişti.

"Çok dokunaklı," dedi bir ses.

KURBAN

Arkamı döndüğümde yukarıdan bana bakmakt a olan iki adamı gördüm. Uzun boylu iki adam. Batmakta olan güneş direk arkaiarmdaydı ve bir an kim oldukları konusunda emin olamadım. Ardından içim burularak ikisini de tamdım. İşi pişkinliğe vurmaya karar vermiştim; ayağa kalkarak mezara baktım. "Sizce burada kim yatıyor?" dedim.

Andy Dunn bana çok zaman ve enerji harcayarak büyük yatırımlar yaptığı ve onu bir kez daha hayal kırıklığına uğratmış olan zorlu bir çocukmuşum gibi baktı.

"Burada Kirşten Hawick gömülü," dedi. "Joss Hawick çok acı çekiyo r. Muhtemelen resmi bir şikayette bulunacak."

Eh, etrafimdaki en zeki insan olmayabilirdim ama palavrayı gerçekten ayırt edebiliyordum.

"Ne hakkında acaba," diye yapıştırdım sözü. "Kendisine son derece hassas davranıldı ve ziyaretimiz/Öe gayet meşruy-du. Yüzüğün karısına ait olma ihtimali çok yüksek—şu benim kendi arazimde bulduğum yüzükten bahsediyorum.

"Atın nasıl?" diye sordu Gifford, düşüncelerimi başarılı bir şekilde bölerek. Allah kahretsin, o kaza gerçekten de bu sabah mı olmuştu?

"Lütfen, Kenn," dedi Dunn, yorgun bir sesle.

Gifford'a aldırmamaya karar verdim. Yani, en azından deneyecektim. Andy Dunn'a doğru bakarak söze giriştim, "Bu akşam kadının resmini gördüm. Morgdakinin aynısı. Evlilik tarihlerini ve isimlerinin baş harflerini içermekte olan bir yüzüğün arazimde bulunmasını başka türlü nasıl açıklayacaksınız? Kadını bulduğum çukurun içinde hem de."

"Tora," konuşan yeniden Gifford'dı, "cesedi yalnızca iki kez gördün. İlkinde kömürle kaplıydı ve anlaşılır bir şekilde şok geçiriyordun. İkincisi ise otopsi masasmdaydı ve açıkçası kadının yüzüne o kadar da bakmadın." 134'

Gifford'a baktım. Gözleri hatırladığımdan daha büyük ve parlak görünüyordu, O akşam ilk kez kendimden kuşkulanmaya başladım.

"Bu adalardaki kadınların ç oğu birbirine benzer," dedi. "Kızıl saç, beyaz ten ve ufak hatlar tipik İskoç kadınıdır. Ama ben Kirşten Hawick'i tanıyordum, o olsa anlardım. Öncelikle Kirşten neredeyse senin boyundaydı. Bulduğun cesetten on-on iki santim daha uzundu yani."

Başımı salladım, ama söyledikleri akla yatkın geliyordu.

Uzanıp elini omzuma koydu, sanki Dunn'in duymasını istemiyormuş gibi sessizce konuşmaya başladı. "Makineler kapatıldığında o odada iki doktor, bir hemşire ve kocası bulunuyordu. Kirşten Hawick hastanemizde öldü."

Kolay pes etmeyecektim. "O zaman vücudu çalındı demek ki. Muhtemelen hastane morgundan.

Birileri kalbini çıkarmak için cesedi çalmış olmalı."

İkisi birden aklımı oynatmışım gibi baktılar bana.

"Nedenini sormayın ama birileri yapmış işte. Cesed i çalıp kalbini çıkartarak arazime gömmüşler kadını."

"Senin arazinde bulduğun kadın kısa bir süre önce doğum yapmıştı. Kirşten Hawick asla hamile kalmadı."

İtiraf etmeliyim ki beni bu kez fena sıkıştırmıştı. Ayrıca Dr. Renney'e bakılırsa kalp vücu ttan kurban canlıyken çıkarılmıştı, öldükten sonra değil.

"Tarihler de birbirini tutmuyor," diye ekledi Dunn Gifford'ın nazik ses tonunu taklit ederek. "Stephen Renney ile Inverness patoloji ekibiyle görüştüm. Cesedi kapsamlı bir biçimde analiz ederek etrafındaki kömüre her türlü testi uyguladılar. Arazindeki kadın 2004'ten bu yana orada yatıyor olamazmış."

Mezara baktım. "Emin olmanın tek yolu var."

135'

KURBAN

Eh, en azından bu Dunn'm can sıkıcı otokontrolünü çent -mişti. Kızararak bana baktı. "Bunu aklından geçirme bile. Mezarları açıp bakmayacağız. Bunun insanlara ne kadar ıstırap yaşattığına dair bir fikrin var mı? Yalnızca aileye değil, tüm ahaliye."

Gifford'm eli omzumu terkederek koluma doğru kaydı, acıyan koluma. Nazikçe kolumu sıkınca irkilmemek için dilerimi sıkmak zorunda kaldı. "Korktuğum şey de tam olarak buydu. Tora, seni suçlamıyorum, ama tüm bunlar artık çok fazla kişisel bir hale geldi. Bir süre izin alma konusunu yeniden düşünmeni istiyorum."

En azından henüz kovmuyordu ben i. Ama izin filan almayacaktım. Zorlu doğumlar yaklaşıyordu ve hastanenin bana ihtiyacı vardı. Başımı salladım.

"Pekala." Andy Dunn'a bir göz attı, bakışları sanki Elimden geleni yaptım. Nelerle uğraşmak zorunda olduğumu görüyor musun? der gibiydi.

Belki de haklıydı, belki de olaylardan biraz uzak kalmam gerekiyordu. Cinayeti unut, işine odaklan, polis de kendi işini yapsın.

"Sabah klinik görevin var, değil mi?" dedi Gifford.

Başımla onayladım.

"Hemen öncesinde seninle görüşmek istiyorum. Saat s ekizde gelir misin?"

Yeniden başımı salladım, kendimi ailesi çok anlayışlı olan suçlu bir çocuk gibi hissediyordum.

Gifford bana doğru gülümsedi. Kolunu omzuma koyarak nazikçe patikaya doğru itti beni.

"Gel, arabana dek seninle yürüyeyim."

Pati kayı yürüyüp kilise bahçesini terk ederken Andy Dunn bizi sessizce takip ediyordu. Arabayla uzaklaşırken di-

kiz aynasından yolun ortasında durup b°ni izlediklerini görebiliyordum.

Eve vard.ğımda kapımın önüne çömelmiş olan belli belirsiz bir şekille karşılaştım. Üstüme doğru gelince çığlığı bastım.

"Hey, benim." Dana aydınlığa çıktı. Bu tür durumlarda vücut beyne kolay kolay yetişemiyor. Endişe edilecek bir şey olmadığını bilmeme rağmen sinir uçlarıma binlerce minik elektrik şoku verilmiş gibi hissediyordum kendimi. Etrafıma bakındım.

"Araban nerede?"

"Yolun aşağısında."

Aptal aptal yüzüne baktım. "Neden?" diyebildim.

"Evinin dışında görülmesini istemiyorum. Burada buluşmaya karar vermiştik hatırlarsan?" diye devam etti.

"Eve t, ama . . . müfettişinle görüşmedin bu akşam sanırım."

"Elbette görüştüm. Neden, sen de mi yoksa?"

Başımla onayladım. "Beni Aziz Magnus Kilisesi'nin bahçesinde buldu. Kirsten'in mezarında."

Kaşları çatıldı. "Öyle mi?"

"Her şeyi anlattı. O ve Kenn Gifford."

Yüzünde hem durumdan keyif alıyor, hem de bana açıyormuş gibi bir ifadeyle bana baktı. "Sen de inandın mı? Tora Hamilton, sandığım gibi biri değilmişsin hiç."

10.

I lif

adının mezarını gördüm, Dana, bu mümkün değil."

Kapıları kilitleyip perdeleri çekmiş, mutfak masamda oturuyorduk. Yorgundum ve yalnızca yarım saat önce arkamda bırakmaktan memnuniyet duyacağım bir şeyin içine yeniden çekiliyormuşum gibi rahatsız hissediyordum kendimi. Sıcak, sert bir kahve içiyorduk. Kırmızı şarap önermiştim ama Dana başını sallamıştı. "Düşünmeliyiz," dedi. Koikutucu bir kelimeydi bu: biz. Üstlerimizin kesin talimatlarına karşı çıkan suç ortaklan oluvermiştik birden. Aptalca davranıyorduk büyük ihtimalle ve muhtemelen etrafımıza ciddi zararlar verecek, foyamız meydana çıktığında da başımız belaya girecekti.

Bir şeyler yemeyi önerdiğimde Dana kaçamak bir bakış atmıştı yüzüme. Evet mi hayır mı anlamına geldiğinden emin değildim. Karnım açtı ve buzdolabındaki soğuk jambon ile kilerdeki taze ekmeğin şiddetle farkındaydım.

"Her şey mümkün. Bunu nasıl yaptıklarını anlayamıyorum yalnızca."

"Onlar dediğin kim oluyor tam olarak? Patronumdan söz ediyorsun. Allah aşkına, adam Kraliyet Cerrahi Akademisi Mezunu. Makineler durdurulduğunda odada başkaları da varmış. Kirşten Hawick ölmüş. Bizim kurbanımızın ölümünden yaklaşık bir sene önce."

Dana dilini şaklattı. "Evet, evet... Bunları ben de duydum-

Ama olaya -diğer bir açıdan bakmak gerekirse- cesedi bulduğun toprakta bir de yüzük buluyorsun; için deki yazılar bunun ölü bir kadına, Bayan Havvick'e ait olduğunu gösteriyor, ki kendisi yalnızca yaş ve etnik grup anlamında kurbanımızın profiline uymakla kalmıyor, aynı zamanda, düğün fotoğraflarına bakıldığında diğer kadına ciddi anlamda benziyor da. Ama bize bunun yalnızca bir tesadüf olduğu söyleniyor. Sana ne kadar mantıklı geliyor bu?"

Samimi cevabım hiç gelmiyor olurdu. Ama Kirsten'in ölümüyle ilgili kanıtlar oldukça ikna ediciydi. Ayağa kalktım. Burası benim evimdi ve kendime bir sandviç hazırlayacaktım. Jambon, tereyağı ve ekmeği çıkardım.

"Kendimi aptal gibi hissediyorum," dedim. "Beni kadının mezarmdaki otlan yolarken gördüklerinde ne düşündüklerini Tanrı bilir."

"O ikilinin seni kilisenin bahçesine dek takip etmeleri garip değil mi? O raya gideceğini nereden biliyorlardı ki? Ve bu durum neden ilgilerini çekti?" Dana durdu, bir saniye düşündü ve konuştu, "Kulağa çok mu paranoyak geliyorum?"

Omzumun üstünden ona baktım. "Hem de nasıl."

"Teşekkürler." Kendi çapında gülümsemeyi becermişti.

"Önemi yok." Yeniden eğilerek buzdolabının arka tarafındaki mayoneze ulaşmaya çalıştım. Ayağa kalktığımda yeniden ciddileşmişti.

"Yapmanı istediğim bir şey var," dedi.

Tam da artık güvende olduğumu düşünürken. "Nedir?"

El çantasına uzanarak yeşil r enkli, ince bir dosya çıkardı. Dosyanın içinde siyah beyaz şeffaf bir röntgen filmi bulunuyordu.

"Bizim cesedin diş röntgeni. Ekibim bunu kayıp listesinde bulunan kadınlannkilerle karşılaştırıyor. Şu ana 139

KURBAN

dek hiçbiriyle eşleştiremedik ama tabii tüm kayıtlara ulaşamıyoruz."

Yiyecekleri masaya getirerek çatal bıçak almaya gittim. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Tüm yalvarmalarım ve başının etini yememe rağmen Müfettiş Dunn Joss Hawick'den karşılaştırma yapabilmemiz için karısının diş kayıtlarını istemeyi aklından geçirmiyor bile."

Nereye varmak istediğini gerçekten anlayamıyordum. "Yani..."

"Sen o kayıtları bulabilirsin."

Masaya dönmüş, ekmeğime tereyağı sürüyordum. Başımı salladım. "Diş hekimlerinin çoğu gizli çalışır. Kayıtlarına kimse ulaşamaz. Kirsten'in diş hekiminin kim olduğunu biliyor olsak bile Joss Hawick'in izni olmadan kayıtları bana veremez."

"Tora, sen İngiltere'yi düşünerek konuşuyorsun. Burada işler farklı. Adalıların çoğu Sağlık Bakanlığı'nın görevlendirdiği diş hekimlerine gidiyor. Ayrıca, yaklaşık bir sene önce adaların tüm diş kayıtları bilgisayara eklendi ve merkezi sistemden ulaşılması mümkün kılındı."

"Hâlâ benden ne..."

"Hastanende diş hekimliği bölümü bulunuyor. Kirsten'in kayıtları hastanenin bilgisayar sisteminde olmalı. Onlara ulaşabilirsin."

Muhtemelen haklıydı.

"Ben diş hekimi değilim ki," dedim zayıfça.

"Anatomi okudun. Röntgeni okumasını biliyorsun. Eşleşmeyi benden iyi anlarsın."

Bir içgüdüyü takip etmek başka, çok az tanıdığın b irinden yasadışı bir şey yapmasını istemek başka bir şeydi. Bana söylemediği şey neydi?

"Yapacak mısın?" diye sordu.

Bilmiyordum.

"Eğer çakışmazlarsa buraya kadar deriz. Yüzüğü gözden çıkarır ve üstünde daha fazla vakit kaybetmeyiz."

Denemeye değerdi kesinlikle, bu faslı bitirmek için. Dana'ya cesedin Kirşten olmadığını kanıtlayabilir ve işin bu kısmından kurtulabilirdim.

"Pekala, yarın ilgilenirim."

Yiyecekleri işaret ettim. "Açsan buyur." Jambona dokunmayan Dana bir dilim te reyağlı ekmeğe uzandı. Öte yandan benim açlığım geçmişti bile.

11.

O

damda birinin olduğundan gecenin hangi saatinde şüphelenmeye başladığımdan emin değildim. Saat iki civan olmalıydı, sanırım, çünkü uykumun en derin yerindeydim ve uyanmamın en zor olduğu anlardı. On yıllık gece nöbeti tecrübesi insana nasıl bir uyku ritmi olduğunu öğretiyor.

Ve işte oradaydım, saat iki civarıydı, yalnızdım, çünkü Duncan'm cumartesi sabahından önce dönmesini beklemiyordum, kendime geliyordum ve korku içindeydim. Çünkü yatak odamda birileri vardı.

Nereden bildiğimi açıklayamıyorum; biliyordum işte. Yanınızda biriyle uyumaya alışınca partnerinize karşı bir yakınlık hissi gelişiyor ve uyandığınız an birkaç farklı şey size onun orada olup olmadığını anımsatıyordu: Kokusu, soluk sesi, vücuttan yayılan ek sıcaklık gibi. Rahatlayarak sakinle-şiyordunuz: Yalnız değildiniz ve yanınızda yatan şey rahatlık ve huzur anlamına geliyordu.

Şu an ne rahattım ne de huzurluydum. OdamdaM varlık uyuyan kocamın sıcaklığından ç ok uzaktaydı; evime izinsiz girmiş olan, yabancı bir şeydi.

Her zamanki gibi yatağın hali karmakarışıktı, yüzüm örtülerle kapanmış ve öcülerden saklanan bir çocuk gibi üstüm-deki yorganın koruyuculuğunu hissedebiliyordum; olduğum yerde kımıldamadan kalıp her şeyin yolunda olduğunu dü-

şünürsem -belki de- herşey gerçekten yolunda gidecek; odada yanımda durmakta olan şey her ne ise - iyice yakınımda olduğunu hissedebiliyordum artık- unutulmuş rüyalar alemine dönüp kaybolacaktı sanki. Mayışmış tarafim olan biteni görmezden gelip şansımı denememi söylüyordu.

Aynı anda, çaresizce uyanmaya çalışan tarafim ise bunun yalnız başınıza uyurken gerçekleşen o sendeleme anlarından biri olmadığını biliyordu. Tesadüfen gıcırdayan bir döşeme ya da yan evdeki çöp kutularını tıngırdatan bir rüzgar değildi bu. Zaten hiçbir şey duyamıyordum da: Rüzgar azalmış, evin su ısıtma sistemi nihayet sessizleşmiş ve hatta gece kuşları bile -ki Shetland'dakiler oldukça geveze sayılırdı- ciyakîama-larına ara vermişlerdi. Ölüm sessizliği. Derin ve zifiri karanlık bir sessizlik.

Kendimi hareket etmeye, sıçrayıp odadaki diğer kişiyi ürküterek dövüşmeye hazırladım. Ama buna cesaretim olmadığını fark ettim. Yanımdaki tehlikeye karşı orada öyle savunmasızca yatmış duruyor ve bir tek kasımı bile yerinden oyna-tamıyordum. Gözlerimi bile açamıyordum hatta. Aradan ne kadar zaman geçti, bilmiyorum: Bana çok uzun bir süre gibi gelmişti; gerçekçi olmak gerekirse bir ya da iki dakika olmalıydı. Derken üstümden hafif bir hava akıntısı geçti, odanın atmosferi değişti ve kendimi yatakta oturuyorken buldum.

Oda karanlıktı, normalden çok daha karanlık. Shetland yazları sırasında ışık asla tam anlamıyla kaybolmaz ama hatırladığım en karanlık gece buydu. Etrafa bakındım, derin gölgelerin içindeki eşyaları seçmekte zorlanıyordum. Odada olmaması gereken biri ya da bir şey yoktu. Kokusu haricinde.

Hızla soluk alıp veriyordum: Yüzeysel, hızlı ve panik dolu nefesler, kendimi yavaşlamaya zorladım, burnumdan normal nefesler alıp vermeye başladım. Yeni bir esansı test eden bir Parfümcü gibi etrafımdaki havayı keşfediyordum: Çok hafif

de olsa asla yanılmayacağım ter kokusu; ve çok hafif bir sigara dumanı, bir içiciden gelen değil, daha çok duman dolu bir odadan geçip gitmiş birinden gelecek olan kokuyu andırıyordu; ve bana annemin baharat dolabını anımsatan bir şey daha: Tarçın ya da zencefil kokusu. Günde yirmi kez tecrübe edip üstünde bir an bile düşünmeyeceğiniz bir kokuydu: Koridorda birilerinin yanından geçerken, trene

bindiğinizde ya da bir yabancıyla el sıkıştığınızda bu kokuyu duyabilirdiniz. Herhangi bir erkeğin gündelik kokuşuydu bu.

Peki gecenin h'r yarısı yatak odamda ne arıyordu bu lanet şey?

O an başka bir şey fark ettim. Yatak odasının kapısı hafifçe aralıktı. Garip görünse de etrafimda açık kapılar bulunması halinde uyuyamam ben. Koridor kapısı,, ebeveyn banyomuzun kapısı, hatta gardırobumuzun kapıları bile kapalı olmalıydı. Duncan bu huyuma çok güler, hatta ben bile kendi kendime gülerim ama buna rağmen yatmadan önce tüm kapıları eksiksiz bir şekilde kapatırım.

Yatağın üstünde donup kaldım, dikkatle etrafimı dinliyordum. Ses yoktu. Yatağın yanındaki komodinin üstünde bir telefon bulunuyordu ve polisin, en azından Dana'nın, hemen buraya geleceğinden emindim. Ama polise ne diyecektim ki? Bir koku aldığımı mı? Kapının tam kapanmadığını mı?

Bu tür durumlarda ne yapmamız gerektiğini hatırlamaya çalışırken yataktan indim. Ses mi çıkarmalı, yoksa sessiz mi kalmalı? Telefonu kapıp yüksek sesle polisi arıyor numarası mı yapmalı? Kapıya doğru yürüyerek açtım. Boş olan koridor üçü yatak odalarına, biri de ana banyoya olmak üzere dört farklı kapıya açılıyordu. Aşağıda bir şey ahşap döşemeye sür-tündü.

Yatak odasına geri koşup gardırobun kapısını açarak üst rafa uzandım. Parmaklarım aradığımı bulunca silahı aşağı in-

dirdim. Metal kazığın yerinde olup olmadığını kontrol ettim ve televizyondaki insanların yaptığı gibi ön tarafimda tuttum. Sonra odayı geçip koridora çıkarak merdivenlerin tepesinde durdum. Acı çeken atları öldürmeye yarayan, elli yıllık, demir ve bakırdan yapılmış yetersiz bir silahtı elimde taşıdığım. Büyükbabama aitti ve yaralı ya da çok yaşlı atları beyinlerine on santimlik demir bir kazık saplamak suretiyle öldürmek için tasarlanmıştı. Duncan silahı çöpe atmam için defalarca yalvarmıştı bana. Her defasında karşı çıkmıştım ve bunu yaptığıma çok memnundum şimdi. Hedef dokunma mesafesinde olmadıkça tamamen etkisiz bir silahtı

bu ama büyük ihtimalle kimse bunu bilmiyordu. Köhne bir alet bile olsa elimde bir silah bulunması bana merdivenlerden aşağı inme cesaretini vermişti.

Ön kapımız merdivenin hemen dibindeydi. Hızla kontrol ettim: Hâlâ kapalı ve kilitliydi. Yemek odasına açılan kapıyı iterek içeri bakındım. Bir şey görülmüyordu. Salonun diğer tarafındaki oturma odamız çok daha büyük bir odaydı; içinde insanların arkasına saklanabilecekleri üç geniş kanepe bulunuyordu. İçeri bir adım attım. Ve bir tane daha.

Salonun Öbür ucundan bir kırılma sesi geldi ve bunu takibe n ayak ile bir kapının açılma sesleri. Odadan çıkıp mutfağa koştum, bir yandan da ışığı yakmaya çalışıyordum. Tezgahın çok ucuna bıraktığım cam bir vazo devrilerek kayrak döşemede binlerce parçaya ayrılmıştı. Arka kapı açıktı ve soğuk gece havası odaya doluyordu. Koşarak kapıyı kapadım ve anahtarı çevirerek kazıkların ikisini de yerlerine yerleştirdim.

Telefona döndüğümde kiler kapısının açık ve ışığının yanmakta olduğunu fark ettim. Üç adımda basamakların basma varmıştım bile.

Kilere inmek gibi bir niyetim kesinlikle yoktu. Evimizin altındaki bölge en güzel zamanlarında bile insanın içini ür-

perriyordu. Ama basamakların dibinde bir şey duruyordu; kesinlikle orada olmaması gereken bir şey.

Greyfurt büyüklüğündeki bir nesneye sarı lı bir kumaş parçasıydı bu. Hâlâ uzağındaydım ve kilerin ışığı pek yeterli değildi. Beyaz renkli kumaşın bir bez parçası olduğuna emindim ama—içindeki her neyse bezin üstünde kırmızı renkli bir leke oluşmasına neden olmuştu.

Zihnim bana polisi aramamı ve olayla onların ilgilenmelerini telkin ediyordu. Ama önce bir adım, sonra bir tane daha derken aşağı iniyordum işte. Zaten sadece sekiz basamak vardı ve kısa sürede paketin yanma varmıştım bile. Dizlerimin üstüne çöktüm.

Leke hâlâ ıslaktı. Kilerin ta ş zeminine içinden kırmızı bir sıvı akıyordu.'Elimin altında bir sıcaklık hissetmeyi bekleyerek uzandım. Soğuktu ve şey gibi kokuyordu... beklenmedik bir şey gibi. Paketi elime aldım. Bez parçasını sıyırdım. İçindekilerin bir kısmı yere döküldü. Kalanı ellerimdeydi.

Elimdeki çileklere bakıyordum.

Dağ çileği değil -sezonu değildi- süpermarketlerde ve manavlarda bulabileceğimiz türden bahçe çilekleriydi. Çoğu ezilmişti, bezin içinden akan sıvı ile tatlı kokunun sebebi anlaşılıyordu. Kilerin zayıf ışığı altında dizlerimin üstünde otururken boş yere o kadar korkuyu yaşadığım için sinirden deliye döndüğümü fark ettim. En ufak bir korku zerresi bile hissetmeksizin -ama öfkeden kuduruyordum- çilekleri toplayarak kolumun altındaki silahımla mutfağa açılan basamakları çıktım. Tepeye vardığımda kapıyı arkamdan kapatarak telefona doğru gitmeye yöneldim.

Hareket etmeyi bıraktım, hatta nefes almayı bile bıraktım. Mutfak etrafımda kararıyordu ama gözlerimi önümde durmakta olan şeyden alamıyordum. Bir iki saniye boyunca aklımı yitirdiğimi bile sandım. Mümkün olmayan bir şeye ba-

İçiyordum. İki dakika önce bu odadaydım ve mutfak masası-nın üstündeki . . . o şeyi . . . gözden kaçırmış olmama imkan yoktu.

Çilekler yere düşmüştü, az daha düşme kte olan silahı ise zorlukla yakalamayı başardım. Arkamı dönüp neredeyse devrilerek telefonu yakaladım. Ardından mutfaktan koşarak çıkıp salonu geçerek aşağı kattaki banyoya doğru kpştum. Kapıyı arkamdan çarparak yetersiz silahımı hazırlayıp yere çöktüm. Sırtımı kapıya yaslayıp ayaklarımı karşıdaki duvara dayadım. Mide bulantısıyla mücadele ederek polisi aradım.

olis gelene dek geçen yirmi dakika boyunca yerimden neredeyse hiç kımıldamamıştım. Üşüyordum ama titrememin tek sebebi bu değildi elbette. Birkaç dakikada bir midem bulanıyor ama neyse ki kusmama az bir süre kala geçip gidiyordu. Cep telefonundan Duncan'ı aradım ama telefonunu kapatmıştı anlaşılan. Mesaj bırakmadım. Ne diyecektim ki?

O an her şeyden çok babamı aramayı/istiyordum. Nel er olduğunu anlatmak, onun bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesini dinlemek. Tam dört kez annemlerin numarasını haşlamış ama son rakamı girip arama tuşuna basmaya cesaret edememiştim. Zavallı babam, ne yapabilirdi ki? Yüzlerce mil uzağımdaydı.

Bir süre sonra arabaların avluya girdiğini duydum ve kapıyı açmaya hazırlandım. Andy Dunn bana bir bakış fırlattıktan sonra yanıma verdiği jandarmayla oturma odasında beklememi emretti. Bir battaniye bulundu ve titreyerek yanımdaki jandarma ile bir dedektifin sorularını cevaplamaya çalıştım. Mutfak tarafından gelen Dunn'in şiddetli iç çekişi ile kendisine eşlik eden çavuşun çığlığını duydum. Dana ortalarda yoktu. Ardından Dunn'ın telsizle konuştuğunu duydum:

"Evet, haneye tecavüz. Mutfak masasının üstüne b ir çeşit organ bırakılmış. Bir kalbe benziyor... evet insan kalbi gibi..."

Ayaklanarak yanımdaki polislerin protestolarına aldır -maksızın mutfağa gittim. Kalbe dokunulmamıştı. Bir kan gö-

İünün içinde parlayarak öylece yatıyordu. İnsanın içini bulandıran, şiddetli ve metalik koku mutfağı kaplamaya başlamıştı. Derin nefes almamaya çalıştım.

"Bence insan kalbi değil," dedim.

Dunn telsizle konuşmayı kesti, tekrar arayacağına dair bir şeyler mırıldanarak aleti kapattı.

"Öyle mi ?" dedi. Adam normalden daha solgun görünüyordu, ama bunun sebebi sabahın köründe yataktan kaldırılmış olması olmalıydı.

Başımı salladım. "İlk başta öyle sandım. Ama üstünde düşünecek zamanım oldu..." İşin aslı, hâlâ emin değildim. İddiaya girecek olsam iki tarafa da yatırmazdım paramı.

Odaya bir başka memur girdi. "Haneye tecavüze dair bir işaret yok, And}'. Hiçbir şey zorlanıp kırılmamış."

Dunn ona bakarak başıyla onayladı. Ardından bana döndü. "Peki nedir bu?" dedi. "Bir çeşit hayvan kalbi mi?"

Zorlukla yutkundum. "Tartabilir miyim?" diye sordum.

Dunn çavuşuna bir bakış fırlattı. "Bundan pek emin değilim..." diye başladı.

"Kontrol etmesi için bir doktora ihtiyacınız olacak nasılsa. Bu ben de olabilirim."

Dunn bir şey söylemedi. Oda yı boydan boya geçerek çantamı bıraktığım yere gittim ve kutusunun içinde bir çift lastik eldiven bulana dek içini araştırdım. Ardından mutfak terazimi masanın üstüne taşıdım.

"Memelilerin kalpleri yapısal anlamda insanınkine çok benzer," dedim, başarı sız olduğumu bile bile profesyonel bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyordum. "İçlerinden çıkan ve toplardamar adı verilen

beş ana damar bulunur: Süperiyor ve inferiyor vena cavalar, iki adet pulmoner toplardamar ve aort." Kalbe dokunarak çevirdim. Pıhtılaşmaya başlayan kan

damlayarak masaya sıçrıyordu. Diğer jandarma hafifçe içini çekti. Dişlerimi sıkıp derin bir nefes aldım. "Aynı zamanda sağ ve sol olmak üzere her ikisi de kaslı duvarlarla kaplı iki adet kalın karıncıkları bulunur, ki sol taraftaki sağdakinden biraz daha büyüktür. Bir de sağ ve sol kulakçıklar var. Hepsi burada işte."

"Bunu yapmanız..." diye başladı Dunn, ama yaptım. Onlara, ama herkesten önce kendime, daha önce sayısız kez gördüğüm ve aşina olduğum bir şeyden korkmadığımı kanıtlamam gerekiyordu—en azından birkaç dakikadan fazla korkmadığımı. Kalbi kaldırarak terazinin üstüne koydum.

"Tipik bir insan kalbi 250 -350 gram arası çeker," dedim.

Terazinin üstündeki elektronik sayaç 345 gramı gösteriyor

du, ı

"Sınırların içinde," dedi Dunn.

"Öyle," diye onayladım. "Ve uzak da olsa bunun iri bir yetişkin erkeğe ait olma ihtimali var. Bir seksenin üstünde ve yapılı biri olmalı. Ama bahse girecek olsam paramı bunun büyük bir domuz kalbi olduğu ihtimaline yatırırdım."

Mutfak taki rahatlama neredeyse elinizi uzatıp yakalanacak kadar güçlüydü. Yeniden diğer odaya çağrılıp sorgulandım. Daha fazla polis geldi. Parmak izi için ortalığı tozladılar, arazinin çevresini köpeklerle gezdiler ve kalple çilekleri götürdüler. Dana'dan hâlâ bir haber yoktu.

Dunn bir süre sonra kanepede bana katılmak üzere içeri geldi.

"Biraz dinlenmelisiniz artık," dedi, neredeyse nazik bir biçimde. "Gecenin kalanı için evde iki jandarma bırakıyorum. Tamamen güvende olacaksınız."

"Teşekkür ederim," diyebildim.

"Duncan Cumartesi günü dönüyor, değil mi?"

 Başımı salladım.

"Yarın akşam kalacak başka bir yer bulun isterseniz. Bunun aptalca bir eşek şakası oiduğu belli ama içeri kırıp dökmeden girebilmelerinden hiç hoşlanmadım. Evin anahtarının başka kimlerde olabileceğini araştıracağız. Kilitleri değiştirmek iyi bir fikir gibi görünüyor."

Yeniden başımı salladım.

Uzanarak koluma dokundu, ite yapacağını bilmiyor gibiydi sanki, zayıf bir okşamayla yetindi. Ardından ayağa kalktı. "Biraz dinlenmeye çalışın, Bayan Hamilton," dedi yeniden. Ve gitti. Yukarı çıkarken şu ana deiv duyduğun, eşek şakalarının en az komik olanı bu diye düşünüyordum. Ayrıca bana pek şaka gibi de gelmemişti. Sanki birileri ödümü koparmaya çalışıyordu.

'5i

13.

// "TPor, yüzüğü ben buldum."

A "Ne? Ne yaptın?"

Sabahın yedi kırk beşiydi. Geç kalmıştım ve arabayı çok hızlı sürüyordum. Duncan bir görüşmesi daha bulunduğunu -çok önemli bir görüşmeydi- ve eğer uygunsam Cumartesi .akşamına dek eve dönmeyeceğin i söylemek için aramıştı. Potansiyel anlaşma hakkında o kadar heyecanlıydı ki geçe/n gece olanları ona anlatamadım. Önündeki bu önemli fırsatı berbat etmek istemiyordum. Bir gece daha idare ederim, dedim kendi kendime. İstediğim an hastanede de yatabilirdim.

Onun yerine Duncan'a önceki gün olan, o an çok önemli gibi gözüken olayları anlattım: çizmemdeki yüzüğü buluşumu, Evlendirme Daireleri'ne gidişimi ve Hawick ailesi ile mezarlığı ziyaret edişimi. Çok hızlı konuşup ne kadar sarsıldığımı fark etmemesi için dua ederek diş kayıtlarıyla ilgili yapacağım yasadışı aramadan bile bahsettim. Sözümü bitirene dek beni sabırla dinledikten sonra bombayı patlattı.

"Yüzüğü ben buldum," diyordu. "Aylar önce."

Anlayamıyordum. Yüzük çizmemin tabanına yapışmıştı. Sah ibinin cesediyle birlikte iki metrelik kömürün altına gömülüydü.

"Nerede? Nasıl?" diyebildim.

"Alt kısımdaki arazide. Geçtiğimiz Kasım ayı sanırım, sen gelmeden önceydi. Çit kazıkları için beton döküyordum. Bir

toprak parçasının üstünde yüzüğü gördüm. Bir şekilde kazıp çıkarmış olmalıyım."

"Peki ama . . . bana hiçbir şey söylemedin!"

"Pek ciddiye almamıştım. Ne olduğunu bile bilmiyordum ki. Pis bir yüzüktü sonuçta ve ben de işimi bir an önce bitirmek istiyordum. Alet çantamın içine fırlattım ve sonra da unuttum gitti."

Ve birden her şey ne kadar mantıklı bir hale gelmişti: Yüzük Duncan'm alet çantasında olmalıydı. Charles'm bacağındaki telleri kesecek bir şeyler ararken yerinden çıkararak merdivenlere düşürmüş olmalıydım. Çizmelerimin ve -daha da önemlisi- mezarın yakınlarında değildi yüzük. Duncan'm alttaki araziyi çevreleyecek biçimde inşa ettiği çit Jamie'yi gömdüğüm tepeden en az bir yüz metre daha uzakta ve aşağıdaydı. Yüzüğün kurbanımızla bir alakası yoktu.

"Ama peki oraya nasıl geldi yüzük?" Alakalı ya da alakasız, hâlâ tutmayan kısımları vardı hikayenin.

"Güzel soru. Gerçekten de ölü bir kadının alyansı olduğunu varsayarsak tabii —Kirşten miydi adı? Yazı ne kadar belirgin? Başka birinin yüzüğü olma ihtimali yok mu hiç?"

"Pek yok." Harflerin bile tamamını okuyamıyordum henüz. Yalnızca üstündeki tarih netti ve keşfettiğim üzere, o gün birçok düğün gerçekleşmişti.

"Tor, gerçekten de diş kayıtlarını kontrol etmeyeceksin, değil mi? En iyi ihtimalle zaman kaybı o lacak bu ve en kötü ihtimalle de etik olmayan, hatta yasadışı bir hareket. Daha fazla karışma bu işe."

Duncan'm benden bir şey istediği pek sık görülen bir şey değildir. İsteklerinin de neredeyse tamamını yerine getiririm.

"Hayır, doğru. Sen haklısın." Gerçekten böyle düşünüyordum. Yeterince uğraşmıştım.

"Akıllı kızım benim. Yarın görüşürüz. Seni seviyorum."

Uzun zamandır söylememişti bunu. Cevap vermeye hazır olduğum an telefonu kapattı.

Lervvick'e girmiştim artık ve arabayı h ızla hastaneye sürdüm. Araç saatine bir göz attım. On dakika gecikecektim. Arabayı park edip dışarı çıkarken irkildim. Bir çeşit yaz nezlesine yakalanıyordum galiba: Her yanım ağrıyordu, önceki gece içmemiş olmama rağmen akşamdan kalma gibiydim ve sanki bir haftadır uyumamış gibi hissediyordum kendimi. Ve on dakika geç kaldığım için Kenn Gifford'dan da güzel bir azar işitecektim şimdi.

Ofisimde, pencereden dışarı bakarak bekliyordu beni; mavi cerrah kıyafetlere bürünmüş, uzun saçını arkada atkuyruğu yapmıştı.

"Nasıl hissediyorsun kendini?" diye sordu arkasını dönerek.

"Daha iyi olduğum zamanlar oldu," diye cevapladım.

Berbat görünüyor olabilirdim ancak Gifford da pek iyi durumda değildi. Minik birer çatlağı andıran kısık gözlerinin altlarındaki gölgeler iyice derinleşmişti.

"Geç kaldığım için özür dilerim," dedim. "Yolda Duncan aradı. Yavaşlamak zorunda kaldım." Gifford'a yüzüğü Duncan'ın bulduğunu anlattım. Bitirdiğimde onaylayarak başını salladı.

"Joss Hawick'i ararım. Yüzüğün karısına a it olmadığı neredeyse kesin, ama ille de istiyorsa teşhis için polis karakolunu arasın. Eğer yüzük onlarınsa, elimizin altında bir hırsızlık sorunu belirecek demektir; birileri morgu soyuyorsa bu epey canımızı sıkacak. Olanlar için üzgünüm, Tora, tüm bu karışıklıklara alışmak kolay olmuyor olsa gerek. Sana bir kahve ikram edebilir miyim?"

"Teşekkürler," dedim ve köşedeki kahve makinesine giderek fincanlara doldurdu.

"Sizde maymuncuk türü bir anahtar mı var?" diye sordum.

El lerinde dumanı tüten kupalarla arkasını dönerek kaşlarını çattı,

"Ofisimi akşamdan kilitliyorum ama bir şekilde içeri girip kahvaltı hazırlayabiliyorsunuz. Çörek de var mı kahvenin yanında bari?"

"Fırına giderim istersen. Bay Stephenson bypass amel iyatı için üç aydır bekliyor, eminim yarım saat daha bekleyebilir. Ama sorunun cevabı hayır. Bir maymuncuk sahibi olmam -ve kullanmam- pek etik olmazdı, değil mi? Bir temizlikçi değilsem, elbette. Geldiğimde burada olan ve içeri girip kahve yapmama izin veren temizlikçi gibi. Kahve içmek isteyeceğini düşündüm." Kupayı bana uzattı. Ellerimdeki sıcaklık içimi rahatlatmıştı, eski bir dostuma sarılıyor gibiydim sanki. Gif-ford çok yakınımda duruyordu ve geri çekilmiyordum.

"Müfettiş Dunn buradaydı," dedi. " Stephen Renney'in kalbin insan kalbi olup olmadığını kontrol etmesini istiyordu."

"Ve..." diye üsteledim ama geçen geceki teşhisimden oldukça emindim.

Gifford beni odanın köşesindeki rahat koltuklara yönlendirdi. Oturmamı işaret etti ve itaat ettim . O da oturdu.

"Bir domuz kalbiymiş," dedi. "Andy'nin adamları adalardaki bütün kasapları kontrol ediyor. Son

birkaç gün içinde birileri kalp satın almış mı yakında öğreniriz."

"Eşek şakası teorisinde ısrarcı mı hâlâ?"

Kenn başını salladı. "Bence h aklı da, ne diyorsun? Hâlâ ortalarda olduğunu varsayarsak, katil neden böyle bir risk alsın ki? Dün gece onu görüp teşhis edebilirdin."

KURBAN O zaman şimdi ölü olurdum.

"Andy detayları gizlemek için elinden geleni yaptı," diye devam etti Gifford, "ama burası küçük bir yer. Olaylar halka sızıyor. Senin kalbi olmayan bir ceset bulduğundan ve kadının midesindekilerden haberi olan birileri olabilir. Şakaya gelince, pek hoş bir şey değil elbette ama etrafımızda çok garip insanlar olduğu da bir gerçek.

"Ve ben de pek Bayan Popüler sayılmam."

"Bundan o kadar da emin değilim." Ayağa kalkmıştı. "Bu gece uyumak için bir yere ihtiyacm var," dedi. "Misafir odamı teklif ederdim ama Duncan'ın bunu nasıl karşılayacağından emin değilim."

Birden yüzüne bakamaz olmuştum.

"Müfettiş Dunn'ın cinayet soruşturmasında gelişme var mı?" diye sordum, kısmen ada polisinin benim yerime kendi içlerinden birine karşı daha açık olup daha fazla bilgi vereceğinden emin olduğumdan, kısmen de konunun acilen değişmesi gerektiğini fark etmemden dolayı.

"Kurbanın adalı olduğu teorisini neredeyse çürüttüler," dedi. "Kayıp listesindeki kimseye benzemiyor. Andy ekibine Birleşik Krallık'ın kalanındaki benzer listeleri taratıyor. Bir benzerlik buldukları an diş kayıtlarını kullanarak teyit edecekler."

O an çantamda bulunan diş kayıtlarından söz ediyordu. Dışarıdan çok büyük bir suç işlemiş gibi görünüyor olmalıydım ama fark ettiyse bile çaktırmadı.

"Heyecan verici ya da büyüleyici değil belki ama sıkı b ir polis araştırması ve er ya da geç sonuçlara ulaşacaklar."

"Öyle sanıyorsunuz, ama..." Sustum. Kenn Duncan'ı okul günlerinden, beni ise henüz birkaç gündür tanıyordu.

Kimin tarafında yer alacağı çok açık değil miydi?

"Ama ne?" diye üsteledi.

"Öyle gözüküyor ki . . . bazen düşünüyorum da..." Yeniden sustum. Kenn devam etmemi bekleyerek bana bakıyordu. Cesaretimi topladım. "Olan biteni pek ciddiye alıyormuş gibi durmuyor. Önce cesedi arkeolojik bir eser olarak niteledi, ardmdan kurbanın adalı olamayacağını ileri sürdü ve şimdi de dün gecenin bir eşek şakası olduğunu söylüyor. Sanki her şeyi olduklarından daha az ciddiymiş gibi göstermeye çalışıyor gibi."

Kenn kaşlarını çatmış beni dinliyordu; ama anlattıklarıma inanmayıp r ahatsız mı oluyor, yoksa inanıp telaşlanıyor mu, gerçekten anlayamıyordum.

"Dana Tulloch da böyle düşünüyor," diye devam ettim. "Bana bir şey söylemedi, profesyonelliği buna engel oluyor ama bazen ne düşündüğünü anlayabiliyorum."

İçini çekti. "Tora , Çavuş Tulloch'la ilgili bilmen gereken bir şey var."

"Neymiş?"

"Bunu söyleyerek muhtemelen her birçok profesyonel gizlilik kuralını çiğnemiş oluyorum ama herneyse, Andy Dunn ile epey bir geçmişimiz var."

"Biliyorum. Buradaki herkes öyle."

Gülümse di. "Bu Dana'nın ilk çavuşluğu değil. Dundee'de de görev yaptı. Ayrıca bir müddet Manchester'da da çalışmış. İkisinde de başarılı olamayıp tayin edilmesine karşı çıkmamış. Bunun teşkilattaki son şansı olduğu izlenimini alıyorum."

Çok şaşırmıştım. "Ama, işinde . . . çok başarılı."

"Evet, öyle. Zeka seviyesi stratosferi aşacak neredeyse. Teşkilatta bu kadar uzun süre barınabilme nedenlerinden biri de bu. Ama başka sıkıntıları da var."

"iNe gibi?" Bundan hiç hoşianmamıştım. Önceki gün ken dimi Dana'ya ısınırken bulmuş, hatta ondan hoşlanmaya bile başlamıştım. Şimdi arkasından konuşuyor olmak hiç hoşuma gitmiyordu.

"Psikolojiden çok anlamam ancak saplantılı zorlantı bozukluğunun işaretlerini gösterdiğini söyleyebilirim. Geçmişinde yemek yemeyle ilgili problemleri olmuş sanırım, hâlâ da olabilir, çünkü çok zayıf. Ayrıca düzen ile organizasyon hastası ve dış görünümüyle ilgili takıntılı. Birileri masasına bir zımba koydu diye sinir nöbeti geçirdiği biliniyor.

"Ne var yani, derli toplu b iri demek ki." Ofisime göz gezdirdim: Her zamanki gibi dağınıktı. "Keşke hepimizin böyle bir hastalığı olsa."

"Kıyafetlerine dikkat et. Onu hiç sıradan bir şey giyerken gördün mü? Polis çavuşu maaşıyla tüm o giysileri nasıl satın alabiliyor? Ya bindiği araba? Sanki galeriden yeni çıkmış gibi görünen bir Mercedes. Tanıştığım tüm polis memurlarının arabaları belediye çöplüğünü andırır. Sigara izmaritleri, yemek artıkları ve Mars ambalajlarından halıları bile göremezsin. Onun arabası her gün temizleniyor."

"Yani ne demek istiyorsunuz?

Pencereme doğru yürüdü. "Ciddi miktarda borcu olduğu sanılıyor," dedi dışarıdaki martılara. Ardından yeniden bana doğru döndü. "Para harcamadan duramıyor. Sahip olmadığı bir para. Ve bir takım oyuncusu olamıyor. Gizlilik hastası. Dunn'ı deli ederek ekip arkadaşlarının gözünde değerini düşürüyor. Yöntemleri sorgulandığında sorunun daima diğerlerinde olduğunu ve onu alaşağı etmek amaçlı bir komplo bulunduğunu varsayıyor."

Dana'nın önceki akşamki hareketlerini hatırladım, benimle çalışmayı iş arkadaşlarına tercih ediyordu, nerede olduğunu ve hangi izin peşinde olduğunu bile bildirmiyordu

karakola. O an garip gelmişti bu tavrı; şimdi ise daha mantıklı geliyordu. Ve bunları Gifford ile Dunn'ı suçlayıp beni gizli kayıtlarla ilgili yasadışı işlere bulaştırmadan önceydi bu. Harika, yeni arkadaşım çılgının tekiydi!

"Bence Dana Tulloch'un profesyonel yardım almaya ihtiyacı var," dedi Gifford. "Öte yandan sen ise olan bitenle artık barışmalı ve hayatına devam etmelisin."

"Bunu daha önce de söylemiştin."

"Ve bir daha söylemem gerekti. Bu dava asla çözüleme -yebilir."

'Ona doğru bakarak başımı salladım.

"İstediğin polis memuruna sor," diye devam etti. "Cinayet vakalarının en yüksek çözülme oranı ilk yir mi dört saattedir. Aradan bir gün bile geçince izler kurumaya başlar. Burada iki yıllık bir iz söz konusu; ayrıca

morgdaki dostumuz kayıp listeleri ve o sene boyunca adalarda bebek sahibi olan kadınların hiçbirine benzemiyor. Adalı olmadığı neredeyse kesin."

Haklıydı, elbette. Yetişkinler sonuçta hep haklı çıkar zaten. Saatine baktı. "Dokuzu birkaç dakika geçiyor. Bu sabah klinik görevin var mıydı?"

Başımı salladım. Epey yoğundum bugün. On tane randevum vardı, ardından öğleden sonra iki tane planlı sezaryen yapacak ve janet ile Tamary Kennedy'i taburcu edecektim.

"Ben de gitsem iyi olacak. Bay Stephenson nerede kaldığımı merak ediyordur."

Tam kapıdayken arkasından seslendim. "Kenn, KT ne anlama geliyor?"

Arkasını döndü. "Anlamadım?"

"KT. Sistemde 2005 yazındaki doğumların yanında yazıyor."

Neden bahsettiğimi anlamıştı. "Ah, evet, onu ben de sordum. Keloid Travması anlamına geliyor." 159

KURBAN

"Ne?"

"Burada icat ettiğimiz bir terim. Daha önce rastlamamış -sındır. Bir saniye, düşünmeme izin ver..."

Kapıya yaslanarak tavana bakmaya başladı. Hareketlerini izliyordum. "Keloid" kelimesi bazen bir ameliyat ya da yara sonucu ortaya çıkan lifli deri dokusundaki normalden sapmış iyileşmelere deniyordu. Belirgin ve kalın yaralara yol açma ihtimali vardı.

"Bir süre önce burada mezunlarımızdan birinin yönetiminde bir araştırma yapılmıştı," dedi Gifford. Bir ya da iki saniye sonra "O zamanlar şehir dışındaydım ve araştırmayı okuduğumu da söyleyemem, dolayısıyla çok emin değilim. Tamam, hatırladım. Bu bölgede doğum sırasında perineum yırtılmasından sonra ciddi yaralanmalara neden olan genetik bir durumdan söz ediliyordu. Bir sonraki dbğumda problemlere neden olabiliyordu. Bundan dolayı adı Keloid Travması."

"Kulağa dikkat etmem gere ken bir şey gibi geliyor," dedim, en azından KT'yi gizemli listemden silmenin rahatlığı ile.

"Araştırmayı senin için bulmaya çalışırım." Kapıya döndü, durdu, ve omzunun üstünden geriye baktı.

"Duncan beni sevmiyor çünkü kız arkadaşını çaldım." Duda klarını hafifçe kıvırarak neşesizce sırıttı.' "Hem de bir kereden fazla."

160

14.

O

sabah bana yoğun bir klinik verdikleri için koruyucu meleklerime teşekkür ettim; aklınız başka bir yerdeyken yapılabilecek bir iş değildi bu. Dört saat boyunca bebeklerin kalp atışlarını izleyip tansiyon ölçtüm, idrar örneklerinde şeker fazlası aradım ve farklı şişlikte karınları inceledim. Nemli külotların suyun zamanından önce geldiğinin mi yoksa annenin hamileliğin sonlarında idrarını tutamayışınm bir göstergesi mi olduğuna dair konuşmalar yaptım ve dördüncü hamileliğinin otuz sekizinci haftasında olup Braxton Hicks kasılması sırasında hissedeceklerini hâlâ kelime kelime anlattıran kadını boğazlama isteğime karşı koydum. Bunu bilen sensin, tatlım.

Yarım -saatlik öğle yemeği arasında hastane kantininden bir sandviç aldım. Kimseyle konuşmak istemediğim için ofisime geçtim, ilgilenecek bir şeyim olmadığı için aklım derhal dün geceki olaya dönmüştü. Izgara etli sandviçim pek de akıllıca bir seçim gibi durmuyordu artık. Kendimi kanla kaplı organlardan uzak tutacak bir şey ararken buradan çok da uzak olmayan bir yerde ata binerken öldürülen Kirşten Hawick geldi aklıma. Yedi yaşımdan beri ata biniyordum ve alçakgönüllülük bir yana bırakılırsa, gerçekten iyi bir biniciydim. Ama Kirsten'in kazasını duymak canımı sıkmıştı. En iyi binici bile gafil avlanabiliyor ve atların sokaklarda ne yapacakları belli olmuyordu. Daha fazlasını öğrenmek istiyordum. Hatalı mı davranmıştı? Kamyonun sürücüsüne ne olmuştu?

KURBAN

Bilgisayarımı açarak internet'e bağlandım.

Shetland Times adaların tek gazetesi değildi ama okur sayısının en yüksek olduğunu iddia edeniydi. Sitelerini hemen buldum, Kutucuğa "Kirşten Hawick" ve "Binicilik Kazası" yazarak arama tuşuna bastım. Birkaç saniye sonra B9074 üstünde aşırı sürat yapan bir supermarket teslimat kamyonunun gri renkli, büyük bir ata binmiş olan kadına çarptığını anlatan Ağustos 2004'ten kalma haberi okuyordum bile. Kirşten kaldırıldığı hastanede ölmüş, kıdemli aile hekiminden -nazik ve sempatik- bir alıntı yapılmıştı. Polis ölüm nedeni olarak aşırı süratli araba sürme üstünde duruyordu.

Daha sonraki günlerde başka haberler de vardı ama ilgilenmedim. Kirsten'in hikayeye eşlik eden fotoğrafina bakıyordum. Altında resmin'yakın zamandaki bir tatil sırasında kocası tarafından çekildiği

yazıyordu. Arka planda dağlar ve bir İskoçya gölü yer alıyordu. Ayağında yürüme botları ve su geçirmez kıyafetleriyle çok mutlu görünüyordu kadın. Çene hizasında küt kesilmiş olan saçları benimkiler kadar düzdü. Önceki gece Hawickler'in evindeki fotoğraftaki göz alıcı düğün saç kesimi Dana ile beni yanıltmış, bunun otopsi masasında yatmakta olan ve uzun saçları lüle lüle uzanan kadına ait olabileceğini düşünmüştük. Kirşten Hawick öldüğünde saçları kısa ve dümdüzdü. Nihayet ikna olmuştum. İçimi çekerek mesajlarımı gözden geçirdim -Dana'dan haber yoktu-ve doğumhaneye yollanmadan önce bilgisayarı kapattım. Saat altı olduğunda o kadar yorulmuştum'ki Yaşayan Ölülerin Gecesi'nde başrolü oynayabilecek bir haldeydim ama eve gitme fikri de gözüme pek çekici gelmiyordu doğrusu. Duncan'ı gerçekten çok özlediğimin farkına vardım. Önümüzdeki hafta sonunu bir şekilde aşkımızı tazelemekle geçirmeliydik. Unst'a giden feribota atlayıp ailesinin evinde birkaç gün geçirebilir-

dik belki de. Laser 2 yelkenlimiz yaz boyunca oradaydı ve eğer yerel yelken kulübü hafta sonunda açıksa bir-iki yarışa bile katılabilirdik.

Dana telefon etmemişti ve bu da içimi çok rahatlatıyordu. Benden istediği şeyi yapmayacaktım ama bunu ona nasıl söyleyeceğimi kafamda tasarlamamıştım henüz. Arazime gömülü olan kadının Kirşten Hawick olduğuna inanmıyordum artık. Bu işin üstüne daha fazla gidersem başım ciddi anlamda derde girecekti ve - daha da önemlisi- Duncan'a söz vermiştim. Diş fi lmlerini bana verdiğini kimse öğrenmeden bir şekilde geri götürmem gerekiyordu. Kontrol edip imzalamam gereken ebelerin çalışma saatlerine dair belgeleri aldım, ilkini okuduktan sonra sayfanın altına imzamı attım.

Eğer sonuçtan bu kadar uzaksan neden birileri seni korkutmaya çalışıyor?

Kalemim havada asılı kalmıştı. Aşağı baktım. Çantam masamın hemen yanındaydı. İçine uzanarak dosyayı çıkardım.

Duncan'a söz vermiştim.

Dosyayı geri koyarak çantayı kapadım. Dün gece salağın tekinin yaptığı bir şa kaydı, başka bir şey değil. Gifford haklıydı, küçük topluluklarda haberler orman yangını gibi yayılıyordu. Öğlen kafeteryadayken arkamdan biri şöyle mı-rıldanmıştı, "Kalp yer misin, Nigel?" Gülüşüp itişmişler ve birbirlerine attıkları dirseklerin sert seslerini duymuştum. Duymazdan gelmeme rağmen maceralarımın herkesin dilinde, olan biteni keyifle izleyenlerin sayısının ise birden fazla olduğunu biliyordum. Yeniden belgelere doğru eğildim. Birileri yatak odana girdi. Uyurken seni seyretti. Ne şaka ama!

Üçüncü ve dördüncü belgeleri de imzaladım. Ama içlerinde yazanı pek okuduğumu söyleyemem.

Ne bir cam kırmadan, ne de kapıyı zorlamadan evine girdiler. Sıradan bir şakacı mı yaptı bunu sence? 163»

KURBAN

Kalemimi bir kenara bırakarak yeniden çanta ma bakmaya başladım.

Kirşten olasılığını tamamen ortadan kaldırmanın bir zararı yok, değil mi?

Siyah beyaz filmleri dosyadan çıkararak masamın üstündeki beyaz kağıtların üstüne yerleştirdim. Dışarıdan bir ses geliyordu, koridordan birileri geçiyor olmalıydı. Kapıyı kilitlemek için ayağa kalktım ama ofis anahtarlarım el çantamda yoktu. Anahtarlarımı evde ilk unutuşum değildi bu, o yüzden üstünde çok da düşünmeyip çekmecedeki yedek anahtar setini kullanarak kapıyı kilitledim. Yeniden yerime oturarak röntgen filmini gözden geçirdim. Panoramik radyografi olarak da bilinen, ağızda bulunan tüm dişleri gösteren mt filmdi bu.

İnsan ağzında otuz iki kalıcı diş bulunuyordu ve diş radyografilerini okumanın ilk kurallarından biri de dişleri saymaktı. Otuz bir tane sayıyordum: On beşi yukarıda, on altısı aşağıdaydı, üst sağ bölgede normalde üç olması gereken yerde iki azı dişi vardı. Sol üst bölgede krona benzeyen bir şey, sağ üstteki küçük azı dişlerinden birinin üstünde biçimsiz bir kök bulunuyordu. Diğer köklerden farklı olarak kendine özgü merkezden uzak bir kıvrılımı vardı kökün. Dişlerin çoğu muntazam olmakla birlikte sağ alt kısımdaki ilk ve ikinci küçük azı dişlerinin arasında büyük bir açıklık görünüyordu. Bir dişin sığabileceği kadar büyük değildi, kadın gülümsediğin-de güçlükle fark edilebilecek bir genişlikti. Arka dişlerin birkaç tanesi dolguluydu. Diş hekimi değildim, ama bunu diğer filmlerle zorlanmadan karşılaştırabileceğimden emindim.

Telefon çaldı. Birçok doktorun ortak kullandığı sekreter di arayan; Dana Tulloch benimle görüşmek istiyordu. Kadından Dana'ya hâlâ doğvımhanede olduğumu ve ona daha sonra döneceğimi söylemesini istedim.

Kilitli olduğunu bilmeme rağmen kapıyı bir kez daha gözden geçirdikten sonra hastaneni n iç ağına girerek diş hekimliği bölümü kayıtlarına ulaşmaya çalıştım. Ve daha ilk engelde takıldığımı fark ettim. Uzman doktor

olarak neredeyse tüm siteye ulaşım hakkım vardı ama diş hekimliği bölümü kibar bir dille şifre soruyordu. Hastanenin bilişim departmanını aramayı düşündüm ama bilgi ulaşımıyla ilgili tüm taleplerin Gifford'm onayından geçtiğinden adım gibi emindim. Ayağa kalkarak pencereye doğru yürüdüm. BMW'si hâlâ park yerindeydi. Dolabımdan mor renkli bir dosya alarak röntgeni içine tıktım. Ardından odayı terk ettim. Yeni açılan Sağlık Bakanlığı diş hekimliği birimi hastane kompleksinin içinde, ama kısa bir yürüme mesafesinde bulunan ayrı bir binanın içindeydi. Üstümde hâlâ doktor kıyafetlerim vardı ve ceketimin sağ yakasının hemen üstüne astığım uzman doktor rozetimin dikkati çektiğinden emin oldum. jÇok akıllı ya da meraklı olmayan bir diş hekimliği hemşire-siydi aradığım.

Çifte kapıların içinden geçerek yüzüme en güzel gülümsememi yerleştirdim. Resepsiyondaki hemşire başını kaldırdı. Rozetinde adının Shirley olduğu yazıyordu. Gülümsememe karşılık vermemişti, bir ziyaretçisi olduğu için pek de mutlu görünmüyordu.

"Merhaba! Sizinle tanışmadık. Ben Tora Hamilton." Rozetimi tutarak okuduğundan emin olana dek bekledim. "Kadın doğumcuyum," diye ekledim gereksizce. Ardından kendisiyle ilgilendiğimi sanması için kadına doğru baktım. "Siz de yeni misiniz?"

Başını salladı. "Henüz üç ay oldu," dedi Shetland aksanıyla. İyi gidiyordum.

Öne doğru eğilerek dostça ve mahrem bir ta vra bürünmeye çalıştım. "Biraz utangaçlık sorunu yaşıyorum aslında."

Hemşire birden daha ilgili bir hale bürünmüştü.

"Benden önceki meslektaşım ofisi darmadağın bir halde bırakmış ve ben de arkasını toplamaya çalışıyorum. Diş kayıtları gibi görünen bir şeyler buldum ama üstlerinde kime ait olduklarına dair hiçbir işaret yok. Dr. McLean'i rahatsız etmek istemiyorum, adamcağız emekli oldu ama bu filmlerin ortalıkta durmaması gerekir, öyle değil mi? Gizli bilgi sayüı-V or sanırım?"

Başını salladı. "Evet, öyle."

"Aslında kime ait olduklarına dair bir fikrim var. Bir kontrol edebilirsek size bırakırım, siz de ait oldukları yere kaldırırsınız ve sorun ortadan kalkmış olur."

"Fitmîerin üstünde isim yazmıyor mu?"

Bunu daha önce düşünmemişim gibi durmaya çalışarak röntgeni çıkardım. Alt tarafında morga ait olduğuna dair bir işaret yer alıyordu ama Shirley'in bunu fark etmeyeceğinden neredeyse emindim."
"Kime ait olduklarım sanıyorsunuz?" diye sordu.

"Kirşten Hawick'e. Bir hastamızdır kendisi."

"Aslında tam da kapanmak üzereydik. Sabah gelip Dr. McDouglas'la görüşebilir misiniz?"

Kederli bir tutum takınarak başımı salladım. "Yarın bütün gün ameliyatta olacağım," dedim, ki bu büyük bir yalandı. Yarın yataktan çıkmayı düşünmüyordum; hangi yatak olduğuna henüz karar vermemiştim gerçi. "Bunu resmi yollardan yapmamız gerekecek o zaman. Tanrım, bürokratik işlemler. Korkarım sizin için de geçerli bu. Ah, her neyse, iyi akşamlar size. Dışarı çıkacaksınız herhalde?

Arkamı dönmeye başladım.

"Kayıtlara kendiniz de bakabilirsiniz aslında. Bilgisayarınız varsa tabii."

Geri döndüm. "Biliyorum, ama henüz şifrelerimi toparla -yamadım. İşe püf noktalarını öğrenmekle başlayayım dedim de. Buraya gelmeden önce bilişimcileri aradım ama sanırım hepsi çıkmışlar."

"Şaşırmadım," dedi. Ardından bir zeka pırıltısı gösterdi. "Tek ihtiyacınız olan şey şifre mi o zaman?"

Şaşırmış gibi görünmeye çalıştım. "Sanırım," dedim. "Siz biliyor musunuz şifreyi?"

"Elbette," diyerek bir şeyler karaladı. Elin den kapıp kaçmamak için kendimi güçlükle durdurduğum kağıda uzanıp elime aldım. Yazdığı kelimeyi okuyunca onaylaması için Shirley'e baktım. Gülümsedi.

"Dr. McDouglas'ın en sevdiği film."

"Benim de," diye cevap verdim, yalan da sayılmazdı, Shirley'e teş ekkür edip oradan ayrıldım.

Ofisime döndüğümde yaptıklarımdan dolayı dehşet içinde mi yoksa kıvrak zekamdan dolayı memnuniyet dolu mu olduğumu anlayamamıştım. Shirley olanları mutlaka patronuna anlatacaktı. Gifford'm haberi olmasa bile Dr. McDouglas'ın konuyla ilgili zorlu sorularına maruz kalacağım kesindi.

Bunu yapmayı gerçekten istiyor muydum? Şu ana dek yanlış bir şey yapmamıştım. Alt kademeden bir hastane çalışanım bana ait olmayan bir bilgiye ulaşmak için kandırmış ama öğrendiklerimi henüz kullanmamıştım. Yeniden düşünüp vazgeçtiğimi iddia ederek bu işten paçayı sıyırma şansım vardı hâlâ.

Ekranımda hâlâ diş hekimliği bölümünün ana sayfası duruyordu. Terminator kelimesini hışlayarak bekledim. İçeri-

deydim. Hasta kayıtları kısmını bularak Kirşten Hawick adını yazdım.

Hiçbir şey çıkmamıştı.

Büyük bir rahatlama. Ve minik ama hızla büyümekte olan bir rahatsızlık filizleniyordu içimde.

Bir süre düşündüm. Kirşten öldüğünde pek uzun zamandır evli değildi. Belki de kay ıtlardaki ismini değiştirecek fırsatı bulamamıştı. Kirşten Georgeson ismini girdim ve işte oradaydı: Yaşı, adresi, kısa tubbi geçmişi, ziyaret kayıtlar., özel diş hekimlerinde gördüğü tedavilerin faturaları. Ve diş filmleri.

Karşılaştırma beklediğim ka dar kolay olmayacaktı; filmlerin formatları farklıydı. Otopsi sırasında ağzı yalnızca bir taraftan diğerine tarayan bir film çekilmişti. Diş fiekimiyle olan randevuları sırasında çekilen filmler ise ağzın içindeki çeşitli bölgelerden çekilmiş bir görünüyordu. Altı küçük filmi bir tane büyük filmle karşılaştırmam gerekiyordu. İşe farklılıkların en kolay anlaşılabileceğini tahmin ettiğim sol üst köşeden başladım. Bir dolgu arıyordum. Yoktu.

Ardından sağ alt kısımda küçük bir açıklık aramaya başladım. Daha sonra dişleri saymayı denedim. Dişlerin birden fazla filmde yer alıyor olmasından dolayı zorlu bir işti. Çok da önemli değildi, gerçi. Bir süre sonra bir diş hekiminin yorumuna gerek duymaksızın cesedin diş kayıtlarının Kirşten Hawick'inkilere uymadığından emindim. Bunu zaten biliyordum, elbette, ama şimdi Dana da yenilgiyi kabullenmek zorundaydı. Kurban Kirşten değildi.

Siteyi kapatmaya hazırlanarak düşünmeye başladım. Dana Shetland'daki diş hekimlerinin büyük çoğunluğunun Sağlık Bakanlığına bağlı olduklarını söylemişti. Eğer bu doğruysa, hastalar adalara dağılmış olan farklı diş hekimlerini ziyaret etmelerine rağmen kayıtları bu merkezi verıtabanmda bulunuyor olmalıydı ve garip bir şifre sayesinde bendeniz bu

kayıtlara ""ulaşabiliyordum; işlerine müdahale ettiğimi anladıkları an değiştirecekleri bir şifreydi bu. Tek şansım buydu.

Bu işle uğraşmayacaksın. Yapman gerekeni yaptın, kömürün içindeki cesedin Kirsten'e ait olmadığını kanıtladın; gerisi polise kalmış.

Ama tüm tıbbi kayıtlar gibi diş kayıtları da gizliydi. Bir cinayet soruşturması üstünde çalışmakta olan polisin bile oto-matikman ulaşamayacağı kadar gizli. En azından bir mahkeme emri gerekiyordu ve duyduğuma göre böyle bir şey yapmaya kimsenin niyeti yoktu. Eşi benzeri olmayan bir şanstı elime geçen. Cinayet araştırma ekibindekiler şu an yaptıklarımı hayal bile edemezlerdi. Bu noktada akla gelen önemli soru ise araştırmanın büyüklüğü ile ilgiliydi. Kaç tane diş kaydını kontrol etmem gerekecekti?

Önemli olan soru b u değil, Tora! Önemli soru şu: Neden toparlanıp kendine geceyi geçirecek bir yer aramıyorsun ?

Yeniden internete dönüp îskoçya Nüfus Müdürlüğü'nün sitesine girdim. Petrol alanlarmdakiler ile göçmen işçiler de dahil olmak üzere Shetland nüfusunun 25000 civarlarında seyrettiğini biliyordum ama adalarda yirmi beş-otuz beş yaş aralığında kaç kadın bulunduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Bunun biraz profesyonellik dışı olduğu iddia edilebilirdi, bu grup, yöneticilik danışmanlarının deyimiyle ana hedef kit-lemdi benim. Sitede en son 2004 yılının verileri bulunuyordu ve yirmi beş ila otuz beş yaş arasındaki kadınların sayısı 2558 olarak gösterilmişti: Kontrol etmesi mümkün olmayan bir rakamdı bu.

Pekala, bu konu da haliolduğuna göre git de biraz dinlen.

List eyi daraltabilir miydim acaba? Hepsinin diş kaydı olduğunu sanmıyordum. Bir yerlerde birçok insanın, nüfusun. yarısı gibi bir rakamdı, dişlerini ihmal ettiğini okumuştum. Bu da rakamı 1200 civarına indiriyordu. Arazide bulduğum kadı-

nın diş kaydı vardı. Adalıydı ve Sağlık Bakanlığı'na bağlı hekimlerin hastasıydı, kayıtları burada bir yerlerde olmalıydı.

Adalı filan değil. Müfettiş Dunn in soruşturması adalardaki tüm kayıp kadınları eledi. Dana ve sen hata yaptınız

Hata yapmayı sevme m. Bilgileri ayıklayıp ayıkiayamaya-cağımı merak ederek yeniden veritabantna döndüm. Arama kriterlerimi girdim: Kadın hastalar, ada sakini, on altı ila otuz dört yaş aralığı. Daha küçük bir yaş aralığı girmek isterdim ama sistem izin vermiyordu, Karşıma isimlerden oluşan bir liste gelmişti şimdi

Sayfayı sonuna kadar taradım. 1700 hasta. Hâlâ imkansız bir aramaydı. Ayağa kalkıp kahve makinesine yürüdüm.

Pekala, düşün, yorgun beyin, düşürt. Yaşlan on altıyla otuz dört arasında değişen 1700 kadın. Kömürler in içindeki kadırtın aralarında olma ihtimali çok yüksekti, sadece.. .Elbette ya! Masama koşarak arama kriterlerini taradım. Evet! İşte oradaydı: Son randevu tarihi. Kurban 2005 yazının başından bu yana ölüydü; o tarihten sonra dişçiye giden bütün kadınları eleyebilirdim. 1 Eylül 2ÖÖ5 tarihini girerek, ki bu oldukça büyük bir hata payıydı, arama tuşuna bastım. Birkaç saniye geçti ve .. . üstede altmış üç kadın kalmıştı.

Uzun ama idare edilebilir bir arama olacaktı. Emin olmak için her hastaya beş dakika ayırsam; saat yedi buçuk olmuştu bile ve enkaz halindeydim. Öte yandan tek şansım buydu. Sisteme izinsiz girişim yarın sabah fark edilecek ve şifre değiştirilecekti...

Büyük ihtimalle işine de son verilecek

...eh bari değsindi buna.

Masamdaki çekmeced e Dosyalar ve Diğerleri kısmında haftabaşmda Dana'ya verdiğim listenin bir k'opyası bulunuyordu: 2005 ilkbahar ve yazı sırasında doğum yapmış olan adalı kadınlar. İki listeyi birbiriyle karşılaştırmaya başladım,

«170-

S. J. BOLTON

o yaz doğum yapan ve düzenli diş kontrollerini birden sona erdiren bir kadını arıyordum. İki liste de soyadına değil, tarihe göre sıralandıkları için biraz zamanımı aldı ama otuz dakika ve iki fincan kahvenin sonunda eşleşme olmadığından emindim.

O noktada yorgunluğum başıma vurdu. Bu doğum işinin etrafından dolanamayacaktım. Kadının bir bebeği olmuştu ve o yaz adalarda çocuk doğuran tüm kadınlar listemde olmalıydı. Özel bir diş hekimine gidiyordu belki de. Maalesef emin olabilmek için sabahın ikisine dek çalışıp altmış üç kaydın da üstünden geçmem gerekmişti.

Telefon çaldı. İşte yakalanmıştım: Gifford beni ofisine çağırıyordu kesin. Açmamayı düşündüm ama gelip beni bulacağını biliyordum.

"Efendim."

"Ben Dana. İyi misin?"

"İyiyim, sadece yorgunum."

"Müfettişle fena tart ıştık. Dün gece beni aramadıklarına inanamıyorum. Kafayı yemiş olmalısın."

"Onun gibi bir şey," diye itiraf ettim "Seni göremediğime biraz şaşırdım doğrusu."

"Bu lanet olası soruşturmanın başında ben varım güya. Resmi açıklamaya bakar mısın? Olayla doğrudan ilişkisi olmadığı için çağrılmamışım. Dün gece olanlar kötü bir şakadan ibaretmiş."

Mantıken Dana'ran dün geceki olayları benim kadar ciddiye alıyor olmasından endişe etmeliydim. Ama kendimi rahatlamış hissediyordum. Sanırım seçme şansı verilmesi halinde çoğumuz kuruntulara kıyasla tehlikeyi tercih ederdik.

"Buna inanmıyor musun yani?" dedim.

"Dalga mı geçiyorsun? Şu an ne yapıyorsun?"

171

KURBAN

Şifreyi alabilmek için hemşireyi kandırdığımı ve Kirşten Hawick'in kayıtlarını incelediği mi anlattım. Hayal kırıklığına uğradıysa bile belli etmiyordu. Kalan kayıtların üstünden geçmeye dair planlarımdan bahsettim. "Kaç tane daha kayıt var?" diye sordu.

"Altmış üç," dedim.

"Yardıma geliyorum. Orada yalnız başına kalman fikrinden hoşlanmadı m."

Ayağa kalkıp pencereden dışarı baktım. Gifford'ın arabası hâlâ oradaydı.

"Hayır, çok şüphe çekersin. Ben iyiyim. Etrafta çok insan

var. İşim bitince seni ararım." /

"Sağol, Tora. Gerçekten. Hey, sana adresimi ve ev numaramı vereyim. Saat ka ç olursa olsun bana gel."

Detayları bir kağıda karaladım ve telefonu kapadık. Ken -di başımaydım artık ve tüm iyi niyetlerim ile benden daha bilge olanların tüm tavsiyelerine rağmen ilk röntgen filmini çekip aldım.

172

15.

İ

ki saatin sonunda listeden tam yirmi iki ismi elemiştim. Zamanımı boşa harcıyormuşurn gibi gelmeye başlamıştı ama başladığı işi yanda bırakamayan tiplerdenim işte. Sonuna kadar gideceğimi adım gibi biliyordum.

Ama öncelikle bir şeyler yemeliydim. Ofisimi kilitleyerek kanti ne indim. Tepsimi şişkin karbonhidratlarla doldurarak yanma bir de diyet kola ekledim. Gözlerimi tepsiden kaldırmadan bir robot gibi yedikten sonra ofisime geri döndüm.

Bir buçuk saat daha geçti, iki fincan kahve daha içmiştim ve ya hastanenin elektriğ inde bir sorun vardı ya da gerçekten uykum gelmişti, çünkü oda ciddi ciddi etrafimda kararmaya başiamıştı. Yukarıdaki neon ışıklarına baktım. Lambalar titreşmiyordu ama ışık sanki birkaç saat önceki gibi değildi. Gökyüzü de bu gece doğal olmayan bir şekilde kapkara gibiydi. Saat geceyarısmı henüz geçmiş olmalıydı ama bu kadar karanlık bir Shetland yaz gecesine rastlamamıştım daha önce. Fırtına yaklaşıyor olmalıydı.

Yeniden ekrana baktım ama gördüklerimi zorlukla seçebiliyordum. Röntgen filminin keskinli ği köşeler ve gölgelerden oluşan bulanık bir yığına dönüşmüştü. Kelimeleri ayırt edemiyordum. Kontrol etmem gereken on sekiz kayıt daha vardı ama yapamıyordum işte. Kopyalarını çıkarıp kendime bir yatak bulmalı ve araştırmama sabah devam etmeliydim. Gözlerimi kapadım, ardından başımı sallayıp yeniden açtım. 173'

KURBAN

İyiye gitmek şöyle dursun kendimi daha beter hissediyordum: Parlak yeşil puntolu kelimelerin olduğu siyah bir ekrana bakıyordum. Şimdi ise ekranda hiçbir renk kalmamış, boyları giderek büyümekte olan silik işaretlerden başka bir şey göremiyordum.

Yazıcıyı seçerek komuta bastım. Kesinlikle elektrikle ilgili bir sorun olmalıydı. Farkına varmadan ışıklar tamamen kesilmiş, odam gölgelere karışmıştı. Diğer taraftaki yazıcıdan hırlama ve düzenli bipleme sesleri geliyordu. Harika, sürekli başıma geldiği üzere yine kağıt bitmiş olmalıydı. Ayağa kalkmaya çalıştım ama yapamıyordum..Kafam masaya devrilmeden önce son anda klavyeyi kenara itmeyi basardın^

Bir sonraki hatırladığım şey yakınlarda bir yerlerde çalmakta olan cep telefonumun sesiydi. Başımı kaldırıp yüksek sesle bir nefes aldım: Kafatasımm içinde beynime bir dövme kazımakla meşgul olan iblisler vardı sanki. Birileri belkemiğimi kırmış gibiydi; ancak o tür bir şey bu kadar acı verebilirdi. Mide bulantısı başladığı an gözlerimi kapayarak ona kadar saydım. Ve riski göze alarak yeniden açtım. Hâlâ masamday-dım, oda ise neredeyse zifiri karanlığa gömülmüştü. Ekran boştu ama hafif vızıldama sesi bilgisayarımın hâlâ açık olduğunu gösteriyordu.

Telefonun yerini kımıldamadan bulmayı başardı^. Kapının arkasında asılı olan ceketimin cebindeydi. Ayağa kalkarak -ah, canım çok yanıyordu- odayı boydan boya geçtim. Telefonu bularak ekrana baktım. Dana'ydı. Kapatma tuşuna bastım. Masama döndüğümde yürümekte bile zorlandığımı fark etmiştim, sanki tüm uzuvlarım birden ağırlaşmış gibiydi. Neyim vardı böyle?

Masama ulaştığımda kendimi daha iyi hissediyordum. Yürümek vücudumu biraz olsun gevşetmişti.

Sonra birden

neler yapmakta olduğumu hatırladım. Tuşlardan birine dokunduğumda ekran açıldı. Görünürde hiçbir şey yoktu. Ekran koruyucuya bakıyordum. Diş kayıtlarını kazara aşağı mı attım diye fareyi oynattım. Kendi kendilerine yok olmuş olamazlardı ya.

Ama olmuşlardı işte. Yeniden siten in diş hekimliği bölümüne girdim ve şifre kısmına Terminator yazdım. Ulaşım engellendi.

Yeniden denedim.

Ulaşım engellendi.

Sanki cevap duvarlarda ya da masamda yatıyormuş gibi ofise bakındım. Oda derli topluydu, normalin dışında bir şey yoktu. Yalnız...

Masam asla bu kadar toplu olmazdı benim. Kağıtlar özenle sıralanmıştı. Kahve fincanım evyenin yanındaydı. Kahve cezvesi ile birlikte içleri çalkalanmıştı. Bunu ben yapmamıştım. Elektrik düğmesine uzanarak bastım. Işıklar titreyerek yandı. Normal fonksiyonlarında çalışıyordu hepsi. Aynı şeyi vücudum için de söyleyebilmek isterdim.

Evyeye doğru sersemleyerek bir bardak su doldurdum. Çantamda bulduğum Gifford'ın önceki gün verdiği ağrıke-sicilerden iki tanesini yuttum. Basımdaki ağrının geçmesini bekleyerek evyeye yaslandım, geçmiyordu, vücudumdaki ağrılar ise yavaş yavaş dağılıyor gibiydi.

Hastane sessizdi. Aşağıda, koğuşların içleri ve etraflarında insanların olması gerekiyordu, telaşlı ayakların çıkardığı sesler ve gürültüler; ama kulağıma yalnızca ışıklarla bilgisayarın elektronik vızıldamaları geliyordu. Saatim 04:26'yı gösteriyordu. Dört saati aşkın bir süre boyunca uyuyakalmıştım ya da ona benzer bir şey.

Masama doğru yürümeye başladığımda yazıcının yanıp sönen düğmesi dikkatimi çekti. Kağıt haznesi boş diyordu gö-

rünürdeki minik mesaj. Çok da düşünmeden eğilip alt taraftaki dolaptan aldığım kağıtları hazneye yerleştirdim.

Makine hayata gelerek gönderdiğim sayfalan basmaya başlamıştı. İlkini elimde aldım. Sol üst b ölgeye ait bir röntgen filmiydi ve ikinci azı dişi dolguluydu.

Dur artık, Tara, bu kadarı yeter.

Bir sonraki kağıdı aldım. Merkezi ve yanal kesici dişleri gösteriyordu. Dişler muntazamdı. Diğerini aldım. Ardından diğerini. Dişleri saydım. Ardından ilk kez hastanın sayfanın tepesinde bulunan ismine baktım. Uzanıp dokunarak hafifçe fısıldadım ismi.

"Melisa Gair." Ş

Ağlamak istiyordum. Masamın üstüne sıçrayıp zaferimi çatıdan dışarı bağırmak istiyordum. Öte yandan daha önce kendimi hiç bu kadar sakin hissettiğimi de hatırlamıyordum.

Diğer kağıtları da gözden geçirdim. Doğum tarihini bularak yaşını hesapladım: Otuz iki. Evliydi ve Lerwick'de, oturduğum yere iki mıiderrdaha az meşalede bir yerele yâşIyördu. Düzenli olarak diş hekimini görmeye gittiğini görebiliyordum, on yıla yakın bir süre boyunca yaklaşık her altı ayda bir, aralarda da hijyenistle randevuları vardı. Son randevusu 2003 Noel'inden hemejı önceydi.

Bu tabii pek uymuyordu duruma. Başım daha da ağrımaya başlamıştı ve beni rahatsız eden şeyi bulmak için büyük bir çaba harcıyordum. Arazimde bulduğum kadının adı Melisa Gair'di. Kayıtlar birbirini tutuyordu. Peki kiliseye gider gibi düzenli ziyaret ettiği dişçisini ölümünden tam on sekiz ay önce neden bırakırdı bir kadın? Geçici olarak adalardan ayırı-lıp zamansız ölümünden hemen önce geri gelmemişse tabii.

Eğer öyle olduysa, adı adalarda doğum yapan kadınlara ait listede yer almıyor olabilirdi. Listeyi hızla taradım. Hayır, Melisa Gair burada doğum yapmamıştı. Adaların dışında do-

gurup iki haftadan kısa bir süre sonra geri dönmüştü. Kadınların çoğu çocuk doğurduktan iki hafta sonra bu tür yolculuklar yapacak durumda olmaz. Kadının hareketlerinden neden öldürüldüğüne dair bir ipucu yakalayacaktık elbette.

Çok uykum vardı ama önce Dana'yı bulmam gerekiyordu. Cep telefonunu tuşladım ama ulaşılamıyordu. Neredeyse ayağa kalkacakken kontrol edebileceğim bir şey daha olduğu aklıma geldi. ıMelisa GairTe ilgili mümkün olduğunca çok bilgi sahibi olmamızın Dana'ya da faydası olacaktı.

Bilgisayarıma dönerek hastane kayıtlarına girdim. Arama motoruna Melissa'nın adını girerek birkaç saniye boyunca bekledim, pek bir şey çıkmasını beklemiyordum. Sağlıklı genç bir kadındı ve hastane kaydı bulunmuyor olabilirdi.

Adı ka rşımda belirmişti. Dosyayı açtım, bir kez okudum, sonra bir kez de tarihleri yeniden kontrol ederek okudum. Başım yeniden çok şiddetli bir biçimde ağrımaya başlamıştı ve koltuğumda öylece oturuyor olmamın tek nedeni kusmanın _ yalnızca bir adım ötesinde olduğumu biliyor olmamdı. Yerimden kımıldayacak olsam herhalde bilgisayar ekranına bir yumruk patlatırdım.

16.

D

ana'nın evine giden yolda trafik yoktu, ki bu iyi bir şeydi, çünkü aksi taktirde büyük ihtimalle kaza yapacaktım. Hastaneden ayrılırken bordürlere iki kez çarparak arabanın boyasını sıyırmıştım.

Park edip adresi kontrol ettikten sonra arabadan dışarı tırmandım. Evine en yakın olduğunu tahmin ettiğim araba parkında Dana'nmkini göremedim. Taş kemerden bir sarhoş gibi sendeleyerek geçtim, dik merdivenler aşağı iniyordu. Şafağın sökmesine bir saat kadar kalmıştı ve gökyüzü doğuda aydınlanmıştı bile. The Lanes'in dar sokakları ise daha hâlâ gölgelerle sırılsıklamdı.

The Lanes Lerwick'in en eski ve ilginç bölgelerinden biriydi. Paralel hatl ar halinde yokuş aşağı dört yüz metre boyunca Hillhead'den rıhtıma yürüyerek iki dakika uzaklıkta olan Commercial Sokağı'na dek uzanıyordu. The Lanes oraya buraya serpiştirilmiş olan kısa taş basamakları bulunan dik açıh geçitleriyle

biliniyordu. Arabayla aşağı inmek mümkün değildi, yol bazı noktalarda iki yetişkin insanın bile yanyana zorlukla durabileceği kadar daralıyordu. Konut ve işyerlerinden ibaret olan binalar her iki yanda üç ya da dört kata kadar çıkıyordu. Antika görünümlü The Lanes turistlerin ilgisini çekiyordu ve merkezdeki modern evlerden sonra en çok tercih edilen bölgeydi. Ama ışıklar zayıflayıp etrafta kimse olmadığında karanlık ve ürkütücü bir yere dönüşüyordu mahalle.

178.

S. J, BOLTON

Dana'nın cep telefonunu üç kere aramış, ancak bir cevap alamamıştım. Önce uyuduğunu sanmıştım ama artık öyle düşünmüyordum. Kapısını bularak birkaç dakika boyunca yumrukiadım. Açılmıyordu. Evde değildi ve ben de yeniden araba sürecek durumda değildim. Yavaşça arabama geri tırmandım. Paltom ve eski bir at battaniyesi arka koltukta duruyordu. Dana'yı yeniden aramayı düşündüm ama gerekli enerjiyi toplayamıyordum. Kapsama alanı dışında olmalıydı, Paltomla battaniyeye sarınarak saniyeler içinde uyuyakal-İırn.

Penceredeki tıklamayla uyandığımda neredeyse gün ağarmıştı. Üşüyordum ve kaskatı kesilmiştim, ayrıca kımıldadığım an buna pişman olacağımdan da emindim. Daha önce yaşadığım en beter akşamdan kalmalık -ki epey berbat birkaç tane hatırlıyorum- bile bugünün benim için sakladıklarının yanında Şiyatsu masajına benzeyecekti anlaşılan. Dana'nın kuşkulu yüzü bana bakıyordu ve hareket etmem gerekiyordu. Doğrularak oturdum. Ahh, beklediğimden çok daha kötüydü. Kilide uzandım ve Dana kapıyı açtı.

"Tora gecenin yarısını evinin önünde geçirdim. Gerçekten d e çok—"

Elimle kenara çekilmesini işaret ederek döndüm ve arabamın arka lastiğinin üstüne kustum. İki büklüm olmuş halimle bir süre öylece kaldım. Öksürüp öğürerek bu tür durumlarda insanın genzine yapışan o iğrenç lokmalardan kurtulmaya çalıştım, ani bir ölüm o an ne kadar çekici görünüyordu gözüme.

Daha sonrasında Dana tarafından yarı yürütülüp yarı taşınarak evinin kapısından içeri girdiğimi ve kanepesine uzandığımı hatırlıyorum. Dana talimatım üzerine bana bir doz ibuprofen ve parasetamol vererek sıcak, tatlı çay ile kuru

179

KURBAN

bir tost hazırlamak üzere odadan ayrıldı. O yokken oturma odasına odaklanarak mide bulantımı geçirmeye uğraştım Tam beklediğim gibi son derece derli topluydu ve çok para harcandığı belli oluyordu. Cilalı meşeden döşeme tahtalarının bir kısmı üstünde kızıl, açık beyaz ve solgun yeşil dörtgen desenler bulunan bir halı tarafından kaplanmıştı. Divanlar yeşilin aynı tonlarında olup, her iki pencerede bulunan roman perdeleri kızıl ve beyaz tonlarındaydı. Kumaşları metresine 50 £ ödeyeceğiniz cinstendi. Duvarın birine bir plazma televizyon monte edilmişti ve pencerenin^rltında da Bang and Olufsen marka bir müzik seti görülüyordu. Dana yiyeceklerle geri geldikten sonra

ortadan yeniden kayboldu. Yukarı çıktığını duyuyordum. Döndüğünde elinde taşıdığı geniş yorganı üstüme örttü, hasta çocuğuna bakan bir anne gibiydi tıpkı. Tosttan bir ısırık alarak yutmayı başardım. Dana önümdeki deri bir tabureye oturmuştu:

"Neler olduğunu anlatmaya hazır misin?"

"Gecenin yarısını çalışarak, kalanım da arabada geçir -dim," diyebildim, Ağzımı haşlayan çay harika gelmişti.

Önce bana, ardından kendine baktı. Keten pantolonu bu -ruşmuştu ama temizdi ve hâlâ iyi görünüyordu, aynı şekilde pembe pamuklu gömleği ve ona uygun yün ceketi de. Cildi papatya tazeliğindeydi ve saçları sanki on dakika önce taranmış gibi görünüyordu.

"Ben de," dedi. Haklıydı da.

"Önce sana bulduklarımı anlatmak istiyorum," dedim. Eve girdiğimizden beri aklımda bunu nasıl yapacağımı tasarlıyordum. Duncan'm bana bir şey söylemek istediğinde kullandığı çok kızdığım bir âdeti vardı ve o yöntem şu an bir şekilde gözüme çok uygun görünüyordu.

"Tor," derdi, "Sana iyi ve kötü haberlerim var." Ne cevap verirsem vereyim, kendinin de saçma bulduğu bir şakay-

la karşılık verecek ve beni mutlaka iyice çileden çıkaracaktı. "İyiyi söyle," diyecektim isteksizce. "İyi haber şu: Çok kötü bir haber vermeyeceğim!" diye cevap verecekti. Bunu yedi yıldır yapıyorduk artık ve gerçekten bir komikliği kalmamıştı. En azından benim bakış açımdan. Yine de o sabah kesinlikle kafam yerinde olmamalıydı ki bu kalıbı kullanmak için içimde büyük bir istek hissediyordum.

İyi haberi mi, kötü haberi mi söylememi istersin, Dana?

İyi haber mi? Kömürlerin içindeki kadının kim olduğunu biliyorum.

Kötü haber mi? Hayır, kötü habere gerçekten inanmayacaksın.

Beni yakından izliyordu. Çok endişelendiğini fark ettim, dışarıya hissettiğimden çok daha kötü görünüyor olmalıydım. Derin bir nefes aldım.

"Bir eşleşmeye rastladım ," dedim, gözlerinin parlayıp yüzünün canlanışını izleyerek. "Kontrol ettirmen gerekir, elbette, ama yüzde 98 eminim."

Öne eğildi ve eli benimkine dokundu. "Tanrım, iyi iş çıkardın! Kimmiş peki?"

Çaydan bir yudum daha aldım. "Melisa Gair," dedim. " Otuz iki yaşında. Adalı; Lerwickli, buralı biriyle evli."

Dana yumruk haline getirdiği elini hafifçe savurdu. "Peki neden kayıp listesinde değil? 2005'te doğuranlar listende neden yoktu? Yoktu, değil mi?"

"Hayır, yoktu.,."

"O zaman..."

"Çünkü daha önce ölmüştü."

Gözlerini bana dikti. Kaşlarının arasında üç minik boğum ortaya çıkmıştı. "Anlamadım," dedi.

"Hastane kayıtlarını kontrol ettim. 29 Eylül 2004'te akciğerleri, sırtı ve böbreklerine sıçrayan göğüs kanseri teşhisiyle

hastaneye yatırılmış. Aile doktoru yalnızca birkaç hafta önceki rutin bir muayene sırasında bulmuş göğsündeki yumruyu. Tedavi için Aberdeen'e nakledilmiş ama bunun bir faydası olmamış. Teşhis konduktan yalnızca üç buçuk hafta sonra, 6 Ekim'de ölmüş."

"Siktir !" Dana'nın daha önce hiç küfrettiğini duymamıştım.

"Tekrar edebilirsin bunu," dedim. Söyledi de. Hem de birkaç kez daha. Ayağa kalkıp oda boyunca

yürümeye başladı, duvar daha fazla ilerlemesini engellediğinde durdu. Dönüp ters tarafa yürüyerek duvarın önünde yeniden durdu. Bir daha dönüp birkaç adım attı. Ardından durup bana baktı.

"O diş kayıtlarından ne kadar eminsin?"

Sabahın dördünde epey emindim. Şimdiyse...

"Doğru dürüst bir diş hekimine göstermen gerek ama...

ben .. . ben eminim. Aynılardı." ~~

"Başka bir kadm olamaz mı? Aynı isme sahip başka bir kadın. Lervvick'de yaşamakta olan iki ayrı Melisa Gair."

Bunu ben de düşünmüştüm. Başımı salladım. "Doğum tarihleri de aynı. Kan grupları da. Ortada tek bir kadın var."

"Hay lanet!" Ve ye niden fırlamış, odayı dolanıp küfrediyordu. O hatasız Dana'nın kontrolünü kaybettiğini görmek fena değildi aslında. Öte yandan, durmasını istiyordum. Başımın daha çok ağrımasına neden oluyordu.

"Bunu daha önce de yaşadım. Lanet olası şeyi daha önce yaş adım. Kirsten'da da aynısı olmuştu, doğru kadını bulduğumuzu sanmıştık."

"Kirsten'i unutmak zorundayız. Diş kayıtları tamamen farklıydı. Kurban o değil."

"Bunu anlıyorum. Ama hâlâ çok fazla lanet olası tesadüf var ortada. Arazinde bir ceset ve yüzü k bulduk. Her ikisi de

2004'te öldükleri söylenen kadınlara ait. Ama bir tanesi 2004'te ölmemiş. Hatta biri -patologlarımıza bakılırsa- neredeyse bir yıl sonra ölmüş."

"Başım ağrıyor/' diye sızlandım.

"Peki, peki." Turlamayı keserek taburesine oturdu. Sesini alçaltrruştı. "Şimdi sana neler olduğunu anlat." Başımı salladım. "Önemi yok."

Bir tanesi hâlâ boş çay kupasını tutmakta olan ellerimi kavradı ve beni ona bakmaya zorladı.

"Önemi var. Hadi anlat bakalım."

Anlattım. Son iki gecede ikinci kez birilerinin kilitli kapılan aşarak, hastane güvenliğinden söz etmiyorum bile, yanıma geldiğini anlattım. Birileri beni ikinci defa uyurken seyretmiş, yeniden bana

zarar vermek isteyen o insanların insafına kalmıştım.

"Geride hiçbir şey yoktu. Hiç.

"Küçük hediyeler mi? Hayır. Ama kahve fincanımla cezvemi yıkamıştı. Hem de gayet güzel bir şekilde." "Uyuşturulduğunu mu düşünüyorsun?"

"Mümkün. Son birkaç gündür kendimi pek iyi hissetmiyordum, sanki nezle oluyormuşum gibi, ama bu kadar kötü değildim."

"Seni doktora götürmeliyiz." Yüzümdeki ifadeyi görünce gülümsemek için kendi kendine izin verdi. "Bazı testler yapmamız gerekiyor," dedi. "ne bileyim, kan testleri ya da o tür şeyler."

"Çoktan yapıldı. Hastaneden ayrılmadan önce ke ndimden kan örneği aldım. Ofisimdeki buzdolabındalar; pazartesi günü gönderirim. Ama emin olana dek bu konuda sessiz kalabilir miyiz, lütfen. İlgimizi dağıtmaktan başka bir işe yaramayacak."

Dana yavaşça başını salladı ama gözleri donukla şmıştı ve odaklanamıyor gibiydi. Derin düşüncelere daldığına dair işareti almıştım. Eve gitme fikrini ona nasıl açmam gerektiğini düşündüm. Onu bu şoke olmuş durumda bırakmak hoşuma gitmiyordu ama daha fazla dayanamıyordum artık. Ayağa kalktım.

"Dana, kusura bakma, ama benim gerçekten eve gitmem gerekiyor."

Sertçe yukarı baktı. "Duncan evde olacakımı?"

"Hayır," dedim, şaşırarak. "Bu akşama dek gelmeyecek." İyi de olmuştu muhtemelen. Beni bu halde görmesini istemiyordum.

"Gidemezsin o zaman."

"Ne?

"Burada güvendesin. Yukarı çık. İstersen bir du.ş al, misafir odasını kullanabilirsin. Duncan döndüğünde çıkış kağıtlarını imzalarım."

Yerimden l<tmtMamadTm.HBu km tanımîyördunTbîTe. He~ nüz ona güvenmekten çok uzaktaydım ve beni kontrol etmesine izin veriyordum bile. Yüzümde bir şeyler görmüş olmalı ki ifadesi sertleşti. "Ne oldu?" dedi.

Geri oturdum. Gifford'un onunla ilgili tüm söylediklerini anlattım. Bir ya da iki kez kaşlarını çatarak dinledi. Bitirdiğimde ağzı seğiriyordu. Kızgın olduğu belliydi ama öfkesinin hedefi ben değildim sanırım.

"Babamı üç sene önce kaybettim," dedi. "Annem ise on beş yaşımdayken ölmüştü ve kardeşim yok, dolayısıyla tüm miras bana kaldı. Zengin biri değildi belki ama biraz parası vardı. Yaklaşık dört yüz

bin sterlinlik bir para geçti elime. Arabamı, bu evi ve etrafında gördüğün eşyaları aldım. İnsanın biraz parası olması iyi ama babamın yaşamasını tercih ederdim elbette.

Derin bir nefes aldı.

"Manchester'da utanmamı gerektiren bir şey olmadı. Harika bir sicille ve birinci sınıf referanslarla ayrıldım. Dundee'ye transfer oldum çünkü İskoçya'da çalışmak istiyordum. Dundee'den ise memurlardan biri ile - benden çok daha kıdemli bir memurla- ilişkiye girdiğim için ayrıldım, bunun teşkilat iç in en doğrusu olacağına birlikte karar verdik."

Ayağa kalktı, hâlâ kızgındı ve müzik setinin bulunduğu tarafa doğru yürüdü. Parmağını cam kapağın üstünde gezdirdikten sonra tozlanmış mı diye inceledi. Kirli olduğunu hiç sanmıyordum kapağın. Ardından bana baktı.

"Buraya alışamadığıma gelirsek, o konuda pek de haksız sayılmazlar. Bu adalar aynı okulda ve İskoç üniversitelerinde okumuş ve aileleri birbirlerini ta Viking istilalarından bu yana tanımakta olan dışa kapalı bir grup güçlü kuvvetli sarışın adam tarafından yönetiliyor. Bir düşün, Tora, hastanedeki doktorlar, okullardaki başöğretmenler, polis gücü, hakim, ticaret odası başkanı, yerel meclisler."

Düşünmeme gerek yoktu ki. Adalıların çoğunun aynı dış görünüme sahip olduklarını daha önce birç ok kez fark etmiştim.

"Evet, adalar VikinglerTe kaynıyor. Bunun adalıların nadir ortak yanlarından biri olduğunu düşünmüşümdür hep."

"Bana mevki sahibi ve adalı olmayan yarım düzine isim saysana," dedi Dana, işi komikliğe vurma denemelerime aldırmadan. "Hepsi birbirlerini tanıyor, birlikte takılıyor, iş yapıyor, en iyi iş ve kontratları birbirlerine veriyorlar. Bu adalar daha önce rastlamadığım kadar büyük bir sarışın-adamlar-kulübüne ev sahipliği yapıyor ve nadiren de olsa, aralarına girmeyi başaran bir yabancı hemen dışlanarak her adımında

sinir ediliyor. Dışarıdan gelenlerin hemen hepsi er ya da geç kapı dışarı ediliyor. Benim başıma gelen bu ve korkarım senin

de. Haddimi aştımsa özür dilerim ama bu çok sinirime dokunan bir konu."

"Belli oluyor," dedim.

"Ne bir borcum var, ne de yeme sorunum. Oldukça iyi yerim ama çoğu akşam spor yapıyorum. Ve evet, bol bol alışveriş yaparım. Buna yer değiştirme hastalığı deniyor. Burayı pek sevdiğim söylenemez ve Helen'i özlüyorum."

"Helen?" dedim aptal gibi.

"Başmüfettiş Helen Rowley. Dundee'de ilişkiye girdiğim -fırsat bulduğumuzda hâlâ görüşüyoruz- polis memuru. Helen kız arkadaşım benim."

Ve evet, itiraf etmeliyim ki bunun farkına varamamıştım.

"Şimdi, burada kalıp epey meşakkatli po lis işlerini yapmama yardımcı olabilir, eve gidip birilerinin istirahatini üçüncü kez bölmesini riske edebilir ya da yukarı çıkıp güzel bir uyku çekebilirsin."

Pek de zor bir seçim olmamıştı. Arkamı dönerek odayı terk ettim.

Konuşma sesleriyle uyandım. Kesin olmak gerekirse iki kişinin sesine: Dana'nın ve bir erkeğin. Doğruldum. Dana'nın misafir odası küçük olmasına rağmen evin kalanı gibi güzel ve topluydu. Perdeler çekili olmasına rağmen parlak gün ışığını görebiliyordum. Odada saat yoktu. Pencereye yürüyerek perdeyi araladım. Lerwick Limanı ve Bressay Kanalı. Öğle vakti olmalı, diye tahmin ettim, yani yaklaşık olarak beş saat uyumuştum.

Kendimi daha iyi hissediyordum. Az uyuduğum için biraz takatsizdim ve her yanım ağrıyordu ama o berbat mide bulantısı geçmişti.

Ayakkabılarımı giymek için yataktan sarktım. Küçük odanın bir duvarı kitap rafları ile doluydu. Köşedeki masada

son teknoloji ürünü gibi görünen bilgisayar ekipmanı yer alıyordu. Monitörün yanmda Dana'nın doktora mezuniyetinde çekiien cüppeli resmi duruyordu; yanmda beyaz saçlı, açık tenli ve uzun boylu bir adam vardı. Fotoğrafın Cambridge kolejlerinden birinde çekildiğinden emindim.

Dana ve misafiri alçak bir sesle hâlâ konuşuyorlardı. Aşağı yavaşça indim ama fark ıma varmış olmalılardı ki sesler kesildi ve son basamağa vardığım an beni karşılayan tek şey odadaki sessizlik oldu. Oturuyorlardı ama içeri girdiğimde Önce adam, ardından da Dana ayağa kalktılar. Kırklarının başlarında, boyu ortalamarun biraz üzerinde olan, solgun mavi gözlü ve hafif kırlaşmış gür saçlı bir adamdı karşımdaki. Bir Cumartesi günü için oldukça iyi giyinmişti, muhtemelen golf kulübünde öğle yemeği yemeyi planlıyordu. Oldukça yakışıklıydı ve -belki de daha önemlisi-iyi görünüyordu. Gözlerinin etrafında gülmeyi sevdiğini gösteren birçok çizgi bulunuyordu.

"Bu Stephen Gair," dedi Dana.

Şaşkınlıkla Dana'ya döndüm.

"Melissa'nm eşi," diye ekledi, ama gereksiz bir bilgiydi bu. Kim olduğunu anlamıştım; yalnızca buna inanamıyor-dum. Dana beni işaret etti. "Tora Hamilton."

Adam elini uzattı. "Hakkınızda çok şey duydum. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

"Bay Gair bütün gece çalıştığım biliyor," dedi Dana. "Uyanmanı bekliyorduk, eee..."

Ne söylemesi gerektiğinden emin değilmiş gibi adama bak tı.

"Gidip eşimin röntgenlerini kontrol edecektik de," diye cevapladı Stephen Gair. Dana gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı.

"Epey bir şeyler olmuş ben yokken," diyebildim. Gerçekten bu kadar kolay mı olacaktı her şey?

KURBAN

Bir şe kilde, ben farkına bile varmadan, yeniden oturul-muştu. Diğer ikisi benim bir şeyler söylememi bekler gibiydiler. Bir birine, bir diğerine göz attıktan sonra Stephen Gair'de karar kıldım.

"Dana size . . . şeyden . . . söz etti mi?" Dana adama ne anlatm ış olabilirdi ki? Karısının altı gün önce bahçemden çıktığını mı?

"Özetlememi ister misiniz?" diye önerdi Stephen. Ba şımla onayladım, Özetlememi ister misiniz? Böylesine korkunç haberler almış olan bir adamın kullanacağı kelimeler miydi bunlar?

'G eçtiğimiz pazar günü," diye başladı, "arazinizde bir ceset bulundu. Geçmiş olsun, bu arada. Ceset 2005 yazının başlarında öldürülmüş olan -detay verilmemiş olsa da anladığım kadarıyla oldukça vahşi bir şekilde

hem de- genç bir kadına ait. Hastanedeki konum unuzu kullanarak diş kayıtlarını karşılaştırdınız. Yaptığınız etikdışı ve muhtemelen yasadışı o i m a sı na rağmenHkxmuyta tağ^arttrmz göz -örtüne - ahntirğında tamamen anlaşılır bir durum. Sanırım eski eşim Melissa'ya ait diş kayıtlarını bulduğunuzu düşünüyorsunuz. Buraya kadar doğru mu?"

"Kesinlikle," dedim, Stephen Gair'in ne işle meşgul olduğunu merak ediyordum açıkçası.

"Ama o noktada bir sıkıntı var. Benim eşim Ekim 2004'de göğüs kanserinden vefat etti. Cinayet gerçekleştiğinde aylardır ölüydü. Dolayısıyla arazinizdeki ceset ona ait olamaz. Nasıl gidiyorum?"

"Harika gidiyorsunuz," dedim, Duncan'm yüz ifadelerinden birini takınarak. Gözümün ucuyla Dana'nın bana baktığını farkettim, aldığım ilaçlardan dolayı kafamın hâlâ bulanık olup olmadığını merak ediyor gibiydi sanki.

Gair gülümsedi. Ya gülümsemesinde bir sahtelik vardı va da ben bu sabah neşeli tavırlara katlanamıyordum. "Teşekkürler," dedi.

"Sorun şu ki, filmler birbirini tutuyor," dedim. "Yasadışı arama ya da başka bir şey, bundan kurtuluş yok. Eğer benim karım olsaydı sebebini öğrenmek isterdim."

Gülümseme kaybolmuştu. "Ben de istiyorum zaten" dedi. Yüzünde en ufak bir tatlılık ifadesi bile kalmamıştı artık.

Dana sıkıntının farkına varmıştı. Ayağa kalktı.

"Gidelim mi7" dedi. "Tora, dışarı çıkmanda bir sakınca yok, değil mi?"

"Elbette yok," dedim. "Nereye gidiyoruz?"

Hastanenin diş hekimliği birimine gidiyorduk. Stephen Gair arabasıyla bizi arkadan takip ediyordu. On dakikada hastaneye vardık, park alanında üç araba bulunuyordu. Gifford'ın gümüş renkli BMW'si ile Müfettiş Dunn'ın siyah dörtçekerini gördüğüme hiç şaşırmamıştım. Dana'ya baktığımda onun da bunu beklediğini fark ettim. Stephen Gair arabasından inerek Dana ile bana bir göz attı. Ardından girişe doğru yürümeye başladı. "Kurnaz biri," dedim.

"Lerwick'deki en büyük avukatlık firmasının büyük ortağı."

"Ah, işte ispatı." İkimiz de yerimizden kımıldamıyorduk. "Aynasızlara o mu haber verdi sence?"

"Sen neler izliyorsun öyle televizyonda? Ve hayır, bence Diş Hekimi McDouglas sorumlu. Önümüzdeki bir saat boyunca şu liseli kız şakalarını yapmasan diyorum."

"Emredersiniz, Çavuş."

İkimiz de kımıldamıyorduk. "Müfettişle aranızda neler oluyor?" diye sordum.

Yüzünün gölgelen mişti, haddimi aşıp aşmadığımı merak ettim. "Nasıl yani?" diye sordu.

Geri dönüş yoktu artık. "Ona pek güvenmiyorsun, değil mi?"

Kendimi azarlarından birine hazırlandığım için söylediklerimin üstünde düşünüyor olması beni şaşırtmıştı.

"İlk başl arda güveniyordum," dedi nihayet. "Buraya geldiğimde çok iyi anlaşıyorduk. Ama son birkaç gündür eskisi gibi değil." Sanki ağzından çok fazla şey kaçırdığına endişelenmiş gibi sustu.

"Seni kimsenin izlemediğini zannettiğin anlarda çok şeyi ele veriyors un," deme cesaretinde bulundum. "O gün morgda pek mutlu değildin, Joss Havvick'le tanıştığımız akşam da kendini neredeyse suçlu konumuna soktun. O da geçen gece seni evime çağırmadı. Kurbanın adalı olup olmadığına dair görüşleriniz zaten işin başından beri uyuşmuyor."

Başını salladı. "Özellikle şikayet edeceğim bir şey yapmadı ama tüm soruşturma boyunca içgüdülerim beni ne tarafa yönlendirdiyse o beni aksi yöne gönderiyor." Stephen Gaibin diş hekimliği biriminin kapısını açıp içeri girişini birlikte izle-dik. "Gitmeliyiz," dedi Dana.

Arabadan indik. Üstümde hâlâ dünkü hastane kıyafetlerim vardı ve yirmi dört saattir duş almamış, dişlerimi fırçalamamış ve saçımı taramamıştım. Gilford beni böyle cadı gibi görecekti ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Gerçek orada bir yerlerde, Memur Tulloch," dedim, döner kapılara doğru ilerlerken.

Otomatik kapılar açılıp içeri yürürken bana bir şunu kesecek misin? bakışı fırlattı.

"Bu durumdan çok rahatsızım," dedi Dr. McDouglas, bir diş hekiminin bu sözleri söylüyor olması bana bir parça da olsa ironik geliyordu. "Yanlış yapıyorsunuz, Bayan Hamilton. Geldiğiniz yerde işler belki farklı yürüyor, ama İskoç—"

"Lütfen Miss Hamilton adına özür dilememe —" diye sözünü kesti Gifford.

"Hayır dilemeyeceksiniz." Konuşan bu kez bendim. Gifford'a döndüm. "Saygısızlık etmek istemem, Bay Gifford ama kendi başıma özür dileyebilirim." Harika bir kalıptı bu, sözlerinizin başına "saygısızlık eAmek istemem" koymanız halinde istediğiniz kadar kaba olabiliyordunuz. Diş Hekimi McDouglas'a döndüm; daha ilk bakıştan hoşlanmadığım, uzun boylu, ince, ukala bir adamdı. "Ve size de saygısızlık etmek istemem, Dr. McDouglas, ama şu an öncelikli olan şey benim ne yaptığım değil Eğer hatalıysam resmi bir şikayette bulunabilirsiniz ve Bay Gifford'da gerekli prosedürlerin işletilmesini sağlayacaktır, eminim."

Gifford elini koluma koydu ama bu kez yutmayacaktım, ağzım açılmıştı bir kere.

"Öte yandan haklı çıkmam halinde, öyle boktan bir fırtına kopacak ki tarafıma karşı yapılan tüm şikayetler o gümbürtünün içinde kaybolup gidecektir."

"Bu küfürlü konuşmalarınız beni derinden yaralıyor," diye tükürür gibi konuştu lanet olası Presbiteryan dişçi.

"Eh, doğranmış cesetleri bulmak da beni yaralıyor. İşimi ze bakabilir miyiz artık lütfen?"

"Hiçbir şey yapmayacağız. Gerekli izinler alınmadan olmaz."

"Bence de," dedi Andy Dunn.

Stephen Gair'i işaret ettim. "İşte size izin. Eşinin filmlerini

incelemeye açmaya hazır. En azından evden ayrılmadan önce dediği buydu. Yoksa fikrinizi değiştirdiniz mi, Bay Gair?" Kelimeler ağzımdan çıkarken Gair'in bize destek olmayacağının farkındaydım. Kayırları resmi olarak incelememizi istemiyordu. Tüm yaptıklarımızı bizi cezalandırma yetkisine sahip insanların önünde açığa vurmamız için bizimle oynuyordu Stephen Gair Dana ile beni baştan bu yana kandırıyordu ve biz de birer aptal gibi oyuna gelmiştik.

"Hayır, değiştirmedim/' dedi. /

Pekala, belki de durumu pek iyi okuyamıyor olabilirdim. Bir süre sessiz kalm aya karar verdim.

"Bence neden söz edildiğini anlamanın faydası olacaktır," dedi Gifford. "Filmler kimde?"

"Kenn," dedi Andy Dunn, "bu gerçekten de hiç—"

"Bende," dedi Dana, patronuna aldırmadan. Çantasından ona bu sabah verdiğim dosyayı çıkardı. Hastane morgunda çekilmiş olan geniş panoramik film ile geçen gece hastanenin sayfasından bastığım - kesinlikle Meüssa^ya-aitolanlajF—üst üste binmiş, yarım düzine küçük filmi çıkardı.

"Ne diyorsun, Richard?" dedi Gifford.

Richard McDouglas masasındaki filmlere bir göz attı. Biz de öyle. Ara sıra adamın yüzüne bakıyordum ama anlaşılmaz bir ifadesi vardı, alnı konsantrasyondan çatılan kaslarıyla kırışmış, dudakları asılarak kıvrılmıştı. Dana'ya bakmayı riske ettim ama boşluğu izliyor gibiydi. Diğerlerine bakmak istemedim. Yaklaşık beş dakika sonunda McDouglas başını salladı.

"Benzerlik göremiyorum," dedi. Maşanın etrafındakiler rahat bir nefes aldılar.

Hay lanet herif! "Dr. McDouglas," dedim hızla, diğerleri ağızlarını açma şansı bulamadan. "Üst sol kısımdaki ikinci

azı dişine bir bakabilir misiniz?" Önce Gifford'a, anlından da Dunn'a bir göz attı, ama ikisi de konuşmuyordu. "Önce panoramik radyografiye bakın, lütfen,"

Dediğimi yaptı.

"Bu azı dişinin dolgulu olduğunu söyleyebilir misiniz:'"

Başını salladı. "Öyle görünüyor."

"Şimdi aynı dişe kendi filmlerinizde bakın." Dişin bulunduğu filmi adamın önüne ittim. "Oradaki diş de dolgulu mu?"

Yeniden başını salladı ama bir şey söylemedi.

"Şimdi lütfen sağ üst kısma bakın. Eks ik bir dolgu olduğunu görebiliyor musunuz?"

"Söylemesi zor. Küçük azı dişlerinden biri de olabilir."

"Her neyse," Başka bir filmi önüne ittim. Yüzündeki tatsız ifade tam resimlikti. Anlamsızca sinirlenmişti m ama canıma tak etmişti artık. "Bu da Bayan Gair'in dişlerinin aynı bölgesi. Bir azı dişi ya da küçük azı dişi eksik mi, değil mi?"

Dişleri saydı.

"Evet, eksik."

Gifford öne uzandı. Andy Dunn ile bakıştılar. Kozumu oynama zamanı gelmişti.

"Dr. McDouglas, şu dişin köküne bakar mısınız, lütfen . Panoramik filmdeki bir dişi işaret ettim. Sanırım bu ikinci küçük azı dişi. Öyle değil mi?"

Başını salladı.

"Kökün kendine özgü bir kıvrımı var. Sizce mesiyal mi distal mi?"

Resmi inceliyormuş gibi yaptı ama cevap ortadaydı. "Kıvrım distal."

"Pek i ya bu." Melıssa'nın filmlerindeki aynı dişi işaret ettim 193*

KURBAN

Önüne baktı. "Miss Hamilton haklı," dedi nihayet. "Uygun bir soruşturma açılması için yeterli benzerlikler mevcut."

Stephen Gair panoramiği işaret ederek Gifford'a döndü. "Bun un benim karım olduğumu mu söylüyorsunuz? Yani karım morgunuzda mı yatıyor? Burada neler oluyor böyle?"

"Pekala, bu kadarı yeter." Andy Dunn kalın bir sese ve gerektiğinde kullanabileceği ciddi bir otoriteye sahipti. "Karakola gidiyoruz. Bay Gair, bizimle gelin lütfen. Siz de, Dr. McDouglas."

O an çağrı cihazım biplemeye başladı. Müsaade isteyip koridora çıkarak telefonumu ettim. Hastalarımdan biri ikinci aşamanın sonuna yaklaşıyordu ve bebek yorulma işaretleri göstermeye başlamıştı. Ebe acil bir sezaryene ihtiyaç olabileceğini düşünüyordu. Geri dönerek durumu izah ettim.

"Sana yardımcı olayım," dedi Gifford. "Sonra görüşürüz, Andy."

Andy Dunn ağz -im-âçtı ama Gifford -ona -gere-çekhızlıydı. Kimse itiraz edemeden kapıları açarak beni dışarı çıkarmıştı bile. Gözüm Dana'ya takıldı; şaşırmış ve bu durumdan mutlu değilmiş gibi görünüyordu ve kasıtlı olarak ayrı bırakıldığımızı düşünmeden edemedim.

Dışarı çıkınca Gifford uzun adımlarla yürümeye başladı, ben de elimden geldiğince takip ediyordum. Araba parkını geçip hastanenin ana kapısına doğru giderken kendimi iyice zorlamam gerekmişti, ağzını açıp neden olduğum sıkıntılardan dolayı beni ne zaman azarlayacağını merak ediyordum.

Söyleyecek o kadar çok şey birikmişti ki bir kez başlarsam ağzım dan doğru sırayla çıkmayacaklarından korkuyordum. Onu suçlamak, haklı olduğumu kabul ettiğini gösteren bir açıklama talep etmek istiyordum. Öte yandan lüzumsuz

çrevezelikleri vutmamava da kararlıydım. îlko konuşacak, bir açıklama yapacaktı ve ben de ona bunu yaptıracaktım.

Hastaneye girip Acil Servis'i geçtikten sonra sola dönerek kadın doğum birimine doğru yürümeye başladığımızda hâlâ bir tek kelime bile etmemişti. Merdivenlere vardığımızda dönerek yukarı tırmanmaya başladı.

"Ba na yardım edeceğini sanıyordum?" dedim, sesimin cadaloz bir eş gibi çıktığının talkındaydım ama aldırmıyordum. Üstünlük bendeydi ve bunu kullanacaktım.

Dördüncü basamakta durup döndü. Merdiven penceresinin ışığı arkasında parıldadığı için yüz ifadesini göremiyor-dum.

"Yardıma mı ihtiyacın var?" diye sordu.

Kendimi aptal gibi hissettim. Elbette yardıma ihtiyacım yoktu. Ama beni yok saymasına da izin vermeyecektim. Koridordan iki hemşire ve bir hamal geliyordu. Aramızdaki bariz gerginliği fark ettikleri an aralarındaki konuşma kesilmişti. "Orada benimle geleceğini söyledin," dedim, sesimi alçaltma gereği görmeden.

Diğerlerini Kenn de farketmişti. "Bir yolunu bulup oradan ayrılmam gerekiyordu," dedi. "Yapmam gereken şeyler var." Arkasını dönüp basamakları çıkmaya devam etti. Olduğum yerde kalarak onu seyrettim. "Doğumhanede size ihtiyaçları var, Bayan Hamilton," dedi sertçe. "İşiniz bittiğinde gelip beni görün."

Yanımdan geçen üçlü arkasından merdivenleri çıkıyordu. Bir tanesi, uzaktan tanıdığım bir hemşire, garip bakışları ile bana doğru firlattığı yarım yamalak gülümsemeyi gizleme ihtiyacı bile duymamıştı. Başımın dertte olduğunu düşünüyordu ve zerre kadar üzülmüyordu bu duruma.

Hastanenin yarısı önünde benden bir açıklama talep eden Gifford 'ı merdivenlerde zorlukla takip edebiliyordum. Ve

haklıydı, doğumhaneye gitmem gerekiyordu. Arkamı dönüp koridorda yürüdüm ve yalnızca eldiven takıp saçımı toplamak için durarak doğum odasına girdim.

İçeride iki ebe bulunuyordu; bir ta nesi yirmi yıldır bu işi

yapmakta olan ve beni gereksiz biçimde ayrıntın bulduğu

nu gizleme gereği duymayan orta yaşlı, adalı bir kadındı. Di-

ğeriyse henüz öğrenciydi, yirmili yaşlarda genç bir kızcağız.

Adını hatırlayamıyordum. (

Hastanın adı Maura L ennon'dı, otuz beş yaşındaydı ve ilk çocuğunu doğurmak üzereydi. Kocaman açılmış gözleri ile solgun ve terden parıldamakta olan yüzüyle yatakta sırtüstü yatıyordu. Çok şiddetli titriyordu, ki bundan hiç hoşlan-mamıştım. Yanında oturmakta olan kocası tedirginlikle bebeğin kalp atışlarını gösteren monitöre bakıyordu. Yaklaşırken Maura inledi ve jenny, ebelerin yaşlı olanı, onu kaldırdı. "Hadi bakalım, Maura, ıkınabildiğin kadar ıkın."

Maura'nın yüzü ekşidi ve Jenny'nin yatağın ucundaki yerini alırken ıkın maya- başladı. Bt^egm^b^rmeycrârTcrâydı ama önümüzdeki birkaç dakika içinde dışarı çıkacakmış gibi görünmüyordu pek. Ama bunu yapması gerekecekti. Maura bitap düşmüştü ve ağrıları dayanılmaz bir hale gelmişti artık. Ikındı ama güçsüz bir denemeydi bu ve kasılma bittiğinde sızlanarak geri düştü. Monitöre bir göz attım. Bebeğin kalp atışları gözle görülür ölçüde yavaşlamıştı.

"Bu ne kadardır böyle sürüyor?" diye sordum.

"Yaklaşık on dakikadır," diye cevap verdi Janny. "Maura Entonoks dışında ağrı kesici a lmadı, onu kesmeme izin vermiyor, forseps istemiyor ve sezaryen de istemiyor."

Masaya bir göz attım. Maura'nın kırmızı kartlara yapıştırılmış olan doğum planı masadaydı. Elime alıp sayfalarını karıştırdım. Sıkışık bir yazıyla basılmış dört sayfadan ibaretti.

planı Maura'nm kendisi hariç kimsenin okuyup okumadığını merak ettim. Ben kesinlikle okumayacaktım.

Yatağın yanında dikilerek elimle Maura'nın alnına düşen nemli saçlarını taradım. Bir hastaya ilk kez bu şekilde dokunuyordum.

"Nasıl hissediyorsun, Maura?"

İnleyerek başını diğer tarafa çevirdi. Saçma soru. Elini tuttum.

"Ne kadar zamandır doğumdasın?"

"On beş saattir," diye Maura'nın yerine Jenny cevapladı. "Dün gece sevkedildi. Kırk iki haftalık hamile." Son cümle hafif bir suçlama içeriyor gibiydi. Hiç kimse bir hamileliğin kırk iki hafta sürmesini istemezdi, en azından ben istemiyordum. O aşamaya gelindiğinde plasenta bozulmaya başlıyor ve ölü doğum oranları dramatik bir şekilde artıyordu. Maura'yı bir hafta önce gördüğümde doğumun indüksiyonla yapılmaması konusunda çok kararlı görünüyordu. Israr ettiği için, ama bu durumdan hiç hoşlanmayarak, kırk iki haftanın tamamını bitirmesine izin vermiştim.

Yeni bir kasılma dalgasıyla yukarı sıçradı. Jenny ve öğrenci kız y üreklendirici sözler söylerken ekranı izledim. "Nöbetçi aile hekimi kim?" diye sordum kıza.

"Davee Renald," diye cevap verdi.

"Çağırın gelsin, lütfen."

Kız telaşla dışarı koşturdu.

Kasılma sona erdi ve Jenny'nin yüzüne bakmamla hiçbir ilerleme kaydedem ediğimizi anlamam bir oldu.

Maura'nın boştaki elini tuttum. "Maura, bana bak," dedim, göz teması kurması için kadını zorlayarak. Cam gibi ol-nuış gözlerini benimkilere çevirdi. "Bu çok yorucu bir doğum °ldu," dedim "ve sen de buraya kadar harika geldin." Öyleydi de. İndüksiyonlar daha şiddetli olurdu ve epiduralsız çok

azı idare edebilirdi. "Ama artık sana yardirna olmamıza izin vermen gerekiyor."

Monitörden yeni bir kasılmanın oluşmakta olduğunu görebiliyordum. Zamanım azalıyordu.

"Lokal anestezi yapıp forseps uygulayacağım. Eğer o da

işe yaramazsa hemen doğurnhaneye geçip acilen Sezaryen

yapmamız gerekecek. Tamam mı?" .

Yeniden bana baktı, sesi çatlak çatlak geliyordu, "Düşünmem için bir dakika verebilir misiniz?"

Aile h ekimi ile hemşire odaya girerlerken başımı sallıyordum. Daha büyük bir hastanede forseps doğumunda muhtemelen bir pediyatri uzmanı da bulunurdu, ama burada görev başında kimi bulabilirsek onunla idare ediyorduk. Jenny kulağına bir şeyler fısıldayınca kız bu kez doğumhaneyi alarma geçirmek için yeniden koşarak çıktı.

"Hayır, Maura," dedim. "Bir dakikamız yok. Bebeğinin hemen doğması gerekiyor." Bir cevap vermedi ve sessizliğini razı geldiği biçiminde algıladım. Yerime oturdum. Tüm aletleri hazırlayan Jenny söylememe gerek kalmadan Maura 'run bacaklarını desteklere yerleştirmeye başlamıştı bile. Anesteziyi Maura'run perineumuna uyguladıktan sonra vajinal çıkışını genişletmek için hafif bir kesik attım. Forsepsi içeri sokarak bir sonraki kasılmayı bekledim. Maura ıkınırken çok yavaş bir şekilde kendime doğru çektim. Bebeğin kafası yakma gelmişti.

"Dinlen biraz -şimdi," diye talimat verdim. "Esas bir sonraki önemli."

Yeniden ıkınmaya başladı ve çekmeye devam ettim. Neredeyse gelmişti, neredeyse . . . k afası dışarıdaydı şimdi. Forsepsi gevşetip jenny'e uzattım ve uzanıp . . . lanet olsun! Birkaç santimlik gri bir membran çıkmıştı ortaya—göbek bağı bebeğin boynuna dolanmıştı ve neredeyse gözden kaçınıyor-

dum. Bir parmağımı altına sokup kordonu hafifçe kafanın etrafından geçirdim ve yeniden omuzlara uzanırken Maura son bir kez ıkınınca kendiliklerinden dışarı çıktılar, bebeğin kalanı da arkalarından takip ediyordu. O katı, kaygan ve anlatamayacağım derecede güzel küçük bedeni Jenny'e uzattım, o da bebeği anne ve babasıyla tanıştırdı. Ağlama sesi geliyordu, bir an ben mi ağlıyorum acaba diye düşündüm. Kendimi toplayıp gözlerimi kolumla sildikten sonra plasentayı çıkardım. Genç hemşire - adı Grace'di, şimdi hatırlamıştım- hastayı dikip tem izlememe yardım etti. Gözleri ıslanmıştı ama hızlıydı ve işini düzgün yapıyordu. İyi bir ebe olacaktı.

Aile hekimi pediyatri masasındaki kontrollerini bitirmişti.

"Her şey yolunda," dedi bebeği Maura'ya geri verirken.

17.

[

A

nne ve bebeğin iyi durumda olduklarını teyit etmek için on beş dakika daha doğumhanede kaldım. Ardından bir görevli gelerek Maura'yi duşa götürdü ve ben de koğuşu hızlıca gezerek hastalarımın kalanını görme firsatı buldum. i lafta ortasına dek doğum beklemiyorduk, dolayısıyla şansımız da yaver giderse sessiz bir haftasonu olacaktı. Artık bana ihtiyaç kalmadığını düşünerek çıkışa doğru-yürödüKt—

Tam ben çıkarken Jenny içeri giriyordu.

"İyi iş çıkardınız, Bayan Hamilton," dedi, alay mı ediyordu ani a y a m a mış 11 m.

"Yo lunda gitmeyen bir şey mi var?" diye sordum diklenerek.

Şaşırmış görünüyordu. "Artık yok," dedi. "Ama siz gelmeden önce gerçekten bebeği kaybedeceğimizi düşünüyordum. Ve bu sözleri söylemeydi birkaç yıl oluyor."

Yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalı ki ö ne doğru bir adım atarak sesini alçalttı.

"O güzel kızla on dört terli saat geçirdim. Bağrılan, tekme yiyen, küfredilen ve eh kırılacak kadar şiddetli sıkılan benim. Ama şimdi kocasıyla sana methiyeler diziyorlar, bana değil."

Uzanarak kolumu sıktı.

"İyi ıstı, tatlım."

1

S. J. BOLTON

Merdiveni kullanarak kıdemli doktorların ofislerinin bulunduğu kata çıktım. Koridorun sonundaki en geniş ofis Gifford'a aitti. İlk kez geldiğim odası beni şaşırtmış, öğrencilik günlerimde ziyaret ettiğim özel muayenehaneleri hatırlatmıştı: Bembeyaz duvarlar, kalın, şeritli perdeler, kahverengi yumuşak deriden koltuklar ve antika mı taklit mi olduğunu çıkaramadığım koyu renkli ahşap bir masa Masanın üstü neredeyse boş gibiydi, yalnızca kapalı bir dizüstü bilgisayar ve tek başına durmakta olan bir dosya. İçinde Melisa Gair'in kayıtlarının bulunduğuna dair bahse girebilirdim

Gifford kapıya arkasını dönmüştü. Öne eğilmiş, dirsekle** rini pencere pervazına yaslayarak binaların üstünden okyanusa doğru bakıyordu. Kapıyı vurmayıp ileri ittirdim, zaten biraz açıktı. Desenli, kalın halının üstünde ses çıkarmadan kaydı, Gifford arkasını döndü.

"Ne yaptınız?" diye sordu.

"Bir kızları oldu," diye cevap verdim halının üstünde odanın ortasına doğru yürürken.

"Tebrik ler." Öylece durup bana baktı, bir irade abidesi gibi duruyordu. Her an başını yana yatırıp nazik ama katı bit ifade takınarak, "Hepsi bu kadar mı, Bayan Hamilton?" diye sormasını bekliyordum.

Eh, artık yutmayacaktım. "Hayatımın en büyük öfke patlaması nı geçirmeye," dedim sol elimi kaldırıp parmaklarımı küçük bir mesafe işaret eder gibi oynatarak, "şu kadar yakınım. Ve biliyor musun? Bundan dolayı başımın belaya girmeyeceğini düşünüyorum."

"Lütfen yapma," dedi odayı geçip masasına yaslanarak, "Başım çok ağrıyor."

"Bunu hak ettin. Lanet olası herifler, ne dolaplar çeviriyorsunuz? Bunun ne kadar ciddi bir şey olduğunun farkında mısın?"

İçini çekti, aniden yorgun görünmeye başlamıştı. Daha önce kaç yaşında olduğunu merak etmemişt im ama şimdi ediyordum. "Ne bilmek istiyorsun. Tora?"

"Her şeyi. Allahm belası bir açıklama istiyorum."

Bıkkın bir şekilde gülümseyip başını hafifçe sallayarak göğsündeki havayı burnundan dışarı verdi — kısa süreli ve hafif bir şekilde de olsa gülüyordu. "Hangimiz istemiyoruz ki?" dedi. Ellerini yüzüne götürerek saçlarını ileri geri taradı. Koltuk altlarında ter lekeleri göze çarpıyordu. "Sen doğumdayken neler olduğunu anlatabilirim. Yeterli olur mu?"

"Başlangıç için."

"Oturmak ister misin?" Koltuğun birini işaret etti. Oturdum. Kederli hali bana da geçmiş gibiydi. Koltuk saçmalık derecesinde rahat, odası da çok sıcaktı. Kendimi doğrulmak için zorlamak zorunda kaldım.

"Müdür Harris Inverness'dan yola çıktı. Olayı bizzat yönetecek. Andy Dunn yirmi d akika önce uğrayarak Bayan Gair'i tedavi eden iki doktor ile üç hemşirenin kayıtlarını aldı. Üçü şu an karakolda sorgulanıyormuş. Biri tatildeymiş, diğe-riyse hastaneden ayrılmış ve takip ediliyormuş. Bayan Gair'in aile hekimi de karakoldaymış."

"Ya siz?"

Aklımı okuyarak yeniden gülümsedi.

"Genellikle yaz sonu ya da sonbaharda uzun tatillere çıkarım. Bayan Gair hastaneye yatırıldığında Yeni Zelanda'daydım. Döndüğümde öleli beş gün olmuştu."

Bana anlattıklarını düşündüm. Kenn Gifford'm burada dönen b u hastalıklı işlerden haberi olmaması mümkün müydü?

"Otopsiyi gerçekleştiren patoloji uzmanı Edinburgh'da hastalık iznini —"

"Bir saniye," diye sözünü kestim. "Stephen Renney vap -madt mı otopsiyi?"

Gifford başını sallad ı. "Stephen yalnızca sekiz aydır bizimle. Senden hemen önce başlamıştı. Esas patologumuzun yerine bakıyor—Jonathan Wheeler adında efendi bir çocuk. Ne diyordum? Ah, evet, Çavuş "fulloch Jonathan'! sorgulamaya gitti. Rapor işte burada, gerçi." Masasındaki dosyayı işaret etti. "Oldukça ayrıntılı görünüyor. Görmek ister misin?"

Dosyaya uzandı ve ben de içindekilere göz atmaktan çok düşünmek için zamana ihtiyacım olduğu için aldım. Sayfaları karıştırdım. Her iki memeye de sıçrayan kanser, lenf bezleri ve akciğerler. İkincil tümörler . . bu şekilde devam ediyordu rapor.

Başımı kaldırdım. "Mezarı. Yanı resmi olanı. Neredey -miş? Kazacaklar mı?"

"Korkarım böyle bir seçeneğimiz yok. Bayan Gair yakılmış —en azından şu ana dek öyle sanılıyordu." "Ne kadar anlaşılır."

"Bu işe dahil olan hiçbir şey anlaşılır değil."

"Peki üç sene önce kanserden ölmüş olan bir kadın nasıl oluyor da arazimden çıkıyor?"

"En iyi tahminimi duymak ister misin?"

"Birden fazla mı tahminin var? Etkilendim. Ben tahmin yürütmeye b aşlayamadım bile daha."

"Eh, diğerlerinin yanında çok ağır basmıyor; belki de öyle olmasını istiyorum denebilir. Ama bir çeşit Burke ve Hare senaryosuyla karşı karşıya olduğumuzu umut ediyorum."

"Ceset kaçakçıları mı?"

Başıyla onayladı. "Birileri k endince bir sebeple -ne olduğunu öğrenmek istemiyorum ama sanırım buna mecbur kalacağım- kadının cesedini morgdan çaldı. Yakılan tabutun içi

p;

boştu—daha doğrusu büyük ihtimalle içine ağırlık konmuştu."

Gülünç bir iddiaydı. Tanıdığı m en zeki adamlardan biri olan Kenn Gifford bu saçmalığın doğruluğuna inanıyor muydu gerçekten de?

"Ama kadın Ekim 2004'te ölmemiş. Patologa bakılırsa ne

redeyse bir sene sonra ölmüş." ,

"Cesedi kömürün içine bir sene sonra konmuş. Ya aylarca dond urulmuş bir şekilde muhafaza edildiyse?" Bu ihtimal üstünde düşündüm. Bir saniye boyunca.

"Kadın çocuk doğurdu. Dondurucunun içindeki Ölü bir beden bir bebeği besleyemez."

"Eh, teorim o noktada bir engele çarpıyor, itiraf etmeliyim. Stephen Renney ile senin hatalı olduğunuzu umut etmekten başka yapacak bir şeyim yok."

"Var," diye fısıldadım, Inverness'dan gelen ve cesedi inceleyen patoloji ekibi aklıma gelerek. Hepimiz yanılıyor olamazdık.

"Kömür ilginç bir cevher. Hakkında çok şey bilmiyoru z. Belki de normal çürüme sürecini yavaşlatıyordun" "Kadın çocuk doğurdu," diye tekrarladım.

"Melisa Gair hamileydi."

"Öyle miydi?"

"Aile hekimiyle konuştum. Yaklaşık kırk dakika oldu. Polis onu almadan önceydi."

"Konuşmaktan çok uyardın yani."

"To ra, kendine gel. Peter Jobbs'u on yaşımdan beri tanırım. Dalavere yapacak bir adam değildir, güven bana."

Bu defa alttan almaya karar verdim. "Ne anlattı peki?"

"Melissa Eylül 2004'te sol göğsündeki bir yumrudan şüphelenerek onu görmeye gitmiş. Ayrıca hamile kaldığından da

süphelenıyormuş. Peter Aberdeen'den bir uzmanla görüşme ayarlamış, ama kadın iki hafta sonra - randevularından üç gün önce- çektiği şiddetli ağrılar yüzünden hastaneye yatırılmış."

Ayağa kalkıp odayı boydan bo ya geçti. "Kahve istiyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım.

Gifford benim ofisimdeki makinenin bir benzerinden doldurduğu iki kupayla geri geldi. Birini bana uzatarak diğer koltuğa oturdu. Ona doğru bakabilmek için hafifçe yana dönmem gerekmişti. Oysa dümdüz önüne bakıyor, göz teması kurmaktan kaçınıyordu.

"İlk röntgenler kanserin çok yayıldığını gösteriyor. Burada o seviyedeki kanserle baş edebilecek birileri yok, dolayısıyla transfer talebi yapılmış. Mümkün olduğunca rahat ettirilerek Aberdeen'e

uçulmuş. Aç kapa prosedürü yapıldıktan sonra geri gelmişler. Kadıncağıza daha fazla ağrı kesici verilmiş ve zaten birkaç gün sonra da hayatını kaybetmiş."

Aç kapa hastanın ameliyat edilemeyecek bir durumda ol - duğunun anlaşılmasına tekabül eden prosedüre verilen isimdi. Aberdeen'deki cerrah Melissa'nın vücudunu açmış, kanserin cerrahi müdahaleyle ortadan kaldırılamayacak kadar yayıldığını görmüş ve tekrar kapatmıştı. Uyandığında Melissa'nın yatağının yanında duruyor olmalıydı. Çok üzgünüm, Bayan Gair, ama korkarım ameliyatı yapamadık. Odaya siyah bir pelerin takıp eline bir orak alarak girse de olui'du yani.

"Zavallı Melisa."

Gifford onaylayarak başım salladı. "Otuz iki yaşındaydı."

Ve içinde canlanmaya başlayan yeni bir hayat vardı. Daha ne k adar üzücü olabilirdi ki?

205

KURBAN

Yalnız... "Hayır, boşversene." Ayağa kalkmış bagırıyor -dum yeniden. Bu saçmalığa neredeyse kandığına inanamı-yordum. "Melissa kanserden ölmedi. Melissa birileri elindeki keskiyi göğüs kemiğine saplayıp göğsünü açtığı ve sistemli bir şekilde beş ana damarla birçok küçük damarı kesip muhtemelen hâlâ atmakta olan kalbini vücudundan çıkarınca öldü."

"Tora." Gifford da ayağa kalkmış, bana dögru geliyordu. Çok hızlı nefes alıyordum ve başım dönmeye başlamıştı.

"Melissa hasta ruhlu bir manyak ölmesine karar verdiği içim öldü ve bir grup orospu çocuğu da bu konuda yalan söylüyor. Muhtemelen sen de onlardan birisin."

Elini omzuma koyduğu an içime uçsuz bucaksız bir sıcaklığın aktığını hissettim. Birbirimize ba ktık. Griydi, gözleri griydi. Yavaş ve derin nefesler alıyordu. Benimkilerin de yavaşlayarak onunla aynı ritme girdiklerini fark ettim. Başımın dönmesi geçmişti. Kapıya vuruldu.

"Her şey yolunda mı Bay Gifford?"

"Evet," diye seslendi Gifford. "Bir da kikaya ihtiyacım var."

Dışarıdaki ayak sesleri uzaklaştı.

"Daha iyi misin?" diye sordu Gifford.

Başımı hayır anlamında salladım ama gerçeği söylemekten çok inadımdandı bu. Biraz daha iyiydim.

Gifford havaya kaldırdığı eliyle başımı okşadı. Eli boyn umun çıplak kısmmdaydı şimdi.

"Seninle ne yapacağım ben?" dedi.

Eh, aklıma bir şeyler geliyordu, çünkü her şeye rağmen Gifford'la bu garip mobilyalı odada - neredeyse- kollarının arasında olmak, iyi gelmişti bana.

"Erkekte uzun saçtan nefret ederim," dedim.

Bunun nereden çıktığını ya da söyleyebileceğim o kadar çok şey varken neden bunu yumurtladığımı sormayın bana.

Gülümsedi. Düzgün bir gülümsemeydi bu seferki ve onu nasıl çirkin olarak niteleyebildiğime şaşırdım. "O zaman kestiririm," dedi.

Bir adım yaklaşıp başımı önüme eğdim ve gömleğinin kumaşına bakmaya başladım, durum uygunsuzluk duvarlarını çoktan aşmıştı ve bir şekilde buradan kurtulmam gerekiyordu.

"Şimdi hoşlanmayacağın kısım geliyor," dedi.

Sertçe yuka rı baktım, hatta bir adım geriledim bile. Şu ana kadar hoşuma gidecek ne olmuştu ki? "İki haftalığına tam ücretli olmak üzere cezalısın."

Geriledim. "Dalga geçiyor olmalısın."

Bir şey söylemedi. Dalga geçmiyordu.

"Bunu yapamazsın. Yanlış bir şey yapmadım ki ben."

Gülerek pencereye doğru yürüdü. Arkasını dönünce bir tekme atmak istedim ama yerimden kımıldamadım.

"Teknik olarak," dedi penceredeki yansımama, "bence çok yanlış şeyler yaptığını kabul etmelisin. Polis soruşturmasına müdahale ettin, bir dizi hastane kuralını çiğnedin ve sana bizzat verdiğim birçok talimatı yerine getirmedin. Hasta mahremiyetine aldırmayıp cemiyet ve hastanenin bazı kıdemli üyelerini üzdün." Yeniden bana döndü. Gülümsüyor-du. "Ama cezanın nedeni bu değil."

"Ne peki?"

İşa ret parmağını kaldırdı. "Bir; eğer kalırsan aynı tavırlarına devam edeceksin ve ben de seni sonsuza dek koruya-mam."

"Etmem. Polise bırakacağım her şeyi."

Başını salladı, "Sana inanmıyorum. İki; diş hekimliği biriminde dediğin gibi bu p islik önümüzdeki birk?.^ gün boyunca gerçekten ortalığı saracak ve birçok insanın tadı kaçacak. Tüm bunların odağında senin görülmeni istemiyorum."

"İnsanların benim hakkımda ne düşündükleri umurumda değil."

"Umurunda olmalı. Tüm bunlar bittiğinde hâlâ burada çalışıyor olacaksın. Herkesin nefret ettiği biri olarak görevini yerine getiremezsin."

"Kaçıp gidince benden daha fazla hoşlanmayacaklar. Onlarla yüzleşemeyeceğimi düşünecekler. Hele de cezalı olduğumu açıklarsan işin içinde olduğumu sanacaklar."

"Onlara yorgun düştüğünü ve olan bitenden dolayı çok üzgün olduğunu söyleyeceğim. Öfke değil, sempati toplayacaksın. Üç; hastaneye bir zarar gelmemesi için önümüzdeki birkaç gün boyunca uğraşmam gereken çok şey olacak, ki kişisel şöhretim de cabası—duymak istemiyorum, Tora," decii sözünü kesmeye hazırlandığımı görünce. "Ben polis değilim. Hastanenin rahatını sağlamak önceliğim ve etrafimda olup aklımı karıştırmanı istemiyorum."

Buna hemen verecek bir cevap bulamadım. Kulağa saçma sapan gelece ğini bilmesem karm boşluğumda mutluluk filizlerinin açmaya başladığını söyleyecektim.

"Dört," dedi beni korkutarak. Daha bir de dört mü vardı? "Güvende olduğun bir yerde kalmanı istiyorum." Hoop, mutluluk hissi geçip gitmişti bile! Tüm keşifler ve doğrulamalann arasında etrafta dolaşmakta olan işlerine burnumu soktuğum bir katıl -hatta belki de bu hastaneden biriydi- bulunduğunu unutmuştum.

Öne doğru adım attı ve beni bu kez kollarımın üst kısımlarından olmak üzere yeniden yakaladı. "Gerçekten bir süre dinlenmeye ihtiyacın var," dedi. "Çok yorulduğun bel-

|ı oluyor, yüzün kağıt gibi bembeyaz, ellerin her an titriyor ve gözbebeklerin sanki uyuşturucu almışsın gibi duruyor Şu durumda enfeksiyon kapsan yatağa mahkum oluısun. Bu durumda hastanede çalışmana izin veremem "

Uyuşturucu almıştım,, istemeden de olsa. C) kadar belli oluyor muydu? Yoksa Kenn belli ettiğinden fazlasını mı biliyordu? Kilitli ofis kapımı nasıl açabüdiklerini merak ettim yeniden. Önceki sabah Kenn içeri girebilmişti. Temizlikçinin onu içeri aldığını iddia ediyordu, ama...

Kapı açıklığında odaya soğuk hava doldu. Kenn artık bana değil kapıda duran kişiye bakıyordu. Etrafımda döndüm ve son nokta da konmuş oldu. üuncan'dı gelen.

"Çek ellerini karımdan. Gi fford," dedi sakince. Yüzü hiç de sakinmiş gibi görünmüyordu oysa,

Kenn'in elleri bir an boyunca omuzlarımda kaldıktan sonra sıcaklık kaybolup gitti. İleri, ondan uzağa ve kocama doğru atıldım ama Duncan beni gördüğüne pek de mutlu olmuşa benzemiyordu.

"Neden bu kadar geciktin?" dedi Gifford.

"Uçuşum ertelendi," diye cevap verdi Duncan ona bakarak. Ardından odanın içine doğru bir adım atarak etrafına bakındı. Kısa ve kaba bir kahkaha attı, "Nesin sen- -bir Harley Sokağı jinekologu mu?"

"Beğendiğ ine sevindim," dedi Gifford. "Ama odayı selefim tasarladı."

Duncan'ın yanımda gerildiğini fark ettim.

"Değiştirmek için gerekli bütçeyi bir türlü kabul ettiremı -yorurn," dedi Kenn. "Ne yani? Seni hiç davet etmemiş miydi buraya?"

Bir adamdan diğerin e baktım. Duncan öfkeliydi ve tek aklıma gelen şeye bana kızmış olduğuydu. Aman canım, bi-

raz abartmıyor muydu? Gifford ile çok içli dışlı görünüyor olabilirdik ama kanepenin üstürde sevişirken yakalanmamış-tık ya.

"Neler oluyor?" dedim, (bugünlerde bu soru cümlesini çok fazla kullandığımı düşünerek.

Gifford bana döndü. "Selefim. Emekli olmadan önce on beş yıl boyunca medikal direktörlük yaptı burada. Bir nevi akıl hocam diyebilirim. Kendisine saygılarımı ilet, olur mu?"

Duncan'a baktım.

"Uyansana, Tor," dedi sinirle. "Babamdan söz ediyor."

Pekala, gerçekten takip edemiyordum olan biteni. "Baban Edinburgh'da çalıştı Bana öyie söylemiştin."

Tanıştıktan kısa bir süre sonra Duncan bana babasının bir

doktor, bir anestezi uzmanı, olduğunu söylemiş, ben de doğal

olarak çok ilgilenmiştim. Babasının çocukluğunun büyük bir

kısmı boyunca evden uzakta çalıştığını, yalnızca haftasonla-

rında eve geldiğini eklemişti. Duncan'm ailesinin durumunu

hep buna bağlamıştım,

"Geri döndü," dedi Dun can, "ben üniversitedeyken. Araban nerede?"

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdim. İşler son günlerde çok hızlı ilerliyordu ve arabamın izini kaybetmiştim."

"Çavuş Tulloch'un evinin dışında park halinde," dedi Gifford. "Yeterince güvenli bir yerde yani."

Duncan arabayı sürmeye başladıktan birkaç dakika sonra uy kuya daldım. İpe sapa gelmeyen garip rüyalar görüyordum, notlarım ve aletlerim olmadan ameliyathanedeydim. Hastam Duncan'ın babası, maskesinin ardından bana bakmakta olan hemşire ise Duncan'm annesi Elspeth'di. Orijinal anatomi ameliyathanelerinden birindeydik, merkezde bir ameliyat

masası ve yukarı kısımlarda dairesel koltuklar bulunuyordu. Tüm koltuklar tanıdık yüzler tarafından doldurulmuştu: pana, Andy Dunn, Stephen Renney, annemle babam, üç erkek kardeşim, üniversiteden arkadaşlarım, eski Kızlar Grubu liderim. Klasik bir bunalım rüyasının farkına varmak için Sig-mund Freud olmama gerek yoktu, Duncan sürüsünden ayrılmış bir kuzuya çarpmamak için sertçe fren yapınca silkinerek uyandım. Eve giden yolda değildik.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Westing," diye cevapladı. Westing ailesinin Unst'daki eviydi, doğup büyüdüğü yerin adıydı.

Bir an düşündüm. "Atlarla kim ilgilenecek?"

"Mary uğrayacağını söyledi."

Başım ı salladım. Mary yoğun günlerimde atları besleyip gezdiren adalı bir kızdı. Atları tanıyordu ve atlar da onu tanıyordu. Emin ellerdeydiler. Zihnimde önceki gece olanları Duncan'a anlatıp

anlatmamayı tartarken göz kapaklarım ye-—niden kapanıyordu. Ona Tronal hakkında ne bildiğini de sormak istiyordum,

Duncan'a bir göz attım. Dümdüz önüne bakıyordu, yüz kasları bu yollan çok iyi biliyor ve henüz karanlık çökmemiş olmasına rağmen aşırı konsantrasyondan gerilmişti. Biraz da hızlı sürüyordu arabayı. Konuşmak için pek doğru an gibi görünmüyordu. Belki daha sonra. Yeniden gözlerimi kapayıp sızdım, Yell'e giden feribotta kısa bir süreliğine uyandım.

"Seni Gifford aradı, değil mi?" diye sordum. "Önceki gece eve girildiğinden söz etti,"

Duncan bana bakmada n başını evet anlamında salladı. Kendimi rahatsız, hissetmeme neden olmuştu bu durum. Duncan ve Gifford birbirlerinden hoşlanmıyor olabilirlerdi ama beni idare etme anlamında ortak çalışıyorlardı. Gerdekten öyle miydi? Belki de Gifford ile yakınlaştığımız o an

Duncan'ı etkilemek için düzenlenmiş bir oyundu. Gifford çift yanlı mı oynuyordu?

Yeli'den sonrası çok uzun bir yol değildi ve saat dokuz olduğunda yolculuğumuzun son kısmına varmıştık bile,

Duncan'm yedi senedir tanıyor olmama rağmen -ki bunun beş yılını evli olarak geçirmiştik- açıkyüreklilikle anne babasını doğru dürüst tanımadığımı söyleyebilirim. Gürültü patırtının çok olduğu ve birbirimizden gizli saklımızın pek bulunmadığı benimki gibi geniş bir aileden sonra bu durum bende uzun süre gerginlik yaratmıştı. Duncan'm da ailesini çok iyi tanımadığını ve durumu kişisel almamam gerektiğini fark edene dek devam etti bu ruh halim.

Duncan tek çocuktu. Anne babasının artık çocukları olmayacağını kabul edip çocuk fikrini ufukta bi r hayal olarak görmeye başladığı bir anda, oldukça geç bir zamanda dünya -ya gelmişti. Bu yüzden üstüne çok daha titrendiği, çok daha fazla sevildiği düşünülebilir ama durum pek öyle görünmüyordu.

Asla yakın bir aile olmamışlardı. Annesi Duncan'a yaşlı bir annenin tek oğluna göstereceği tüm ilgi alakayı göstermesine rağmen pek içli dışlı değillerdi. Şakalaştıklarma ya da çocukluk anılarını paylaştıklarına nadiren şahit olmuştum. Ama aynı şekilde tartıştıklarını da görmemiştim hiç. Duncan ile annesinin arasındaki ilişki nazik olarak nitelenebilirdi, ki zaman zaman tedirginliğe kayan bir kibarlıktı bu.

Duncan'la babası arasında ise tanımlaması kolay, anlaması zor bir ilişki vardı. Saygılı, resmi ve -en azından ben öyle görüyordum- oldukça soğuktular bi rbirlerine karşı. Konuşmuyor değillerdi. Tersine, çok konuşuyorlardı -Duncan'm işi, ekonomi, olan bitenler, ada hayatı- ama asla kişiselleşmi -yorlardı. Birlikte asla yelken yapmaya ya da kayalıklarda bir yürüyüşe çıkmryorlardı. Annesiyle ben akşam yemeğini ha - 212

zırlarken asla bara kaçmıyor, ardından televizyonun önünde uyuyakalmıyor ve asla ve asla kavga etmiyorlardı.

Yell'le Unst arasındaki on beş dakikalık feribot yolculuğu sırasında Duncan'a "Erken mi emekli oldu baban?" diye sordum. Richard'ın kaç yaşında olduğunu bilmiyordum ama yetmişinde yokmuş gibi gösteriyordu. Ama onu tanıdığım süre boyunca emekliydi. Yol boyunca Richard'dan hiç söz etmememe rağmen Duncan kimden söz ettiğimi hemen anlamıştı.

"On yıl önce," diye cevap verdi dümdüz önüne bakarak.

"Neden?" diye sordum. Görevden bir soruşturma yüzünden ayrılmak zorunda kaldıysa bu, en azından mesleğiyle ilgili konuşmak konusundaki isteksizliğini açıklayabilirdi.

Duncan bana bakmadan omuz silkti. "Yapacak başka işleri va rdı. Halefini de eğitmişti zaten."

"G if ford."

Duncan sessizdi şimdi.

"İkinizin arasında neler oluyor?" dedim.

Bu sefer bana baktı.

"Kız arkadaşını çaldığını söyledi."

Duncan'in gözlerindeki mk çekilmiş, bana bakmakta olan yüzü bir anlığına tanınmaz h ale gelmişti. Derken keskin, öfkeli bir kahkaha attı.

"Ancak rüyasında görmüştür."

Limana varmıştık ve bu geç saatte feribotla karşıya geçmekte olan diğer üç araba motorlarını çalıştırmaya başlıyordu. Duncan anahtarı çevirdi Motorları kükreyen feribot ağır liman rampasına çarptığı an dilinin ucuyla bir şeyler mırıldandı, ama tekrar etmesini istemeye cesaret edemedim.

üney Grönland'la aynı enlemde bulunan Unst yaklaşık yedi yüz insan ve elli bin deniz kuşuna ev sahipliği yapıyordu, Britanya'nın üstünde yerleşim bulunan en kuzey adası yaklaşık on iki mil boyunda ve beş mil enindeydi, tek ana caddesi olan A968 güneydoğudaki Belmont feribot iskelesinden başlayıp kuzeydoğudaki Norwich'e dek uzanıyordu.

Feribottan indikten iki mil sonra tek şeritli bir tali yola doğru sola dönüp uçları kıyıya dek uzanmakta olan kayalıkların arasından ilerlemeye başladık. Yolun sonunda Westing'i meydana getirerTbir avuç bina göze çarpıyordu; ve elbette Duncan'ın ailesinin yaşadığı o soğuk, granit ev.

Elspe th Duncan'ı kucaklayarak soğuk yanağını benimkine bastırdı. Richard ise oğluyla el sıkıştı ve beni başıyla selamladı. Bizi batıya bakan, geniş oturma odalarına aldılar. Dışarıda gördüğüm renklerden çok etkilendiğim için pencereye doğru yürüdüm. Arkamda kısa süreli bir sessizlik yaşandı; hepsinin bana baktığını hissedince tüylerim diken diken oldu, ardından bir şişe mantarının çıkarılma sesini duydum.

Güneş neredeyse batmış, gökyüzü mor bir renge bürünmüştü. Westing kıyısının yakınlarında eskiden Atlantik'in gücüne karşı durmakta olan kadim kayalardan kopmuş birçok sert lava taşı bulunuyordu. Bu kayalar ışık almayan noktalarında zift gibi simsiyahtı, ancak kırık ve köşeli uçları tıpkı

erimiş altın gibi parlıyordu. Tüm gün boyunca tehditlerini sürdüren kalın bulutlar yumuşamış, koyu pembe gölgeler ve dalgalar kıyıya gümüş kıvılcımlar gibi çarpıyordu.

Yanımda bir hareket fark edince döndüm. Richard bir bardak kırmızı şarap uzatıyordu. Yanımda durdu ve birlikte dışarı baktık. Güneş Yeli kayalıklarının arkasında kaybolmuştu ama bunu yaparken kayaların üstlerini ışıkla kaplamıştı. Bronzdan oyulmuş gibi görünüyorlardı.

"Dünyanın en güzel ve en yalnız yeri," dedi Richard, düşüncelerimi seslendiriyor gibiydi.

Şaraptan büyük bir yud um aldım. Harikaydı. Elspeth ile Richard'ın evlerinin altında dev bir kiler bulunuyordu, ama bizimkinin aksine, kilerleri her zaman doluydu. Richard kolumdan tutarak beni ateşin yanındaki koltuğa götürdü, Elspeth ise o sırada elinde dolu bir tabakla koşuşturuyordu. Kendimi konukseverliklerine teslim ederek keyifle yiyip içtim, Elspeth'in nazik sohbet çabalarına cevap verebilmek için elimden geleni yapıyordum.

Yarım saat sonra, Duncan ile babası adadaki yolların durumu ile kömür yataklarının geliştirilme si konularını tartışırken, izin isteyerek yukarıdaki odamıza çekildim. Duncan'ın ailesinin evinde kalırken en güzel misafir odası bize verilirdi hep—-Duncan'ın eski odasında kalmayı beklerdim aslında. Odasının tavanarasmda olduğunu ama artık bir depoya dönüştürüldüğünü söylemişti. Eski eşyalarına, çocukluktan kalma tüm o tozlu hatıralara ne olduğunu sormamıştım.

Çantamdam cep telefonumu çıkartarak mesajlarımı kontrol ettim. Dana'dan üç mesaj gelmişti, kadına karşı içimde bir sevgi pırıltısı hissettim. En azından o beni çemberin dışında bırakmayı amaçlayan

genel komplonun bir parçası değildi. Bu kadar kuzeyde cep telefonumun çalışmayacağını biliyordum, bu yüzden yatak odasındaki telefon hattını kullanmayı

riske ettim. İkinci çalışta açtı.

'Şükürler olsun, lora, nerelerdesin?"

"Sibirya çöllerine sürgüne gönderildim." Telefon pencerenin yanındaydı. Odamız doğuya bakıyordu./Zengin bir peni be ışıkla kaplanmakta olan daha fazla sayıda kayalık ve evin arkasındaki gölün çilek pembesi sularını görebiliyordum.

"Anlamadım?"

Durumu açıkladım. İh, bu iyi bil şey sanırım. En azından orada güvendesin "

Neden herkes benim güvenliğimle bu kadar ilgiliydi? Sinirlerimi geriyordu bu konuşmalar.

"Neler olduğunu anlatabilir misin?" Pencere pervazına k onan bir deniz kuşu gözlerimin içine bakmaya başlamıştı.

"Elbette. Edinburgh'dan henüz geldim. Jonathan Wheeler adında birini sorgulamaya gitmiştim. Sizin hastanenin patologu oymuş normalde. Birkaç aydır hastalık iznindeymiş."

"Evet, adını duydum. Neler buldun^" Benden sıkılan kuş çok renkli gagasını pervazın taşma sürtmeye başlamıştı.

"Çok bir şey öğrenemedim, adamın önceden uyarıldığı belliydi. Bana sorarsan arkadaşın Gifford'ın adaleti engellemekten dolayı tutuklanması gerek, ama patronumla eski duş arkadaşı oldukları için böyle bir şeyin gerçekleşmeyeceğinden eminim. Belki duşta da aynı sabunu kullanıyorlardı ve sonra __"

"Dana!" Gifford'a sövüp sayması hoşuma gidiyordu ama zamanımın kısıtlı olduğunu biliyordum. Aşağı kattan gelen sesleri duyabiliyordu m.

"Affedersin. Bunun haricinde oldukça güvenilir gibi göründü bana. Edinburgh karakolundaki sorgu odasında yarım saat boyunca terlettim dostumuzu. Vakayı hatırladı tabii -na-

sil hatırlamasın, patronun hafızasını tazelemişti-ve bütün detayları önüme serdi. Notlarını önümde değil ama bize anlatılanlarla örtüşüyor her şey, Genç kadın, iki göğsünde de kanserli yumrular var ve yaşamsal organlarının hemen hepsine sıçrıyor kanser. Hikayeye uymayan şeyi söyleyeyim sana."

"Nedir7"

"Eh, aile hekimine ilk gittiğinde Melissa Gair'in hamile olduğu anlaşılıyor. Çok başındaymış henüz. Stephen Gair bile bilmiyormuş daha."

"Gifford anlattı."

Derin bir nefes alma sesi duyuldu. "Lanet olası herif başımıza bela oldu. Herneyse, Melissa ile doktoru hamile olduğunu ortaya çıkaran bir idrar testi yapmışlar, ama üç hafta sonraki otopside hamile değilmiş kadın."

Dana'nın heyecanını söndüreceğim için üzgündüm ama yanlış ipuçlarına takılıp kalmasını istemiyordum. "Bunun çok basit bir açıklaması var."

"Öyle mi?"

"Birçok erken hamilelik gelişirken başarısız olur. Yumurtalar döllenir ve kadının kanında beliren hamilelik hormonu testin pozitif çıkmasına neden olur, ama sonra yumurta ölür. Melissa doktor randevusu ile hastaneye yatırılışı arasında aslında erken bir düşük anlamına gelen bir regl yaşamış olabilir. Kanserin istilacı doğası göze alındığında bu olası bir durum diyebilirim."

Dana kendisine aktardığım bilgiyi hazmederken bir sessizlik yaşandı.

"Dana," diye devam etti m, "bir şeyden şüpheleniyorum. Belki de kanser teşhisiyle hastaneye yatırılan ve orada ölen, şu bütün gün üstünde araştırmalar yaptığın kadın, Melissa Gair değildir. Belki de kayıtlar karışmıştır."

"Bunu biz de düşündük."

"Ve..."

"İmkansız. Doktor onun Melissa olduğundan emin. Kadını yıllardır tanıyormuş. Ayrıca muayenehanedeki resepsiyon görevlisi ile de görüştük. O da Melissa'yı tanıyormuş. Hastane çalışanlarına da fotoğraflarını gösterdiğimde hepsi kadını teşhis ettiler. Hastaneye yatırıldığında epey farklı gö-rünüyormuş, elbette. Belli ki hastalık insanı o hale sokuyor. Ama saçları ve cildini hepsi ayrı ayrı hatırladılar. Dikkat çekici güzelliğe sahip bir kadınmış."

"Yalan söylüyor olabilirler."

Dana bir an sessiz kaldı.

"Eh , mümkün tabii. Ama hikayeleri birbirini tamamen tutuyor. Üstlerinden defalarca geçtik ve hiçbir çelişki bulamadık."

Bir an düşündüm. "İkiz kardeşi var mıymış?"

"Hayır. Yalnızca ABD'de yaşayan kendinden büyük bir erkek kardeş."

"Yani Stephen Renney ile yanlış mı teşhis koyduk? Diş kayıtlarında hata mı yaptım?" İnanması zordu, ama tek mantıklı açıklama bu gibiydi.

"Hayır, bir hata yapmadınız. Kayıtları başka bir diş hekimine baktırdık. Morgdaki ceset kesinlikle Melissa. Ve yeni bir otopsi daha yapıldı. Kesinlikle çocuk doğurmuş. Sol göğsünde de bir yumru buldular. Şu an test ediliyor ama kanserli olmadığını düşünüyorlar."

Bir an sessiz kaldım. Beynim bu kadar fazla gerçeği bir araya getiremiyordu.

"Olduğumuz yerde sayıyoruz," dedim nihayet.

"Hem de nasıl."

"Peki şimdi ne olacak?"

"Kimse bilmiyor. Hastane çalışanları ve aile doktoru evlerine gittiler. Stephen Gair de öyle."

"Gitmelerine izin mi verdiniz?"

Dana'nın hayal kırıklığını telefondan bile algılayabil iyordum. "Tora, şüphelimiz kim? Onları neyle suçluyoruz? Elimizde aynı şeyi söylemekte olan altı -hayır yedi- saygıdeğer tıp insanı var: Melissa Gair adında bir kadın akut göğüs kanseri teşhisiyle Eylül 2004'te hastaneye yatırıldı. Hastalığın ilerlemiş hali gözönüne alındığında birkaç haftadan fazla yaşaması beklenmiyordu ve kadın hastanede öldü. Her şey kitabına uygun bir biçimde yapıldı. Hikayelerinden şüphelenmemiz için bir neden yok."

"Bildiklerimiz hariç," diye yapıştırdım cevabı. Kafasını bana doğ ru kaldıran kuş havalandı. Birkaç saniye içinde kayalıkların üstünde kaybolup gitmişti.

"Yedisinin birden Stephen Gair'le işbirliği yaparak sahte bir ölüm düzenlediklerini kanıtlamalıyız. Bunu nasıl yaptıkları ya da sebeplerinin ne olduğuna dair en ufak bir fikrimiz yok. İddiamızı oluşturmaya başlayarmyoruz bile."

Söyleyecek bir şeyim yoktu. Sonra aklıma bir fikir geldi. "Hayat sigortası. Ne kadarlık bir sigortası varmış?"

"Gair'in banka hesaplarını kontrol ediyorum ama muhtemelen diğer yedi kiş iye birden yetecek kadar değildir. Bu arada Stephen Gair karısını morgda teşhis etti. Cesedin kesinlikle karısı olduğunu söylüyor."

"Üç sene önce ölümünü izlediği karısı." Sesim yükseliyordu.

"Sakin ol, doktor, ben yalnızca elçiyim. Söylemeye çalış tığım şey, eğer üç sene önce pis işlere karışmış olsaydı pozitif teşhis yapar mıydı?"

"Tor, iyi misin?" Merdivenlerin altında durmakta olan Duncan yukarı sesleniyordu.

"Kapamam lazım," dedim)ana'ya, "Seni ararım."

? ? <>?

Duncan k ömür ateşine arkasını vermişti. Annesiyle babası yakınlarında oturuyorlardı. Unst'un havası Mayıs ayında bile kendine özgü bir soğukluk taşıyordu. Duncan'm şarab; bitirip Lagavulin'e geçtiğini

fark ettim; bana kokmuş pastırmayı hatırlatan, sek ve malt bir İskoç içkisiydi bu.

"Kiminle konuşuyordun?" diye sordu.

"Dana'yla/' dedim, bunun şu sek içkiyi tatmak için iyi bir an olduğunu düşünerek. Bir Melissa Gair: İki farklı ölüm. Bir insan nasıl olur da iki kez ölebilirdi?

Duncan kısa bir süreliğine gözl erini kapadı. Kızgından çok üzgün gibi görünüyordu, ki bu da kendimi suçlu hissetmeme -ki bu da yeniden sinirlenmeme- neden oldu. Tüm bu olan bitenlerin yanında kendini suçlu hisseden neden bendim?

"Bu işin peşini bırakmanı dilerdim," dedi yumuşak ve i steğini yerine getirmeyeceğimi bildiğini belli eden bir ses tonuyla. EIspeth'in Richard'a bir bakış fırlattığı gözüme çarptı, ama ikisi de bir şey sormadılar. Konudan haberdar olduklarını tahmin ediyordum.

Duncan'm omzunun üstünden dikkatimi daha önce birçok kez gördüğüm, ama üstünde hiç düşünmediğim bir şey çekti. O tarafa yürüyerek işaret parmağımla dış yüzeye dokundum.

Richard ile EIspeth'in evlerinde kocaman bir şömine bulunuyordu. Boyu iki metreye yakın, derinliği de bir metreden fazla olmalıydı. Ortadaki ızgara ve bacanın tabanı yaklaşık yarım metrekare genişliğindeydi. Muazzam şömine yortu

S. J, BOLTON

günleri ve tatillerde küçük bir şenlik ateşi kadar alevleniyordu. Bense ateşle değii, -bir ilkbahar akşamı için oldukça mütevazi bir ateşti- şöminenin üstü boyunca yer alan söve ile ilgileniyordum gerçi. İki buçuk metre uzunluğunda, yirmi santim yuksekliğindeydi ve her iki yandan güçlü taş sütunlarla destekleniyordu. Şovenin granit yüzeyinin üstüne tanıdık gelen işaretler kazınmıştı: Yukarı doğru işaret eden bir ok, çarpık bir F harfi, bir şimşeği andıran zikzaklı bir başka sembol. Bazen ters, bazen devrik olmak üzere şovenin birçok yerme kazınmış ve köşede açılı bu desen oluşturmuşlardı. Genel resim daha dedi toplu olmasına rağmen bizim evin kilerindeki desenlere çok benziyorlardı. Ve şöminemizdeki Dana ile beni Hayrete düşüren beş Viking rünü de buradaydı.

"Çavuş Tulloch'la sen de konuştun, Richard," dedim, Kabul Töreni anlamına geldiğinden emin olduğum rünün şeklini incelerken. "Bulduğum cesedin üstüne kazınmış olan bazı rünlerle ilgili danışmıştı sana."

Gözümün ucuyla Elspeth'in ürkerek geri çekildiğini far -kettim

"Evet, hatırlıyorum," dedi Richard, her zamanki gibi yavaş konuşarak. "Elinde konu hakkında bir kitap vardı zaten. Ona yazarın yorumlarına ekleyecek bir şeyim olmadığını söylemiş, Britanya Kütüphanesi'ne gitmesini tavsiye etmiştim."

Bunun Shetland'a tıkılıp kalmış olan zavallı Dana'ya ne de faydası olurdu ya. Kayınpederimin adaların tarihi ile bu kadar ilgili bir konu hakkında söyleyecek doğru düzgün bir şeyi olmadığına inanamıyordum. O da Tora'nm küçük yaramazlıklarını gizli tutma komplosuna mı katılıyordu yoksa? Eğer Melissa'nm ölümü hastane bağlantılıysa, ki bu yüksek bir olasılıktı, eski medikal direktör olarak Richard Guthrie nin gerçeklerin ortaya çıkmamasını tercih edeceğini fark ettim Kişisel güvenliğim için Unst'a gelme içgüdümün doğrulu-

KURBAN

ğundan endişe etmeye başlamıştım.

"Bunlar bizim kilerimizdeki oymaların aynıları," dedim ve Richard'ın bu kadar direk bir soruyla nasıl haşa çıkacağını merak ederek ekledim, "Ne anlama geliyorlar?"

"Sabahleyin kitaplarımdan birini sana memnuniyetle ödünç veririm."

"Kabul Töreni,' dedim, parmağım hâlâ rünün çerçevesini izliyordu.

Richard şöminenin y anında bana katılmıştı. "Sanırım kitaba filan ihtiyacın yok."

"Birileri neden Kabul Töreni rününü bir evin şöminesine kazımış olabilir?" diye sordum. "Çok anlamsız."

Aşağıya, bana doğru baktı ve gerilememek için kendimi tutmak zorunda kaldım. Uzun boylu, dev gibi bir adamdı. Keskin zekası ile birleşen fiziksel görünümü onu daima korkutucu bir görünüme sokuyordu. Daha önce hiç karşı karşıya gelmemiştik, kalbimin hızla çarpmaya başladığını hissedebiliyordum.

"Bu rünlerin anlamını kimse tam olarak bilmiyor," dedi. "Binlerce yıl öncesine dayanıyorlar ve orijinal anlam ve kullanımları yok olup gitmiş. Çavuş Tuiioch'un bahsettiği kitapta bir dizi yorum bulunuyor. Başka yorumlar da var. İstediğine inanabilirsin." Sanki bu konudan sıkılmışçasma içini çekti ve kapıya doğru ilerledi. "Şimdi izin verirseniz yatacağım."

"İyi fikir," dedi ayaklanan Elspeth. "Yukarı çıkmadan önce bir şeye ihtiyacınız var mı, çocuklar?"
"Babana pek benzemiyorsun," dedim Duncan soyunmaya başladığında.

"Şunu daha önce de s öylemiştin," diye cevap verdi, sesi kafasının üstünden geçirmekte olduğu

süveter yüzünden boğuk çıkmıştı.

* 222

S. 1 BOLTON

"Her şeyden önce senden çok daha iri," dedim. "Ve gençken sarışın değil miydi?"

"Belki de anneme çekrnişimciir," dedi Dun can kot pantolonunun düğmelerini çözerken. Bana hâlâ kızgındı.

Düşündüm. Elspeth ufak ve bodur bir kadındı. Duncan'a ilk bakışta hiç benzemiyordu ama genlerin akışı tahmin edilebilir bir süreç değildi ve üreme sonunda ortaya ne tür bir kokteylin çıkacağını bilemiyordunuz

"Yatağa gelmeden önce duş alacak mısın?" diye sordu Duncan, nihayet çiftleşme sezonu sırasında leş gibi koktuğumu açığa vuracak kadar samimi birini bulmuştum. Uzun bir duş aldım ve yatak odasına döndüğümde Duncan uyuyakalmıştı. Beş dakika sonra, uykuya dalmadan birkaç saniye önce, aklımdan Richard Guthrie'nin oğlundan çok Kenn Gifford'a benzediği geçiyordu.

223

19.

I

şıklarla uyandım, çok miktarda ışık, odava dolup uyanmam için ısrar ediyordu. Doğuya bakan perdelerimiz açılmıştı ve Duncan elinde dumanı tütmekte olan çay kupasıyia yatağın yanında duruyordu.

"Uyanık mısın?"

Çaya baktım. "Bana mı getirdin?"

"Evet." Kupayı komodinin üstüne koydu.

"Uyanığım." Kendimi bu kadar iyi hissetmeme ben bile şaşırmıştım. Güzel bir gece uy kusu gibisi yoktu gerçekten

Duncan yatağa oturdu ve ona gülümsedim. Yatağa getiri -len çaya teslim olmuştum.

"Yelken yapmak ister misin?" diye sordu. Çoktan giyinmişti.

"Şimdi mi?"

"Kulüpte pastırmalı sandviç yeriz," diye beni iyice kışkırttı.

İhtimalleri gözden geçirdim. Sabahı evde geçirme, Elspeth'e söyleyecek nazik kelimeler arama, RichardİIa tartışmaktan kaçınma, ya da.,.

"Ne istiyorsun..." dedim Duncan'a.

Yataktan sıçradı. "Sürat yapmak istiyorum!" diye tamamladı. Ellerimizi hızla bi rbirine çarptık.

Yirmi dakika sonra Uyea kulüp binasında pastırmalı sandviçlerimizi sert ve sütlü nescafelerimiz eşliğinde mideye indirirden Uvea koyunu izliyorduk.

"Aman Tanrım, işte orası!" dedim lokmalarımın arasından.

"Ne?" diye mırıldandı Duncan. İkinci sandviçini yemekle meşguldü, bir yandan da tamamen hazırlanmış, can yeleğini takıyordu.

"Tronal Adası," dedim. "Orada bir doğum kliniği var. Ve bir evlat edinme merkezi."

"Hadi," dedi Duncan ayağa kalkarak. "Yağmur b aşlamadan önce bir buçuk saatimiz var."

Tepemizdeki hava masmaviydi ama okyanus tarafında, Yell'in birkaç mil uzağında, uğursuz bulutlar görülüyordu. Yaklaşık beş şiddetindeki güçlü rüzgar doğu tarafından esiyordu. Duncan haklıydı, fırtına yaklaşıyordu.

"Beş yüz metreden daha uzakta olamaz," dedim, küçük sandalı kızaktan indirirken bakışlarım hâlâ Tronal'a kilitlenmişti. Cevap yoktu.

"Oraya gidebilir miyiz?" diye sordum suyun kenarına ulaşıp Duncan tekneyi çekiciden kaldırdığında.

"Hayır efendim, gidemeyiz," diye cevap verdi. "Orası özel bir arazi ve tekneyi kontrol etmemiz de son derece güç. Daha adaya yaklaşamadan gövdeyi paramparça edecek kayalarla dolu etrafı."

Dümeni o, yelkeni ben kontrol edecek şekilde iskeleden hızla ayrılırken Duncan adaya bakmama engel olamazdı elbette. Daha önce defalarca gördüğüm adanın farkına bile varmamış olduğumu fark ettim. Hatta bir ada olduğunu bile anlamamış olabilirdim. Shetland'ın kıyı şeridi o kadar girin-

tili çıkıntılıydı ki hangi kara parçası anakaraya bağlı, hangisi değil, ayırt etmesi zordu.

Shetland'ın çoğunda rastlanan yüksek kayalıklardan mahrum olan Tronal deniz seviyesine çok yakındı. Arkadaki mavi gökyüzüne yansıyan sabah ışıkları eşliğinde tekerlek izleri ile bir sırtın

arkasında kalan binaların üst kısımlarını görebiliyordum. Hiçbir yaşam izi görülmüyordu.

Tekne harika rüzgarda suları yararak ilerliyordu ama alabora olmaya başlamıştık. Duncan trapez pozisyonu almamı işaret etti ve birkaç dakika sonra suyun yalnızca birkaç santim üstünden uçarcasına ilerliyorduk. Birkaç azgın dalgaya çarparak havalandık ve fışkıran sular gözlerimi yaktı. Altımdaki deniz titrek bir ışıkla parıldamakta olan bir elmas yığını gibi görünüyordu.

"Hazırlan," diye bağırdı Duncan ve pruva yı rüzgara doğru çevirmeye hazırlanırken Tronal'dan yalnızca birkaç metre uzakta olduğumuzu fark ettim. Arazinin alt kısmı döküntü bir taş duvar ve duvarın yaklaşık yarım metre dışındaki dikenli teller tarafından çevreleniyordu. Çifte duvarın sınırladığı ekili alanda kafalarını topraktan çıkarmaya başlamış olan yeşil renkli mahsuller seçilebiliyordu. Dizleri üzerine çökmüş toprağı kazmakta olan bir adam gördüm. Donuk kahverengi iş tulumu sayesinde neredeyse toprağa karışacak gibi duruyordu. Çalışmayı keserek arkasını döndü. Bakışlarını takip ettiğimde yirmi metre kadar ötesinde, tepenin üstünde duran kadını gördüm.

"Hazır ol!" diye bağırdı Duncan ve tekne olduğu yerde dönerek her zamanki gibi yönümü şaşırmama neden oldu. Kendime gelip arkama baktığımda ise adanın silik topraklarında dikilenleri görebilecek mesafenin dışına çıkmıştık bile.

Güneybatıya doğru ilerliyorduk şimdi. Duncan güçlü rüzgarlar ile yaklaşan fırtınayı da göz önüne alarak tekne-

yi Kuzey Denizi'ne değil, kuzeyinde Unst, batısında Yeli ve güneyinde Fetlar'ın bulunmakta olduğu çok daha korunaklı sulara doğru götürüyordu. Yeniden rüzgara yüzümüzü döndük ve Duncan'a dikkatimi toplamam için seslenmek zorunda kaldı. Ama aklım gördüğüm kadına takılıp kalmıştı. Emin olamıyordum, çok kısa bir süreliğine görmüştüm kadını ama hamileliğin ileri aşamalarmdaymış gibi duruyordu sanki. Onun da bebeğini evlatlık vermek isteyen mutsuz ruhlardan biri olup olmadığını merak ettim.

Tam trapez pozisyonunda olmama rağmen tekne hâlâ ş iddetle yalpalıyor ve Duncan'da pek rahatlamışa benzemiyordu. İçinde bulunduğumuz sular Unst'un doğusu ile batısındaki açık denizlere göre çok daha korunaklı olmalarına rağmen rüzgarların işi belli olmuyordu. Ne taraftan eserlerse essinler, etrafta çarpıp yansıyacakları o kadar çok ada ve kara parçası bulunuyordu ki tekneye neyin ne zaman çarpacağını tahmin

edemiyordunuz. Yolumuz feribotların kullandığı üçgen şekilli denize düşmüştü ve her yanımızı gözlemek zorunda kalmıştık; korkunç bir hızla ilerleyen o canavarlar rotalarını dikkatsiz bir tekneden kaçınmak için değiştirmeyeceklerdi elbette. Küçük Linga Adası'ran yanından hızla geçtik ve Belmont'u da geride bırakıp o büyük gemilerden uzaklaşınca rahatladım. Yelken yaparken ruh halinizin çok kısa bir süre içinde coşkulu bir heyecandan endişeye, hatta insanın kanını donduran bir dehşete dönüşebildiği gerçeği yelken yapmayan insanların asla anlayamadığı bir şeydi. Bense şu an endişeliydim ve giderek de kötüye gidiyordum. Rüzgar artmış gibi görünüyor, trapez tekneyi dengelemiyordu ve teçhizat da gıcırdamaya başlamıştı.

"İçeri gir," diye seslendi Duncan ve ben de kendimi teknenin biraz daha rahat olan iç kısmına doğru çektim.

O an kulakları sağır eden bir çatırtı oldu. Gök gürültüsü,

diye düşündüm, fırtına bir saat erken kopuyor. Ardından sert bir yırtılma sesi ve Duncan'm uyarı çığlığını duydum. Havaya fırlayarak Bluemull Kanalı'nın soğuk sularına gömüldüm.

İçgüdülerim sayesinde suyun içinde yükseldim, birkaç santim yukarıdaki güneş ışığı ile berrak, parlak sulan görebiliyordum. Son bir çabayla yüzeye çıktım. Ardı ardına öksür-düm, arada yeni bir nefes alacak fırsatım olmamıştı. Yeniden batmaya başladım.

Suyun altındayken can yeleğimin şişmediğinin farkına vardım. Kendimi paniklememeye zorlay ıp çok da derine gömülmemek için sulan tekmelerken çaresizce yeleğimin hava sübaplarıyla boğuşarak kırmızı çekme halkasını aradım. Halkayı çektiğim an yelek otomatikman havayla dolacak ve beni yüzeye taşıyacaktı. Ama lanet olası şeyi bulamıyordum işte!

Sakin oîmam gerektiğini biliyordum, bu yüzden yeleği boş verip yeniden yüzeye çıktım. Bu kez öksürüğümü nefes alacak kadar kontrol alında tutabilmiştim. Sular beklediğimden daha hareketliydi ve yalnızca üstüme vuran kısa ve sert dalgaları görebiliyordum. Ne tekne ne de Duncan görünürde yoktu.

Halkadan vazgeçip can yeleğini üfleyerek doldurmanızı sağlayan hava borusunu aramaya koyuldum. Kolayca bulmuştum, kapağını çıkartarak üflemeye başladım. Sekiz nefesin sonunda yorgun düştüm. Kapağı yeniden takarak suyun içine uzandım. Suyun kaldırma kuvveti sayesinde yüzeyde kalıyordum ama dalgalar yüzüme o kadar sert bir şekilde çarpıyordu ki yeniden paniklemeye başladığımı hissettim. Olduğum yerde doğruldum. On altı nefes sonunda yenilgiyi kabul etmiştim. Yelek havayla dolmuyordu, kendimi boş yere yoruyordum.

O an neredeyse teslim olacaktım. Yüksek sesle ağlayıp haykırmaya çalıştım ama rüzgar yüzünden

kendi sesimi bile zorlukla duyuyordum. Belki birileri tarafından görülürüm umuduyla suyun içinde yükselmeye çabaladım. Bulunduğum noktada yarım milden daha geniş olmayan Bluemull Kanalı'nın tam ortasındaydım. Suyun içinde dönünce tekneyi gördüm, kanalın yukarısında çeyrek mil ötede beyaz bir leke gibi görünüyordu. Yelkenleri suya değiyordu ve direği kopmuş gibiydi. Duncan ortalarda yoktu.

Hızla düşündüm. Unst mu Yeli mi? Unst daha yakında gibiydi ve içgüdüsel anlamda, eve daha yakındı, ama o taraftaki kayalıkların daha dik ve komşu adalara göre daha acımasız olduklarını da biliyordum. Otuz metrelik bir kayanın dibinde öleceksem karaya çıkmanın bir anlamı yoktu. Yelî'e doğru dönerek yüzmeye başladım.

Birkaç dakika sonunda hiçbir ilerleme kaydedememiş -tim. Kanalın içindeki akıntının yönünü hatırlayamıyordum ama yüzdüğüm yönün aksine olduğu açıktı. Birileri beni görür umuduyla yeniden etrafıma bakındım: Oradan geçmekte olan bir balıkçı teknesi, kaya tırmanışı yapan bir sporcu, bir başka tekne, herhangi birileri. Hayatımı kurtaracak olan nesneyi o sırada gördüm: On metre bile uzağımda olmayan kırık bir tahta parçası her geçen dakika kararmakta olan suların üstünde duruyordu. O tarafa doğru yüzdüm. Birkaç deneme sonunda yakalamıştım tahtayı. Sıkıca tutarak ayaklarımı çırptım.

Rüzgar artmıştı; dalgalar yükseliyor, yağmur daha da şiddetleniyo rdu. Zaman zaman yanıma gelen deniz kuşlarının gaklamaları duyuluyordu. Önce bunu yalnızca meraktan yaptıklarını sandım, ardından bana bir şey mi anlatmaya çalışıyorlar diye düşündüm: O tarafa değil, dalgaların üstüne doğru gidiyorsun, güneye doğru yüz, akıntı seni götürür. Bir süre sonra esas niyetlerinin cesedimi tırtıklamak olduğunu düşünmeye başlamıştım bile.

KURBAN

O gün suyun içinde ne kadar zaman geçirdiğimi dakikası dakikasına biliyorum çünkü yelken yaparkeıh daima su geçirmez bir kol saati takarım. Saatin bana en az tahta parçası kadar faydası oluyordu. Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilememenin o çıldırtın şaşkınlığını ortadan kaldırıyordu, ayrıca kendime küçük

hedefler koymamı, hatta oyun oynamamı bile sağlıyordu. On dakika yüzüyor, ardından saniyesi saniyesine iki dakika dinleniyordum. Kendi kendime bahse giriyordum. Kayalıkların üstündeki deniz kuşlarını seçebilene dek kaç dakika geçmesi gerekecekti? Ya kır çiçeklerini?

Tahta beni suyun yüzünde tutuyor; saat akıl sağlığımı koruy or; ve yıllardır ata bindiğim için güçlenen bacaklarım da beni karaya doğru götürüyordu.

Teknenin devrildiği noktadan Yeli adasına olan çeyrek millik mesafeyi yüzmem tam üç saat yirmi dakika sürmüştü. Yirmi beş metrelik belediye havuzlarından otuz tanesinin uç uca eklendiğinde meydana gelen mesafeydi bu, hızım her ne kadar yavaş gibi görünse de havuzların dalga, akıntı, buz gibi soğuk su, ya da sağanak yağışlardan muaf olduğunu hatırlamakta fayda var. Ama neticede kurtulmuştum ve saat on ikiye on kala eğer kaderimde boğularak ölmek varsa bunun bugün olmayacağını biliyordum artık. Otuz saniye sonra kumsala devrildim.

Soğuk havada tehlike hâlâ devam ediyordu, gerçi, bu yüzden hareket etmeliydim. Ayağa kalkarak etrafıma bakındım. Önümde bir kayalık yükseliyordu: Çok yüksek değildi ama kayaydı sonuçta. Bir parça kumdan oluşan kumsal oldukça dardı ve ince bir geçidin ardında küçük bir göl görülüyordu. Göl kayaların tepesinden dökülmekte olan iki dere tarafından besleniyordu. Yukarı çıkmak için en uygun yolun bu dereler olduğunu fark ettim.

Tırmanmaya başladım. Takip ettiğim dere yıllar boyunca birçok çıkıntı ve oluk meydana getirmişti, dolayısıyla çok zor-

lanmıyordum. En büyük tehlike dikkatsiz davranıp ayağımın kaymasıydî. Tepeye tırmanmadan hemen önce otuz metre uzağımdan bir araba geçtiğini gördüm ama sürücü dümdüz önüne bakıyordu. Tırmanmaya devam ederek yolun kenarına yığıldım.

Yağmur yüzüme yüzlerce minik kamçı darbesi gibi vuruyordu, eğer benim kadar titreyen bir hasta A cil Servis'e gelse gerçekten endişelenirdim. Yine de hâlâ Duncan hakkında endişe edebilecek kadar gücüm kaldığını fark ettim. O kurtulamadıktan sonra benim hâlâ yaşıyor olmamın ne değeri vardı ki? Benden daha iyi bir yüzücüydü ama ya direk üstüne dev-rildiyse? Ağlayacak kadar enerjim olduğunu keşfettim.

Saat on ikiyi çeyrek geçe yoldan bir tek araba bile geçmemiş ve yürümekten başka çarem kalmamıştı. Ayaklarım çıplaktı. Kazadan hemen sonra içleri suyla dolan yelken botlarımı suyun içinde çıkarmıştım. Şu an ayağımda olmalarını isterdim tabii. Yolun kenar kısımları kaba çimenler, çamur, çakıl ve taşlarla doluydu. On dakika sonunda ayaklarım kanamaya başlamıştı.

Yell -Unst arası işleyen feribotların kalktığı Gutcher'a gelene dek yürüyerek rıhtımın hemen yanındaki yeşil boyalı, ahşap kafenin içine doğru tökezledim.

"Aman Allahım!" dedi tezgahın arkasındaki kadm beni görünce. Kafede iki kişi daha vardı, on

yaşlarında bir oğlan ile annesi olduğunu sandığım bir kadın. Hiçbir şey söylemeden öylece bakakaldılar,

"Kullanabileceğim bir telefonunuz var mı?" diyebildim, "Bir yelken kazasına uğradım," diye ekledim, ama bunun pek de gereği yoktu.

"Yan!" diye başını kafenin arka tarafındaki kapıya çevirerek bağırdı kadın. "Kadmcaaz nerdeyse booolmuş be."

Önüme bir telefon getirdiler ama numarayı tuşlayamı yordum. Hatta rakamları hatırlayamıyordumfbile, kim olduğumu söyleyince telefonu bağladılar. Bana çok uzun gelen tüm bekleme süresi boyunca kendimi Duncan'm geri dönmediği haberine hazırladım. Sanırım zihnim iyice içine çekilmiş, etrafimdaki hareket ve sesleri güçlükle ayırt edebilir bir hale gelmiştim. Önüme uzattıkları sıcak çayı tutamıyordum ve birileri bir araba battaniyesini etrafima sarmıştı. Yalnızca küçük topluluklarda rastlayabileceğiniz türden nazik bir merak ve koşulsuz bir şefkatin bir parçası olup çıkmıştım. Ve bu şekilde kocamın ölüm haberini almayı bekliyordum.

r

20.

D

uncan ölmemişti. Bir saat sonra kafeye daldığında yüzü normalden biraz daha beyaz görünüyordu ama onun dışında durumu çok iyiydi. Sonradan teknenin alabora olmadığını, yalnızca şiddetle yalpaladıktan sonra kendi kendine yeniden düzeldiğini öğrendim. Dümen yekesine sıkıca sarılan Duncan güvertede kalabilmeyi başarmış, ama direk yok olup gittiği ve yelkenler yırtıldığı için kontrolü kaybederek kayalıklara

sürüklenmişti. Can yeleğini şişirmiş -onunki gayet düzgün bir şekilde çalışıyordu- ve tekneye dolan suyu boşaltmaya hazırlanmıştı. Büyük bir şans eseri oradan geçmekte olan başka bir teknenin dikkatini çekmişti. Unst'daki en büyük somon çiftliğinin sahibi olan Rob Craigie açıktaki kafeslerini kontrolden dönüyordu. Duncan'ı kurtarmış ve ikisi birlikte bir saat boyunca beni aramışlardı. Duncan giderek kötüleşmekte olan fırtına yüzünden nihayet Unst'a dönüp sahil güvenliğe haber verme konusunda ikna olmuştu. Yell'deki kafeden açılan telefon Guthriler'm evine ulaştığında tam dört saattir kayıptım.

Westing'e geri dönüş yolculuğu ile ilgili fazla bir şey hatırlamıyorum. Arabayı Richard sürüyordu ve ben de arkada, Duncan'a sarılmış oturuyordum. Kimse fazla konuşmuyordu. Kötü hava koşulları feribot seferlerinin ertelenmesine neden olduğu için dönüş normalden daha uzun sürdü, ama nihayet öğleden sonra eve varmıştık. Elspeth odamızda dev gibi bir ateş yakarak yatağa fazladan bir yorgan eklemişti. Duncan 233.

KURBAN

sıcak bir banyo yapmama yardımcı olduktan sonra üstüme Richard'ın flanel pijamalarını giydirdi. Beyin sarsıntısı ihtimaline karşı beni muayene eden Richard başım için bir ağn kesici ve uyumama yardımcı olması için de Temazepam verdi. Uyku ilacına ihtiyacım olmamasına rağmen itiraz etmedim. Uyku şu an elimden gelen tek şeymiş gibi görünüyordu.

Seslerle uyandım. Hâlâ sersem gibiydim ve uyumaya devam etmek istiyordum. Gözlerimi kapatarak yorganın içine sokuldum.

Duncan bağırıyordu. O evde seslerin yükseldiğini daha önce hiç duymamıştım. Gözlerimi yeniden açtım. Perdeler çekiliydi ve odanın köşesindeki lambadan yumuşak bir ışık geliyordu. Arkamı dönüp saate bir göz attım. Yediyi birkaç dakika geçiyordu. Doğruldum ve kendimi iyi hissedince yataktan indim.

Kapı hafifçe aralıktı. Şimdi Richard'ın sesini duyabiliyordum. Bağırmıyordu -böyle bir şeyi yapabileceğinden emin değildim zaten- ama tartışıyorlardı. Koridora çıkarak ne yapacağımı bilemeden merdivenlerin tepesinden sarktım.

Richard'ın çalışma odasının kapısı açıktı ve Duncan kapıda göründü. Durup arkasını dönerek yeniden odanın içine bakmaya başladı.

"Yetti artık," dedi sertçe. "Yokum ben!"

Ardından koridor boyunca yürüyüp mutfağı boylu boyunca geç ti ve arka kapıdan çıkıp gitti. Temelli gittiğine dair garip bir duygu vardı içimde; sanki Duncan'ı bir daha göremeyecektim.

Merdivenleri inmeye başladım. Dört basamak sonunda Richard'ın odasında yalmz olmadığının farkına vardım. Els-peth de yanındaydı. Onlar da tartışıyorlardı, ama çok kısık bir sesle. Bir basamak sonra karısının Richard'dan bir şeyler

istediğini fark ettim.

"Böyle bir şey düşünülemez," dedi Richard.

"Ama o aşık oldu/' dedi Elspeth.

"Bunu yapamaz. Burada tüm s ahip olduğu şeyleri bir yana bırakıp gidemez."

Korkuluğa tutunarak oldurun yerde dondum kaldım; ardından kendimi zorlayarak birden titremeye başlayan bacaklarımın üstünde yükselip basamakları tırmanmaya başladım. Tepeye vardığımda koridor boyunca koşarak misafir odasındaki yatağıma geri döndüm. Yokluğumda soğuyan çarşaflar titrememe neden olmuştu. Yorganları kafamın üstüne dek çekip titrememin yavaşlamasını bekledim.

Duncan beni terk mi ediyordu? Bir süredir aramızın iyi olmadığının ben de farkınday dım elbette; Duncan daha Shetland'a taşınmadan önce değişmeye başlamıştı: Daha az gülüyor ve konuşuyor, evden uzakta daha fazla zaman geçiriyordu. Bunu zorlu taşınmamıza ve çocuk sahibi olamayışımıza yormuştum. Şimdiyse daha başka şeyler olduğunu anlıyordum. Benim küçük bir leke olarak gördüğüm şeyi o hikayemizin sonu olarak niteliyordu. Başka birini bulmuştu ve beni terk ediyordu.

Duyduklarımın başka bir açıklaması olabilir miydi? Düşünsem de bulamıyordum. Duncan beni terk edecekti. Duncan bir başkasına aşık olmuştu. İş gezilerinin birinde tanıştığı biri mi? Yoksa adalı mı?

Ben ne bok yiyecektim peki? İşim buradaydı. Öyle altı ayın sonunda pat diye ayrılamazdım işimden. Bunu yapmam halinde uzman doktorluk kariyerime elveda demek zorunda kalabilirdim, ki o da olaylar yüzünden adalardan ayrılmama izin verilirse. Bu Allah'ın unuttuğu yere yalnızca DuncanTa olabilmek için gelmiştim. Bir bebeğim de mi olmayacaktı yani?

Yaşlarım gözümün içine dolup canımı yakmaya başlayınca yüksek sesle b ögürmemek için kolumu ısırmak zorunda kaldım. Başımın ağrısı tüm şiddetiyle yeniden başlamıştı. Aşağı inip Richard'la yüz yüze

gelmeyi istemediğimden dolayı banyodaki ilaçlara bir göz atmak için yataktan yeniden çıktım. Ne dolapta, ne de Duncan'm benim için hazırladığı çantada hiçbir şey yoktu. Duncan'm kendi çantası ise benimkinin yanında, pencerenin pervazında duruyordu.

O an yeniden ağlamaya başladım ama başımın ağrısı gi

derek kötüleşiyordu. Duncan'm çantasını alıp içine baktım.

Mavi, ıslak bir fanila, tıraş makinesi, diş fırçası, ibuprofen

-Allah'a şükür- ve başka bir hap kutusu buldum. Kutunun

üstünde Desogestrel yazıyordu. Üç sıra minik beyaz hap

vardı içinde. Desogestrel. Bir şeyleri çağrıştırıyordu ama ne

olduğunu hatırlayamadım. Duncan'm her gün ilaç almasını

gerektiren bir rahatsızlığı olduğundan haberim yoktu ama o

akşam Düncan'Ia ilgili birçok yeni şey öğrenmiyor muydum

sonuçta? _ _

İki tane ibuprofen yutarak Duncan'm çantasını yerine koyduktan sonra yatağa geri döndüm, huzursuz bir geceye hazırlıyordum kendimi. Birkaç dakika içinde uykuya yenik düştüm.

Duncan yatağa gelmedi. Gelseydi ne derdim bilmiyorum. Gecenin bir yansı uyandığımda yatağın yanında dikilerek bana baktığını fark ettim. Kımıldamadım. Eğilip şakaklarımdaki saçları okşadıktan sonra yeniden çıktı gitti.

Şafaktan, pencerenin dışındaki gri renkli bulanık ışık rengini bulmadan hemen önce uyandım ve ilk aklıma gelen şey Desogestrel'in ne olduğunu biliyor olduğumdu. Eğer kafam yerinde olsaydı ilk gördüğüm an hatırlardım. Erkek vücudundaki testosteron seviyesini azaltarak sperm üretimini kı-

S.), BOLTON

sıtlayan sentetik bir hormondu Desogestrel. Erkeklerin de hamilelik önleyici bir hapları olması amacıyla birkaç yıl boyunca klinik deneylerle test edilmişti. Vücudun dengesini sağlamak amacıyla yapılan düzenli testosteron iğneleriyle birleştiğinde oldukça etkili olduğu kanıtlanmıştı. Henüz reçetelere yazıl-masa da yaygın bir biçimde kullanılması an meselesiydi.

Duncan'm gelişmeleri oldukça ileriden takip ettiği anlaşıl ıyordu. Ve ben de iki yıldır denediğimiz halde bir türlü hamile kalarnayışımın nedenini nihayet bulmuştum.

21.

' * £ arşamba günü dönerim, en geç Perşembe," dedi Dun-

Srcan-

"Peki," diye cevapladım yüzümü dönmeden. Pencerenin önüne bir kolt uk çekmiş, evin arkasındaki iskeleye doğru bakıyordum. Açmaya başlayan ilk çiçekler tepelerin üstünde kırmızı renkli zengin bir pus katmanı oluşturmuştu. Yağmur durmasına rağmen kalın bulutlar hâlâ havadaydılar ve uzun gölgeleri iskeleyi cimri bir zenginin değerli bir nesneyi tutuşuna benzer bir biçimde yakalamıştı.

"Gelecek haftasonu evde oluruz," diye devam etti. "Belki bahçeyi düzenlemekle uğraşırız."

"Fark etmez," dedim gri kanatlı kar beyazı kuşlardan oluşan ince çizginin pencerenin yanından ge çişini izleyerek.

Duncan yanımda diz çöktü. Bu şekilde dümdüz oturmaya devam etmem halinde yanağımdan aşağı süzülmekte olan gözyaşını göremeyecekti.

"Tor, seni yanımda götüremem. Babam yolculuk etmeye hazır olmadığını söylüyor ve önümüzdeki birkaç gün boyunca ardı ardına görüşmelerim var. Seninle ilgilene—"

"Gelmek istemiyorum zaten," dedim.

Elimi tuttu. Bunu yapmasına izin verdim ama elini geri sıkmadım.

"Üzgünüm, tatlım," dedi. "Başına gelen her şeyden dolayı gerçekte n çok üzgünüm."

Eminim öylesindir, diye düşündüm, ama bunu yüzüne söyleyemedim. Her şeyi açığa çıkartacak olan o acı sözleri de söyleyemedim. İnkar filan etmiyordum gerçeği, yalnızca onu o kelimeleri söylerken duymak istemiyordum.

Birkaç dakika da ha yanımda kaldıktan sonra başımın üstünden öperek ayrıldı. Arabanın motor sesini ve tepeden aşağı feribota gidişini duyabiliyordum.

Kendimi ayağa kalkmaya zorladım, bütün günü evde kalıp Duncan ve belirsiz geleceğimle ilgili kaygı duymakla ge-çirmeyecektim. Rahatsız da olsam yürüyüşe çıkacaktım. Üstümü giyinip aşağı indim. Şansıma mutfakta yalnızca Elspeth vardı. Richard dışarı çıkmamı engellemeye çalışabilirdi.

Yarım mil boyunca güneydeki kıyı yolunu takip ettim. Yol adanın içindeki Uyeasound'a do ğru kıvrılınca dolambaçlı bir yol izleyerek Burragath tepesinin etrafından Lundawick'deki St. Olaf's Kirk'e doğru yürüdüm. Geçmişi on ikinci yüzyıla dayanan yapı adada kalan son birkaç İskandinav kilisesinden biriydi. Turistlerin rağbet ettiği bir noktaydı burası, özellikle de Bluemull Kanalı'nın üstünden Yeli'e doğru sunduğu manzara nedeniyle. Ama bugün harabenin etrafında tek başı-maydım ve Lunda Wick'e doğru bir göz attım. Rüzgar dinmiş olmasına rağmen arkasında bıraktıkları dalgalar hâlâ öfkeyle bir o yana bir bu yana sıçrıyordu. Yelken yapmak için pek iyi bir ortam değildi; tekneye binmek için içimde en ufak bir istek bile hissetmiyordum artık zaten.

Etrafımda taşların üstüne tünemiş, kayalardan fırlayarak kendilerini rüzgarın içine fırlatan, bu ada lara özgü yüzlerce deniz kuşu bulunuyordu: Balıkçıllar, kırlangıçlar ve diğer kuşlar başımın etrafında yarışa tutuşarak birbirlerine ve bana bağırıyorlardı. Başımı bir o yana bir bu yana çevirerek izlerken

tam ortalarında çılgınca bir coşku filizleniyor gibiydi. Derken tek beden olup başımın üstünden akıp geçerek bir yılanbalığı sürüsünün üstüne çullandılar. Mücadele (edip beslenirlerken etraf hızla çırpılan kanatlar ve pürüzsüz vücutlardan bir sağanakla kaplandı.

Uyeasound'a gidip bir kah ve içecek kadar enerjim olup olmadığını merak ederken yoldan on metre uzakta durmakta olan taşı fark ettim. Solgun gri renkli yosunlarla kaplı, üç buçuk metre boylarında hafif yamuk biçimli bir taştı. Zaman geçirmek için taşa doğru yürüdüm. Yüzeyi -üstüne kazınmış olan işaretler dışında- pürüzsüzdü. Tam aynıları olmasalar da Dana'nın kütüphaneden aldığı kitapta bulunan rünik alfabenin içinde benzerlerini bulacağımdan çok emin olduğum sembollerdi bunlar. Daha fazla rün. Umurumda olduğundan pek emin değildim artık, ama Duncan'ı düşünmekten çok daha kolay oldukları kesindi.

Yeniden yola koyuldum. On dakika sonra cep telefonum

çaldı. Dana'ydı.

"Kazayı duydum. İyi misin?"

"İyiyim," dedim, çünkü hep böyle söylenir, değil mi? "Kazayı nasıl duydun...?" Hat cızırdamaya başlayınca olduğum yerde durdum. Yeniden düzeldi.

"...karakolda Sahil Koruma raporunda adını gördüm. Baksana, yapabileceğim bir şey var mı? Gelmemi ister misin?"

Duygulanmıştım. Yanımda olması için her şeyi feda edebilirdim ama çok ben cilce olurdu bu. Gelip bana bakmaktan-sa yapacak çok işi olmalıydı Dana'nın. Yeniden yürümeye başladım.

"Sağol, ama kanun kaçakları iyi bakıyor bana. Bir gelişme var mı?"

< 240

S. J. BOLTON

- "Sayılır. Seni zaten aramayı düşünüyordum. Şu an konuşabi liyor musun?"

"Etrafıma bakmıp gördüğüm ilk taşın üstüne bıraktım kendimi. "Tabii, devam et. Gerçi telefonun ne kadar daha çekeceğinden emin değilim ya, neyse."

"Melissa Gaır'in doktoruyla yeniden konuştum. Bana söylediği bir şeyi kontrol etmek ist iyordum." "Devam et."

"Melissa' run göğsündeki yumrunun mutlaka kontrol edilmesi gerektiğini, ama kendisini o kadar da endişelendirmediğini söylemişti. En kötü ihtimalle ilk safhalarda olan kanserli bir tümör olduğunu düşünmüş. Kadının o kadar kısa bir süre sonra ölmesine şaşırıp kalmış. Mümkün değil demiyor ama söylediklerini o yönde algıladım ben."

Rüzgar şiddetini artırıyordu; paltomun yakasını boynuma iyice sardım. "Ne düşündüğümü bilmek istiyor musun?"

"Evet," dedi sabırsızca. "Ne düşünüyorsun?"

"Nadir görülen bir durum bence," diye cevap verdim. "Ama bazen olur. Belki de Melissa yumruyu oluştuğu an fark etmemişti, dolayısıyla doktora gittiğinde zaten bir süredir bü-yüyordu. Belki de doktor tümörün ne kadar yayıldığını anlayamadı."

"İmkansız değil mi yani?"

Üşüdüğüm için yeniden yürümeye başladım. "Hayır, imkansız değil."

Tekrar etmemi istedi. Hat birkaç saniyeliğine kesildikten sonra geri gelmişti.

"Stephen GairTe ilgili bir şey buldun mu?" diye sordum.

"Dün evine gittim. Güzel m ekan. Yeni karısı ve kadının önceki ilişkisinden olduğunu söyledikleri çocuğuyla tanıştım."

"Peki," diye cesaret verdim, nereye varmak istediğinden emin değildim pek.

"Ufak bir oğlan. İki yaşında bile değil Adı Connor Gair. Stephen çocuğu resmen evlat edinmiş."

"Güzel. Ve..."

"Oğlan üvey babasına çok benziyor. Ve birbirlerine çok yakınlar."

Bunun konuyla alakasını kavrayamamıştım. Stephen Cair'in aile hayatı ilgimi çekmiyordu. Daha çok kendiminkini -ya da öyie bir şeyin olmayışını- düşünmekle meşguldüm.

"Havuç renkli saçları, harika bir solgun cildi ve çok hoş hatları var. Öte yandan annesi ise oldukça koyu tenli."

Bir ân düşündüm. Nihayet basmıştı. "Vay canına!" eledim.

"Hem de nasıl."

Yeniden cızırdamaya başlayın ca beni duyduğundan emin olamadan akşam onu arayacağımı söyledim. Küçük, doğal bir limanın etrafına serpiştirilmiş olan binalardan oluşan Uyeasound'a doğru yoluma devam ettim.

Kahve satılan yeri kolayca buldum. Bir masada iki dağcı, diğerinde ise takım elbiseli bir adam oturuyordu. Üç masa da boştu. Birini seçip oturdum. Odanın gerisindeki kapıdan kafasını çıkaran yaşlıca bir kadın etrafa bakındı, beni görmemiş gibiydi ve yeniden kayboldu. Paltomun cebinden bir tükenmez kalem çıkartarak masadaki peçetelerden birini kaptım. Dalgın dalgın bir şeyler karalamaya başladım. Bir yandan da düşünüyordum.

Connor Gair; soluk tenli, iki yaşında bir oğlan. Bebeklerle olan yakınlığım göz önüne alındığında, öldürülen kadının doğum yaptığını öğrendiğim an bebeğin başına ne geldiğini merak etmem doğaldı. Bebek de mi öldü, diye sormuştum

kendi kendime defalarca, yoksa annesinin başına gelenlerden habersiz bir şekilde bir yerlerde yaşamaya devam mı ediyordu? Dana o bebeği bulmuş olabilir miydi?

Eh, eğer Stephen Gair Melissa'dan olan oğlunu karısının çocuğu olarak tanıtıyorsa bir şekilde Melissa'nm ölümüne karışmış demekti.

"Trowie adamlarına mı yazıyon?"

Yerimde sıçradım. Garson geri dönmüş, peçeteye bakıyordu. Taşın üstünde gördüğüm dinleri n birkaçını çiziktiri-vermiştim.

"Ah," dedim, bunlar rünler. Lunda Wick'deki taşm üstünden aldım."

Başını salladı. " He ya, Trovvie işaretleri."

Shetland lehçesi oldukça güçlü olabiliyordu ve yerleşiklerin ziyaretçileri etkilemek için en ufak bir a bartı gösterisinde bulunmalarına bile gerek yoktu.

"Pardon, ama Trowie nedir?"

Çirkin dişlerini göstererek bana doğru sırıttı. Bir zamanlar solgun olan teni rüzgarla kırmızıya dönmüş, saçları ölü samanları andırıyordu. Altmış yaşlarına gösteriyordu; ama kırk beşten yukarı herhangi bir yaşta da olabilirdi. "Trowlaa," dedi. "Gri adamlaa."

Bu yeni bir bilgiydi. "Bunların birer rün olduğunu sanıyordum. Viking rünleri."

Başını salladı, ilgisi kayboluyor gibiydi. "Eet. Nooveç ülkelerinden gelioz diola r. Ne verim sana?"

Bir sandviç ve kahve ısmarladım ve kadın mutfağa girip kayboldu. Trow, Trowie? Nasıl yazıldığını tahmin etmeye çalışarak not aldım. Daha önce hiç duymadığım bir kelimeydi ama önemli olabilirdi. Viking rünierine Trowie işaretleri diyordu. Kimdi bu Trowlar? Ve neden işaretlerini Melissa'nm vücuduna kazımışlardı? . 243

KURBAN

Kadının geri gelmesini bekledim ama kafe dolmaya başlamıştı. İstediklerimi getirip masaya bıraktı ye hemen diğer masaya geçti. Kalenin boşaldığı daha ileri bir saatte gelebilir ya da kendime bir kütüphane bulabilirdim. İşte bu iyi bir fikirdi. Unst'daki en iyi kütüphaneye erişim hakkım vardı, hem de ada folkloru ve efsaneleri konusunda uzmanlaşmış olan kütüphaneydi bu. Tabii kütüphaneciyi başarıyla yola getireceğimi varsayarsak. Yemeğimi hızla yiyip ayağa kalkarak hesabı ödedim.

Şanslıydım; Richard hâlâ dışarıda ve Elspeth de tüm öğleden sonra boyunca yalnız bırakıldığı için çok mutluydu. Saat beş olduğunda Shetland tarihi hakkında istediğimden de fazlasını biliyordum artık. Adaları sekizinci yüzyılda işgal eden Viking savaşçılarının yanlarında İskandinavya'nın eski pagan dinlerini de getirdiklerini öğrenmiştim. Hıristiyanlık bölgeye iki yüz yıl sonra ulaştığında İskandinav pagan inancı çoktan kök salıp hayatın bir parçası olup çıkmıştı. Aynı şekilde İskandinav kültürü de.

Coğrafi anlamda İskoçya kıyılarına daha yakm olmalarına rağmen Shetland adaları on beşinci yüzyılın sonuna dek İskandinav Kontluğu nun bir parçası olmuştu. Adalar İskoç egemenliğine geçtikten sonra bile deniz adaları izole etmeye devam etmiş, eski gelenekler yerlerinde kalmıştı. Yerel lehçede hâlâ eski İskandinav kelimeleri bulunuyordu. Trow kelimesi de bunlardan biri olmalıydı.

Trow'un İskandinav dilindeki Troll sözcüğünün adada değişim e uğramış hali olduğunu keşfettim. Efsaneye göre Vi-kingler yağma ve tecavüz amacıyla bir bölgeye yalnız başlarına saldırmaz, yanlarında Trowlar'i da götürürlermiş. Birçok yerde Trowlar oldukça sevimli yaratıklar olarak tasvir ediliyordu, her ne kadar insanın midesini bulandıracak ölçüde

çirkin olsalar da yerin altındaki görkemli mağaralarında yaşamakta olan neşeli ve mutlu bir halktı; yiyip içmesini, güzel müzikleri severler ama kiliseler ile dinle bağlantılı her şeyden nefret ederlerdi, İnsanlar doğaüstü yeteneklerinden korktukları için onları darıltmamaya özen gösterirlerdi.

Tılsım yapma ve hipnotize etme yetenekleri vardı Trowlar'in, ayrıca insanların aklını çelerek kaçırmaktan hoşlanırlardı, özellikle de çocukları ve genç güzel kızları. Özellikle geceleri ve alacakaranlıkta görünmez olabiliyorlardı. Gün ışığı ise hikayesine göre değişmekle birlikte rahatsız olmalarına, hatta ölmelerine bile neden olabiliyordu.

Trovvlar'ın geceleri evlere girip ateşin yanında oturdukları ve e v yapımı aletlerle "-favorileri gümüş nesnelerdi- meşgul olduklarına dair hikayeler bulmuştum; adalılar tıpkı Noel Baba'ya tatlı bırakan çocuklar gibi Trowie ziyaretçileri için taze su ve ekmekten oluşan hediyeler haızrlıyorlardı. Trovvlar'ın karşılarına demirle çıkıldığında güçlerini kaybettiğini öğrendim.

Zararsız, eğlenceli hikayelerdi hepsi. Ta ki Unst versiyonlarına gelene dek. O noktada işler biraz daha karanlıklaşmaya başladı.

Örneğin Uyeasound'dan pek uzakta olmayan Gletna Kirk Trowlar yüzün den asla tamamlanmamıştı. Gün içinde yapılan tüm inşaat işleri bir sonraki sabaha yıkıntı haline geliyormuş. Bir gün işin ilerleyememesine canı sıkılan bir rahip olan biteni izlemek için geceyi arazide geçirmeye karar vermiş ve ertesi sabah ölü bulunmuştu. Katili asla bulunamamış, inşaat işi yarıda kalmış ve suç da Trovvlar'a atılmıştı.

Adaların üstünde bulunan sayısız minik tepeciğin Trow mezarları olduğuna inanıldığını okudum; belli ki yaratıklar nasıl gömülecekleri konusunda oldukça titizdiler. Trowlar eğer bedenleri "verimli kara topraklarda" yatmazsa ruhları-

run gezinerek kötüleşeceğine inanıyorlardı. Birçok Trow birlikte gömülmüştü, ölümde bile

yanlarında birilerinin olmasını tercih ediyorlardı. Bugün bile bir adalının topraklarında bir çıkıntı belirmesi halinde Trowie mezarlarına rastlayıp kötü ruhları serbest bırakmamak için konunun üstüne gitmeyeceği iddia ediliyordu.

Benim bu tür batıl inançlarım hiç yoktur ama okudukça kanımın donmaya başladığını hissediyordum.

Alacakaran lıkta dolaştıkları görülen ama aynı anda evlerindeki yataklarında huzur içinde ölen kadınlardan söz eden hikayeler de vardı. Trowlar ne zaman bir şey çalsalar, yerine mükemmel bir kopyasını bırakıyorlardı. Bir insan çaldıklarında ise yerine bir benzerini bırakıyorlardı, Richard'ın çalışma odası evin doğu tarafmdaydı ve günün bu saatinde geniş cumbalardan içeri gün ışığı girmiyordu. Titrediğimi fark ettim.

Unst'a kıyasla diğer metinlerde bu hobbit benzeri, yaramaz yaratıklarla ilgili hiçbir hikaye bulama dım. Onun yerine birkaç yerde Kunal Trow ya da Kral Trow'a atıfta bulunuluyordu: İnsan görünümlü ama çok güçlü, doğal olmayacak kadar uzun yaşayan ve doğaüstü yeteneklere -hipnotize etme ve görünmez olma dahil- sahiptiler.

Shetland Folkloru adlı kitap ta Kunal Trowlan kız çocuk sahibi olamayan bir erkek ırkı olarak nitelendiriliyordu. Kunal Trowlan üremek için insan kadınlarını çalıyor, yerlerine bir benzerini yerleştiriyorlardı. Bu birlikteliklerden daima güçlü ve sağlıklı erkek bebekler doğuyordu. Doğumdan dokuz gün sonra ise anneler hayatlarını kaybediyordu.

Birçok yerde Unst Kunal Trowlan hakkında herkesçe uzman sayılan adalı birinin, Jessie Saxby'nin kitabına atıfta bulunulduğunu fark ettim. Richard'da Saxby kitabının bir kopyasının mutlaka olduğuna emindim ama görünürlerde yoktu.

Tüm bunlar çok ilgi çekiciydi, ama rünlerimi ya da Trovvie işaretlerimi yorumlamama bir faydalan olmuyordu.

Dana'nın Lerwick Halk Kütüphanesi'nden ödünç aldığı rünlerle ilgili kitabın bir ko pyasını bulmuştum. Kitabı açarak giriş kısmına bir göz attım.

Rünlcr hayalın dilidir: Şifa verir, kutsar, bilgelik getirirler; onlardan bir zarar gelmez.

Melissa Gair'in bu konuda ne diyeceğini merak ediyordum.

Richard rünlerin farklı yorumlarına rastlanabileceğinden söz etmişti. Dana ile bu kitapta sunulan anlamlardan bir sonuç çıkaramamıştık ama Richard'ın başka kitapları olabilirdi. Ayağa kalkarak odayı taradım. Londra'da içinde bundan daha az sayıda kitap barındıran bölge kütüphaneleri görmüştüm. Evin en geniş odasıydı ve tüm duvarlar döşemeden tavana dek kara meşeden raflarla doluydu. Batı duvarında benim de gözden geçirdiğim efsaneler ve hikayeleri içeren Shetland koleksiyonu yer alıyordu. Aşağı raflar her biri Richard'm minik el yazısıyla düzgünce etiketlenmiş ve deri kaplı dosyalarla birbirlerinden ayrılmış olan içleri dolu klasörlere ayrılmıştı, îçine ilk baktığım klasör Shetland lehçesi hakkında birkaç ince cep kitabını içeriyordu. Klasörlerin içini araştırmak konusunda kararsızdım. Kitapları incelerken yakalanmam sıkıntı yaratmayacaktı. Ama klasörlerle cebelleşmek başka bir şeydi. Derken yığının en dibinde bulunan Rünik işaretler ve alfabe etiketli klasör gözüme çarptı. Aynı anda da kapı açıldı.

Yavaşça geriye dönerek gülümsedim. Richar d kapıdaydı. Kafasını kapıdan göstermeye gerek duymadan direk içeri girmişti.

"Aradığın bir şey varsa yardımcı olabilir miyim?" Dışarıdan deniz kokusunu da beraberinde getirmişti. Paltosu ile

çizmelerinin hâlâ üstünde olduğunu fark ettim.

"Hafif bir şeyler," diye cevap verdim. "Uykuya dalamaz -sam diye.

"Mills ve Boon'a en benzeyen kitabım Bayan Gaskell'dir herhalde," dedi. "Ya da belki Wilkie Collins; basit polisiyelerden o da."

Ayağa kalktım. "Neden Franklin Stone'da çalıştığı ndan hiç söz etmedin?"

Kımıldamadı bile. "Söylesem ilgilenir miydin?"

Ona doğru baktım, kavga etmeye hazırdım. "Bana işimi sen mi ayarladın? İtibarını kullanıp beni mi tavsiye ettin?"

Onu yakından izliyordum. "Hayır," dedi basitçe. Yalan söylediğin den emindim.

"Kenn Gifford ile Duncan birbirlerinden neden nefret ediyorlar? Neler oldu?"

Gözleri kısıldı. "Kenn Duncan'dan nefret etmiyor. Onun hakkında düşündüğünden bile şüpheliyim." Sanki gereksiz bir konuytmışçasına omuz silkti. "Duncan bazen çocukça davranabiliyor."

Gözleri benden uzaklaşıp halının üstüne bıraktığım kitap yığınına odaklandı.

"Kitaplarımı çok özen göstererek düzenledim. Birileri yerlerini değiştirince toplaması çok zor oluyor. İhtiyacın olan kitapları bana söylersen sana yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

Eğilerek eirafa saçtığım kitaplara uzandım.

"Bırak on), n, lütfen. Elspeth çay yaptı." Ben odadan ayrılana dek yen den kımıldamayacağını bildiğim için dışarı doğru yürüdüm.

248

mm» Jmm #

E

rtesi sabah Richard erkenden çıktı. Bir emekli için evin dışında çok vakit geçiriyordu ve nereye gittiği ya da ne yaptığına dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Bir önceki akşamdan bu yana aramızda mesafeli bir soğukluk bulunuyordu ve soru sormak için pek de iyi bir vakit değildi. Kahvaltıdan hemen sonra Elspeth de alışverişe çıktı. Birlikte gitmek isteyip istemediğimi sorduğunda başımın ağrısı ve yorgunluğumu bahane ettim, bir süre sızlandıktan sonra evden ayrıldı. Arabasının uzaklaşmasını bekledikten hemen sonra Richard'ın çalışma odasına indim ama kapı bu kez kilitliydi.

Bir an kapının arkasında öylece durdum, sinirim tepeme çıkmıştı. Ard ından yukarı koşmaya başladım. El çantamda birkaç saç tokası olduğunu biliyordum. Çantanın dibindeki karmaşadan dört tane toka yakalayıp eğip bükerek şekle sokmaya başladım.

Çocukluğum üçü de benden büyük erkek kardeşlerimle en yakın köyden üç mil öted e bulunan bir Wiltshire çiftliğinde geçmişti. Okul sonrası tek arkadaşlarım kardeşlerimdi. Dolayısıyla ragbi oynamayı biliyor, kriket skoru tutabilir ve futboldaki ofsayt kuralını açıklayabilirdim. Britanya toprakları üstünde gezinmekte olan bütün böcek ve haşerelerin adını biliyordum ve kaykayla oldukça etkileyici numaralar yapabilirdim. Seks konusundaki ilk bilgilerimi Playboy dergilerinden almıştım ve kilitleri de hâlâ açabileceğimden emindim.

249-

KURBAN

Kilidin eski olması da işi hızlandırmıştı. Ayrıca çerçevesinde hafifçe gevşemişti ki bu iyi bir şey değildi. Açmam on beş dakikamı aldı. Odaya girer girmez bir önceki akşam bulduğum klasöre yöneldim. İçinde adını daha önce hiç duymadığım bir derginin -Kadim İşaret ve Semboller- altı adet kopyası, b azı kitaplardan fotokopilenmiş sayfalar ve üstlerinde yan taraflarında anlamnlarını açıklayan birer paragrafın bulunduğu elle çizilmiş rün işaretlerinin yer aldığı düzinelerce kaba kağıt buldum.

Melissa Gair'in vücuduna üç rün sembolü kazınmıştı. Bir t anesi bir şimşeği andırıyordu, değil mi? Hayır— o şöminelerin üstündekilerden biriydi. Bir uçurtma -evet, buydu- sanki bir çocuk uçurtma ipini çeker gibiydi. Kağıtları karıştırdım. İşte oradaydı: Dagaz. Karşılık olarak Hasat kelimesi verilmiş ve öncelikli anlamlan olarak da Bereket, Bolluk ve Yeni Hayat not edilmişti. Hasat. Birileri bunu neden bir kadının vücuduna kazırdı ki? Organ bağışı için vücuttan bir organ çıkarıldığında kullanılan tıbbi bir terimdi bu aynı zamanda. Melissa'nm kalbi çıkarılmıştı. Hasat ile kalbine mi - yoksa başka bir şeye mi- atıfta bulununluyordu? Sayfalan tarayarak diğer tanıdık sembolleri aradım. İkinci rünü hatırlayamıyordum ama aklıma sürekli Balık kelimesi geliyordu ve birkaç saniye sonra Othila ya da Doğurganlık anlamındaki açılı balık işaretini buldum. Kadınlık ve Çocuk Doğurma sembolü olarak tasvir edilmişti. Eh, bağlantıyı kurmam pek de zor olmamıştı.

Yalnızca birbirini kesen iki çizgiden ibaret basit bir işaret olan üçüncü rünü de bulmuştum: Nauthiz ya da Ingilizce'siyle Kurban. Diğer anlamları Acı, Mahrumiyet ve Açlık'tt.

Sanırım kelimelere çok uzun bir süre bakmıştım, hatta bu -lanıklaşıp okunmaz hale geldiklerinde bile hâlâ bakıyordum. Ama gözlerimi kapayınca bile hâlâ oradalardı. Acı. Mahrumiyet. Açlık. Nelerle uğraşıyordum ben böyle? Ya Kurban? Bir kadının vücuduna bu kelimeleri ne tür bir cani kazıyabilirdi?

Anlamlar ne kadar farklıydı. Dana'nm kütüphaneden aldığı kitaba göre rünlerin anlamı: Ayrılık, Yanlma ve Sınırîama'ydı ve bize hiçbir şey ifade etmemişlerdi. Richard'm elyazışma bakıldığında rünler çok daha anlamlı bir hale geliyordu:

Doğurganlık —çocuk doğurabilen bir kadın; Hasat—kadının vücudunun içinde oluşan yeni hayat; Kurban—kadının ödemesi gereken bedel. Melissa'run vücudunda bulunan rünlerin anlamlarını ve -ne yazık ki- anlamlarını biliyor olmasına rağmen kayınpederimin bu konuda sessiz kalmayı tercih ettiğini öğrenmiştim. Dana'nm kütüphaneden aldığı kitap da çok farklı anlamlar içermiyordu aslında. Sınırlama kelimesi Kurban,, Acı ve Mahrumiyet kelimelerinin oluşturduğu gruba kolayca ekleyebilirdi; aynı şekilde Yarılma da Hasat ve Yeni Hayat'la bağlantılıydı. Nereye odaklanıp neyi vurgulayacağınızı bilme meselesiydi tamamen.

Beni rahatsız eden bir şey vardı. Sanki yalnızca benim görebileceğim bir şeydi; yeni bir şey; kelimelerin içinde kaçırdığım yeni bir anlam yatıyordu.

Uzak köşedeki masada bir faks aleti duruyordu. Kağıtların fotokopilerini alarak kot pantolonumun

cebine tıkıştırdım. Ardından kapıyı yeniden kilitlemek için birkaç dakika harcadıktan sonra odayı terk ettim.

Dana'yı aramalıydım. Ne cep ne de ev telefonunu açmıyordu. Telefon rehberinden Lerwick polis karakolunun numarasını buldum ama karşıma telesekreteri çıkıyordu. Ne yapmam gerektiğini düşünürken telefon çaldı. Bir erkek sesi Richard'ı soruyordu.

"Ben McGill. Kendisine oğlunun teknesinin bulunduğunu iletin. Benim depoda duruyor. Ne yapmamızı istediğini soracaktım kendisine."

Mesajı iletme sözü verip deponun adresini aldım. Karar verecek olan k işinin ben olduğum aklıma ahizeyi yerine koy-

duktan sonra geldi. Tekne Duncan ve bana aitti. Duncan ve ben. Daha ne kadar Duncan ve ben diyebilecektim bakalım? Gözlerime yaşlar hücum etti. Hayır. Şimdi değil. Bir de bununla uğraşamazdım şimdi.

Depocu hurdanın tamir edilebilecek bir durumda olup olmadığından söz etmemiş, ben de sormamıştım. Gidip bir göz atabilirdim. Yapacak hiçbir şeyim olmadan öylece oturup düşünmekten daha iyiydi.

Yeniden Dana'nm telesekreterini arayarak rünlerin yeni öğrendiğim anlamlan ve adalı kadının onları Trowie işaretleri olarak nitelendirişini aktardım. Mesaj süresinin dolmasından korktuğum için hızla konuşarak Kunal Trowlan hakkındaki hikayeleri özetleyip eski efsanelerle bağlantılı ada tarikatlarını araştırmasını Önerdim. Bu kadarıyla yetindim, Richard'dan söz etmedim. Yalnızca huysuzluğundan bu şekilde davranmış da olabilir ve kocamın babasını ihbar etme konusunda pek istekli değildim.

Elspeth'in ödünç aldığım bisikletini Uyeasound'a dek sürerek tekne deposunu buldum. Kırmızı suratlı, kırmızı saçlı genç bir adalı çocuk McGill'in yarım saatliğine çıktığını söyleyerek beni tamir ya da baştan inşa edilmek üzere tahta payandaların üstlerine oturtulmuş olan teknelerin bulunduğu hangara aldı. Teknemiz uzak köşedeki duvara dayalı duruyordu. Pruvanın bir kısmı kopmuş, iskele tarafi delinerek boyası kazınmıştı.

"Tekne sizin mi?" diye sordu çocuk.

Başımı salladım.

Ağırlığını bir ayağından diğerine geçirip önce tekneye, ardından bana baktı. "Sigorta işi, değil mi? " Başımı kaldırıp ona doğru baktım. "Anlamadım?"

Yardım gelmesini umut eder gibi geniş çifte kapılara doğru baktı. Yardım filan gelmeyecekti, ikimiz yalnızdık.

"Sigorta talebinde bulunmayı planlamıyor musunuz?" diye mırıldandı y eniden.

"Sanırım," dedim. "Neden?"

"Bay McGill'le görüşseniz daha iyi olacak," dedi uzaklaşarak.

"Bir dakika," diye arkasından seslendim. "Sigorta talebiyle ilgili bir sıkıntı mı var?"

Durdu, karar vermeye çalışıyor gibiydi, ardından geri geldi .

"Sorun şu ki," dedi, hâlâ yüzüme bakmıyordu, "Sorun şu ki, ben olsam böyle bir başvuruda bulunmazdım. Son zamanlarda çok tekne kazası olmaya başladı. Mutlaka birini gönderiyorlar. Gönderdikleri kişi de araştırma yapıyor, sigorta şirketi için. Gerçek mutlaka ortaya çıkıyor."

"Nasıl yani?" dedim. "Direğimiz kırıldı."

İşte o zaman beni binlerinin bize yalan söylediğini bildiğimiz zaman takındığımız o karşısındakine yarı acıyan, yarı eğlenen bakışlarla süzdü. Bu durumda yalan söyleyen kişi de diğerinin yalan söylediğini bildiğini biliyor oluyordu.

Ama ben bilmiyordum işte.

Tekneye doğru yürüdüm. Ters dönmüştü ama kaldırmaya yetecek kadar yer vardı ve ben de tutup kaldırdım.

"Hey!" diye bağırdı çocuk.

Sertçe iterek tekneyi çevirdim. Şimdi kokpit le yüz yüzeydim. Direğin bulunduğu yerde yirmi santimlik bir kok parçası yer alıyordu. Donanımın büyük bir kısmı yok olmuştu ama ana yelkenin bir kısmı hâlâ yerindeydi

Çocuk yanıma gelmişti. Direğin kırıldığı noktayı işaret etti. "Sigorta talebinde bul unursanız soluğu mahkemede alırsınız," dedi. "Bunun koptuğuna kimse inanmaz. Neredeyse yarışma kadar testereyle

kesilmiş."

253*

23.

K

asabaya dönüp B9084 boyunca yola koyuldum, öğrendiklerim midemi bulandırmıştı. Yelken kazamız gerçek bir kaza değildi. Tekne sabote edilmişti. Can yeleğimin şişme-diğini hatırlayınca kendimi daha da kötü hissettim. Belmont iskelesinde işkence dolu on dakika boyunca feribotun gelmesini bekledim. Tüm bu süre boyunca doğru mu yapıyorum diye düşündüm. Unst'dan ayrılmam gerekiyordu ve tek bildiğim yol da buydu. Ama gittiğimi tahmin edeceklerdi. Beni diğer iskelede bekliyor olacaklardı.

Feribot geldi. Beklemekte olan dört arabayı takip ettim. İki araba daha geldi ve içindekileri dikkatle inceledim. Taradığım kimse yoktu. Hava keskin mazot kokusuyla doiup motorlarm gürültüsü diğer tüm sesleri bastırırken hafif bir yağmur başlamıştı. Paltomun yakasını kaldırarak ilerledim, gözlerimi bir an önce varmak istediğim ama bir o kadar da yakalanmaktan korktuğum Yeü'e dikmiştim.

? ? ??

Ana adaya yaptığım o yavaş ve uzun yolculuk boyunca düşünecek çok zamanım olmuştu. Birileri beni öldürmek istiyordu. Sebebini sormama gerek yoktu. Gizli kalması gereken şeyleri açığa çıkarmıştım çünkü. İşi o aşamada polise bırakmış olsam muhtemelen hâlâ güvende olacaktım. Ama yavaşlıkları

" 254

S. j. BOLTON

canımı sıkmış ve konuyla ilgilenerek defalarca işlerine karışmıştım. Diş kayıtlarıyla ilgili araştırmam olmasaydı doğranmış bir cesedin kanserden ölmüş olan bir diğeriyle bağlantısı asla açığa çıkmayacaktı. Kurbanın kimliği bulunmadan cinayet asla çözülemeyecekti, ama birilerinin gözünü korkutmuştum işte. Şimdi de onlar beni korkutuyorlardı.

İskeleden adaya ayak basarken düşüncelerim tamamen kendime dönmüştü. Birden Dana'yı hatırladım. Bisikleti durdurup telefonumu bulmak için ceplerimi karıştırmaya başladım. Beynim tehlikede olanın yalnızca ben olmadığımı algılayabilecek kadar çalışıyordu hâlâ, Dana ile peşimizde birden fazla katil olabilirdi. Hatta bu konu üstünde düşündükçe aklıma işin içinde kimin olduğundan çok kimin olmadığı sorusu geliyordu.

Melissa hastaneye yatırıldığında kurnazca bir oyun oynanmıştı. Her ne kadar Kenn Gifford o sırada Yeni Zelanda'da olduğunu iddia etse de hastane yönetimi ondaydı. O da olaya karışmış olmalıydı ama tek başına

hareket etmemişti. Yerel polis soruşturma aşamalarını yürütmüştü: Andy Dunn başından beri cinayeti basit bir vaka olarak görmüş, medyadan saklayarak Dana'yı yanlış tarafa yönlendirmişti. Stephen Gair karısının ölümünü seyretmiş, yakılma işlemini ayarlamış ve üç sene sonra morgda cesedini teşhis etmişti. Ve yeni keşfettiğim üzere, Unstİu birileri teknemizin direğini keserek can yeleğimi sabote etmişti. Kaç kişilerdi bunlar böyle?

Dana onlardan değildi. Başından beri olayı çözme konusunda kararlı ve ısrarcı olmuştu. Birileri beni ortadan kaldırmak istiyorsa, cinayet listelerinde Dana da olmalıydı ve onu uyarmalıydım. Ama cep telefonum üstümde değildi. Richard ile Elspeth'in evlerinde bırakmıştım.

Dana ile dün sabahtan bu yana konuşmadığımızı f ark ettim. Önceki gece ve bu sabah denememe rağmen telefonlarını

açmamıştı. Artık yavaş yavaş endişelenmeye başlamıştım.

Ana adaya varınca doğu kıyısında küçük bir kasaba olan Mossbank'a kadar bisiklet sürdüm, günün son otobüsünün kalkmasına on beş dakika vardı. Elspeth'tn bisikletini katlayıp kargo kısmına yerleştirirken otobüsün arka penceresinden gözüme bir polis arabası ilişti. Aramızdaki mesafe yirmi metre bile değildi ve görebildiğim kadarıyla şoför otobüse son binen yolcuları yakından takip ediyordu.

Otobüs yola çıktı. İlk mil boyunca kendimi dakika başı arkama bakmaktan alıkoyamadım ama polis arabası ortalarda gözükmüyordu. Bir süre sonra rahatlayarak kendimi en azından geçici olarak güvende hissetmeye başladım. En kararlı katilin bile sırf beni ele geçirebilmek için halka açık bir otobüse saldıracağını sanmıyordum. Bir saat kadar dinlenip sandviçimi yedim. Lerwick'e ulaştığımızda planımın çerçevesini oturtmuştum.

Öncelikle Dana'yı bulacaktım. Unst'a geldiğimden bu yana öğr endiklerimi anlatacak ve onu uyaracaktım. İkinci önceliğim adalardan ayrılmaktı. Eve gidip kıyafetlerim ile önemli evrakları toparlayarak hemen havaalanına gidecektim. Gerekirse geceyi de orada geçirip Londra'ya giden ilk uçağa binecek ve ailemin evine geçecektim. Üçüncü vapacağım şey ise kariyerimle ilgili seçenekleri gözden geçirmek olacaktı. Stres bahanesiyle Franklin Stone hastanesinden ayrılmam halinde uygun bir iş bulabilecek miydim kendime? Dört.,. dört henüz yoktu. İyi bir boşanma avukatı bulmak olabilirdi belki.

Otobüs Lerwick durağına park ettiğinde saat dördü geçiyordu. Aşağı inerek bisikleti çıkardım. Ve işte polis arabası yine orada, bir başka otobüsün arkasmdaydı. Yapabileceğim bir şey yoktu. Bisiklete atlayıp Dana'nm evine doğru sürmeye başladım. Dana'yı evde bulacağıma dair pek umudum yoktu ama eğer şanslıysam arabam hâlâ oralarda bir yerlerde park halinde olmalıydı.

Dana'mn evinin üstündeki araba parkına saptığımda boynum arkamı dönüp kontrol etmekten ağrıyor, göğsüm sıkışıyor ve başım dönüyordu. Ama Dana'mn evde olduğunu fark edince neşelendim. En azından arabası buradaydı. Kendi arabam da bıraktığım noktadaydı ve -hızlı bir kontrolden sonra- anahtarların paltomun cebinde olduklarını teyit ettim.

Bisikleti ar abama yaslayarak park yerinden koşarak ayrıldım, birkaç basamak aşağı ve geçide doğru birkaç tane daha. Kapıyı yumrukladım. Ses sanki evin içi boşmuş gibi yankılandı. Dana belki de evde değildi. Kapıyı yeniden vurdum.

"Anahtarınız var mı?"

Arkamı döndü m. Kimsenin yaklaştığım fark etmemiştim ama Andy Dunn hemen arkamda duruyordu. Çok yakınımda hem de.

"On dakikadır kapıyı çalıyorum," dedi. "İçerdeyse bile bizi duyamıyor olmalı. En son ne zaman konuştunuz kendisiyle?"

Cevap veremedim.

Bir adım yak laşarak ellerini omzuma koydu. Pençelerinden sıyrılıp koşarak arabaya ya da bisiklete atlamayı istiyordum ama yerimden kımıidayamadım.

"Bayan Hamilton, iyi misiniz? Oturmak ister misiniz?"

Biraz rahatlamıştım. "İyiyim, sağolun. Dana'yı görmem gerek."

Sebebini sormadı. Ellerini çekerek Dana'mn evinin gri renkii kapısına döndü. Ardmdan eğilip mektup kutusunun kapağını kaldırarak içeri bir göz attı.

"Benim de," dedi. "En son ne zaman konuştunuz?"

Hatırlayabilmek için düşünmem gerekti. Yeniden doğru larak bana döndü. Göz çukurlarına derince gömülü, cansız mavi renkli gözleri vardı. Gözlerinin etrafi derin çizgiler ile

yoğun çillerle kaplanmıştı. Sanki hayatında hiçbir çatı altında yaşamamış gibi görünüyordu.

"Tora!" dedi sertçe.

"Dün sabah," diye cevap verdim. "Birkaç mesaj bırakmıştım."

"Geri çekil," diye emretti. Çekildim ve birkaç adım geri gittikten sonra koşarak kapıya yüklenmesini seyrettim. Kapıya bir omuz attı ve birkaç saniye önce' sapasağlam görünen kapı kuvvetinin altında ezilerek içeri doğru savruldu.

"Burada bekle." Evin içinde kaybolmuştu. Gerçekliğin zihnimden yeniden uzaklaşmakta olduğunu hissediyordum. Orada öylece beş, ya da altı dakika durdum. Etrafımdaki seslerin farkındaydım: Geçidin hemen ilerisindeki bahçede oynayan çocuklar, rıhtıma yanaşmakta olan büyük bir feribot, Dana'nm evinin alt katındaki odaları hızla dolaşmakta olan Müfettiş Dunn; ayrıca o an ne olduğunu anlayamadığım, ama daha sonradan kalp atışlarım olduğunu anladığım ritmik bir gümbürdeme sesi.

Dunn yukarı çıktı. Kapıların çarpıldığını duyuyordum. Sessizlik. Dua etmeye başladım.

Ardından merdivenlerden aşağı inen ayak sesleri. Son üç basamağı atlayıp küçük antreyi hızla geçti ve gözlerimin içine bakmaya başladı. Yüzünün rengi çekilmiş gibiydi ve şakakla rı terliydi. Bir saniye, ya da daha uzun bir süre boyunca, yalnızca bana baktı. Dudaklarını gördüğümü hatırlamıyordum ama sesini duyduğumdan emindim.

Yukarı çıkabilirsin artık. Banyoya bak.

İçeri adımımı attım. Telsiz hışırtıları ile Dunn'un arkamdan gelen acil ve titrek sesini duyabiliyordum. Merdivenleri tırmanmaya başladım, nereye gideceğimi ve gittiğimde ne bulacağımı biliyordum. Telsiz sesleri ve Dunn'm sesini yeniden duydum. Tırmanmaya devam ettim.

"Hey!" d iye bağırdı ve ardından evin içinde ayak sesleri duyuldu. Merdivenlerin tepesine çıkmış, banyo kapısını açmıştım,.

Basamakları çıkan ayak sesleri. Derin nefesler. Dunn arkamda, elleri yeniden omuzlarımdaydı. "Ne yapıyorsun?" dedi yumuşak bir sesle. "Aşağı gel."

İlerlemeye çalıştım ama ensemden yakalamıştı,

"Aşağı gelmen gerekiyor."

"Yaşayıp yaşamadığına bakmam gerek."

Sözlerimi mantıklı buldu ki gitmeme izin verdi. Öne doğru bir adım atarak küvetin üstüne eğildim. Dana'nın sol kolunu tuttum. Bir çocuğunki gibi incecik ve solgundu ve bileğindeki yedi-sekiz santimlik düşey kesikten kan damlamıyordu artık. Cildi soğuk ama tıpkı bir bebeğinki gibi yumuşacıktı. Nabzının atmadığını biliyordum. Kolunu yavaşça yan tarafa bırakarak boynunu yokladım. Hiçbir şey yoktu. En ufak bir umut zerresi sunacak bir hareketlenme bile yoktu. Yüzünden de anlaşılıyordu ama gerek yoktu. Biliyordum. Kapıyı vurup içerideki boşluğu duyduğum andan itibaren biliyordum.

Müfettiş Dunn beni yeniden yakalamıştı ve etrafim giderek b ulanıklaşıyordu. Dana'nın banyosundaki fayans duvarları ya da pencere pervasmdaki renkli deniz yaratıklarını seçemiyordum artık. Yalnızca beyaz küvet, harika bir heykel gibi yatmakta olan Dana ve kan vardı.

.259.

24.

K

endime geldiğimde ilk düşündüğüm şey hâlâ evin içinde olduğum ve Müfettiş Dunn'm üstüme eğilmekte olduğuydu. Ardından adamın gözlerinin maviden griye, saçlarının ise kızıldan solgun sarıya dönüştüğünü fark ettim.

"Saat kaç?" diyebildim.

Gifford saatine baktı. "Sekizi yirmi geçiyor," diye cevapladı.

"Ne verdin bana?" diye sordum.

"Diazepam," dedi. "Buraya getirdiklerinde bayağı heyecanlıydın. Beni korkuttun." Diazepam hafif bir yatıştırıcıydı. Eğer doğruyu söylüyorsa birkaç saat sersemledikten sonra düzelecektim. Doğrulmaya çalışarak bir deneme yaptım. Beklediğimden zordu.

"Yavaş." Hastane yataklarını oturma pozisyonuna getiren mekanizmayı çevirdi. Ardından bileğimi tuttu. Panikledim ama bileğimde bir şey yoktu. Gifford yarım dakika boyunca nabzımı ölçtü. Ardından tansiyonumu

ölçüp gözlerime ışık tutarak önüme tuttuğu parmaklarını saymamı istedi. İşini bitirip iyi olduğumu söyleyene dek bekledim. Sabrım neredeyse taşmak üzereydi.

"Nerede o?" diye sordum.

Şaşırmış gibi görünüyordu. "Eh, sanırım aşağıdadır. Tora, bana söz verm elisin, gidip onu—"

"Söz veriyorum," dedim, yalan söylemiyordum. Dana'yı aramak gibi bir niyetim yoktu. Dana ölmüştü; arkasından takip etmeye henüz hazır olmadığım bir yerdeydi artık.

"Çok üzgünüm," dedi Gifford.

Bir şey söylemedim.

"İnsanların kafalarında olan biteni asla anlayamıyoruz, sanırım."

"Sanırım."

"Büyük stres altındaydı. Uzun süredir de mutsuzdu."

"Biliyorum. Sadece keşke..."

"Yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Karar verilmiş bir intiharı kimse durduramaz. Bunu biliyorsun."

Başımı salladım. Biliyordum.

"Duncan'la konuştum. Geri dönüyor ama yarın sabaha kadar uçak yokmuş."

Gifford'a baktım. "Ben . . . ben birkaç günlüğüne ailemin yanına gitmeyi planlıyorum. Sence bu uygun olur mu?"

Gifford yeniden eli mi tuttu. "Eminim olur," dedi. "Müfettiş Dunn seninle konuşmak istiyor. Sabaha dek beklemesini söyledim. Seni bu gece burada tutuyorum."

Yeniden başımı salladım. "Teşekkürler."

Gifford yatağımı indirdi ve gözlerimi kapadım.

İnsanlar genelde bana ısınamazlar. Neden bilmiyorum ama Tanrı biliyor ki yıllardır kendi kendime bu soruyu soruyorum. Neden bu kadar iyici geliyorum insanlara? Ne ben anlayabiliyorum, ne de birileri çıkıp bir şey söylüyor. Tek bildiğim şey arkadaş edinme ve arkadaşlıklarımı devam ettirme konusunda oldukça başarısız olduğum.

İlkokulda başıma gelen bir olayı hatırlıyorum: Sekiz yaşındaki sınıf arkadaşlarımla o gün o kadar

kudurmuştuk ki

öğretmenimiz Bayan VVüliams en yaramazımızı tek başına sınıfin önünde duran masada oturtmakla tehdit etmişti. Masamdaki diğer beş çocuğun sürekli birbirlerine sataşmalarından sıkılarak başka bir masaya geçmek için izin istemiştim. Ön tarafa geçmek istiyordum ama Bayan Williams yanlış anlayarak başka bir masada oturmak istediğimi sanmıştı. Nereye gitmek istediğimi sormuştu; ben de yeni ihtimaller karşısında şaşkına dönerek etrafima bakınmıştım.

Sınıftaki oğlanlardan biri bana seslenerek yanına gelmemi istemişti. Ardından sınıfta bulunan herkes birer birer bağırarak beni yanına çağırmaya başlamıştı. Ne yana baksarn yanlarına gidip masalarına oturmam için yalvaran çocukları görüyordum. Tüm sınıf bu garip rekabete kapılmıştı; aralarında benden hoşlandığı için yanma oturmamı isteyen biri olduğunu sanmıyordum ama o zamanlar bu şekilde düşünmemiştim tabii. Birkaç dakik^boyuncâ"bli"cîurumüh"keyfin! çıkardıktan sonra kendime bir yer seçerek yeni sıra arkadaşlarım tarafindan coşkuyla karşılanmıştım.

O olayı hâlâ hatırlarım, çünkü etrafınıdaki insanların bana değer verdiklerini düşündüğüm tek ol ay oydu. Hayatımda kendimi popüler hissettiğim tek andı.

Ortaokulda ise kendimi hep bir üçlü grubun içinde buluyordum. Çok yakın bir arkadaşım olurdu ve sonra, bir şekilde aramıza biri daha katılır ve üç kişi haline gelirdik. Bu sonradan katılan kişi yavaş yavaş bizle daha fazla vakit geçirmeye başlardı, ta ki ben kızın en yakın arkadaşımla benden çok birlikte olduğunu fark edene dek. Bu hep başıma gelmişti, bir süre sonra artık tek başıma bir yakın arkadaşa sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bile unutmuştum.

Böylece diğer kadınlardan çok bir şey beklememeyi öğrendim. Tıp fakültesi boyunca kimseyle çok samimi olmadım. Her gecesini çalışarak geçiren ineklerden değildim ve arkada-

şım da yok değildi. Ama o özel arkadaş, hani şu birkaç günde bir mutlaka konuşma ihtiyacı hissettiğiniz, kalbiniz kırıkken sizi çikolata ve şefkatle besleyen, düğününüzde nedimeniz ve ilk çocuğunuzun vaftiz annesi olacağın! bildiğiniz arkadaş, karşıma bir türlü çıkmamıştı.

Kapmın dışından gelen sesl erle irkilerek uyuyor numarası yaptım.

"En azından ihtiyaç olduğunda elinin altında," dedi tanıdık bir ses, ebelik öğrencilerinden birine aitti.

"Sanmam," dedi daha yaşlı bir kadın, bunun Jenny olabileceğini düşündüm. "Hiç bu kadar sağlıkîı bir bebek grubu görmemiştim. Bahar sularında bir şeyler olmalı."

Ebeler yollarına, ben de kendi kendime acımaya devam ettim.

Kendimle ilgili bir şeyi belirteyim, asla ısrarcı bir insan olmadım. Kız arkadaşlarıma karşı ilk adımı hiç ben atmam, hep onların arayıp bir araya gelmemizi teklif etmelerim beklerim. Arkadaşlıklar soğumaya başlayıp mesaj kutum sürekli boş kaldığında ya da kızları beni davet etmedikleri gezintilerde yakaladığımda hiç şikayet etmem. Hepsini kabullenir, yalnızlığımı şişeleyip diğerlerinin yanma rafa kaldırırım.

Tüm bu hoşgörülü konuşmaların sebebi Dana ile de aynı sürecin başlamış olmasıydı. Dana hoşlanmadığım birinden sorgusuz sualsiz güvendiğim bir arkadaşa dönüşüvermişti. Daha da ötesi, onunla vakit geçirmekten hoşlanmaya başlamıştım. Son on gün içinde arkadaş olma yolunda adım adım ilerlemiştik. Tabii ben paniklemiş bir tavşan gibi oradan oraya sürüklenip, Dana da kendi kanından oluşan banyonun içine gömülene dek sürmüştü bu.

Gözlerimi açtım. Şükürler olsun ki ebelerin konuşm asına şahit olmuştum. Richard'm çalışma odasında Melissa'nm vücudundaki sembollerden birinin Hasat anlamma geldiğini

bulduğum andan beri beni neyin rahatsız ettiğini anlamıştım. Ne yapmam gerektiğini biliyordum artık.

Koğuşlarımdan biri ne bağlı olan bir tali odada yatıyordum. Kıyafetlerimi bularak hızla giyindim. Saat dokuza çeyrek vardı, hastane sessizleşmeye başlamış olmalıydı. Yatağımın ucundaki dosyaya bir göz attım. Gece için ilaç yazılmamıştı; şansım yaver giderse beni yarın sabaha dek kimse aramayacaktı. Kapıyı açtım. Dış koğuştaki yataklardan üçü doluydu. Kadının biri doğrulmuş, bebeğini emziriyordu. Diğer ikisi uyuyor gibiydiler, şeffaf örtülerin altındaki vücutları hafifçe inip kalkıyordu. Yavaşça kapıya doğru yürüyüp koridora çıktım.

Bir bilgisayara ihtiyacım vardı ama ofisime gitme riskini alamazdım. İki kapı yandaki odaya girip lambayı yaktım ve bilgisayarı çalıştırdım. Şifrem hâlâ geçerliydi ve iki dakika içinde sisteme girmiştim bile.

Yatağımda yatıp arkadaşlık durum larımı gözden geçirirken Jenny'nin bebekler için kullandığı grup kelimesi beni harekete geçirmişti. Bir grubu arıyordum şimdi.

25.

R

ichard'ın çalışma odasında Melissa'mn rünlerini nihayet doğru düzgün açıklayan yorumlar bulmuştum. Ama bi tanesini hâlâ çözemiyordum. Rünleri kazıyan kişinin (sanatçının mı demeliyim yoksa?) Doğurganlık ve Kurban ile neyi kastettiğini anlıyordum ama ya Hasat? Tıbbi çevrelerde Hasat kelimesini nakil amacıyla vücuttan çıkarılan organlar için kullanıyorduk ve kayıp kalbe mi atıfta bulunulduğunu merak ediyordum. Ama kadim bir tarikatın böylesine modern bir tıbbi terimi kullanma ihtimali var mıydı? Giderek Hasat'in kalbi değil, bebeği işaret ettiğine ikna oluyordum.

Ki bu da beni bir başka soruyla karşı karşıya bırakıyo rdu. Genel olarak bakıldığında bir tek şeyin hasat edildiği görülmüş müydü hiç? Hasat kelimesi bolluk ve bereketi çağrıştıran çoğul bir kelimeydi. Ve ben de 2004 yılında en az bir genç kadının daha Melissa'yla aynı kaderi paylaştığını biliyordum. Ata binerken bir kamyon tarafından ezilen Kirşten Hawick Melissa'yla aynı yaşlardaydı ve birbirlerine çok benziyorlar-dı. Ayrıca arazimde bulunan alyans da büyük ihtimalle ona aitti. Bu benim için asla bir tesadüften ibaret olmayacaktı.

Melissa 2004 yılında ölm emiş ve yakılmarruştı da; hâlâ morgda bulunan cesedi bunun su götürmez kanıtıydı. Sahte ölümün nasıl ayarlandığını henüz kavrayamamış olsam da, aynı durum Kirsten'in ve belki de başka kadınların da mı başına gelmişti yani?

Ortalıkta daha fazla sayıda mı ceset vardı?

İlk bulmam gereken şey 2004'teki kadın ölüm kayıtlarıydı ve bunun için internetten Mezarlık ve Cenaze Müdürlüğü'nün sitesine girdim. Pek kullanışlı bir site sayılmazdı ama biraz uğraştıktan sonra 1983-2007 yılları arasında Shetland'daki ölümleri beşer yıllık gruplar halinde listeleyen basit bir tabloya ulaştım.

Melissa ve Kirsten'in ölümlerinin - kaydedildiği 2004 yılında adalarda tam 106 kadın hayatını kaybetmişti. Tahmin edeceğiniz üzere bunların büyük çoğunluğu 65 yaş ve üzeri grubundandı. Aşağılara inildikçe ölüm oranı da azalıyordu. O sene 0-19 yaşlan arasında ölen olmamıştı. Ölüm adedi 20-24 aralığında beş, 25- 30'da üç ve 30-34'te dörttü. Bir senede on iki genç kadın hayatını kaybetmişti.

Bana biraz fazla gelmişti bu rakam.

2005'e baktım. Aynı yaş aralıklarında yalnızca altı kadın ölmüştü. 2006'da rakam dörde iniyordu.

istatistikler en soni^utryTİriçTn toplarmTFşlıTlSen de ger iye doğru gittim. 2003'de aynı yaş aralıklarında iki kadın ölmüştü, 2002 genç kadınlar için harika bir yıldı çünkü hiçbiri hayatını kaybetmemişti. Öte yandan 2001 yılında tam on bir ölüm gerçekleşmişti.

Daha da gerilere gitim. 2000'de altı, 1999'da 2 olan ölüm sayısı 1998'de ona firlıyordu. 1997 ve 1996'da iki, ama -ne tesadüf- 1995'te ta m sekiz kadın hayatlarını kaybetmişti.

Tablonun sonuna, 1983 yılına dek, gittim. İstatistikçi değilim, ama ortaya çıkan modeli görebiliyordum. Kadın ölüm oranlan üç yılda bir ciddi miktarda artıyordu. Neler oluyordu böyle, daha da önemlisi, bu durumu neden daha önce kimse fark etmemişti?

Artışların yansıyıp yansımadığını anlamak için toplam kolonuna bir göz attım. Shetland!] kadın ölümleri 2003'feki

^jk

S.). BOLTON

86'dan 1997'deki Î54'e dek değişken bir tablo çiziyordu. Uzun bir süre incelememe rağmen üç yılda bir göze çarpan bir model göremedim; ölümlerin dağılımı, rakamlardaki farklılıklar tamamen rastgele görünüyordu, Genç yetişkin kadın yaş gruplarında olan bitenler toplam kadın nüfusunun içinde kaybolup gidiyordu. Hele işin içine erkek ölümlerini de kattığınızda durumun fark edilmesi neredeyse imkansız görünüyordu.

Bu da Cenaze Müdürlüğündeki istatistikçilerden hiçbirinin garipliğin farkına varmayışını açıklıyordu. Shetland nüfusu bir bütün olarak ele alındığında ortada bir gariplik yoktu; hele de Shetland'daki ölüm oranının Iskoçya'nın kalanından daha düşük olduğu göz önüne alındığında rakamlara daha yakından bakmak için hiçbir neden bulunmuyordu. Rakamlar ancak çok kapsamlı bir araştırmada ortaya çıkacak kadar küçüktü.

Arkama yaslanarak bunu düşündüm.

Bir grubu aramaya çıkmış; yedi tanesine rastlamıştım. Kadın ölüm oranı en az yedi yıl boyunca normalin çok üstüne çıkmıştı. Bu rakamların yetkililerin dikkatini ortadaki garipliğe çekmek için yeterli olacaklarından emindim. Maalesef kime gitmem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kuzey

Jandarması'nın tamamının işin içinde olduğuna inanmıyordum, ama Dana olmadan kime güvenebileceğimi nereden bilecektim? Daha da önemlisi, eğer bu ölümlerin bir kısmının şüpheli çıkması halinde -daha doğrusu aslında gerçekleşmemiş ölümlerse demeliyim- hastanenin üst yönetiminin bundan haberi olmaması mümkün müydü? Güvenip sırtımı dayayabileceğim kimse yok muydu? Daha fazla ayrıntıya ulaşmam gerektiğine karar verdim. Kimdi bu ölü kadınlar? Neden ölmüşlerdi? Melissa'nın öldüğü yıl olduğu iddia edilen 2004'!e başladım işe.

İnternetten çıkıp hastanenin kayıtlarına girerek 2004 yılındaki ölümleri aradım. 106 ölümden beni yalnızca on ikisi ilgilendiriyordu. Araştırma zaman alacaktı ve Gifford'm verdiği yatıştırıcının sersemliği üstümden henüz geçmemişti.

Neyse ki ölüm listesinde isim ve doğum tarihleri yer alı yordu Yarım saat içinde -ve koridordan her ses gelişinde ödüm koparak- o yıl ölmüş olan ve yaşları 20'yle 34 arasında d eğişen kadınların listesini çıkarmıştım.

Masanın üstünde bulduğum not defterine kadınların isimlerini, yaşlarını ve ölüm sebeplerini hızla karaladım.

Melissa Gair 32

göğüs kanseri Kirşten Hawick 29

binicilik kazası Heather Peterson 28

intihar —

Kate Innes

23

İ.J ivil L\A 1

göğüs kanseri

Jacqueline Ross

33

gebelik zehirlenmesi

Rachel Gibb

21

araba kazası

Joanna Buchan

24

boğulma

Vivian Elrick

27

intihar

Olivia Birnie

33

kalp hastalığı

Laura Pendry

27

boyun kanseri

Caitlin Corrigan

22

boğulma

Phoebe Jones

20

intihar

Olağandışı bir şeyler bulabilmek için beş -on dakika boyunca listeyi taradım. Sayılarının çok olması hariç bir şey bulamıyordum. Ölüm sebepleri tam da bekleyeceğiniz türden sebeplerdi. Genç kadınlar genellikle bir kaza ya da intihar sonucu ölürler. Tek tük kalp rahatsızlıkları ile kansere de rastlanabilir ve tabii, doğum sırasında yaşanan problemler de vardı.

Cenaze Müdürlüğü'nün sitesinden bastığım ilk listeme bir göz attım. Kaba bir he sapla ölüm oranlarının arttığı yıllar hariç Shetland'daki genç kadın ölüm oranının 3.1 olduğunu buldum. Artış yaşanan yıllarda ise ortalama ona yükseliyordu. Üç yılda bir, fazladan altı ya da yedi kadm hayatını kaybediyordu.

Bu kadar çok sahte ölüm düz enlenmiş olabilir miydi; bu kadınların hepsi kaçırılıp bir yıl boyunca canlı tutulduktan sonra Melissa gibi vahşice öldürülmüş olabilir miydi? Ve -büyük soru geliyordu şimdi- hepsi Melissa gibi ölmeden hemen önce çocuk mu doğurmuştu?

2004'te ölen on ik i.kadından oluşan listeye döndüm. Melissa ve Kirsten'in ölümlerinin doğal olmadığından emindim. Kaç tanesi aynı kaderi paylaşmıştı acaba? Vivian? Phoebe? Kate? Bu kadınlardan kaç tanesi kaçırılıp, hapsedilerek tek başlarına çocuk doğurtulup dehşete düşürülmüştü? Sonlara doğru en büyük korkulan neydi—kendileri için mi yoksa be-Jbekierine ne olacağını mı merak ediyorlardı daha çok?

Bebek hasadı. Sonunda söylemiştim işte. Otopsi masasında arazimde bulunan kadının çocuk doğurmuş olduğunu ortaya çıkarmamızdan bu yana zihnimin gerisinde dönüp dolaşıyordu bu kelimeler. Bebeğe ne oldu, diye sormuştum kendi kendime o an. Richard'ın çalışma odasına rünlerden birinin Hasat anlamına geldiğini öğrenmemle aklımda bir ışık yanmış, jenny'nin bebek grubuyla ilgili yorumu da nihayet kafama dank etmişti.

Pekala, düşün Tora, düşün. Bu kadınlar kaçırıldılarsa bir yerlerde saklanmış olmalılardı; hem güvenli ve kimsenin bulamayacağı, hem de buralarda bir mekan olmalıydı. Burada gömülmüşlerdi -tam da lanet olasıca arka bahçeme- dolayısıyla adaları terk etmiş olamazlardı. Bir bebeğin güvenle do -

ğurtuîabileceği, içinde tıbbi araç gerecin bulunduğu bir yer olmalıydı. Tanrım! Her şey ne kadar ortadaydı.

Bu kez doğum sayfalarım açtım. Bu listeyi Melissa'yı bul duktan sonraki gün incelemiştim: Mart-Ağustos 2005 arası -Melissa'nm bebeğinin doğduğunu tahmin ettiğimiz zaman aralığı- adalarda doğan bebeklerin

detaylı bir listesiydi. Sayfaları yeniden basarken hafızamı tazeledim. Yüz kırk doğum. Dana'ya kalırsa kadınların çoğu bulunmuştu ve hayattalardt ama zeki ve etkileyici kaynaklara sahip insanlarla mücadele ettiğimizin farkındaydım. Modern bir hastenede sahte bir ölüm düzenlenebiiiyorsa, her türlü bilgi değiştirilebilir demekti bu.

Listeyi aşağı doğru inceleye rek kayıtları işaretledim. Tronal'da gerçekleşen tüm doğumlar sarıyla işaretlenmişti. Altı ya da yedi tane bekliyordum ama yalnızca dört taneydi. Basit bir cevap verebilmek için çok düşük bir rakamdı bu; ama Tronal en ideal yer olarak gözüküyordu: Yalnızca teknesi bulunan ve o sıkıntılı yolculuğu göze alabilenlerin gidebileceği adalardan soyutlanmış bir mekan. Modern bir doğumhanesi ve kendi uzman doktoru da vardı. Kalbim sıkışarak adanın çok yakınlarında ikamet etmekte olan uzman bir anestezistle-ri de olduğunun farkına vardım birden.

Allah kahretsin!

Kayınpederim Tronal'daki tesiste çalışıyordu. Öyle olmalıydı; Çoğu günler evi erkenden terk edip oraya gidiyor olmalıydı. Stephen Rertney'in Melissa'nm ölmeden önce yoğun bir anestezi altında olduğuyla ilgili söylediklerini hatırladım ve midem bulanmaya başladı. Richard dizginleri koruması altındaki Kenn Gifford'a teslim etmeden önce Franklin Stone'un medikal direktörüydü. Eğer sahte ölümler hastanede düzenleniyorsa medikal direktörlerin de işin içindeki insanlardan seçiliyor olmaları doğaldı.

Birden Richard'ın bu işe dahil olduğuna yürekten inandım. Muhtemelen Kenn de öyleydi. Ve Dana ile Andy Dunn'dan da şüpheleniyorduk. Birinden biri o yolculuktan sağ çıkamayacağımı umut ederek Duncan'la tekneye binişimizi takip etmişti. Beni öldürmek için komplo kurmuşlardı. Ve yeniden deneyeceklerdi.

Masadaki kağıtlara bakarken birden ekranda beliren dalgalanma dikkatimi çekti. Bir mesaj belirmişti ekranda şimdi.

GEÇERSİZ BİR İŞLEM YAPILDI VE SİSTEM KENDİ KENDİNE KAPANACAK.

Ardından ekran karardı. Bu mesajı daha önce de görmüştüm. Önemli bir şey olmayabilirdi. Herhaîükarda zamanım dolmuştu. Bilgisayarı kapatıp kayıtları toparlayarak sandalyenin arkasındaki paltomu aldım. Kağıtları cebime tıktım. Masanın lambasını kapatarak kapıya yürüdüm.

Karanlıkta durmuş hastanenin her zamanki seslerini duyabiliyordum, ama sanki hepsi uzaktan geliyor gibiydi. Dışarıdaki koridorda halı yoktu ve birileri yaklaşıyor olsa duyacağımdan emindim. Riske girip kapıyı açarak sağa sola bakmdım. Sesler. Ofisimin kapısı açıktı ve dışarı çıkmam için önünden geçmem gerekiyordu. Neyse ki spor ayakkabılarım ayağımdaydı ve oldukça sessiz bir şekilde hareket edebiliyordum, hızla odamın önünden geçip koridorun sonundaki kapıları aşarak merdivenlerden aşağı indim. Tanıdık birilerine rastlamamak için içimden dualar okuyarak Acil Servis'in içinden geçtim; hastanenin daima en yoğun ünitesi olduğu için pek iyi bir seçim değildi aslında, ama dışarı en

hızlı çıkış bu yoldandı. Araba parkına geldiğimde düşünmek için durdum. Akşamın dokuz elli beşiydi ve bir araca ihtiyacım vardı. Bir şekilde Dana'nın evine gidip arabamı almam gerekiyor-

du. Park boyunca yürümeye başlam ve sonra birden durdum. Neredeyse gülecektim.

Arabam hastane çalışanlarına ayrılmış olan bölgeye park edilmişti. Anahtarlarım hâlâ cebirndeydi. Hatta birileri arabanın arkasına Elspeth'in bisikletini bile yüklemişti.

Adalardan ayrılmak için saat çok geçti artık ama planımın o kısmını zaten değiştirmiştim. Bir yere gitmiyordum. Daha fazlasını bulup güvendiğim insanlara aktaracaktım. Helen'i bulmaya çalışacaktım. Dana'mn Helen'i. Dundee'de yüksek rütbeli bir polis memuruydu. Dana ona güveniyorsa ben de güvenebilirdim.

Öncelikle kıyafete ve gec eyi arabada geçirebilmek için bir uyku tulumuna ihtiyacım vardı. Evin çeyrek mil ötesinde park ederek arabamı bir garajın arkasına sakladım. Ardından bagajdan Elspeth'in bisikletini çıkartıp alacakaranlıkta tepeyi tırmandım. Evin etrafında bir tur atarak alt kattaki tüm pencerelerden içeri baktım, boş gibi duruyordu. Elimden geldiğince yavaş bir şekilde anahtarı çevirip içeri süzüldüm. Kapının arkasında duran mektuplar fayans döşemeye sürtündü. Kapıyı kapatıp etrafımı dinledim. Ses yoktu. Evin boş olduğuna emindim ama yine de tetikteydim. Yukarı koşup elime geçirdiğim kıyafetlerimi bir seyahat çantasının içine tıktım. Uyku tulumum gardırobun üstündeydi ve yataktaki yastıklardan birini de yanıma aldım. Sahip olduğum çok az sayıdaki mücevher de çantadaki yerlerini almıştı. Son olarak büyükbabamın silahını bularak onu da kıyafetlerimin altına soktum.

Yatak odamızın kapısında dikilirken aklımdan belki de bu odayı, bu evi bir daha hiç göremeyeceğim geçti. Nezaket icabı bir mesaj bırakmalıydım arkamda.

Tuva let masasının üstünde Duncan'la evlendiğimiz gün çekilmiş bir fotoğrafımız duruyordu. Çizgili takımının içinde uzun boylu ve zarif görünen Duncan kilisenin kapısında eli -

mi öpüyordu. Krem renkli danteller içindeydim ve hayatımda ilk kez kadınsı görünüyordum. O fotoğrafi çok severdim. Elime aldığım gibi yere atarak sağ ayağımla üstünde tepin-dirn. Camı kırılarak ahşap çerçeve köşesinden çatladı. Mesajı bırakmıştım işte.

Aşağı inmeye çalışırken tüm bunları bisiklete nasıl yükleyeceğimd en pek emin değildim. Telesekreterin ışığı yanıp sönüyordu. Beş mesaj vardı. Önemli olabilirdiler. Dinleme tuşuna bastım:

"Tora, ben Richard. Bugün Salı ve. öğlen oldu. Elspeth ve ben senin için endişeleniyoruz. Lütfen bizi ara." Evet, eminim endişelisinizdir. Silme tuşuna bastım. "Tor, benim. Neler oluyor? Bütün gün cep telefonundan sana ulaşmaya çalıştım. Beni arar mısın, lütfen?" Sil.

"Tora, bak—-bu hiç komik değil. Hepimiz seni merak edi-\ yoruz. Yalnızca iyi olduğunu bildir bize lütfen... Şu an bura-" dan ayrılamıyorum. Tanrım, Tora, sadece ara, olur mu." Sil.

"Yine ben. Dana'ya olanları şimdi duydum. Çok üzgü -ü nürn, tatlım. Yarın sabah dönüyorum. Lütfen en azından iyi : olduğunu söylemek için beni arar mısın? . . . Seni seviyorum."

Eh, isterseniz zavallı deyin bana, ama o mesajı siiemedim. i Son mesajı dinlemek için tuşa bastım. Yeni bir ses.

"Tora, bu kötü bir fikir. Geri dönmen gerekiyor. Umarım E araba kullanmıyorsundur. Nerede olduğunu bildir ve gelip seni a lavım."

Ben de yutmuştum sanki ya. Silme tuşuna bastım. Ama ı mesajlar beni endişelendirmişti. Eğer Kenn yerel polise yatış-î tırıcı ilaçların etkisinde araba sürdüğümü ihbar ettiyse evden

L

KURBAN

ayrıldıktan birkaç dakika içinde yakalanma riskim doğuyordu.

Eşyal arımı kapıya taşıyarak mektupları almak için eğildim. Yığını oturma odasındaki kahve masasına bırakacakken bir tanesi dikkatimi çekti. Ön tarafına elyazısıyla Tora yazılmış olan leylak rengi bir zarftı bu. Üstünde pul yoktu, zarfin içindeki sert ve ağır cismi yokladım. İçini açıp altın renkli anahtarı alarak kısa notu okudum; öbür dünyadan aldığım ilk mesajdı bu.

26.

lı' Ispeth'in bisikletini bir şekilde arabamı park ettiğim yere J-Jdek yuvarlamayı başarmıştım. Çantalarımla bisikletimi bagaja atarak motoru çalıştırdım. Ağlamıyor olsam bile zorlu bîr işti onca şeyi taşımak.

Lerwick'e doğru yola çıktığımda yağmur başlamıştı. Ağlamamı durduramıyordum. Şükürler olsun ki çok karanlık değildi çünkü arabayı çok hızlı sürüyordum. Bu yolu arayacaklardı. Lerwick'in ucuna varınca saklanmam daha kolaylaşacaktı. Ne tarafa gittiğimi asla tahmin edemeyeceklerdi.

Tora (diyordu Dana notunda)

Biraz önce kayınvalidenle konuştum. Her zaman böyle garip midir?

Mesajın çok faydalı oldu. Parçalar bir araya gelmeye başlıyor.

Bu tarafa geldiğini varsayıyorum. Evde yalnız başına kalma. Bana gel. İçeri girip bekle.

Senin için endişeleniyorum! Lütfen en kısa zamanda görüşelim.

Dana

Üst köşeye tarih atmış, saati yazmıştı. O gün öğlen on iki-, de yazılmıştı not. Ölüm saatinin belirlenmesi açısından çok önemli bir kanıt olan mektubu derhal polise götürmem gerektiğini fark ettim. Önümüzdeki beş dakika içinde bu firsat I karşıma çıkacak gibi görünüyordu.

Ama Lerwick'e yaptığım kısa yolculuk boyunca hiçbir d evriye arabasına rastlamadım. Anayoldan çıkınca kendimi biraz daha güvende hissettim. Birkaç dakika içinde The Lanes'e varmış, Dana'nın evini geçip rastladığım ilk boşluğa park etmiştim.

Ön kapı onarılmıştı -adamlar hızlı çalışıyordu- ama

anahtar hâlâ açıyordu kapıyı. Evin antresi sessiz görünüyor

du. Uzun bir an boyunca dikilip etrafı dinleyerek evin pek

de sessiz olmadığını fark ettim. Evler asla sessiz değildir. Su

ısıtma tesisatının hafif gurultusu ile elektronik aletlerin yu

muşak seslerini duyabiliyordum; hatta bir yerlerde bir saat tıkırdıyordu. Deliler gibi atan nabzımı çığrmdan çıkaracak bir şey yoktu gerçi. Yanımda getirdiğim el fenerini yakarak mut

fağa geçtim. Kusursuz görünüyordu. Yerler henüz paspaslan

mış gibiydi, evyenin etrafindaki paslanmaz çelik ışıl ışıl par

lıyordu. Çok da düşünmeden -belki de açtım ve bilinçaltını

tarafından yönlendiriliyordum- buzdolabına gidip kapağını

açtım.

Dana alışveriş yapmıştı. Salata tepsisi ağzına kadar doluydu. Rafların birinde içi kayısı dolu dev b ir kase, diğerin-deyse kıta Avrupası'ndan gelme kağıda sarılı çeşit çeşit peynirler duruyordu. Ambalajının içinde bir kutu doğal yoğurt gördüm. Dolabın kapağında iki litre yağsız süt, bir litre kızılcık suyu ve bir şişe iyi kalite beyaz şarap yer alıyordu. Hemen yukarılarında bir sıra organik yumurta göze çarpıyordu. Ne et, ne de balık vardı. Dana vejetaryendi.

Yemek yemeyi düşündüm ama yapamayacağımı biliyordum. Buzdolabının kapağını kapatarak mutfaktan ayrıldım. Yukarı çıkmalıydım.

Benzer durumlar da yapıldığı üzere bu eve son gelişimi adım adım hatırlamaya çalıştım, eğer . . . eğer Unst'da paniklememiş olsam; eğer Richard ile Elspeth'in evine geri gidip

bisiklet yerine Elspeth'in arabasını çalmış olsam, birkaç saat içinde ana adaya dönüp . . . şeyden önce . . . burada olabilirdim.

Banyo kapısı kapalıydı. Paltomu koluma alıp kapıyı içeri ittim. Ardından feneri içeride gezdirdim. Bir tek leke bile yoktu içeride.

Banyo paspasianmıştı. Önceki günden fayansların üstüne sıçramış o lan minik pembe kan damlalarını hatırlıyordum. Hepsi kaybolmuştu. Hatırladığım kadarıyla seramik fayanslar olayın öncesinde de tertemizdi. Dana ölüyken de aynı titizliğini koruyordu belli ki. Gerileyerek kapıyı kapattım. Beni ilgilendiren hiçbir şey yoktu burada.

Dana'nm yatak odasının önünden geçtim. Birkaç gün önce ısa bir süreliğine içinde uyuduğum ve aynı zamanda çalışma dası olduğunu bildiğim misafir odasına gidiyordum.

Masası bomboştu. Notlarını içinde tuttuğunu bildiğim oluk mavi dosya ortalard a yoktu. Çekmeceyi açınca karşı-a yaklaşık yirmi kadar dosya çıktı. Her biri sarı bir kartın "stüne leylak rengi bir mürekkeple etiketlenmişti: Ev, Araba, atırımlar, Emeklilik, Seyahat, Sigorta... Liste bu şekilde de-am ediyordu. Üç adet eski püskü klasörden oluşan kendi osyalama sistemimi düşündüm. Birlikte biraz daha fazla za-an geçirebilsek Dana belki de daha derli toplu biri olmasını ğretebilirdi bana. En azından birkaç ipucu verirdi. Çekmeceyi kaparom. Muhtemelen boşa zaman harcıyorum. Olayla ilgili tüm dokümanlara polis tarafından el konmuş olmalıydı. Bir önceki gelişimden bir masaüstü

bilgisayan haürlı-yordum ama ortalarda yoktu. Geriye yalnızca bir yazıcı kalmışü. Ve yan tarafa düzgünce yerleştirilmiş olan kitap yığını.

En üstteki kitap dikkatimi çekti, çünkü yazarını tanımıştım. Wilkie Collins, Richard'ın VVilkie Collins'in benim gibi salak bir okuyucu için uygun bir yazar olacağına dair söyle-

diklerini hatırladım. Beyazlı Kadın. Önce Dana yatmadan önce okuyor sandım ama yatağının ucunda değildi kitap, ayrıca bazı sayfaların içine minik sarı kağıtlara notlar almıştı. Kitabı elime aldım.

Sıradaki kitap James R. NichoJson'm Shetland Folkloru adlı eseriydi. Onun da bazı sayfaları notlarla işaretlenmişti. Daha altta Marc Alexander'in Britanya Folkloru ile Mitler ve Efsaneler kitaplarını buldum. Yığının en altındaki başlık tanıdık geli-' yordu ama kitabı daha önce hiç görmemiştim. Kalın kapağım kaldırdığımda kütüphaneden alınmış olduğunu fark ettim; içindeki damgadan çok yakın bir zamanda alındığı belli oluyordu. Jessie Saxby'nin Geleneksel Shetland Hikayeleri'ydi bu; Richard'ın çalışma odasında bulduğum metinlerin çoğunda ahfta bulunulan kitaptı. Dana yerel tarikatlarla ilgili yorumlarımı ciddiye almıştı. Kitabın içinde çok sayıda not yer alıyordu. Yatağın üstüne oturarak okumaya başladım.

Dana'mn ilgisini çeken ilk hikaye Balla'daki inşaat işleri sırasında ortaya çıkarılan çok sayıda insan kemikJeriyle ilgiliydi. Bölgede yaşayanlar kadim bir mezarlıktan söz etseler de kemikler (hepsi yetişkinlere aitti) belli bir düzen içinde durmuyorlardı, öylesine bir araya atılmış gibiydiler ve görünürde de hiçbir mezar taşı yoktu. Sayfaya eşlik etmekte olan minik kağıda Dana şöyle not almıştı: Kadın kemikleri mi? Tarih- lenebiliyorlar mı?

İ leriki sayfalardan birinde Papa Stour yakınlarındaki denizde beliren kaya parçasıyla -bölgede Bakire Adası olarak biliniyordu- ilgili bir hikaye okudum. Bayan Saxby kitabı yazdığı sıralarda kaya parçasının üstünde bir bina kalıntısı görü lebi liyormuş. Yerel söylentilere kalırsa Bakire Adası "uygunsuz davranışlar"da bulunan kadınların kapatıldığı bir hapishaneymiş. Shetland'm doğu tarafında benzer bir hikayeye sahip olan bir başka kaya parçası yer alıyordu. Dana'mn

yorumu şöyleydi: Kadınların hapsedildiğine dair ada hikayeleri. Kayaların herhangi birinde insan kalıntıları bulunmuş mu?

Birkaç sayfa sonra bir başka garip mezarlık hikayesi bulmuştu: Yeli adası boyunca yer alan çok sayıda küçük tepecik. Yerel inanışa göre tüm tepeler mezarlarla kaplıydı ve insanlar o bölgeden uzak duruyorlardı. Dana'nın notlan giderek artan hayal kırıklığını yansıtıyordu. Ne zaman? diye not almıştı. Dana kanıt arıyordu, titiz çalışmasıyla işleyebileceği gerçek ipuçlarının peşindeydi. Jessie Saxby ise yalnızca hikaye anlatıyordu. Enteresan hikayelerdi gerçi. Eğer Jessie haklıysa, adalarda birçok kez gizli ve kutsanmamış toplu mezarlar ortaya çıkarılmıştı. Daha kaç tanesinin bulunduğunu merak ettim. Melissa'nm arazimde yalmz yatmadığma dair inancım her geçen dakika daha da artıyordu.

Kendimi okumaya kaptırıp adaların garip ve zaman zaman dehşetli bir görünüme bürünen hikayesi ile ilgili daha fazla şey öğrendikçe zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim bile. Özellikle karısı ve yeni doğan bebeklerini yaşlı bir adalı kadının gözetimine bırakarak balığa çıkan genç bir adamın hikayesi kanımı dondurmuştu. Komşusunun evinde çay içip dedikodu yaparak görevini savsaklayan yaşlı kadın alacakaranlıkta geri döndüğünde grilere bürünmüş bir adamın evden ayrılmakta olduğunu görür. İçeri koştuğunda Trowiar'm anne ile bebeği kaçırarak yerlerine birer kopya bıraktıklarını fark eder. Bebek ölüdür.

Hayalet anne saatlerce yatağa oturarak kendi de ölmeden önce ölü çocuğunun yasım tutar. Adam eve döndüğünde yaşlı kadının karısı ve çocuğunu Trovvlar'ın kaçırdığına dair hikayesine inanmaz. Kardeşleriyle birlikte kadını linç ederler.

Benzer temalarda sayısız hikaye vardı: Trowlar genç kadınları, çocukları, hatta hayvanları kaçırarak yerlerine kısa bir süre sonra ölecek olan benzerlerini yerleştiriyorlardı. Elbette

içimizdeki sinikler bu benzerlerin hayal ürünü olduklarını ve ölümlerin doğal yollarla gerçekleştiğini, Trow diye bir şeyin olmadığını iddia edecektir. Birileri çıkıp adalardaki tüm kötülüğün Trowlar'a atfedildiği iddiasında bulunabilir, ki benim de bir parçam bu iddiaya inanma eğilimindeydi. Ama yine de hikayelerin çokluğundan etkilenmiştim. Sürekli aynı şey oluyordu: Birileri kaçırılıyor, yerine kopyası bırakılıyor ve o kopya da bir süre sonra ölüyordu.

Bu kopya olayına inanmıyordum elbette. Kaçırmaları gizlemek için düzenlenen sahte ölümlerin doğal yollarla gerçekleşmiş olması gerekiyordu. Bu saatten sonra doğaüstü olaylar ihtimaliyle uğraşamayacaktım bir de.

Sorun şu ki, aslında hiçbir şeyle uğraşacak halde değildim. Kelimeler sayfanın etrafında dansetmeye başlamıştı ve o günlük düşünme hakkımı yiyip bitirmiştim artık. Kitabı yere koyarak gözlerimin kapanmasına izin verdim.

Rüyamda arka kapıyı Duncan'm yüzüne kapıyordum ve ahşap kapının çıkardığı ses tüm evde yankılanıyordu. Birden uyandım. Rüya görmüyordum. Eve girmişlerdi. Birileri aşağı katta hafif ama duyulabilir adımlarla yürüyordu.

Bir anlığına beş gece önceki kabus dolu dünyaya geri dönmüştüm sanki. Geri gelmişti. Bulmuştu beni. Şimdi ne yapacaktım? Olduğun yerde kal, kımüdama, nefes bile alma. Seni bulamaz.

Ne saçmalık. Aşağıdaki her kimse benimle aynı şeyleri düşünüyor olmalıydı. Bir şey arıyordu ve kısa bir süre sonra Dana'nm çalışma odasına uğrayacaktı.

Saklan.

Yatağı ince ledim. Bir divandı aslında. Odada gardrop bulunmuyordu. Benim boyutlarımda birinin görülmeden arkasına saklanabileceği bir mobilya da yoktu.

Tek mantıklı seçenek buydu gerçekten de. Doğruldum. Arabamın anahtarları masanın üstünd eydi. Elime aldığımda hafifçe şıngırdadılar.

Pencereye uzandım. Kulbu yerinden oynamıyordu. Dana elbette kilitlemişti pencerelerini. Bir polis memuruydu o. Daha yakından baktım. Çifte camlıydı pencereler. Kırabilirdim ama çok ses çıkacaktı. Aşağı mip bir şekilde dışarı çıkmalıydım.

Çantama uzanıp evden getirdiğim silahımı kavradım. Sağ elimle sıkıca tutarak kapıya doğru yürürken sap kısmını yavaşça bastırarak açtım. Aşağıdan hafif bir çarpışma sesi geldi. Merdivenler ile sahanlığı hah kaplattığı için Dana'ya teşekkürler ederek koridoru geçtim. Aşağı katın ahşap zemini seramik fayanstı. Ama yine de aşağı inecektim.

Merdivenlerin başına durup etrafı dinledim. Kapalı mutfak kapısının ardından bazı sesler geliyordu. Trabzarun üstünden aşağı baktım. Dışarı açılan arka kapıyı saymazsak Dana'mn mutfağında iki kapı bulunuyordu: Şu an bakmakta olduğum birincisi koridora; diğeriyse oturma odasına açılıyordu. Oturma odasına doğru gidip koridora bir şeyler firlatarak mutfaktaki her kimse dikkatini dağıtmayı ve koridora çıktığında da dış kapıdan kaçmayı planlıyordum. Dışarı çıktıktan sonra bahçe duvarına tırmanıp arabama dek depar atacaktım.

Beşi altı adım daha. Sağ elim terden sırılsıklam olmuştu. Tetiği kontrol ettim. Emniyeti gevşettim. En alttaki basamak gıcırdadı.

Koridoru geçerek Dana nın oturma odasına girdim. Olması gerektiğinden daha karanlıktı. Birileri perdeleri çekmiş olmalıydı. Durdum. Evi dinledim. Sağ elim tam önümde havaya kalkmıştı şimdi, titriyordum. Birden sırtıma yediğim darbeyle yere yığıldım.

27.

Y

erde yatıyordum; başımın yan tarafı Dana'nın meşe döşemelerine dayanmış, sağ elim boşalmıştı.

Vücudumu yere bastıran ağırlık hareket etti. Geriye doğru sert bir dirsek attım ve birileri homurdandı. Ardından yeniden zemine çivilendim. Bu kez sağ kolumu yakalayarak arkama kıvırmıştı. Debelenip ayaklarımla tekmeler attım. İlk üç tekmem yerini bulunca ağırlık öne doğru kaydı.

"Polis! KımıIdamaT-

Yaa, tabii. Sağ kolumu tutan ellerden bir) kelepçe takabilmek için sol koluma uzandı. Ama beni tek koluyla kontrol altında tutabilecek kadar güçlü biri değildi.

Derin bir nefes alarak -göğsümün üstündeki onca ağırlık yüzünden ciğerlerim çok zorlanıyordu- arkamı döndüm. Ustümdeki vücut kenara çekildi. Ayağa kalktım. Rakibim de öyle. Karşılıklı bakıştık. Karanlığın içinde uzun boylu bir şekil görüyordum; kısa, sarı saçlar; sıradan, düzgün yüz hatları. Az daha "Dr. Livingston'sınız, sanırım," diyecektim, çünkü kiminle didiştiğimin farkına varmıştım artık.

"Sen de kimsin be?" dedi.

"Tor a Hamilton/' diye cevap verdim. "Dana'nın bir arkadaşı. Evinin anahtarını vermişti bana."

Bunun verilecek en akıllıca cevap olmadığı geçti aklımdan ama kadın rahatlamış gibi görünüyordu. "Hastanede çalışıyorum," diye ekledim. "Dana'ya üstün-

"1

de çalıştığı vakalardan birinde yardımcı oluyordum. Şu cinayet olayı. Ceset benim arazimde bulundu. Bulan da benim."

Gevezeliği kestim.

Kadın başını salladı. "Senden bahsetmişti."

Yeniden normal nefesler almaya başlamıştım. Başım biraz a cıyordu ama dönmüyordu artık.

"Gerçekten çok çok üzgünüm," dedim, sesim çatlayarak.

Dedektif Başmüfettiş Helen Rowley beni uzun bir süre boyunca süzdü. Merkezi ısıtma tesisatından gelen soğuma gıcırtılarını duyabiliyordum. Dışarıda bir köpek havladı.

"İntihar ettiğine inanabiliyor musun?" diye sordu, o kadar hafif bir sesle konuşmuştu ki kelimeleri zorlukla duyabil-miştim. Bir cevap beklediğini sanmıyordum ama sekiz saattir şu sözleri söylemek için bekliyor ve hasret çekiyordum.

"Buna bir an bile inanmadım."

Helen'in şaşkınlıkla parlayan gözleri bana döndüğünde kısıldı. "Neden söz ediyorsun sen?" diye fısıldadı.

"Buzdolabını gördün mü?" diye sordum, aklıma ilk bu gelmişti. "Sence Dana hayatını sona erdirmeden hemen önce buzdolabını doldurur muydu?"

Bakışlar şiddetleniyordu. Bana inanmamıştı, Ve hızla sinirlenecekti. Ama ben o noktayı çoktan aşmıştım. Helen Dana'yı herkesten iyi tanıyor olmalıydı. Açıkça ortada olan duruma onu neden ikna etmek zorunda kalıyordum ki?

"Eğer Dana -benim tanıdığım Dana - kendini öldürmeye karar vermiş olsa buzdolabını boşaltıl, içindekileri çöpe atar, çöpü boşaltır ve dolabı Dettoİ'la temizlerdi," dedim, kadına haksızlık ettiğimin farkmdaydım ama elimde değildi. "Ah, bir de kütüphaneden aldığı kitapları gen verirdi kesin."

Helen geriye doğru bir adım atacak duvara yaslandı. Oda ışıkla dolmuştu ve hatlarını seçebiliyordum şimdi. Kabarık

yeşil bir palto ve bol bir askeri pantolon giyiyordu. Uzun boyluydu, neredeyse benim kadar uzun ve saçları da kısa değildi, arkadan örülmüştü sadece. Çekici bir kadındı. Güzel değildi, belki, ama düzgün bir çene yapısı ve kahverengi gözleri vardı. Bir şaşkınlık anı geçirerek bana çok benzediğini fark ettim. Etrafına bakmarak kendini Dana'nın kanapelerinden birine bıraktı.

Birkaç saniye sessiz kaldım. Söyleyecek o kadar çok fazla şeyim vardı ki hepsini tutarlı bir şekilde aktarabileceğimi sanmıyordum. Saçmalamadan konuşabileceğime inandığım an devam ettim:

"Yaklaşık dört sene önce intiharlarla ilgili bir ç alışmam olmuştu. Başarısız denemelerdi, elbette, iletişim kurması zor olan... Neyse, hepsinin farklı sebepleri vardı, farklı ortamlardan geliyorlardı ama hepsinin bir ortak özelliği bulunuyordu."

Helen kollarını vücudunun önünde kavuşturup elleriyle ko llarının üst kısımlarını tutarak öne eğildi. Ayaklarının altındaki halıya bakarak konuştu. "Nedir o? Umutsuzluk mu?"

"Sanırım. Ama benim kullanacağım kelime boşluk olurdu. Bu insanlar geleceklerine bakıyor ve hiçbir şey göremi-yorlardı. Uğruna yaşayacakları hiçbir şey olmadığına inanıyorlardı."

Helen bana baktı. "Dana öyle değil miydi?"

Kendimi yavaş konuşmak için zorlayarak ona doğru eğildim. "Kesinlikle değildi. Hayatında çok fazla şey olup bitiyordu sadece. Bu olayı çözmeye kararlıydı... ve aldığı yardımın azlığından şikayetçiydi. Son birkaç gün boyunca onunla birçok kez konuştum. Gayet iyiydi -endişeli, gergin, kızgındı belki- ama kesinlikle boşlukta değildi. Bana bu sabah bir not yazmış. Sana gösteririm, yukarıda bir yerde. Bir intihar nobı değil. Dana intihar edecek biri değildi."

"Bana uyum sağlamakta zorlandığını, yeni iş arkadaşlarına uyum sağlayamadığını, eski iş ortamını . . . beni özlediğini söylediler." Sesi titriyordu.

"Muhtemelen hepsi doğrudur. Ama hiçbiri i ntihar sebebi değil."

"Beni dün akşam aramıştı. Endişeliydi, yardımımı istiyordu, ama haklısın, sesi öyle gelmiyordu..."

Bir süre ikimiz de sustuk. Yeniden konuştuğunda çay yapmayı önersem mi diye düşünüyordum.

"Bu evin onun olduğu nasıl da bel li. Evleri güzelleştirmekte üstüne yoktur, Dundee'deki dairesi de tıpkı burası gibiydi. Bir de benim evimi görmelisin. Darmadağınık."

"Benim de öyle," diye onayladım, ama içten içe huysuz -lanmaya başlamıştım. Helen'i bulduğum anki rahatlığım tedirginliğe dönüşüyordu. Er ya da geç beni bulacaklardı. Karakola götürülecektim -sözde ifademi almak için- ve istedikleri kadar gözaltında tutabileceklerdi beni. Helen'in yas tutup çaresizlik

içinde kıvranmasını değil, görevini yapmasını istiyordum.

"Bu da ne be?" dedi.

Bakışlarını döşeme boyunca takip ettim. "Bir at silahı," dedim. "Atları öldürmeye yarıyor."

Bir an kahkahalara boğulacak gibi geldi.

"Vav be," dedi. "Yasal mı bari?"

Omuz silktim. "Bir zamanlar öyleydi. 1950'lerde."

"Güvenli bir yere kaldırmamın sakıncası var mı?"

"Nasıl istersen."

Ayağa kalkıp silahı dolabın birinin üstüne koydu. Yeniden bana baktığında gözlerinin etrafı pespembe bir halkayla çevriliydi ama hiç kendini kaybedecek gibi durmuyordu.

"Onu sen mi öldürdün?" diye sordu.

Ağzımın açıldığını hissettim ama bir cevap verememiştim. Yüzümde gördüğü her neyse Helen'i rahatlatmış, hatta hafifçe gülümsemişti bile.

"Affedersin. Sormam gerekiyordu. Peki kim yaptı?"

"Emin değilim. Ama büyük ihtimalle tek kişi değil. Ve sor uşturduğu olayla ilgili olduğuna da adım gibi eminim. Bence Dana sonuca ulaşmak üzereydi Ben de öyleyim. Sanırım birkaç gün önce beni de öldürmeye çalıştılar."

Helen'a yelken kazasını ve kesik direği keşfedişimi anlattım. Bitirdiğimde sessizliğini koru du. Derken ayağa kalkıp oda boyunca yürüdü. Daha önce farkına varmadığım bir fotoğrafın önünde durdu, etrafı yüksek topuklu ayakkabılar giyen kadınların bacaklarıyla sarılı küçük bir teriyer köpeğinin karakalem resmiydi bu. Bana inanıyor mu, yoksa deli olduğumu mu düşünüyor, anlayamamıştım.

"Sabah olunca"seninle irtibat kuracaktım. Yardımını istemek için," dedim.

Yeniden arkasını döndü, yüzü hafifçe sertleşmişti bu kez.

"Ne konuda?"

"Eh, öncelikle güvende olabilmek için. Ama aynı zamanda ne olup bit tiğini açığa çıkartıp Dana'yı kimin öldürdüğünü bulmak amacıyla."

Başını salladı. "Bunlar polisin ilgileneceği konular."

Ayağa fırladım. "Hayır! Sorun da o zaten. Polis hiçbir şey yapmayacak. Dana bunu biliyordu. Bu yüzden iş arkadaşlarına güvenmiyor, birlikte çalışmayı zor buluyordu. Burada çok çok kötü dolaplar çevriliyor ve polis de bir şekilde işin içinde."

Yeniden kanepeye oturdu. "Dinliyorum," dedi. Ben de oturdum. "Kulağa biraz garip gelecek," diye söze başladım.

? O <>

286»

S. /. BOLTON

Yirmi dakika sonra bitirmiştim. Saate bir göz attım, gece -yansını on beş dakika geçiyordu. Helen ayağa kalkarak odadan çıktı. Mutfakta bir şeyler yaptığını duyabiliyordum. Bir-iki dakika sonra iki kadeh beyaz şarapla geri döndü.

"Haklıymışsın," dedi. "Kulağa garip geliyor gerçekten

Omuz silkerek aptal bir gülümseme takındım. Eh, başından uyarmıştım,

"Troller?" dedi, bana doğru bir ciddi misin sen? bakışı fırlatarak.

Şarabımı içtim. Serin ve güzel gelmişti, buz gibiydi. "Yani, ayır. Gerçek trol ler değil. Elbette değil. Eski bir ada efsanesi-e dayanan bir çeşit tarikat."

"Troll olduklarını zanneden insanlar?" Zamanımı boşa harcıyordu. Ayağa kalktım. "Otur yerine," diye havladı. "Dana senin aptal biri oima-ığını düşünüyordu ve ben de ona güveniyorum." Dolaba oğru baktı. "Aksi yöndeki bazı kanıtlara rağmen."

Kızgın bir çocuk gibi suratımı astım. Helen ben konuşur -en aldığı notları gözden geçiriyor ve yüz ifademi görmüyor-u. Yeniden yerime oturdum.

"Pekala, bir süre için Shetland folklorunu bir yana bırakıp elimizdekilere odaklanacağım," diye devam etti. "Arazinde Melissa Gair olduğu kesinleşen bir ceset buldun. Yaklaşık iki yıl önce ölmüş ve ölmeden hemen önce de doğum yapmış." Başımı salladım.

"Biraz korkutucu da olsa buraya kadarki kısım anl aşılır. Sıkıntı Melissa Gair'in neredeyse bir sene öncesinde ölmüş olması gerektiğinden kaynaklanıyor. İki kere ölmüş olan bir kadın var elimizde. Belgeli ve şahitli olduğu için ilk ölümü, en azından kağıt üstünde, çürütmesi zor. İkinci ölüm ise elbet-

te daha avantajlı, zira elde iddiayı destekleyen bir ceset var." Konuşmayı keserek şarabından bir yudum aldı. "Karışık bir iş," diye onayladım.

"Hem de nasıl. Şimdi, cesedin üstündeki birtakım semboller ile arazinde bulunan yüzükten dolayı birden fazla kadının öldürülmüş olabileceğini düşünmeye başladın."

Yeniden başımı salladım.

"Bu yüzde adalardaki ölüm istatistiklerini kontrol ettin." Uzanıp hastanede aldığım notlarımı aldı. "Eğer rakamların doğruysa..."

"Doğrular," diye sözünü ke stim. Kaşlarını çatarak bana baktı.

"Eğer doğruiarsa, itiraf ediyorum ki, ortada kesin bir model var. Her üç yılda bir genç kadınların ölüm oranı artıyor gibi gözüküyor. Pekala^ şimdi gerçeklerden teoriye geçelim. Bu kadınların bir kısmının..."

"Her üç yılda bir yaklaşık altı tanesi."

"Anladım. Bu kadınların bir kısmı kaçırılmış. Sahte ölümler düzenlenmiş -modern ve yoğun bir hastanede- ve tüm sene boyunca zorla alıkonulmuşlar." Bakışlarını yeniden aşağı çevirdi. "Şu Tronai denen adada olduklarını tahim ediyorsun. Peki bu süre boyunca . . . hamile mi bırakıldılar?" Yüzünü buruşturdu. Ben de aynısını yaptım.

"Ya da kaçırıldıklarında hamileliklerinin basındaydılar," dedim. "Tıpkı Melissa gibi. Bu adalarda genç kadınlar, hamile kadınlar, kaçırılan çocuklar ve keşfedilen insan kemikleriyle ilgili o kadar çok hikaye var ki. Tanrım, burada Bosna'dan bile daha çok toplu mezar var"

"Ve tüm bunları yeraltı mağaralarında yaşayan, müzik ve gümüşten hoşlanan ve demirden yapılmış her şeyden ödleri kopan gri kıyafetli adamlar mı yapıyor?"

Bir şey söylemeden ters ters baktım.

"Pekala" dedi sonunda, "kayıp kadınlara dönelim. Alıkonuldukları sırada çocuk doğurduklarını düşünüyorsun. Ardından da öldürülüyorlar. Cesetleri anakaraya getirilip senin arazine gömülüyor." Helen konuşmayı kesti.

"Evet," dedim. "Bence aynen öyle oluyor."

Hiçbir şey söylemedi.

"Tam da efsanedeki gibi," diye aceleyle devam ettim. "Kunal Trowlan insan kadınlarını çalıyor. Oğullarının doğumundan dokuz gün sonra da -erkek ırkı oldukları için çocukları daima erkek- anneler ölüyor."

"Tora..."

"Melissa Gair doğum yaptıktan bir hafta ila on gün sonrasında öldürüldü."

"Hey, hey... Bir hastanede sahte ölüm düzenlemek mümkün mü gerçekten de?"

"Kısa bir süre öncesine kadar bu soruyu kesinlikle hayır diye cevaplardım. Artık mümkün olduğunu düşünüyorum."

"Neden?"

"Birçok insanın işin içine dahil olması gerekir: Tıbbi personel, belki bir yönetici, patoloji uzmanı. Eğitimli bir doktorun kanacağını sanmıyorum, ama tıpla ilgili olmayan birileri, hele de ıstırap içindeki hasta yakınları . . . yaygara koparılıp dikkatler dağıtılırsa ... ve hastanın da kımıldamadan yatması gerekiyor, koma haline sokacak kadar ağır ilaçlar verilmiş olabilir."

Helen kadehindeki şa rabı sallayarak yaptığım modelle-meye bakıyordu. Dışarı belli etmese de anlattıklarımı dinlediğini hissedebiliyordum.

"Ayrıca hipnoz kullandıklarını da düşünüyorum," diye devam ettim, ne olursa olsun diye düşünerek.

Kadehi döndürmey i bıraktı. "Hipnoz mu7" dedi. Yüzündeki ifadeyi gördükten sonra devam etme cesaretini bulmamı sağlayan tek şey ellerime kelepçeleri takıp karakolu arama-masıydı.

"Hipnoz zırva değil," dedim hızla. "Bilimsel olarak kanıtlandı. Birçok psikiyatrın kulland ığı bir yöntem. Aklına sokulan düşüncelerle bir insanın olayları algılayışı değiştirilebilir. Bence yas tutmakta olan bir akrabaya cansız bir beden gösterilip o kişinin öldüğüne inandırılması mümkün."

Helen sessizdi. Ardından başını sallamaya başladı. İnanmıyordu.

"Okuduğum tüm hikayeler Trovvlar'm hipnoz yeteneğine işaret ediyor."

"Yalnızca hikayeler." Şüpheci bir tavır takınmıştı. Haklıydı da. Son on gündür benim yaşadıklarımı yaşamamıştı.

"Artık öyle düşünmüyorum ben. Hastanedeki patronum un da hipnoz yeteneğine sahip olduğunu sanıyorum. Bir süre önce atımın da dahil olduğu bir olay yaşadık. Beni bir nevi transa sokarak ne istediyse yapmamı sağladı. Ve bunu birkaç kez işyerinde de yaptı. Ellerini omzuma koyup gözlerimin içine bakarak benimle konuşuyor. Ve ruh halim bir anda değişiyor. Kendimi dingin ve benden her istediğini yapacak gibi hissediyorum."

Helen'in başı kımıldamıyordu artık, ama ikna olup olmadığını anlayamıyordum. "Peki o dediğin durumu sağlayacak bir ilaç var mı—insanı ölü gibi gösteren?"

"Elbette. Yeterince alındığı taktirde hemen bütün yatıştırıcılar kan basıncını o kadar düşürür ki periferal nabzı hissetmek imkansızlaşır. Riskli bir durum elbette, gereğinden fazla ilaç verilirse hasta ölebilir. Ama tecrübeli bir anestezi uzmanı

vermesi gereken dozu muhtemelen biliyordur."

Tüm bunları düşünmesi için Helen'e biraz zaman tanıdım. Bu sırada da tanıdığım tecrübeli anestezi uzmanını düşünüyordum.

"Dana'ya bunların ne kadarını anlatmıştın?" diye sordu.

"Fırsatım olmadı. Ama mesaj bırakmıştım. Trow efsanelerinden söz ettim ona. Ve anlattıklarımı ciddiye aldığından eminim, ki tüm o yukarıdaki kitapları almış. Seni aradığında bir şey söylemedi mi?"

Helen içini çekerek şarabından bir yudum daha al dı. Hangimizin daha hızlı içtiği belli değildi. Yavaşlamamız gerekiyordu. Özellikle benim yavaşlamam gerekiyordu.

"Hayır," dedi, "Beni görmek istiyordu. Endişeli olduğunu söyleyebilirim. Telefonda konuşmak istemiyordu."

"Çok fazla şey öğrendi," ded im, bu kadar bilgiyle başa çıkıp çıkamayacağımı merak ederek. Benim yüzümden, bıraktığım mesajlar yüzünden Dana olan biteni çözmeye çok yaklaşmıştı. Müdahalelerimin cezasını çeken o olmuştu sonunda.

Helen sanki düşüncelerimi okumuş gibi elini omzuma ko ydu. "Bulduğun istatistikleri reddetmiyorum, ama bu Trow mevzusu aklımı karıştırıyor. Elimizde hâlâ yalnızca bir ceset var. Ona yoğunlaşahm, olur mu?" Ayağa kalktı. "Hadi gel, bakalım Dana ne düşünüyormuş bu konularda."

Aptal aptal yüzüne baktım. Ne pl anlıyordu, ruh mu'çağıracaktık?

"Bilgisayarını bir kontrol edelim. Şifrelerini biliyorum."

Başımı salladım. "Masası bomboş. Bilgisayarını polis alıp götürmüş."

"Heh, öyle mi dersin?" dedi ve arkasını dönerek merdivenlere yöneldi. 291

28.

Y

atak odasına girdiğimizde Helen geniş meşe gardırobun önünde bir sandalyeye çıkarak üst tarafta yanyana durmakta olan üç dolaptan ortadakini açtı. Kırmızı deri süslü küçük, kanvas bir bavulu bana uzattı. Bavulun içindeki büyük bir nesne yerinden kımıldadı. Fermuarı açarak derhal tanıdığım küçük dizüstü bilgisayarı çıkardı.

Bana doğru sırıttı ama gözlerinin içinde ışık yoktu.

"Masaüstü bilgisayar polise aitti. Bu kendi bilgisayarı. Dana önemli olayların daima kopyasını çıkarırdı. Çok önemli dosyaları da bunda tutardı."

Çalışma odasına geçip bilgisayarı açmadan önce birkaç saniye boyunca bağlantılarla ilgilendi. Ekran açıldı. Pencereye doğru baktım. Perdeler çekiliydi ama ekran ışığının dışarıdan görüleceğinden emindim.

Helen Dana'nm dosyalama sistem ine dalmıştı bile ama ben yanına oturup ona katılamayacak kadar tedirgindim.

"Helen."

Bana baktı.

"Polisin büyük ihtimalle beni aradığını bilmelisin."

Sandalyesinde arkasına yaslanarak kaşlarını kaldırdı. Bu hareketi o kadar Dana'yı andırıyordu ki güls em mi ağlasam mı bilemedim.

"Bugün burada olanlarla -yani dün demek istiyorum- ilgili sorgulamak istiyorlar beni. Hastaneden kendi kendimi ta-

292

S.). KUL 1 UN

burcu ettim denebilir. Gaynresmi anlamda tabii."

"Elinde bu evin anahtarının olduğunu biliyorlar mı?"

Başımı salladım. "Muhtemelen akıllarına gelecektir. Gitmeliyiz." Bilgisayarın başına geçtim. Her biri nuralandınlmış olan dosyalardan oluşan bir liste vardı karşımızda.

"Dana vakalarını resmi rakamlardan farklı numaralandı -rırdı," diye açıkladı Helen. Sayfanın aşağısına inerek son zamanlarda eklenmiş dosyalara ulaşmaya çalışıyordu.

"Güvenliğine özen gösteriyordu," dedim, Kenn Gifford'm Dana'nm paranoyasıyla ilgili söylediklerini hatırlayarak.

"Haklıydı da," diye lafı yapıştı rdı Helen. "Bu işlerde dikkatli olmak zorundasın. İşte başlıyoruz."

Xcr56381 numaralı vaka açıldı. İçinde bir dolu dosya bulunan bir klasördü bu. Listeyi aşağı doğru tararken mideme soğuk ve ağır bir yumrunun oturmakta olduğunu fark ettim.

İlk dosy a Kayıp Kişiler olarak adlandırılmıştı. Alt dosyalar olarak da Shetland, Orkney, İskoçya ve Birleşik Krallık yer alıyordu. İkincisi Bebekler dosyasıydr. Alt dosyalar Franklin Stone Doğumları ve Tronal Doğumları isimlerini taşıyordu. Daha sonra Finansal Kayıtlar geliyordu. Bu dosyanın içinde birçok isim vardı: Bazılarını tanıyor, bazılarını ise tanımıyordum. Andrew Dunn, Kenn Gifford, Richard Guthrie, Duncan Guthrie, Tora Hamilton. Stephen Gair listeye dahil değildi; onun kendine ait özel bir dosyası ve şirketinin adını taşıyan Gair, Carter, Gow isimli bir alt dosyası vardı.

"İlk şüpheli daima kurbanın eşidir," dedi Helen Gair'in dosyalarını açarken. "Dana bu temel gerçeği gözardı etmemiştir."

Dosyanın içinde bazı kişisel bilgiler yer alıyordu; eğitim durumu, ilk iş tecrübeleri; başından geçen iki evliliğin tarihleri, 1999'da Melissa ve 2005'te Alison Jenner. Bilgilerin çoğu işiyle alakalıydı.

İlkönce Gair'in avukatlık firması ile ilgili bilgilere bir göz attık: Gair, Carter, Gow Le rvvick'de kurulmuş olmasına rağmen ofisleri Oban ve Stirling'deydi. Aldıkları işlerin büyük çoğunluğu büyük yerel petrol ve taşıma şirketlerinden geliyor gibiydi. Gair'in Duncan'm şirketi ile hastanenin de hukuki temsilcisi olduğunu

fark ettim, ki çok da şaşırmamıştım buna. Şirketinin aile hukuku, devir-temlik ve kredi ile veraset işlerine bakan bir departmanı da bulunuyordu.

İskoçya İlk Ulusal Bankası'ndan alınmış olan sayfa sayfa raporlara göz gezdirdikçe nabzım sol şakağımın arksından güm güm atmaya başlamıştı. Gair, Carter, Gow'un çok sayıda hesabı vardı. Üç departmanın her birinin birer ticari, birer de mevduat hesabı bulunuyordu; birkaç dakika içinde şirketin yüksek miktarda parası olduğunu keşfettik. Dosyada ayrıca cinslerine göre sıralanmış altı adet müşteri hesabı da vardı.

"Dana bütün bunlara nereden ulaştı?" diye sordum, "Stephen Gair'in izin vermiş olacağını sanmıyorum. Bu kadar kısa sürede mahkeme emri çıkartmış olabilir mi?"

"Pek olası değil," dedi Helen kafasını kaldırmadan.

"O zaman . . . nasıl ele geçirdi bunları?"

"En iyisi sormamak," dedi Helen. Bir müşteri hesabını kapayıp diğerini açtı. Ardından durup bana baktı. "Dana prosedür takibine güvenliği kadar önem vermiyordu diyelim. Hatta birkaç yıl önce Manchester'dan Dundee'ye tayin olmasının nedeni de bu farklı yaklaşımlarıydı. Gözümü üstünden ayırmayıp yöntemlerinin hatalı olduğunu görmesini sağlamam istenmişti benden. Başarısız olduğumu söylememe gerek yok, sanırım."

"Yasadışı yolları mı denedi yani?"

"Büyük ihtimalle. Dana'n ın bilgisayarlar hakkında bilmediği çok az şey vardır. Doktorasını yazılım mühendisliği

alanında yapmıştı. Finansal kurumların kayıtlarına ulaşma konusunda özellikle yeteneklidir."

"Peki nasıl? Bunu nasıl yaptı?

Helen içini çekti. "Tora, bilmiyorum. Bu konuları pek konuşmazdık. Ama tahminimce buraya taşındığında adaların üstünde bulunan tüm finansal kurumlarda birer hesap açmıştır kendine. Bankaları sık sık ziyaret edip personelle tanışmış, hesap numaralan ile şube kodlarını ezberlemiştir. Klavyede tuşlanırken izlediği şifreleri denemiş olmalı. Evine geldiğinde özel evraklarına baktığını fark etmiş miydin?"

"Evet," dedim, bir keresinde o ayki banka ve kredi kartı faturalarımızı iğnelediğimiz mutfakta bulunan panomuza baktığım hatırlayarak.

"Rakamlar konusunda muazzam bir hafızaya sahipti. Ve yazılım konusundaki bilgisi göz önüne alındığında, çoğu güvenlik sistemini nasıl aşacağını biliyordu."

Kötü kız Dana. Kim tahmin edebilirdi ki?

"Ama," hukuki bilgimle mücadele veriyord um, "eğer bir bilgiye yasadışı yollardan ulaşılmışsa, bu durum soruşturmayı riske etmez mi?"

"Yalnızca o bilgiyi kullanmaya kalkışırsan, ki Dana bunu asla yapmazdı. Neler olup bittiğini anladıktan sonra kanıtları normal yollardan ele geçirmek için uğraşırdı. Pekala, bak bakalım, Dana şu müşteriyi birçok kez işaretlemiş. Shiller Sondaj. İsmini dumuş muydun?"

"Belli belirsiz. Sanırım büyük petrol şirketlerinden biri "

Helen Gair, Carter, Gow'un geçtiğimiz finansal yıldaki müşteri hesaplarına bakıyordu . Dana hepsi Shiller Sondajla aiakalrolan birçok kaydı işaretlemişti.

"Ffukuk şirketlerinin yasaya göre birbirinden farklı müşteri hesapları tutmak zorunda olduklarını biliyor muydun?'

diye sordu Helen. "Şirketin kontrol ettiği ama müşteriye ait olan her türlü para şirketin kendi parasından ayrı tutulmak zorunda."

Yüzümde oldukça salak bir ifadeyle bakmış olmalıydım ki derin bir nefes alarak yeniden denedi.

"Bir ev aldığında parayı avukatına verirsin. O da parayı ödeme zamanı ge lene dek müşteri hesabında tutar. Bu şekilde şeffaflık ve mali sorumluluk sağlanması amaçlanıyor."

Başımı salladım. "Bakmakta olduğumuz şu paralar örneğin —Shiller Sondaj'a ait, Gair, Carter, Gow'a değil."

"Aynen öyle. Shiller Sondaj geçtiğimiz yıl epeyce bir şeylerini satmış gibi görünüyor. Bak..."

Helen Dana'nm işaretlediği ilk üç kaydı işaret etti.

11 Nisan Shiller Sondaj satışı: Minnesota.çiftlik arazisi $ 75,000.00

15 Haziran Shilier Sondaj satışı: Boston.mülk $150,000.00

23 Haziran Shiller Sondaj satışı: Dubai.deniz manzaralı $90,000.00

Liste ilk bakışta sayılamayacak kadar uzuyordu, belli ki hepsi arazi ve mülk satışlarından gelme gelirlere aitti. Dana sayfanın sonunda bir not düşmüştü.

Shiller Sondaj'ın yıllık geliri, 9.075 milyon A merikan Doları, 5.5 Sterlin (şu anki pariteyegöre). Bölüm 3'e bak.

Helen arama motorunu bularak içine Bölüm 3 yazdı. Birkaç saniye içinde rakamlarla dolu bir başka sayfa ekranı doldurmuştu. Helen sayfanın dibine indi. "Manganat Mineralleri Anonim Şti. Yıllık Rapor ve Hesapları," Dana Gair, Carter, Gow'un müşteri hesabını bir . . . madencilik şirketinin yıllık raporlarına mı bağlamıştı?

2Q6

S. J. BOLTON

Helen parmaklarıyla masaya vurdu. Ardından ekrana bir fiske attı.

"Elbette. Manganat bilm em nesi bir holding. Shüler Son-dak da holdingin bir parçası."

Haklıydı. Shüler Sondaj oradaydı, "Arazi ve Mülk Satışlarından Gelen Gelirler" başlığı altında sol kolona tıkılmıştı. Helen parmağını yatay doğrultuda ekran boyunca geçirdi. Yıllık rapora bakılırsa Shüler Sondaj o yıl 4.54 milyon Dolarlık arazi ve mülk satışı gerçekleştirmişti. Helen derhal bir başka ikona basarak ekrana bir hesap makinesi getirdi. Birkaç tuşa bastıktan sonra bana dönüp sırıttı. Takip etmekte zorlanıyordun'!. Hesap makinesi 2.275.000 rakamını gösteriyordu.

"Peki kaç çıkmasını bekliyorduk?" diye sordu.

Yavaş yavaş anlamaya başlıyordum, "Beş buçuk milyon mu?" diye sordum Dana'nın Gair, Garter, Govv'un banka raporunun altına düştüğü notu hatırlayarak. "Beş buçuk milyon Sterlin olması gerek."

"Aferin sana/' dedi Helen. Yorgunluğundan eser kalmamış gibiydi. "Yani Gair, Carter, Govv'un müşteri hesabı yurtdışındaki arazi ve mülk satışlarından müşterinin kendi hesabında bulunmayan üç milyon iki yüz elli bin sterlinlik gelir gösteriyor. Peki bu para aslında nereden geliyor?"

"Farklı muhasebeseî dönemler mi?"

Sertçe bana baktı.

"İyi bir nokta. Peki bu yalnızca muhasebe dönemlerinden i kaynaklanan bir hataysa kayıp milyonları... nerede bulmayı beklersin?"

Bir an düşündüm. "Bir önceki muhasebe dönemi? Ya da sonraki?"

Başını salladı. "Dana'da onlar da vardır." Yeniden araştırmaya başladı ve birkaç saniye içinde aynı müşterinin bir

önceki finansal yıla ait banka hesapları önümüzdeydi. Dana alt tarafa yine bir not düşmüştü:

Siniler Sondaj'm yıllık geliri, 10.065 milyon Amerikan Dolan, 6.1 Sterlin (şu anki pariteye göre). Bölüm 2'ye bak.

Bölüm 2 bizi yine Manganat'çılarm yühk raporlarına götürüyordu ve Helen hesap makinesinde Amerikan dolarlarını sterline çevirdi. Yıllık rapor burada da hukuk şirketinin müşteri hesabmdakinden çok daha az bir rakamı işaret ediyordu.

İşte yeniden karşımızdaydı. Dana üç yıl geriye kadar gitmişti. Hikaye hep aynıydı. Gair, Carter, Gow'un müşteri hesabında tanımlanan satış rakamları şirketin kendi hesaplarında-kilere göre birkaç milyon sterlin daha fazla çıkıyordu.

"Dana hiç uyuyor muydu acaba?" diye mırıldandım kendi kendime.

"Pek sayılmaz/' dedi Helen. "Gece bir ya da ikiden önce yatağa nadiren giderdi. Beynini n çalışmasını engelleyemiyor-du."

Rakam ve notlardan oluşan kolonlar bakıyordum. Hukuk şirketinin raporları hem borç, hem de alacakları işaret ediyordu; arazi ve mülklerin satışı tamamlandıkça paralar birçoğu isimlere refere edilmiş olan müşteri hesaplarına aktarılıyordu.

"Shiller Sondaj'm ödemelerini toplamanın bir anlamı olur mu?" diye sordum. "Kaç ettiklerini görmek için."

"Bir zararı olmaz en azından," dedi Helen. "Tuvalete gitmem lazım."

Ayağa kalktı ve ben de ödemeler sütunu inceleyere k Shiller Sondajla ilgili tüm kayıtları not ettim. Bir şey fark etmiştim. Shiller Sondaj'm tüm ödemeleri aynı banka hesabına yapılmıyordu. Para iki farklı hesaba gönderiliyordu. İki hesabın da referans numaralarını not ettim.

« 2Q8

S.), BOLTON

Sifon çekildi ve Helen'in aşağı indiğini duydum. Dana'nm elinde Duncan, Richard, Andy Dunn ve Kenn'le ilgili ne bilgiler olduğunu öğrenmek istiyordum, bir de benimle ilgili olanları tabii. İmleci bir an Duncan'm adının üstüne getirdikten sonra Andy Dunn'm dosyasını açarak direk banka hesabma girdim. Helen elinde iki bardak suyla geri dönmüştü.

"İyi yaşamasını seviyor,." diye mırıldandı yanıma oturarak. Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Adamın hesabından her ay büyük miktarda ödemeler yapılıyordu: Araba kiralama şirketine, bir şarap tacirine, uluslararası uçuşlara. Aylık konut kredisi taksidi dudağımı uçuklatmıştı.

"Buralarda bir müfettiş ne kadar para kazanır?" diye sordum.

"Bu kadar kazanmaz," dedi Helen, birden çok ciddileşmişti. "Peki ya bu nereden ge liyor? 5000 sterlinlik bir ödeme kaydını işaret ediyordu. Aylar boyunca geri gittik. Aynı rakamı içeren benzer kayıtlar yer alıyordu. Her ödemenin yanında paranın transfer edildiği banka hesabına ait olduğunu düşündüğüm bir referans numarası yer alıyordu. Kalp atış hızım artmaya başlayarak numarayı not ettim. CK0012946170. Bu hesap numarasını daha önce gördüğümden emindim.

"Dur bir dakika," dedi fareyi Helen'in elinden alarak. Gair, Carter, Govv'un müşteri hesabma dönüp doğru yeri bulana dek sayfa boyunca aşağı indim ve ardından parmağımı ekrana dayadım.

"İşte," dedim, daha önce gördüğümü biliyordum. Aynı hesap numarası." İşte oradaydı, CK0012946170. İlk iki harf dikkatimi çekmişti. Calvin Klein'ı hatırlatmıştı bana. İlgili ödeme sütununu kontrol ettik. Gair, Carter, Govv'un CK referans numaralı müşteri hesabından yılın içine yayılacak biçimde toplam iki buçuk milyon sterlinlik ödeme yapılmıştı.

"Bu hiç iyi değil," dedi Helen kendi kendine.

"Doğru anlamış mıyım?" dedim. "Yurtdışınd an gelen kaynağı belirsiz milyonlarca sterlin söz konusu. Stephen Gair bu paranın büyük bir kısmını şu hesaba yönlendiriyor ve Andy Dunn'a aylık ödeme yapıyor."

"Öyle görünüyor," dedi Helen. "Allah kahretsin!" Saatine baktı. "Allah kahretsin," dedi yen iden.

Helen beni ciddiye almaya başlıyordu. Ki bunun bana kendimi iyi hissettirmesi gerekirdi. Ama aynı zamanda endişeli gibiydi de. Benim bir süredir bilmekte olduğum şeylerin henüz farkına varmıştı. Son uçuşlar saatler önce kalkmıştı. Sabaha dek adalardan çıkış yoktu.

"Gifford'ı kontrol etmelisin," dedim. 'Hastanede olan biten bir şeyler varsa, kesin o da dahildir."

Başıyla onaylayıp fareyi geri aldı.

"Çok kısaymış," dedi Kenn Gifford'm dosyasını açarken Haklıydı da. Bu kadar kısa ve basit bir banka raporu görmemiştim daha önce. -H-et^ay yatan maaşının -ki benimkinden çok daha büyük bir rakamdı- ve üçte ikisi bir yatırım hesabına aktarılıyordu. Her ay oldukça büyük bir meblağı nakit olarak çekiyordu ve hepsi bu kadardı; ne bir düzenli ödeme, ne bir borç ya da hesaba gelen bir para —bir tanesi hariç: Hesaba her ay CK0012946170 hesap numarasından 1000 sterlin yatıyordu.

"Hastaneden ayrılalı ne kadar zaman oldu?" diye sordu Helen.

"Yaklaşık dört saat kadar," dedim.

"Lanet olsun, buradan çıkm alıyız." Ayağa kalkmamıştı, gerçi, onun yerine Richard Guthrie'nin dosyasını açarak banka hesabına girdi. Dana iki kaydı işaretlemişti: Birincisi Gif ford ile Dunn'a para ödenen hesaptan gelen 2000 sterlinlik bir

ödemeydi; diğeri ise Tronal Tıbbi Maaş referansıyia gelen bir diğer 2000 sterlinlik paraydı. Haklı çıkmıştım, Richard Guth rie hâlâ doktorluk yapıyordu: Tronal Doğum Kliniği'nde. Önceki aylara hızlı bir şekilde baktığımızda her iki ödemenin de düzenli olarak her ay yapıldığını fark ettik.

"Kocanı da incelemem gerekiyor," dedi Helen.

"Biliyorum."

Duncan'ın dosyasını açtığında kendimi dua ederken buldum. Dana Duncan'ın üniversite yaşamı ve kariyerivle ilgili minik bir biyografi hazırlamış ve yeni şirketiyle ilgili haberlerin yer aldığı medya kupürlerini toplamıştı. Hem ticari, hem de kişisel banka hesapları da dosyanın içindeydi.

Dana'nın küçük çalışma odasındaki hava birden azalmış gibiydi sanki Birden nefes almakta güçlük çekmeye başlamıştım. Helen sayfalar boyunca ilerlerken ekrana bakıyordum, her ay aym referans numarasından hesaba 1000 sterlin geliyordu.

Helen bana bakarak elini omzuma koydu. "İyi misin?" diye sordu. Başımı salladım ama iyi olmaktan çok uzaktım o an. Ekrana bakmıyordum bile artık.

"Bir şey dah a var," dedi. "Geçtiğimiz yılın sonunda. Sana bir şey ifade ediyor mu o zaman aralığı?"

Aralık'ın ilk günlerindeki bir kaydı işaret ediyordu. CK banka hesabından Duncan'mkine çok büyük miktarda, yüz binlerce sterlinlik, bir para gelmiş ve birkaç gün içinde Gair, Carter, Gow'un müşteri hesabına yönlendirilmişti.

"Evi Aralık'ın ilk haftasında almıştık," dedim. Bu da ödediğimiz para."

"Satış işlerini Stephen Gair idare etmiş gibi görünüyor," dedi Helen.

"Duncan bana paranın bir vakıf fonundan g eldiğini söylemişti," dedim.

"Kocan bir telefon bankası kullanıyor," dedi, hastalıklı biriyle konuşur gibi nazik bir sesle. "Şifrelerini biliyor musun?"

Önce başımı hayır anlamında salladım ama düşünmeye devam ettim. Bana hiç söylem emişti ama defalarca telefonda bankası ile konuşurken duymuştum. Şifre olarak kullandığı tarih 12 Eylül 1974'tü, yani benim doğum günüm; adresi de Rillington Sokağı 10 numaraydı. Annesinin kızlık soyadının McClare olduğunu biliyordum; tek bilmediğim şey şifresiydi. Ama içindeki harflerin bazılarını hatırlıyordum. P, Y, S ve O vardı kelimede. Harfleri not aldım. Şifre olarak genellikle kolayca hatırlanabilecek isimler seçildiğini bildiğimden tüm aile fertlerini, üniversite arkadaşlarını, hatta evcil hayvanları bile taradım ama sonuç alamadım.

"Boş zamanlarında ne yapar?" dedi Helen.

"Squash oynar," diyebildim.

"Ünlü squash oyuncuları," dedi.

"Öyle biri yok. Zaten benim Duncan Guthrie olduğuma asla inanmazlar ki."

"Alçak sesle konuş."

Sesimi bir oktav düşürdüm. "Duncan Guthrie olduğuma asla inanmazlar," dedim berbat bir erkek sesi taklidiyle.

"Daha hızlı konuş ye burnunu kapat, sesin sanki nezley -mişsin gibi çıksın."

"Hay Allah'ım, sen yapsana. Erkeksi olması gereken sensin!"

Helen yaramaz b ir afacanın karşısında sabrının sınırlan zorlanmakta olan bir anne gibi derin bir nefes verdi.

"Osprey," dedim, küçük taşkınlığımın kendimi iyi hissetmeme neden olduğunu fark ederek. "İlk teknesi bir Osprey'di. Şifre o olmalı."

"Denemeye hazır mısın?" dedi telefonu açıp.

Başımı salladım. "Bilemiyorum."

"O paranın nereden geldiğini tam olarak belirlememiz gerek."

Telefonu alıp bankanın numarasını tuşladım. Duncan'm adını verdiğimde telefondaki kız sorguya başlayınca foyamızın meydana çıktığını sandım. Telefondan uzaklaşıp sahte bir hapşırık patlattıktan sonra geri döndüm.

"Affedersiniz, kusuruma bakmayın, evet, Duncan Guthrie."

"Şifrenizin üçüncü harfini öğrenebilir miyim, Bay Guthrie?"

On beş saniye sonra güvenliğ i aşmıştım. "Aylardır hesabıma ilk göz atışım bu açıkçası ve hatırlayamadığım bazı girişler var." Sahte bir öksürük için konuşmaya ara verdim. "Yardımcı olabilir misiniz acaba?"

"Elbette, hangi girişlerden emin değilsiniz?"

Bir numara ve tutar okudum. Kız kontrol ederken bir an? lık bir sessizlik oldu.

"Adı geçen kayıt Body Max Spor Salonu ve Özel Antrenman Tesisleri'ne gönderilen aylık bir ödeme, Bay Guthrie. İptal etmek ister misiniz?"

"Hayır, hayır, kalsın. Spor salonuna gitmeye başlamam gere k. Ama bir de müşterilerden gelen aylık ödemelerle ilgili kafam karıştı. Referans numarası CK0012946170.0 ödemenin nereden geldiğini kontrol edebilir misiniz...?

Yine kısa bir sessizlik. "Ödeme yeri olarak Tronal Doğum Kliniği olarak belirtilmiş."

Hiçbir şey söylemedim. Saniyeler geçiyordu.

"Bay Guthrie? Başka yardımcı olabileceğim bir konu var mıydı acaba?"

"Ne?" diye tısladı Helen yanımda. "Ne oldu?"

"Hayır, teşekkürler. Yardımınız için teşekkür ederim."

Telefonu kapadım. "Tronal ," dedim. "Tronal'dan geliyor para."

Helen'in gözleri omzumun üstünden pencereye kaydı. Sıçrayıp odayı hızla geçerek dışarı baktı. Ardından duvar taratma çekilip ışığı kapatarak yeniden pencereye yöneldi. Yüzünde belirdiğini tahmin ettiğim ifadeden hiç hoşlanma -mıştım. Ben de ayaklandım. Dana nın çalışma odası rıhtıma bakıyordu. Hemen altımızdaki Commercial Sokağı na ışıkları hâlâ yanan ama sirenleri susturulmuş olan üç polis arabası park etmişti. Aşağıyı izlerken bir dördüncüsü aralarına katıldı.

"Bunun mutlaka seninle bir ilgisi olmalı," dedi Helen.

"Tutukla beni."

"Ne?"

"Tutukla beni dedim. Senin nezaretinde olduğum sürece bir şey yapamazlar."

Bakışlarını bir an pencereden çekti. Önerimin üstünde düşünüyor gibiydi, ardından başını hafifçe sall adı. "Onların bölgesindeyiz. İşe yaramaz."

"Eğer çekip gidersen beni öldürürler. Dana'yı öldürdükleri gibi. Kaza süsü verirler ya da intihar, ama kesin öldürürler. Bunu unutmazsın umarım."

"Kendine gel!" Helen beni iterek yanımdan geçip masaya doğr u ilerledi. Bilgisayarı kapatarak katladıktan sonra omzunun üstünden bana baktı.

"Araban var mı?"

Başımla onayladım ve Helen'in liderliğinde evden kaçtik. Arka kapıdan çıktığımızda ön kapının yumruklanmaya başladığını duyduk. Kapıyı kilitleyip ufak bahçe duvarına bir göz gezdirdikten sonra yola koyuldu. Ben de arkasından. Duvarın tepe-

sine çıktığımızda Helen toprak bir çömleğin tepesine tırmanarak duvarın üstünden yan taraftaki bahçeyi gözledi. Ardından aşağı sıçrayıp birkaç saniye tökezleyip ortadan kayboldu,

"Çantayı fırlat/' diye hafifçe seslendi, Dediğini yapıp duvarı tırmandım. Helen kadar sessiz olamıyordmn ama birkaç saniye içinde duvann aynı tarafındaydık işte. Araba parkına doğru yokuş yukarı ilerledik, ama ikinci bahçenin tek çıkışı polisin beklediği noktadaydı. Duvar iyice kısalıyordu burada ve leylak rengi bir çalının arkasına saklanmış, etrafı gözlü-yurduk. Üniformalı üç jandarma, kahverengi deri ceketli bir adam ve Andy Dunn olduğuna emin olduğum çok daha uzun boylu bir adam Dana'nın kapısının önünde bekliyorlardı. İzlerken jandarmalardan biri kapıya yüklendi ve kapı aynı gün içinde ikinci kez içen göçtü. Polisler evin içinde kaybolunca Helen'le duvardan atlayıp geçit boyunca koşarak bir dizi basamağı çıktıktan sonra soldaki kemerli geçit boyunca eğilerek araba parkına yollandık. Kendimizi koşarak arabamın içine attık.

Park yerinden ayrılırken dikiz aynamdan Dana'nın evinin üst katında yanan ışıkları görebiliyordum.

29.

* ' T T avaalanına gitmemizi bekleyeceklerdir," dedi Helen. X X"Güney yolunu gözleyecekler."

Haklıydı ve Sumburgh'a kadar gidebilsek bile arabayı park edip ilk uçağı beklememiz olası görünmüyordu. Peşim-dekiler gün doğmadan bütün havaalanları ile feribotları kontrol altına almış olacaklardı.

Midem bulanıyordu. Helen iyi bir müttefikti: Cesur, zeki ve gözüpekti; ancak bulunmamız halinde onun bile tek başına tüm Kuzey Jandarması'na karşı durabileceğini sanmıyordum. Bizi bulmaları çok kolay olacaktı. Shetland'da yalnızca birkaç tane cadde bulunuyordu; dolayısıyla arka sokaklardan sıvışma imkanımız yoktu. Önümüzdeki bir saat içinde yakalanmak istemiyorsak caddelerden uzak durmamız gerekiyordu.

"Sabah olana dek buraya helikopter indiremem/' dedi Helen. "Şafak saat kaçta söküyor? "

"Saat beş sularında," diye cevap verdim. Yazın işe gitmeden önce ata binebilmek için o saatlerde uyanıyordum. Helen gösterge panelini yumrukluyordu, bir şeyler planlıyor olmalıydı.

"Tora, dinle," dedi bir sariye sonra. "Üst düzey bir polis memuru nu suçlayabilmem için elimizdekilerden çok daha fazla kanıt gerekiyor. Zamana ihtiyacımız var." Saatine baktı. "Neredeyse iki olmuş," dedi, "Bizi üç saatliğine saklayabilir misin?"

Eve gitmeyi düşündüm: Pek iyi bir seçenek değildi, ilk bakacakları yer orasıydı. Hastaneye gitmeyi düşündüm. Gecenin bu saatinde çok sayıda boş mekan bulabilirdik ama beni mutlaka tanıyacaklardı. Lerwick şehir merkezinde tüm gece açık bir kafe ya da gece kulübüne gitmeyi düşündüm: Fena bir fikir değildi aslında ama öyle bir yer bulunmadığından emindim. Helen'le insanların arasına da karışamazdık, Shetland'da o kadar çok insan yaşamıyordu.

"Ata binebilir misin?" diye sordum.

On beş dakika sonra evimin yakınlarındaki tepenin aşağı kısmına o gece ikinci defa park ediyordum arabamı. Geldiğimizi duyan Charles ile Henry çitin üstünden atlamışlardı bile. Mentollü Polo şekerlerini görünce ikisi de kuzuya döndüler. Charles'm bacağı beni biraz endişelendiriyordu; gecenin bir yarısı topal bir

atla dolaşmayı pek istiyor sayılmazdım ama bacağı iyileşmiş ve çok zorlanmadığı sürece dayanacak gibi duruyordu.

Dana'nm bilgisayarı, masasındaki kitaplar, paramız ve Helen'in cep telefonunu eyer çantalarına sokuşturduk; kalan eşyalarımızı bırakmamız gerekiyordu. Helen'in Henry'ye binmesine yardım ettikten sonra Charles'm üstüne tırmandım. Atlar ayışığmda yapacakları gezintiden dolayı heyecanlanmış, yerlerinde durarmyorlardı. Helen dimdik oturuyor, bembeyaz olmuş eklemleriyle dizginleri tutuyordu. Hareket ettiğimiz an içimde bir kaygı dalgası büyümeye başladı: Gece ata binmek Britanya Binicilik Cemiyeti'nin tavsiye ettiği bir aktivite değildi, özellikle de sakat bir at ve tecrübesiz bir binici ile engebeli bir arazideyken.

Evimiz Tresta'nın yukarısmdaki tepenin üstündeydi ve tarlalar ile köyün içinden geçip ana yola çıkan patikayı iyi biliyordum. İki kocaman atın toynaklarının asfalt üstünde

çıkardıkları sesten daha önce hiç bu kadar memnun kalmamıştım. Neyse ki bir haftadır çıktığı ilk gezintiden dolayı çok heyecanlı olan Charles önden gidiyor. Henry de keyifle arkasından takıp ediyordu. Hızlanıp yoldan bir an önce ayrılmak istiyordum ama Helen havasını iyice bulana dek yapmayacaktım bunu. Henry'nin toynakları pürüzsüz asfaltta kayıp yoldaki taşlardan dolayı sendeledikçe Helen'in alçak bir sesle kendi kendine ettiği küfürleri duyabiliyordum.

Tresta'darı doğuya doğru giderken ışığımız da azalıyordu. Ay bir tepenin arkasında kaybolmuştu, etrafımızdaki tepeler üstümüze üstümüze geliyorlardı sanki. Yolun kayalarla bölündüğü bir noktaya varmıştık. Ne Helen, ne de ben henüz karanlığa alışamamıştık, hatta atlar bile zorlanıyordu. Toynakların yolda kayıp atın altımda çökmesinden nefret ediyordum, Helen benden çok daha zor anlar yaşıyor olmalıydı.

Virajın birini döndüğümüzde solumuzdaki tepe birden üstümüzde kule gibi yükselen bir kayalığa dönüşüverdi. Sağ tarahmızdaki topraklar anakaradaki en büyük su kanallarından biri olan VVeisdale Koyu'na yol veriyordu. Gündüz gözüyle burası adanın ünlü doğal güzelliklerinden biriydi; gece ise renkler ve ışığın suyla karanın üstündeki yansıması yok olunca arazi boş ve eksik görünüyordu. Kayalar, kararıp yabancılaşıyor; içlerinde yaşam olmayan çorak arazilere dönüşüyordu. Su kıyısında yanıp sönmekte olan ışıklara rağmen etrafımızdaki araziye yabancıydık.

İlerlerken son birkaç saat içinde bulduklarımızı bir çerçeveye oturtmaya çalışıyordum. Dana'nın izinden giderek yasadışı bir para.trafiğinin izlerine rastlamıştık: Bilinmeyen kaynaklardan Stephen Gair'in ticari hesaplarına aktarılan paraların büyük çoğunluğu bir Tronal hesabına gönderiliyor, oradan da kocamın da dahil olduğu adalardaki ünlü adamların hesaplarına dağıtılıyordu. Bu kadar para neyin karşıh-

ğında kimlerden geliyordu? Gördüklerimizi yanlış yorumlamış olabilir miydik? Duncan, Richard, hatta Kenn'in Melissa ile Dana'nm ölümlerine karışmamış olma ihtimalleri olabilir miydi?

Yarım mil ilerledikten sonra korktuğum başıma geldi: Bir araba yaklaşıyordu. Charles'ı hemen yolun kenarına çektim ve arkamdaki Henry de aynı şeyi yaptı. Önümüzdeki ışıkları görebiliyordum. Charles hareket etmeye başlayınca dizginleri sıkıca çektim. "Sakın ol," diye mırıldandım. "Atı sıkı tut," diye seslendim omzumun üstünden. Araba neredeyse yanı-mızdaydı şimdi, bizi gördüğü an frene basınca hız kaybından kaynaklanan ses kulaklarımızı çınlattı. Neyse ki durmadan batıya doğru yoluna devam etti.

Helen'i sakinleştirdim ve yeniden yola çıktık. Kısa bir süre sonra daha tali bir yola dönebileceğimiz noktaya varmıştık. Artık B9075'e paralel olarak neredeyse tam kuzeye doğru gidiyorduk. Hızla gitmekte olan bir arabaya rastlama şansımız azalmıştı. Köyün içinden hızla geçmemiz gerekiyordu ve tırısa kalkmayı riske edecektim. Helen'in üzengilerinin yeterince kısa olduğunu kontrol ettikten sonra topuklarını aşağıda tutup dizginleri sıkıca germesini hatırlattım. Ardından Charles'ı öne doğru dehledim.

Henry de yanımıza gelmişti. O tarafa bir göz atarak Helen'e cesaret vereceğini umut ettiğim bir gülümseme attım. Tırısa alışmıştı ama aşırıya kaçıyor ve temposunu kaybediyordu. Söylediğine göre biraz binicilik tecrübesi bulunuyordu ama hoplayıp zıplamaya ya da dörtnala gitmeye alışkın değildi. Tam bir savaşçıydı gerçi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu, toynak seslerinin arasından bağ ırmak zorunda kalmıştı. Konuşacak kadar rahatladığına dair iyi bir işaretti bu.

KURBAN

"Kergord vadisinin içinden geçip kuzeydeki Voe'ya gidiyoruz," diye cevapladım. "Orada bir arkadaşımın bir çift atı bulunuyor. Ben sonradan aldırana dek bu ikisini arazisinde saklayacak."

"Hep böyle yoldan mı gideceğiz?" diye umutla sordu. VVeisdale Değirmeni'nden geçiyorduk ve yan taraftaki evde ışık yanıyordu.

"Hayır. Bu yoldan yarım mil kadar daha ilerledikten sonra dörtte üç millik bir çiftlik patika sına sapacağız. Ondan sonra açık arazideyiz."

Helen karanlıkta arazide at sürmenin sıkıntılarını düşünürken bir sessizlik oldu.

"Bu yolda daha önce at sürmüş müydün?"

Başımı salladım. Gezintimin gün ışığı, sapasağlam atlar ve tecrübeli yerel bir re hber içerdiğinden söz etmeme gerek yoktu.

"Ne kadar daha sürer?"

"Birkaç saat."

"Yiyecek bir şeyler getirmeliydik."

Ben de açlıktan ölüyordum. En son ne zaman yemek yediğimi düşünmek bile istemiyordum. Ama bir kez düşünmeye başlayınca kendi kendime engel olamıyordum. On iki saat önce diye tahmin ettim: Otobüste tavuklu mayonezli bir sandviç yemiştim. Dana'run buzdolabı karşısındaki tereddütlü tavrıma pişman oluyordum şimdi.

Önümüzde karanlık şekiller belirmişti, bu arazide bile garip görünüyorlard ı. Ağaçtı bunlar, sekiz-dokuz dönüm kaplayan ve muhtemelen Shetland üstündeki tek ormanlık alan olan -en azından benim tek rastladığımdı- Kergord fidanlığına varmıştık.

Toynakların yol üstündeki çatırtılarından ölü yaprakların çiğnenme sesine geçmiştik artık. Bu yoldan son geçişim-

de rehberim orman arazisinin ilkbahar sonunda minik sarı kırlangıçotlanyla dolduğunu anlatmıştı. Bulut ve ağaçlar bu durumu gözümde canlandırmamı imkansız kılmıştı. Üstümüzden gelen kanat sesleri iki atın da aynı anda yerlerinde sıçramasına neden oldu. Kargalar havada daireler çizerek onları takip etmemiz için işaret ediyorlardı.

Çiftlik patikasına varmıştık ve atları yavaşlattım, zira hayvan geçişini engellemek için yerleştirilmiş olan metal barların etrafından dolaşmamız gerekecekti. Kısa süreli tırıs koşumuz atları kendine getirmiş, adımları daha muntazamlaşmıştı.

Atiar yürümeye devam etti ve etrafımızda tepeler yükselmeye başladı, gece karanlıklaştıkça gölgeler vadiye doğru dönüyordu. Yeniden paniklediğimi hissedince kendi kendime sakin olmam gerektiğini telkin ettim. Atlar gece ulaşım aracı olarak yüzlerce yıldır kullanılıyordu. Charles ve Henry bunu yapabiliyorlarsa ben de yapabilirdim.

Birkaç dakika sonra Helen'in yeniden konuşacak kadar r ahatladığına karar verdim.

"Eh, herhalde milyonlarca sterlin işin içinde bir üçkağıt olmadan bir anda belirmiyordur. Ne olup bittiğine dair bir fikrin var mı?"

Helen gözlerini önündeki patikadan ayırma riskini aldı. "Ben de bunu düşünüyordum," dedi . "Bebekleri satıp satmadıklarını merak ediyorum. Özel evlat edinme kurumlarının normal olduğu denizaşırı ülkelerde yaşayan zengin insanlara satıyorlar ve para el değiştiriyor. Takip ettiğimiz paraların büyük bir kısmı Amerika Birleşik Devletleri'den geliyor gibi görünüyordu."

Ben de aynı şeyi düşünmüştüm, ama Tronal'la ilgili araştırmalarım bunun pek mümkün olmadığını gösteriyordu. "Kayıtlara göre orada her sene yalnızca sekiz bebek doğuyor," dedim. "Bu kadar büyük bir gelir elde edebilmek için

daha fazlasına ihtiyaçları var, öyle değil mi? Hem yerel ailelere evlatlık verilen bebekler de var. Onlar nereden geliyor?"

"Sekiz bebek, ha? Özel bir adada bulunan bir doğumha -nede yılda yalnızca sekiz bebek doğuyor. Sana mantıklı geliyor mu bu?"

"Hayır," dedim, mantıklı olmayla uzaktan yakından bir alakası yoktu.

Patikanın sonuna varmıştık. Birkaç çiftliğin yanından geçecek ve açık araziye çıkacaktık. O an önümüzdeki çiftliğin kapısı ardına dek açılarak eşikte bir adam belirdi. Kısa boylu ve oldukça kiloluydu, yaklaşık yetmiş yaşlanndaydı ve yıpranmış, kolsuz bir yelek ile kalçalarında bolarmış, gri renkli, geniş bir koşu pantolonu giyiyordu. Ayaklan çıplaktı ve gözlüklerini bulabilmek için yataktan hızla kalkmışa benziyordu; gözlerini kısmış, tehditkar bakışlarla bizi süzüyordu. Tedirginleşmeme neden olan şey ise ellerinde tuttuğu on iki milimetre kalibrelik av tüfeğiydi.

ocukluğum taşrada geçmişti, babam ve erkek kardeşlerim yerel av kulübüne üyeydiler, hatta ben bile bir av tü-tegını oldukça iyi kullanabiliyor ve o canavarların yakın mesafeden ne kadar hasar verebildiklerini çok iyi biliyordum.

Gergin bir andı.

Helen sağ elini önünde havaya kaldırdı. Bir an teslim olma işareti yapıyor sandım.

"Polis. Silahınızı heme n indirin, bayım." Kimliğini kaldırmıştı. Yavaşça ben de elimi paltomun cebine atarak hastane kimliğimi çıkardım ve önümde tuttum. Bay Koşu Pantolonu'nun detayları seçemeyeceğinden emin bir şekilde kaldırdım elimi.

İkna olmamıştı ama silahı indirdi. "Neler oluyor?"

"Gece devriyesi, bayım," dedi Helen. "Silahınızı indirin lütfen. Hemen. Bir polis memuruna silah doğrultmak ciddi bir suçtur."

Dudağımı ısırmak zorunda kaldım. Gece devriyesi! Adam inanıyor gibiydi gerçi. Dizleri titreyerek tüfeği yere ioğrulttu. Kendini toplayarak doğruldu.

"Yerel karakolu arayabilir miyim?" diye mırıldandı.

"Elbette, bayım," dedi Helen. "Karakola uğrayıp ifade vermenizi isteyeceklerdir, dolayısıyla sabahı beklemek isteyebilirsiniz. Ve tüfeğinizin ruhsatını da yanınızda götürmeyi unutmayın. Seri numarasını kontrol etmeleri gerekecek."

KURBAN

Seviyordum bu kadını. Av tüfeği lisansı edinmek zor olmasa da çoğu çiftçinin bu konuyla uğraşmaya üşendikleri bilinen bir gerçekti.

"Artık gitmemiz gerek, bayım. Rah atsız ettiğimiz için özür dilerim. Lütfen ailenize özürlerimi iletin. Çavuş, kapıyla ilgilenir misin?"

Atımı ileri sürüp aşağı atlayarak çiftlik arazisini vadiye bağlayan kapıyı açtım. Helen bana bakmadan yanımdan geçti. Kapıyı kapatarak yeniden atıma bindim. Helen'i yakalamak için hızlandım ve işitme mesafesinden çıktığımıza karar verene dek sessizce ilerledik. Arkama baktığımda Koşu Pantolonu'nun içeri girip kapısını kapattığını, ama üst kattaki ışığın hâlâ yanmakta olduğunu fark ettim. Tam o sırada ışık söndü. "En azından müfettiş rütbesi beklerdim senden" dedim.

Bana doğru dönerek zorla gülümsedi. "Gece devriyesi," dedi. "Tanrım, Dana buna bayılırdı."

Ardından eyerin üstüne yığılıverdi. Önce yüzü, ardından omuzları çöktü ve Henry'nin yelesine yaslanarak devrildi. Vücudu hıçkırıklara boğuldu ve yalnızca çok derin bir yas tutmakta olan insanlardan duyabileceğiniz o sesi çıkarmaya başladı: Ulumayla çığlık atma arasında bulunan o garip

ve ilkel ses. Henry itiraz ederek titredi. Ona göre daha sinirli bir at olan Charles hafifçe kişneyerek yan tarafa doğru sıçramaya başladı. Charles'ı kendine getirdikten sonra uzanıp Helen'in dizginlerini aldım ve Henry'nin başının üstünden kendime doğru çektim. O şekilde devam ettik, Helen'in hıçkırıkları giderek yumuşayıp azalırken Henry'i ben kontrol ediyordum, Bir süre sonra ses çıkarmamaya başladı. Yan tarafa bir göz attım; kolunun ucuyla yüzünü siliyordu. Bir anda on yıl yaşlanmış gibi görünüyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Hayır, ben özür dilerim. Tüm bu sıkıntılardan dolayı. Senden bunu istememeliydim."

Eyerin üstünde doğruldu. "Dana dün mü öldürüldü?"

Cevap vermeden önce dikkatle düşündüm, Dedektifçilık oynamiyordurn artık. Başımıza gelenler son derece gerçek ve ciddiydi. "Evet," dedim, "sanırım öyle."

"Artık iyiyim. Dizginlerimi geri alabilir miyim?"

Birkaç dakika yan yana devam ettik. İki yanımızda yükselen tepeler kömür siyahı gökyüzünde derin gölgeler oluşturuyorlardı. Shetland üzerinde denizden ne kadar uzaklaşı-labilirse -ki üç ya da dört mildir en çok- o kadar uzaktaydık ama vadiye girdiğimizden beri arazi örtüsü değişmiş gibi görünüyordu: Deniz kokulan yerlerini kara kokulan, kömürün küflü rutubeti ve taze bitkilerin olgunluğuna, bırakmıştı. Rüzgar şiddetini yitirmiş, kendimizi çok da rahat hissetmeyelim diye birkaç dakikada bir bizi şöyle bir yokluyordu.

Ay ara sıra saklandığı bulutun arkasından çıktığında yollar üstlerine kırık cam yağmışçasına ışıl ışıl parlıyordu. Arazinin sertleştirdiği, ayışığında çevresine ışık saçan taşların üstünde ilerliyorduk.

Geçmek zorunda kalacağımız derelerden ilkine varmıştık. CharlesT hareket ettirince başını öne uzatarak su içmeye başladı. Henry de onu takip etti.

"Bu su içilebilir mi?" diye sordu Helen.

Benim de için kav rulmuştu. İçtiğimiz şarap etkisini gösteriyordu.

"Eh, bu ikisi öyle düşünüyor gibiler," dedim aşağı atlayarak. Helen de atından indi ve dördümüz birden hafif kömür tadındaki buz gibi sudan içtik. Helen yüzünü yıkadı, ben de başımdan aşağı su döktüm ve kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Açlığım hâlâ devam ediyordu gerçi.

3i5"

KURBAN

Gözümün ucuyla bize doğru hareket etmekte olan bir şev gördüm; bir koyun olamayacak kadar büyüktü. Vücudum dakı tüm sinir uçlarım gerilerek bir çığlık kopardım. Helen hemen yanıma gelmişti. Ardından ikimiz de rahatladık. Üstümüze doğru gelmekte olan karaltıların sayısı artmıştı. Bir dü zine ya da daha fazla Shetland midiîlisiydi bunlar. Bu vadinin geniş bir sürüye ev sahipliği yaptığını unutmuştum.

Atlar son derec e sosyal hayvanlar oldukları için kendi türlerinden iki yabancıyı fark eden sürü merhaba dernek için yanımıza gelmişti. Kuzenlerinin yanında iki de insan bulun masından hiç rahatsız değil gibiydiler. En cesur ikisi bacaklarıma sokulmuş, bir tanesi Helen'in eğilip vücudunu okşamasına bile izin vermişti.

"Bu iş gerçeğe dökülebilir aslında/' dedim, Henry'nin bir metreden uzun olmayan gri renkli bir kısrağa yanaşıp ağzını sürtmesini izlerken.

"Neden söz ediyorsun?" dedi Helen,

"Shetland adalarında atlı polisler," dedim. "Adalıların yaşadığı yolu olmayan birçok bölge bulunuyor."

"Düşünmeye değer," diye onayladı Helen. "Tabii polis memurlarının cüce olmaları gerekiyor."

"Boy standardını baştan ayarlamanız gerekecek."

"Belki Shetland'a özgü bir isti sna yapılabilir. Kaç tane midilli var burada böyle?"

"Kimsenin bildiğini sanmıyorum. Tavşan gibi ürüyorlar. Birçoğu satılıyor -—evcil hayvan merkezleri, numune çiftlikleri türü yerlere. Ayrıca çocuk bineği olarak da çok popülerler. Dünyanın dört bir yan—" Ne söylediğimin farkına vararak sustum.

"Shetland bebekleri gibi mi?" diye sordu Helen. "Mümkün," dedim, "ancak..."

3i6-

w

S. J. BOLTON

"Nereden geliyor bu bebekler?" sufle verdi.

Başımı salladım.

Helen kaşlarını çattı., düşünüyor gibiydi. "Burad a nüfus belgelerinde yer alandan daha çok bebek doğuyor diyelim," dedi sonunda. "D'iyelim ki Stephen Gair, Andy Dunn, Kenn Gıfford . . . kayıtlarını kontrol ettiğimiz tüm bu adamlar..."

"Duncan ve Richard'ın da adlarını anabilirsin. Benim için sorun de ğil," diye sözünü kestim.

Bana doğru hafif bir gülümseme fırlattı. "Diyelim ki hepsi bu işin içindeler ve büyük paralar kazanıyorlar; Melissa Gair bir şekilde bunun farkına vardı ve polise gitmekle tehdit etti. Bu yeterli bir sebep değil mi, kadını ortadan kaldırmak için?"

"Sanırım öyle."

"Ama neden kaza süsü verip hemen öldürmediler kadıncağızı? Neden sahte bir ölüm düzenleyip o kadar zaman ha-yatta tuttular?" .

"Çünkü Stephen Gair karısının hamile olduğunu biliyordu. Çocuğu doğsun istiyordu ." Dana'nm Stephen Gair'in üvey oğlum diye tanıttığı, ama aslında kendi çocuğu olan oğlanla ilgili teorisini anlattım. Helen Dana'nm adı geçince olduğu yerde hafifçe çökmüş gibiydi ama kendini toparlamayı başardı.

"Çok riskli," dedi. "Bir de neden kalb ini çıkarırsın? Neden sırtına o garip sembolleri kazırsın? Neden senin arazine gömersin, Allah aşkına? At denize gitsin."

"Çünkü yumuşak, kara toprağa gömülmeleri gerek/' diye fısıldadım kendi kendime.

Bana bir bakış fırlattı. "Yine trollara mı dön dük? Şu an trollarla uğraşamam. Yola devam etmemiz gerek."

Dizginleri toplayarak ayağını üzengiye geçirdi. Ata yanlış taraftan biniyordu ama bir şey söylemedim Henry için sorun değiidi. Sonra birden durdu.

* 31?'

KURBAN

"Tutmamı ister misin?" diye önerdim.

"Sus," diye tısladı. "Dinle."

Dinledim. Midilliler hafifçe kişniyor, su içerken ağızlarım şapırdatıyor, tepelerden esen rüzgar ıslıklar çalıyordu. Ve bir şey daha vardı. Alçak, düzenli, mekanik bir şey. Doğal bir ses değildi. İsrarlı, yaklaşmakta olan bir ses.

"Lanet olsun!" Helen dizginleri Henry'nin başından geçirerek hayvanı vadinin köşesindeki dik bir kaya çıkıntısına çekmeye çalışıyordu.

"Hadi," diye seslendi. Ses giderek yükseliyordu. Artık midilliler de duymaya başlamıştı ve bundan pek hoşlandıkları söylenemezdi. Birçoğu sürüden ayrılarak bir o yana bir bu yana koşturmaya başlamıştı. Helen çıkıntıya ulaşmıştı. Birkaç saniye içinde ben de yanına vardım. Atları kendimize doğru çekerek kayaya yaslandık. Helikopterin geçmesini beklerken başlarını tutarak sessiz kalmalarını sağladık.

"Çiftçi polisi aradı herhalde," diye fısıldadım, sanki yarım mil ötemizde bulunan helikopterdekiler bizi duyabilirmiş gibi.

"Arabanı bulmuş olmaları daha büyük ihtimal," dedi Helen. "At sahibi olduğunu herkes biliyor mu?"

Düşündüm. Duncan atların kayıp olduğunu hemen anlardı elbette ama adaların d ışındaydı, Gifford! Gifford biliyordu. Ve Dunn da öyle. Bütün Shetland polis gücü biliyor diyebiliriz aslında. Richard. Evet, neredeyse herkesin haberi vardı.

Helikopter artık iyice yaklaşmıştı ve vadiyi dev bir ışıkla aydınlatan projektörünü görebiliyorduk. Charles'ı sıkıca tuttum. Sürülerinden kuvvet bulan midillilerin hemen hepsi peşimizden gelmişti. Ancak Charles ve Henry'e kıyasla son derece hareketliydiler: Birbirlerini itip kakıyor, büyük atlara yakın durabilmek amacıyla sıçrayıp oyunlar oynuyorlardı.

"Çekilin! Gidin buradan!" diye tısladı Helen. "Bu salaklar tüm ilgiyi üstümüze çekecek."

Helikopter tam üstümüzdeydi şim di. Şiddeti etrafa korku saçan ışık dalgası araziyi hayali bir gün ışığı gibi aydınlatıyordu. Işığın dışı ise zifiri karanlıktı, Shetland'da olamayacak kadar koyu bir karanlıktı bu, sanki kara bir pelerin örtülmüş gibiydi üstümüze.

Helikopter geçip git ti. Umutsuzca nefesimi tuttum. Kuzeye doğru yarım mil kadar gittikten sonra 180 derece dönerek yeniden üstümüze gelmeye başladı.

"Bizi gördüler," diye fısıldadım yeniden. Kısık sesle konuşma içgüdüme hakim olamıyordum.

"Bir şey gördüler," dedi Helen. "Kımıldama."

Helikopter bu kez vadinin merkezini aydınlatmıyordu, ışık yirmi metre kadar batıya kaymıştı; ki bu değişiklik sonrasında bizi görememe ihtimalleri kalmamış gibiydi.

"Sesi ilk duyduğumuz an atların eyerlerini çıkarmalıydım," dedim. "Eyer siz iki attan kimse şüphelenmezdi. Hem at üstünde olmasak kayaların arkasına saklanabilirdik de."

Helen başını salladı. "Vücut ısısını gösteren termal kameraları vardır," dedi. "Bu ufaklıklar hayatımızı kurtarmış olabilir."

Midilliler sesten çok ış ıktan korkmuş gibiydiler. Işık yaklaştıkça saklandıkları yerden çıkarak

karanlığın güvenliğine ulaşabilmek için vadiye dağıldılar. Helikopter yolundan saparak peşlerinden gitti, projektörün ışığı Henry'nin kahverengi kuyruğuna değiyordu. Güçlü aygır güneye doğru dörtnala koşmaya başlayınca sürünün büyük bir kısmı arkasından gitti, peşlerinden ayrılmayan helikopter de zaten korku içinde olan küçük hayvanların iyice paniklemelerine neden oluyordu. Sürü peşindeki helikopterle birlikte dönerek daireler çizmeye başladı. Bizimle kalmış olan bir kısrak ve yavrusu

da yanımızdan ayrıldı ve helikopter yeniden daireler çizmeye başladı. Gökyüzünde yükselerek kuzeye doğru ilerledi. Geri döndüğünde bizim kaya çıkıntısından uzak durarak yeniden kuzeye yöneldi.

Charles ve Henry yerlerinde dııramıyorlardı ama Helen'le ben helikopterin sesi uzaklaşmasına rağmen kımıldamaya cesaret edemiyorduk.

"Kurtulduğumuza inanamıyorum," dedim, kendimi yeniden nefes alabilecek kadar güvende hissettiğimde.

"Hareketl eri ve vücut ısımızı fark ettiler ama büyük ihtimalle bizi de midilli sandılar. Tanrı o hayvanları korusun."

Sakinleşen midilliler bizden uzakta duruyorlardı.

"Geri gelirler mi?" diye sordum.

Helen başını salladı. "Bilemeyiz. Dolanmaları gereken çok ye r var. Bence harekete geçelim. Seslerini duyarız zaten."

Atlara binerek yeniden yola çıktık. Son birkaç dakika boyunca yaşadığım gerginlik tüm enerjimi alıp götürmüş gibiydi. Tek yapabildiğim şey.Charles'ı doğru tarafa-yöRİe-ndirip yürümesini sağlamaktı.
"Daha ne kadar gideceğiz?" diye sordu Helen.

Saatime baktım. Üçe geliyordu. Helikopter macerası hızımızı kesmişti.

"Kırk beş dakika kadar daha," diye tahmin ettim.

"Off, kıçım acıyor yaa."

"Yarını bekle. Yürüyemeyeceksin bile."

O an etrafımızdaki dünya değişivermişti.

Siyah ve gri renkli gölgelerle dolu, kapkaranlık gökyüzüne yaslanmış olan bitki artıkları ile bezenmiş kayalıklar boyunca ilerliyorduk. Renksizlik her yanımızı sarmıştı âdeta.

Ardından gökyüzündeki o kocaman pelerin savrularak o rtaya yeşil bir ipek tomarı çıktı; miller boyunca havada asılı

kalarak görüş alanımızı tamamen kapladı ve parlayıp yer değiştirerek tamamen kendine özgü bir ışıkla parlamaya başladı. Işığın etrafındaki gökyüzü daha da kararmış gibiydi şimdi. İpeksi gökyüzü dalgalanıp hayalimde bile görmediğim solgun yeşil tonları önümüzde dansederken eh-aftaki ağaç ve kayalar bile ferahlamış gibiydi.

Atlar oldukları yerde donup kalmışlardı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Helen. "Nedir bu?"

Kuzeybatı dan sessiz bir renk patlaması geliyordu üstümüze; sanki cennetten bir pencere açılmış, biz ölümlülere ötedeki hazinelerden bir demet sunulmuş gibiydi. Gümüşi yeşil, koyu mor ve hayal edebileceğiniz en sıcak, en yumuşak pembe ışınlar üstümüze şelale gibi dökülüyordu; aşkın rengiydi bu, tüm kızların rüyasıydı, muhtemelen asla tadamayacağım sıcak ve mutlu bir geleceğin rengiydi. O kadar güçlü bir renkti ki ve aynı zamanda o kadar şeffaftı ki arkadaki yıldızları seçebiliyorduk.

Ve böylece büyük bir tesadüf eseri bizler de Aurora Borealis'i görme şansına erişen birkaç özel ruhun araşma katılmış olduk.

"Kuzey Işıkları," dedim.

Sessizlik.

"Vay canına!" dedi Helen.

"Çıplak gözle bambaşka oluyormuş gerçekten de," diye onayladım.

Yeniden sessizlik.

"Nasıl?" dedi. "Nasıl oluyor bu?"

Derin bir nefes alarak güneşten kopan zerrelerin oksijen ve nitrojen atomları ile birleşmelerine dair uzun ve sıkıcı bir açıklama yapmaya hazırlandım. Sonra fikrimi değiştirdim.

"Eskimolar bu ışıkları ölülerin h ediyeleri olarak nitelerler," dedim. Sonra sinik yapımın dibe vurup duygusal yanımın ortaya çıktığı bir anda kendi kendimi de şaşırtarak ekledim, "Sanırım Dana gönderdi bize."

Helen ile parlayan dalgalanan ışıkları on dakika kadar daha seyrettik. Çok z aman kaybetmiştik ama bunun bir önemi yoktu artık. Gücümüzü yeniden toplamıştık.

"Teşekkürler/' diye fısıldadı Helen; benimle konuşmadığının farkmdaydım.

Arkadaşımın kiralık at ahırına saat üç buçuk olmadan hemen önce varmıştık. Ahırın içi boştu ama yan taraftaki arazide bize bakmakta olan iki atı görebiliyordum. Charles'm sırtından inerek ellerimi yaralı bacağı boyunca gezdirdim. İyi dayanmıştı ama birkaç gün dinlenmesi gerekiyordu. Bulduğum kovalarla atlara su ve saman servisi yaptım. Sonra eyerlerini çıkartarak ikisini de arazinin içine saldım ve eyerlerle başlıkları eyer odasına taşıdım. Anahtar olmasını beklediğim yerde, toprak bir çiçekliğin dibindeydi.

Arkadaşımın eyer odası aynı zamanda bir ofisti de ve içinde bir de telefon vardı. Telefonu H elen'e işaret ederek kapıyı arkamızdan kapattım ve masanın çekmecesine yöneldim. Şanslıydım. Yarım paket çikolatalı bisküvi, neredeyse bir tam kutu küçük kek ve üç kutu mentollü Polo şekeri bulmuştum. Bölüştürdüğüm ganimeti beş dakika boyunca çılgınlar gibi yedik. Hâlâ yorgun ve sinirli olmamıza rağmen kendimizi biraz daha iyi hissederek Dana'nm dizüstü bilgisayarını açtık.

31.

A

rkadaşımın dar masasında yalnızca bir kişilik yer vardı, dolayısıyla Helen sandalyeye geçerken ben de bir saman balyasına oturarak sırtımı eyer odasının taş duvarına yasladım. Daha önce hiç bu kadar rahatsız bir yerde oturmamıştım ama gözlerimin kapanmasına izin verirsem birkaç saniye içinde uyuyakalacağımdan emindim. Eyer çantasından Dana'nın Beyazlı Kadın kopyasını çıkardım. Aynı anda kitabın içinde bulunan birkaç katlı A4 sayfası etrafa saçıldı.

Masadaki Helen öksürmek için yazı yazmaya ara vermiş, ardından avucunun içine tükürmüştü. Ona doğru bakarken yakaladı beni.

"Lanet kekler kıl içindeydi," diye homurdandı y azmaya devam etmeden.

"Şanslıysan köpek kılı, değilsen at kılıdır," diye mırıldandım.

"Anlamadım?" dedi, parmakları hâlâ tuşlara basarak.

"Babamın bir yemek vecizesi," dedim. "Bir çiftlikte büyüdüm ben. Atlarla. Beslenme hijyenine pek de aldırış etmiyorduk."

"Bir tane daha bulursam sana veririm o zaman. Ne yapıyorsun?"

"Boş boş bir kağıda bakarak kelimelerin şafak sökmeden bir anlam ifade etmesini umut ediyorum," diye cevap verdim.

323*

KURBAN

"Uyumaksın," dedi. "Hatta muhtemelen hâlâ hastanede olman gerek." Yan tarafına eğilerek kabaca yeniden tükürdü. "Lanet olsun, bu da ne?"

"Yarım kilo gübre insanı öldürür," dedim.

Bu kez ellerini kucağına düşürerek bana döndü. "Ne dedin?"

"Babamdan inciler. O da kendi babasından öğrenmiş. A dına Wiltshire Bilgeliği deniyor. Küçükken bu lafı ciddiye alır, gerçekten yarım kilo gübre yersem öleceğimi düşünürdüm. Meyveleri derileri soyulana dek fırçalardım. Bir keresinde yere düşürdüğüm bir bisküviyi çamaşır suyuna bile batırmıştım."

Helen ba na bakıyordu. Kendimi salak gibi hissederek bakışlarımı yere çevirdim.

"İyi misin?" diye tereddütle sordu, doğruyu söylersem ne yapacağını bilmiyor gibiydi.

Bakmadan başımı salladım.

"Ağlamak konusunda serbestsin. Ben şifamı savdıfıtı." ~

Dudağımı ısırıp derin bir nefes aldım. "Başlarsam duracağımdan emin değilim," diyebildim birkaç saniye sonra. Helen bir şey söylemedi ama bana baktığını hissedebiliyordum. "Duncan beni terk ediyor," dedim. "Biriyle tanışmış. Bu duruma memnun olmam lazım aslında, tüm bu olanlar..."

Helen yanıma gelmek amacıyla masadan kalkmıştı.

"Helikopter için telefonu ne zaman edeceksin?" diye sordum.

Bir an sessiz kaldı, ardından yerine oturdu. "Yaklaşık bir saat içinde. Uzun sürmez."

Kendimi önümdeki kağıtlara odakla nmaya zorladım. Bir-iki dakika içinde gözyaşlarımı silmiş, kağıtları okuyordum.

Dana'ya soruşturmanın hemen başında adalardaki do-

ğum listesini vermiştim. Tüm listeyi dizüstü bilgisayarına geçirmiş ama şu anda bakmakta olduğum orijinalleri saklamıştı. Pembe fosforlu bir kalemle birkaç kaydı işaretlemişti. İşaretlediklerinin dördü de Mart- Ağustos 2005 arasında Tronal'da gerçekleşen doğumlardı. Birkaç saat önce aynı şeyi ben de yapmıştım.

KT kısaltması yeniden dikkatimi çekmişti. Yedi doğumda yer alıyordu. Gifford neyin kısaltması demişti: Keloid Travması? O söylediğinde mantıklı gelmişti ama böyle bir terime daha önce hiç rastlamamıştım. Kayıtların ortak bir noktaları olup olmadığını anlamak için doğum tarihlerine baktım ama altı aylık bir döneme yayılmışlardı. Üç tanesi Franklin Stone'da, biri Lerwick'debir yerde, biri Yell'de, biri Bressay'de ve biri de Papa Stour'da doğmuştu. Bebeklerin ağırlıkları değişmekle birlikte hepsi normal sayılan değerlerdeydi, hatta normalden biraz ağırdı hepsi. İki tanesi sezaryenle doğmuş, kalanı doğal yollarla dünyaya gelmiştL Bebeklerin hepsi erkekti. Yeniden kontrol ettim. Hiçbiri kız değildi. Erkek ırkı.

Bu kadarı yeterliydi. Samanların üstüne yerleşerek paltomu üstüme aldım. Gözlerimle aynı anda bilincim de kapanmıştı,

"Tora."

Uyanmak istemiyordum. Ama mecburdum.

"Tora!" Bu seferki uyarı daha sertti. Annemin okul sabahlarında yaptığı gibi. Doğruldum.

Helen yanımda dikilmiş bana bakıyordu. Eyer odasının kapısı açılmış, güneş ışıkları içeri dolmuştu. Helen iki çantayı da hazırlamış ve omuzlarına atmıştı bile.

"Gitmemiz gerek," dedi. "Bir mil kadar yürüyebilir misin?"

Ayağa kalktım. Çok zor geldiği için konuşmayı denemedim. Biraz su içip arkadaşıma bir not yazdıktan sonra güneş ışığına çıktım. Helen kapıyı arkamdan kilitleyerek anahtarı yerine koydu. Charles ile Henry'nin otladıklan tarafa baktığımda kendimi çocuklarımı arkamda bırakıyormuş gibi hissediyordum. Bahçe kapısına yönelen Helen'i takip ettim. Kapıyı benim için açık tutmuştu.

Minik Voe kasabasına uzanan yolda yürümeye başladık. Kürek kemiklerim sanki biri aralarında bir bıçak sokmuş gibi ağrıyor, baraklarımsa titriyordu. Başım yeniden dönmeye başlamıştı, ama bu defaki panikten değil, yorgunluk ve açlıktandı. Panikleyecek kadar enerjim yoktu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum. Saatime baktım. Sabahın beş buçuğuydu.

"Aşağıdaki bir bara," diye cevapladı Helen. "Bir araba

parkı var. Helikopter oraya inecek." j

Her şeye rağmen etkilenmiştim. Bizi buradan çıkarıyordu. Güvende olacaktım. Dinlenecektim. Her şeyi yoluna koyacaktık. Ya da başka birilerinin koymasına izin verecektim. Belki de o kadar aldırmıyordum artık.

Helikopterin sesini bardan çeyrek mil uzaktayken duyduğumuzda koşup saklanma içgüdümle mücadele etmek zorunda kaldım.

"Helen, ya seninkiler değilse bu? Ya onlarsa? Telefon görüşmeni takip ettilerse?"

"Sakin ol. O tür bir teknoloji filmlerin haricinde varsa bile herkesin kullanımına açık değil."

Helikopterin sesi yükseliyordu. Hel en kolumu tutarak beni sokaktan geçirip araba parkına soktu. Helikopter üstü-müzdeydi şimdi. Daireler çizmeye başlamıştı.

Etrafima bakındım. Görünürde kimseler yoktu ama helikopterin motor seslerinin dikkati çekmesi an meselesiydi.

S. J. BOLTON

Birileri yerel polise haber verecekti. Onlar da gelip kontrol edeceklerdi.

Helikopter yavaşça alçalmaya başladı. Hâlâ araba parkının üstünde daireler çiziyor, tamamladığı her turda yere daha da yaklaşıyordu. Bir teslimat minibüsü sokağın ortasında durmuştu. Köpeklerini gezdiren bir kadın yaklaştı. Hayvanlar havlamaya başlamıştı ama kadın gürültüden uzaklaşacağına orada öylece durup gözlerini sabah güneşinden koruyarak izlemeye devam etti.

Helikopter -siyah ve sarı renkli, küçük bir aletti, hastanenin acil durumlarda kullandığı helikoptere hiç benzemiyordu- artık on beş metre üstümüzdeydi ve pervanelerinden çıkan hava saçlarımı yüzüme yapıştırıyordu. Hâlâ örgüsünün içinde bulunan Helen'in saçları yerlerinden kımıldamıyordu. Bir araba daha yanaşmış ve içinden fırlayan iki adam helikopteri izlemeye başlamıştı. Bir tanesi cep telefonuyla konuşuyordu.

Hadi ama.

Nihayet helikopter yere indi. Pilot işaret edince Helen kolumdan tuttu ve birlikte koşmaya başladık. Helen kapıyı açtı, arka koltuğa sıçradım ve o da kapıyı kapatarak arkamdan içeri atladı. Emniyet kemerlerimizi değil takmak, daha henüz bulamadan havalanmıştık bile.

Helen pilota bağırarak anlayamadığım bir şeyler söyledi, adam da geri bağırdıktan sonra helikopteri döndürdü. Güneye, Shetland'a doğru gidiyorduk şimdi. Yere konduğumuzda adaların uzağında olmamız şartıyla nerden geçtiğimiz umurumda bile değildi.

Helen bana gülümseyip elimi okşadıktan sonra kaşlarını kaldırıp başını her şey yolunda mı?

anlamında salladı. Konuşmanın imkanı olmadığı için ben de başımı salladım. Arkasına yaslanarak gözlerini kapattı. .327.

KURBAN

Helikopter hızla güneye doğru uçuyordu. Ne Helen'e ne de bana kulaklık verilmemişti ve motorların sesi çok yüksek ti. Midemin bulanmaya başladığını hissedince oturduğum yerde bir torba aranmaya başladım. Tükrüğum ağzımda toplanmaya başlamıştı, gözlerimi kapattım,

Helen bir şey söylememişti ama çalıştığı yer olan Dundee'ye gitmekte olduğumuzu tahmin ediyordum. Kendi bölgesinde daha etkili olabilecek ve Dunn ile çetesi arkamdan geldiğinden beni koruyabilecekti.

Bir süre sonra bulantı geçince gözlerimi açma riskini aldım. On, on beş dakika sonunda kıyı şeridini izleyebilecek kadar düzelmiştim. Deniz sabah güneşiyle parlıyor, suların köpükleri gümüşsü bir renge bürünüyordu.

Duncan'ı ilk kez plajda görmüştüm. Sörf tahtasını kolunun altına sıkıştırmış, sudan çıkmak üzereydi; ıslak saçları simsiyah parlıyor, gözleri göklerden bile daha berrak bir maviyle ışıldıyordu. Beni çok aştığını düşünerek yaklaşmaya cesaret edememiştim, ama o gece o beni bulmuştu. Kendimi dünyadaki en şanslı kız gibi hissetmiştim. Peki sonuç neydi? Cevabını gerçekten bilmek istemediğim bir düzine soru vardı kafamdan atamadığım. Duncan'm bu işlerin içindeki rolü ne kadar derine iniyordu? Melissa'yı tanıyor muydu? Evimizi tepedeki anonim mezarın kimse tarafından bulunamaması için mi almıştık? İnanamıyordum, inanmak istemiyordum, ama...

Bir süre sonra Dundee göründü ve kendimi o mide bulandırıcı, kulakları sağır edici alçalışa hazırlamaya başladım. Ama pilot sert bir şekilde sağa dönerek batıya yönelmişti Dundee'yi arkamızda bırakarak yükselmeye başlamıştık. Bir dakika kadar sonra sebebini anladım. Grampian Dağları hemen altımızdaydı. 328 >

S.J. BOLTON

İskoçya'dan pek de hoşlanmadığım şim diye dek anlaşılmıştır, özellikle de kuzeydoğu köşesinden. Ama itiraf etmeliyim ki dünyada İskoçya dağlarından daha güzel bir yer varsa da ben henüz görmedim. Bir kısmı kar, bir kısmı otlarla kaplı tepelerin altımızda dalgalanışını izledim, parlak safir renkli ve içlerinde ejderhaların yaşayacağı kadar yoğun göl ve ormanlara bakakaldım; kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım bile. Omuzlarımın arasındaki ağrı yerini hafif bir sızıya bırakmıştı ve aşağı doğru baktığımda ellerimin artık titremediğini fark ettim. Denizi yeniden gördüğümüzde helikopter nihayet alçalmaya başlamıştı.

Helen gözlerini yerden altı yedi metre yukarıdayken açtı. Bir futbol sahasına inmiştik. Elli metre ötemizde mavi ve beyaz renkli bir polis arabası duruyordu. Pilota bir şeyler bağırarak aşağı atladı. Ben de onu takip ettim, polis arabasına doğru koşmaya başladık. Şoför mahallindeki jandarma motoru çalıştırdı.

"Günaydın Nigel," dedi Helen.

"Günaydın efendim," diye cevapladı adam. "Önce nere -ye?"

"Rıhtıma lütfen," dedi Helen.

Belli belirsiz tanıdık gelen küçük, gri taşlı bir kasabanın içinden geçtik. Rıhtıma vardığımızda nerede olduğumuzu anladım. Birkaç yıl önce Duncan ve ben dağlardaki viski da-mıtım evlerini gezdiren bir tura katılmıştık. Bir hafta süren yolculuk bu kasabada başlamıştı ve harika bir gece geçirip sarhoş olduğumuzu hatırlıyordum. Aradan çok uzun bir zaman geçmiş gibi geliyordu.

Helen şoföre birkaç direktif verdi ve bilmediğim bir sebepten dolayı rıhtımın ön tarafında bulunan iskelede durarak arabadan indik. Helen beni birçok kıyı kasabasının sahilini kaplayan küçük dükkanlardan birine götürdü.

"Deniz mahsûlü sever misin?" diye sordu.

"Kahvaltıda değil/' diye cevap verdim.

"Güven bana. Deniz mahsûlü sever misin?"

"Evet, sanırım," dedim, h er ne yersem yiyeyim midemin bulantısının geçeceğini düşünerek.

Helen'in işaret ettiği denize bakan sıraya oturdum. Güneşte kurumuş yosunlar ile dünden kalma artıkların ekşi kokularını duyabiliyordum. Havada bir de ne olduğunu anlamadığım harika bir koku vardı. Helen yanıma oturup kocaman karton bir bardak kahve, birkaç beyaz peçete ve yağ lekeli bir paket uzattı önüme.

"Daha bu sabah tutulmuş taze ıstakoz," dedi ukala bir tavırla.

İnanılmaz bir kahvaltıydı: Kahvenin acısı ilaç gibi gelmişti; üs tünden tuzlu, sıcak tereyağı damlayan ve dudaklarımı pudra gibi kaplayan unuyla taze beyaz ekmek yumuşacıktı. Ve ıstakoz, her lokması ayrı bir lezzetti. Helen'le yarışırcasına yedik ve bir saniye bile etmeyen bir farkla ben galip geldim sanırım.

Orada kalarak güneş gökyüzünde yükselip deniz gümüşi renginden o derin, zengin maviye dönüştüğünde kahvemi yudumlamak, gelgitin azalarak balıkçı teknelerinin yola çıkışını izlemek isterdim. Ama saat ilerliyordu. Dünya uyanıyordu ve Helen'in beni Oban'a yalnızca kahvaltı etmeye getirmediğini biliyordum.

Aklımı okumuş gibi saatine baktı. "Yedi kırk beş," dedi. "Ev ziyareti için uygun bir zaman bana kalırsa." Ayağa kalkıp üstünü silkeledikten sonra elini bana uzattı.

Arabaya bindiğimizde bana doğru döndü. "P ekala, beni iyi dinle, çünkü bir dakika içinde orada olacağız. Dün gece sen sızdıktan sonra olağandışı bir şeyler bulma umuduyla Gair,

Carter, Govv'un banka hesaplarına yeniden bir göz attım. Toplam altı müşteri hesabı var. Kocanın şirketi, çalıştığın hastane ve Tronal'a atıfta bulunulmuş. Ancak Dana hiçbir bağlantı kurmamış ve Shiller Sondaj'ın etrafında döndürülen paraları hiçbir şekilde karşılaştıramıyorum. Hâlâ benimle misin?"

"Evet. Şimdilik." Rıhtımı terk etmiş, Oban'ın sokakları nda ilerliyorduk. Şoförümüz Nigel şehir haritasını kontrol etmek için arabayı kenara çekti.

"Ama bu yapamayacağım anlamına gelmiyor. Yalnızca dün gecekinden daha fazla araştırma yapmam gerekli."

"Peki." Yeniden hareket etmiştik.

"Bir de ticari hesa plara bir göz atayım dedim. Orada da pek bir şey yok. Bankaya bazı günlerde çek ve nakit girişleri olmuş ama paranın nereden geldiğine dair hiç detay bulamadım. Bunun için kayıtlarını incelememiz gerekecek. Her ay oldukça yüksek miktarlarda maaş ve kamu hizmeti ödemesi yapılıyor. Ayrıca şirketin düzenli temsilcisi olduğu müşterilerden de her ay gelen paralar var."

"Bir şirketten bekleyeceğin her şey," Araba yavaşlamıştı. Yeni evlerle dolu çıkmaz bir sokağa girmiştik. Nigel evlerin numaralarını kontrol ediyordu.

"Evet. Ama Gari, Carter, Govv'un Oban hesabını gözden geçirirken -ki onu sona bırakmıştım- gözüme bir şey çarptı."

"Geldik efendim," dedi Nigel. "On dört numara."

"Teşekkürler, bize bir dakika izin ver," dedi Helen. "Oban ticari hesabından Cathy Morton Fonu diye bir yere üç ödeme yapılmış. Kısmen rakamın büyüklüğüydü dikkatimi çeken— ödeme toplamda yarım milyon sterlin ediyor. Ve bu bir müşteri hesabı değil, dikkat et, Gair, Carter, Govv'un kendi parası. Bir diğer dikkatimi çeken nokta ise transferin zamanlaması oldu."

331

KURBAN

Helen'in omzunun üstünden perdelerin kımıldadığım görebiliyordum. On dört numaranın aşağı kattaki penceresinden minik bir surat bizi izliyordu.

"Eylül ve Ekim 2004'te yapılan üç ödeme. İkincisi 6 Ekim 2 004'te gönderilmiş."

Bir şey söylemeden yüzüne bakttm, can alıcı noktayı açıklamasını bekliyordum. Helen hayal kırıklığına uğramış görünüyordu; bir şeyleri kaçırmış olmalıydım.. "İnternete girip ulusal polis kayıtlarını incelediğimde Oban'da bir tek Cathv Morton kaydı buldum ve burası da son bilinen adresi. Hadi gel, bizi gördüler. Nigel, sen de gel lütfen. Not defterine ihtiyacın olacak."

Arabadan inerek ön kapıya doğru yürüdük. Helen kapıyı vurdu. Kapı ütüsüz bir takım elbise ve boynu açık mavi bir gömlek giymekte olan otuzlarının sonlarında bir adam tarafından hemen açılmıştı. Örümcek Adam pıjamah küçük bir oğlan kapının yanında durmuş bizi izliyordu.

Helen rozetini çıkartarak Nigel ile beni tanıştırdı. Adam gözlerini üstümüzde gezdirdi.

"Bay Mark Salter?" diye sordu Helen.

Adamın başı öne doğru sallandı.

"Eşiniz ve sizinle konuşmamız gerekiyor. İçeri girebilir miyiz?"

Salter yerinden kımıldamamıştı. "Eşim yatakta," dedi. Küçük oğlana şimdi kız kardeşi de katılmış, küçük çocuklara özgü utanmazlıklarıyla bizi izlemeye başlamışlardı.

"Lütfen gidip bize katılmasını söyleyin," dedi Helen ileri doğru hareketlenerek. Salter'in karar vermesi gerekiyordu: Ya geri çekilecek, ya da üst düzey bir polis memuruyla burun buruna gelecekti. Mantıklı olara yaptı ve içeri girdik.

Salter karısını uyandırmakla ilgili bir şeyler mırıldanarak üst kata çıkıp kayboldu. Oturma odasına geçtik. Televizyonda

S, J, BOLTON

çocuk kanallarından biri açıktı. Yaklaşık yedi ve üç yaşlarında olan çocuklar hipnotize olmuş gibilerdi.

"Merhaba!" dedi Helen oğlana doğru. "Sen Jamie olmalısın." Çocuk bir şey söylemedi. Helen kızı

denedi. 'Selam, Kirsty."

Porselen gibi bir cildi olan açık kırmızı renk saçlı sevimli Kirsty arkasını dönüp odadan dışarı kaçtı. Merdivenlerde ayak sesleri duyduk, Mark Salter ve eşi aşağı iniyorlardı. Kirsty arkalarına saklanmıştı. Kadının aceleyle giyindiği belli oluyordu, üstünde eşofman altı ve buruşuk bir tişört vardı. Bir omzunda yaklaşık dört haftalık minik bir bebek taşıyordu.

"Ben Caroline Salter," dedi Kirsty bacaklarına yapışırken.

"On beş dakika içinde işyerinde olmam gerekiyor," dedi Mark Salter.

"Polis tarafından sorgulanmanın geçerli bir bahane olduğunu göreceksiniz," dedi Helen. Çocuklara bakarak sesini Caroline Salter'a doğru alçalttı. "Kardeşinizle ilgili konuşmamız gerekiyor."

Kadın uzanarak Kirsty'i bacaklarının arasından sertçe uzaklaştırdı. Oğlana dönüp konuştuğunda sesi tartışma gö-türmüyordu. "Hadi bakalım, kahvaltıya." Kocasına bir göz atınca adam çocukları alıp televizyon ve odanın kapısını da kapatarak dışarı çıktı.

Caroline düzelttiği bebeğini elleriyle daha sıkı bir şekilde kavradı.

"Kardeşim öldü," dedi kendini kanepelerden birine bırakarak. Helen bunu bekliyor olmalıydı ki başını sallamıştı. "Biliyorum, bunun için çok üzgünüm." Arkamızdaki diğer kanepeye doğru bakarak kolunu Oturabilir miyiz? anlamında salladı. Bayan Salter başını sallayınca Helen ile ben oturduk.

333*

KURBAN

Nigel pencerenin yanındaki bir sandalyeye ilişti. Not defteri ortalarda yoktu.

"Çocuklar nasıl?" diye sordu Helen.

Kadının yüzü yumuşadı. "Fena değiller," dedi. "Henüz alışma devresindeler. Jamie için daha zor. Kirsty annesini güçlükle hatırlıyor."

Helen bebeği işaret etti. "Bu sizin sanırım/' dedi.

Caroline başını salladı.

"Çok güzel bir bebek," dedi Helen. Ardından bana döndü. "Bayan Hamilton kadın doğum uzmanıdır. Sizinki gibi minik bebeklerin dünyaya gelmesine yardımcı oluyor."

Caroline koltuğunda doğruldu ve yüzündeki ihtiyatlı tavır bir anlığın a değişerek ilgilenmiş göründü. Zorla gülümsedim. "Nasıl gidiyor?" diye sordum.

Omuz silkti. "İyi, sanırım. Zor tabii. Yani, çocuklara alışkınım ama bebek olayı bambaşka bir şeymiş."

"Hem de nasıl," dedim, yavaş yavaş sabırsızlanmaya başlayarak.

Kapı açıldı ve Mark Salter odaya girerek karısının yanma oturdu. Yan tarafimdaki Helen doğruldu. Kadınlar arası em-pati zamanı sona ermişti.

"Kardeşiniz ne zaman rahatsızlanmıştı?" diye sordu Helen. Nigel pencerenin yanında bir şeyler karalamaya başlamıştı. Caroline kocasına bir göz attı. Adamın yüzü düşünceliydi.

"Beş sene önce göğsünden bir tümör alınmıştı," dedi adam. "Noel zamanı. Jamie küçücüktü daha. Bir süre sağlığı iyi gitti."

"Kanser geri mi döndü?"

Mark başını salladı. "Hep öyle olmaz mı?"

"Tam olarak ne zaman?"

"2004'ün başlarında," dedi Caroline. "Cathy Kirsty'e hamile olduğu için kemoterapi istemedi. Kirsty doğduğunda hastalık çok yayılmıştı."

"Ameliyatla alınamayacak kadar mı çok?" diye sordum.

Caroline'in gözleri nemlenmişti. "Denediler," dedi. "Ameliyatı başarılı geçmedi. Aç-kapa vakası. "Kemoterapi ve radyoterapi uyguladılar ama sonlara doğru yalnızca acısını azaltabiliyorlardı."

"Burada sizinle mi yaşadı?" diye sordu Helen.

Caroline başını salladı. " Çocukları idare edemiyordu. Son günlerinde hiçbir şey yapamaz hale gelmişti. O kadar acı çekiyordu ki..."

Caroline ağlamaya başlayınca kucağındaki bebek protesto ederek inledi. Mark Salter sinirlenmiş koca rolünü oynama fırsatını kaçırmadı.

"Harika ! Şu an son ihtiyacımız olan şey bu. işiniz bitti mi acaba?" Pek de iyi rol yapamıyordu. Kızgından çok korkuyor gibiydi.

"Pek sayılmaz, bayım," dedi Helen, o da benim gibi ikna olmamıştı. "Size Cathy Morton Fonu'nu

soracaktım. İkinizi de fonun vekillerisiniz sanırım."

Mark başını salladı. "Evet, biz ikimiz ve avukatımız," diye cevap verdi.

"Bay Gair mi yani?"

"Evet o. Kendisiyle görüşmemi gerektiren bir durum mu var?"

"Şu an ona ulaşabileceğinizi sanmıyorum. Cathy Stephen Gair'le ne zaman ta nışmıştı?"

Karı koca birbirlerine baktılar.

"Tüm bunların ne anlama geldiğini bilmek istiyorum", dedi Mark.

335'

KURBAN

"Bence çok iyi biliyorsunuz, Bay Salter. Baldızınızın Bay Gair'den aldığı paradan söz ediyorum."

"Bizim paramız değil o," dedi Caroline. "Çocuklara ait, biz harcamıvoruz."

J

Mark Salter ayağa kalktı. Arkasındaki Nigel de öyle.

"Başka söyleyecek bir şeyimiz yok. Gitmenizi rica edeceğim lütfen."

Helen de ayaklanmıştı. Ayrılacağımızı sanarak ben de kalktım.

"Bay Salt er, şu an sizin ya da eşinizin yanlış bir davranış içinde bulunduğunuzu düşünmemi gerektiren bir durum söz konusu değil- Ama işbirliği yapmamanız halinde sizi tutuklama yetkisine sahibim ve bunu yapacağım da."

Bir anlık bir sessizlik oldu. Ardından Hel en yerine oturdu. Dalgınlıkla ben de oturuverdim. Salter bir süre tereddüt ettikten sonra korku içindeki karısının yanına çöktü. Minik bebek huysuzlanmaya başlamıştı. Caroline kalın tişörtüyle mücadele vererek kocaman memesini açığa çıkarttı. Aşağı indirdiği bebek geniş, yarık memeucuna saldırdı.

Salter karısına buz gibi bir bakış fırlattı. "Sen anlat," diye tükürür gibi konuştu, "Oradaydın."

Caroline bebeğine baktı. Dudağı titremeye başlamıştı.

"Cathy bir vasiyetname hazırlamış mıydı?" diye sordu H elen.

Caroline başım salladı, hâlâ beslenmekte olan bebeğine bakıyordu. "Haziran ayında. Çok fazla vakti kalmadığını o zamandan anlamıştı."

"Hazırlamasına Stephen Gair mi yardımcı oldu?"

"Evet. Onunla bir sene kadar önce tanışmışlardı. Evini satark en. Gair'in şirketi Oban merkezli değildi ama aracılık etmeyi kabul etmişti. Bir süre çıktılar bile sanırım. Kardeşi-

min sağlığı henüz iyiyken. Bilirsiniz, Stephen kasabadayken yenen bir akşam yemeği, birlikte geçirilen birkaç hafta sonu. Bize pek anlatmazdı çünkü Stephen . . . şey,"

"Evliydi," dedi Helen.

Caroline hızla bakışlarını kaldırdı, sanki evli bir adamla gezip tozan kendisiymiş gibi utanç içindeydi. Başını salladı.

"Daha sonra ne oldu?"

Caroline'in başı yine önüne çevri ldi. Memeden ayrılan bebek uyuklamaya başlamıştı. Sanki dişi çekilecekmiş gibi tereddüt ediyordu. Devam edip ne biliyorsa anlatması gerektiğini haykırmak istiyordum yüzüne kadının.

"Eylül 2004'te neler oldu? Kardeşinizi görmeye geldi, değil mi?"

"C athy çok hastaydı. Hep yataktaydı." Caroline kocasına bir göz attı ve yüzünde o minik sevgi ifadesi beliriverdi. "Mark onu hastaneye yatırmamız gerektiğini düşünüyordu."

Mark doğruldu. "Annelerini o şekilde görmek çocuklar için iyi bir şey değil."

"Bir gün kapıyı çalıp Cathy'le görüşmek istediler. Hasta olduğunu bildiklerini ama bunun önemli bir durum olduğunu söylediler."

"Onlar?" diye sordu Helen.

"Stephen Gair ve diğer adam. Doktor gibi konuşuyordu."

"Adı neydi?" diye sordu Helen kalbim y emden güm güm vurmaya başlarken.

Caroline başını salladı. "Bilmiyorum."

"Tarif edebilir misiniz?" diye sordum. Helen bana bir bu işi bana bırakır mısın bakışı firlattı.

Caroline bana döndü. "Uzun boylu," dedi. "Çok uzun boylu; geniş omuzlu, sarı sa çlı. Daha başka..."

"Önemli değil," dedi Helen. "Ona sonra döneriz. Neler olduğunu anlatın siz."

"Adamları yukarı çıkardım. Cathy konuşmakta bile zorlanıyordu ama çaba gösterdi."

"Ne hakkında konuştular?"

"Ona bir teklifte bulundul ar." Bu kez Mark anlatıyordu. "Cathy'e bunu yapmak zorunda olmadığını, çocuklarla zaten ilgileneceğimizi söyledik."

Bu Helen nasıl bu kadar sabırlı olabiliyordu Allah aşkına?

"Neydi teklifleri?"

"Yeni bir kanser ilacının deneği olacaktı. Testlerin yapıldığı Shetland üzerindeki bir hastaneye götürülecekti. İlacın tesir edeceğinin garantisi olmadığını, ancak ileri seviyedeki kansere karşı geliştirildiğini ve belki bir şansı olabileceğini söylediler."

"Ve karşılığında?"

"Karşılığında ilaç şirketi ç ocuklar adına bir fon düzenleyecekti. Para tamamen kontrol altında. Jamie'nin okul üniforması ve Kirsty'nin kreşi türü giderlerimiz için aylık taksitler halinde alıyoruz. Kendimiz için değil."

Etrafıma bakındım, lekesiz deri kanepeler, müzik seti, geni ş ekran bir televizyon görüyordum. Kapıdaki yeni arabayı hatırladım.

"Cathy teklifi kabul etti mi?"

"Bunu yapması gerekmiyordu," diye ısrar etti Mark.

"Evet," dedi Caroline, "etti. En korktuğu şey çocuklarıydı, başlarına ne geleceğiydi. Bizden başka ki mseleri yoktu ve bizim de çok paramız olmadığını biliyordu. Çocuklarının geleceği için bunu yapmaya karar verdi." "Anlıyorum," dedi Helen. "Sonra ne oldu?"

"Stephen Gair tonu ayarlayarak Mark ile beni vekil tayin etti. Ertesi gün kağıtları imzaladık ve paranın ilk taksidi ödendi. Birkaç gün sonra Cathy'i götürmeye geldiler."

"Kimler geldi?"

"Ambulansın içindeki o doktor adam. Ve bir hemşire. Cathy'e helikopterle gideceklerini açıkladılar. Cathy yerleştikten sonra onu ziyaret edebileceğimizi söylemişlerdi."

"Kardeşinizi bir daha ne zaman gördünüz?"

Caroline başını salladı. "Görmedik. Bir hafta kadar sonra öldü. Jamie'ye söylemek zorunda kaldım. Annesinin iyileşmeye gittiğini sanıyordu."

"Cenaze nerede kaldırıldı?"

Caroline'in yüzüne kızgın bir ifade oturmuştu.

"Cenaze olmadı/' dedi Mark. "Gair ziyaretimize gelerek bunun anlaşmanın bir parçası olduğunu söyledi. Dediğini bakılırsa Cathy'nin vücudu tıbbi araştırmalarda kullanılacak-mış."

"Yani Cathy'i bir daha görmediniz mi?"

"Hayır. Gittiğiyle kaldı."

"Telefonda görüştünüz mü peki hiç?"

"Elimizde bir numara bile yoktu," dedi Mark. "Stephen Gair genelde akşamları arayarak rapor verirdi. Cathy'nin rahatının yerinde olduğunu ama ilaçlar yüzünden kendinde olmadığını söylüyordu hep. Telefonda konuşamayacak kadar halsizmiş."

"Cathy'nin öldüğü tarihi hatırlıyor musunuz?" diye sordu Helen.

"Altı Ekim," dedi Caroline. Helen nihayet anlayıp anlamadığımı kontrol edercesine bana bakıyordu. Anlamıştım. Altı Ekim Melissa'nın -birinci Melissa'nın- öldüğü iddia edilen tarihti.

"Bu durum hiç hoşumuza gitmedi/' dedi Mark. "Cathy öylece ortadan kaybolmuştu. Doktorlarıyla konuşup son gün-leriyle ilgili bilgi almak istedik. Stephen Gair'i arayıp durduk ama telefonlarımıza çıkmıyordu artık." "Hastaneyi aramayı denediniz mi?" diye sordum.

"Evet," dedi Caroline. "Lerwick'deki Franklin Stone hastanesini aradım ama Cathy Morton adında bir hastalan olmadığını söylediler. Bunun üzerine panikleyip Stephen Gair'in kasabadaki ofisine gittim. Orada değildi ama ciddi bir çıngar çıkardım. Ertesi gün o doktor bozuntusu herif eve geldi. En azından doktor olduğunu sandığımız adam diyelim."

"Devam edin,"

"Eh, evde tek başımaydım ve beni ciddi bir biçimde tehdit etti. Bay Gair'i rahatsız etmememizi, Cathy'nin ilaçlardan bir zarar görmediğini ve zaten ölmek üzere olduğunu, kendisine çok iyi bakıldığını ve bu işin peşini bırakmamızı söyledi. Eğer parayı almaya devam etmek istiyorsak sessiz kalmamız gerektiğini ima etti.

"Çocukla rı düşünmek zorundaydık," dedi Mark. "Hiçbir şey Cathy'i geri getirmeyecekti. Onların geleceklerini düşünmek zorundaydık."

"Ben durumu pek kabullenemedim gerçi," diye tekrar etti Caroline. "Polisi aramakla tehdit ettim adamı." "O ne dedi peki?"

"Kendisinin bir polis olduğunu söyledi?"

Birkaç saniye boyunca kimse konuşmadı. Helen derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu. Derken bir kez daha Caroline'e döndü. "Kardeşinizin bir fotoğrafı var mı, Bayan Salter?"

Caroline göğsüne yapışık bebeğiyle ay ağa kalktı. Odayı boydan boya geçerek bir dolabın en üst çekmecesini açtı. O

aranırken geri kalan bizler gözlerimizi halıya dikmiştik. Caroline döndü ve Helen'e bir şey verdi. Helen resme bir an baktıktan sonra bana uzattı. Resim aydınlık, rüzgarlı bir günde bir plajda çekilmişti. Birkaç yaş daha genç ve görüştüğümüz ana kıyasla çok daha mutlu görünen Stephen Gair fotoğraf makinesine gülümsüyordu. Kolları yeşil süveter giymiş olan, çok güzel ve genç bir kadının vücuduna sarılıydı. Erkeklerin genellikle aynı tipte kadınlardan hoşlandığı söylenir ve Gair de bunun tipik bir örneğiydi. İkiz değillerdi belki ama Melissa ile Cathy birbirlerine çok benziyorlardı: Aynı yaş ve vücut yapısı; uzun kızıl saçlar -ki Cathy'nin saçları dümdüzdü- beyaz t en, küçük ve düzgün yüz hatları.

Birinin yerine diğeri yerleştirilmişti işte.

32.

S

onraki ön saatimi Tayside Jandarması'nın konuğu olarak geçirdim.

Helen ile Dundee'ye uçmuştuk; bu kez pilotun yanına öne oturup kulaklıkları takarak tüm yolculu k boyunca telsizle konuştu. Ben de kozamın içine çekilerek arkada oturdum. Yirmi dakika kadar manzara izledikten sonra çantama uzanarak bir kez daha Dana'nın Beyazlı Kadın kopyasını çıkardım. Bazı sayfalara yapıştırdığı notlan okuma firsatını hâlâ bulamamıştım. Muhtemelen çok temel şeylerdi ama havadayken yapacak pek başka bir şeyim de yoktu.

İlk notun bulunduğu ellinci sayfayı açtım. Dana pembe fosforlu kalemiyle yeniden işbaşındaydı:

Bembeyaz Bayan Fairlie ayışığmda yapayalnız duruyordu, tavırlar ıyla, başını çevirisiyle, cildiyle, yüzünün şekliyle beyazlı kadının yaşayan bir örneğiydi.

391. sayfada bir başka işaretli metine rastladım:

Geçmişte yaşanan korku ve sıkıntılar Anne Catherick ile aralarındaki ölümcül benzerlikleri umutsuzca artırmıştı.

Yaşayan örnek. Ölümcül benzerlikler. Stephen Gair'in şansı son derece yaver gitmişti. Kurtulmak istediği benzeyen ve ölümcül derecede hasta olan bir kadınla tanışmıştı. Küçük çocuklarının geleceği hakkında kaygılanan Cathy Morton hastaneye götürülmesine izin vermiş, kendisine verilen ağrı kesicilerden dolayı etrafında olan bitenleri anlayamamıştı bile. Saygıdeğer bir yerel avukatın sözüne kim karşı gelebilirdi ki zaten? Cathy'i tedavi eden tıbbi personelin hiçbiri Melissa'yı tanımıyordu; Cathy'nin kardeşi ve kayınbiraderine ziyaret hakkı tanınmamış, Melissa'nın anne babasj ya da arkadaşlarına hastanede olduğu söylenmemişti.

Birileri Melissa'ya rastladıysa da kanserin yiyip bitirmekte olduğu Cathy'le karıştırmış ol maları çok doğaldı. Hem Cathy hem de Melissa güzel kadınlardı, ama Caroline'in gösterdiği Cathy'nin hastalığının sonlarına doğru çekilmiş olan ikinci bir fotoğraf kanserin harap edici etkisini gözler önüne koyuyordu.

Cathy hastaneye yatırıldıktan birka ç gün sonra ölmüştü. Otopsi yapılmış, ki raporunu Gifford'ın ofisine görmüştüm, ardından da ceset yakılmıştı. Cenaze törenini, Melissa'nın ani ölümüyle şok geçiren arkadaş ve akrabaları ile dolu kiliseyi, hayal edebiliyordum, kendilerini yas tutmaya hazırlamamış-lardı bile. İçlerinden hangisi tabutun içinde fırına giden cesedin Melissa'ya ait olmadığından şüphelenebilirdi ki? Melissa ise o sırada sapasağlamdı, ve . . . neredeydi? Bunu nasıl yapmıştı Gair? Karısının öylece ortadan kayboluşunu nasıl ayarlamıştı? Cathy ile kendi ölümü arasındaki dokuz ay boyunca neredeydi Melissa? Ve tüm o süre boyunca neler yaşamıştı?

Beyazlı Kadın'ı kapatarak kaldırdım. O zamanlar hikaye hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama birkaç ay sonra okuyup öğrenecektim. Karısına sahte bir ölüm düzenleyen -para için, elbette- bir adamın hikayesiydi; karısını uzaklaştırıp yerine ölmekte olan bir kadını geçiriyordu. Dana hikayeyi biliyordu ve olayları çözmek üzereydi. Salterlar'la bağlantı kurup kur-

madiğini ya da katillerini hangi adımda harekete geçirdiğini muhtemelen asla öğrenemeyecektim.

Dundee'ye vardığımızda Helen bana hızlı bir gülücük atarak beklemekte olan arabanın içinde kayboldu. Bir başka araba beni kahve ikram edilip beklemek üzere bir sorgu odasına konduğum karakola götürdü. Bir saat kadar bekledim, neredeyse kafayı sıyıracaktım bu arada; ardından Helen'in ekibinden bir müfettiş benimle konuşmak üzere içeri girdi. Odanın köşesinde oturan bir jandarma konuştuğumuz her şeyi teybe kaydediyordu. Haklarım okunmadı, avukat öneril-medi, ama onun haricinde her anlamıyla bir sorguydu bu ve müfettiş külyutmaz bir tipe benziyordu.

Cesedi bulmamdan Salterlar'la olan görüşmemize kadar gerçekleşen her şeyi anlattım. At üstünde yaşadığı bir kaza sonucu hayatını kaybeden Kirşten Hawick ve ona aitmiş gibi görünen yüzüğü buluşumu; evime ve ofisime girildiğini; mutfak masamdaki domuz kalbini; ilaçla uyuşturulduğumu

düşündüğümü ve birilerinin bilgisayarımla oynadığını anlattım. Sabote edilen teknemle şişmeyen can yeleğimi; Dana'nın çok fazla şey öğrendiği için öldürüldüğüne inandığımı anlattım. Dana'nın açığa çıkardığı finansal garipliklere dair kanıtları ve Helen'le karanlık Shetland yollarından kaçışımızı bir bir açıkladım. Ardından hepsinin üstünden bir daha geçtim. Sonra yeniden. Zaman zaman beni durdurup bazı şeyleri tekrarlamamı ya da açıklamamı istedi, ta ki neyi anlatıp neyi anlatmadığımı şaşırana dek. Beş dakika sonunda davanın şüphelilerinden biri olmadığım için çok mutluydum; yirmi dakika sonra belki de şüphelilerden biri olduğumu düşünmeye başlamıştım.

Bir buçuk saat sonra ara verdik. Bana öğle yemeği getirildi. Ardından müfettiş geri geldi. Daha fazla soru. Bir saat daha geçti ve sandalyesinde geri yaslandı.

"O sabah yelken yapmaya gi deceğinizi kimler biliyordu, Bayan Hamilton?"

"Planlı bir durum değildi," diye cevap verdim, zaman kazanmaya çalıştığımın farkındaydım. "O haftasonunu Unst'da geçirmeyi bile planlamamıştık. Son dakika kararıydı. Ama orada bir teknemiz olduğunu birçok kişi biliyor."

"Can yeleklerinizi de mi orada tutuyorsunuz?"

Adama bakamıyordum. "Hayır," dedim. "Onları evde tutuyoruz. Tavan arasında. Duncan yola çıkmadan önce yanına almış olmalı. Pazar sabahı kullanana dek arabanın bagajında kilit altındalardı.

Kaşlarını çatarak bir süre önündeki notlara baktı. Sonra bakışlarını bana çevirdi.

"Yelken yapmak kimin fikriydi? İlk kimin aklına gelmişti?"

"Duncan'ın," dedim. "Duncan'dı."

Bir hücreye kondum ve önüme daha fazla yiyecek ile Helen'in yemek yiyip dinlenmemi yazdığı bir not getirildi. Uyandığımda saat neredeyse akşamın yedisi olmuştu ve Helen kapıda duruyordu. Vücuduna tam oturan siyah renkli bir takım giymiş, üstüne de zümrüt yeşili bir çelik yelek geçirmişti. Saçları yıkanarak başının yukarısında toplanmıştı. Bir gece önce birlikte arazide ata bindiğimiz kadına hiç benzemiyordu artık. "Daha iyi misin?"

Gülümsemeyi başardım. "Sanırım."

"Geri gitmeye hazır mısın?"

Geri mi? Adalara mı? O sabah ufuk çizgisinde yok olmalarını izlerken kendi kendime hayatımı n' o sayfasının kapandığını tekrar etmiştim. Belli ki henüz hiçbir şey kapanmamıştı.

"Seçme şansım var mı?" diye sordum, cevabın ne olduğunu bildiğim halde.

"Pek sayılmaz. Yemeğini yolda yersin."

Helikopter alanına giderken Helen sessizdi. Aklımda yüzlerce soru vardı ama nereden başlayacağımı bilmiyordum ve açıkçası, birazcık da korkuyordum. Helen kaçaklık ortağım değildi artık; büyük ihtimalle ciddi bir soruşturmanın başında bulunan yüksek rütbeli bir polis memuruydu. Ve ben de en önemli şahittim. Buraya kadar geldikten sonra işleri berbat etmek istemiyordum.

Şoför arabayı park ederken "Stephen Gair itiraf etti," dedi.

Kendimi koltuğa bırakmıştım ama bunu duyduğum an doğruldum. "Dalga mı geçiyorsun? Hemen mi itiraf etti?"

Başın ı salladı. "Öğlenden beri gözaltında. İki saatin sonunda öttü."

"Ne? Yani, neyi itiraf etti tam olarak?" Stephen Gair bana pek öyle kolay teslim olacak biri gibi görünmemişti.

"Eh, her şeyi. Bebekleri en yüksek rakamı önerene sattığını, mesela. Yu rtdışında bulunan ve ahlaki normları pek de yüksek olmayan kurumlarla çalıştığını söylüyor. Zengin bir çift ortaya çıktığında kendilerine belli bir fiyata sistemi ekarte edebilecekleri iletiliyormuş. Her şey internet üstünden yapılan kapalı zarf usulü bir açık artırma ile gerçekleşiyormuş. Bebek bulunduğu an en yüksek fiyatı verene gönderiliyormuş. Bazı durumlarda önerilen rakamlar milyon dolarları buluyormuş."

Şoförümüz arabadan indi. Pilota el salladı ve pilot da karşılık verdi, ardından da helikopter in pervaneleri dönmeye başladı.

"Lerwick hapishanesinde bulunan sosyal hizmetler müdürü George Reynolds araştırmalarımıza yardımcı oluyor. Kendisi tüm olan biteni reddediyor ama eğer bebekler yurtdı-

sına evlat edinme evrakları ile gönderilmişlerse onun departmanı da işin içinde demektir,"

"Bebekleri yurtdışına çıkaran kimmiş?"

"Aracı bir kuruluş. Onlarla da görüşüyoruz ama şu ana dek işlemlerin yasadışılığından haberleri olmadığı iddiasındalar."

"Peki Gair Cathy ile hastane deki karısını değiştirdiğini itiraf etti mi?" Helikopter motorlarının sesi şiddetlendiği için bağırmam gerekmişti. Arabadan inince konuşmak yeniden imkansız bir hale gelecekti.

"Evet. Karısına çok iyi bakıldığını ve hastalığın doğal seyrini takip ettiğ ini, kadının ölümünden kimsenin sorumlu tutulamayacağını iddia ediyor. Hastanedeki kimsenin olaydan haberi olmadığını ekliyor ayrıca."

"Peki kim yardım etmiş ona? Ambulansı kim ayarlamış?"

"Kendi başına yapmış güya. Özel bir şirketten kiralamış. He mşireyi de o günlüğüne kiralamış."

Elimden geldiğince hızlı düşünüyordum. Mümkün müydü bu? Hastaneden kimse işin içine karışmamış olabilir miydi?

"Peki ya sonradan polis memuru olduğunu iddia eden o doktor? Caroline'in görüştüğü?"

"Suç ortağı o lmadığı konusunda ısrarlı. Caroline'in yanıldığını söylüyor."

"Bana hiç de yanılmış gibi gelmedi."

"Hayır. Caroline de Lerwick'de şimdi. Şüphelilerin arasından seçecek o adamı."

"Sen biliyor musun kim olduğunu?"

"Şüphelendiğimiz birileri var diyeli m." Yüzü gerilmişti. Bu konuda daha fazla konuşmayacaktı anlaşılan. Başka bir taktik denedim ben de.

"Peki ya Melissa?"

Helen parmağını pilota doğru uzattı. "Gair cinayeti işlediğini itiraf etti. Melissa evlat edinme işlemlerinin farkına varmış ve Gair'i polise gitmekle tehdit etmiş. Bundan pek hoşlanmayacaksın ama karısını senin kilerinde sakladığını söylüyor. Olay yeri analiz ekibi son birkaç saattir sizin evde."

"Dalga geçiyorsun," diye fısıldadım, Dana'nın kilerime bir göz atma i steğini hatırlayarak—her zamanki gibi içgüdülerinde haklıydı.

"Evin veraset işleriyle ilgilendiği için boş olduğunu biliyormuş. Hatta bir anahtar seti bile varmış. Melissa'yı bağlayıp uyuşturduğunu ve doğum yaptıktan sonra da öldürdüğünü söylüyor. Tek başına hareket ettiğini iddia ediyor."

"Kıçımı yesin o benim! Yardım almadan öyle bir şey yapamaz. Hamile bir kadını aylarca tek başına hapsedip çocuğunu doğurtacak, öyle mi? Yalan söylüyor."

"Büyük ihtimalle. Sembolleri karısının sırtına kendisini n kazıdığını söylüyor. Şöminenizin etrafındaki işaretlerden esinlenmiş. Cesedin bulunması halinde cinayeti bir tarikat işledi sanılsın diye. Kalbi kesip çıkarması da aynı sebeptenmiş. Kalbi ne yaptığmı hatırlayamıyor. O an büyük stres altında olduğunu ve hafızasında büyük boşluklar oluştuğunu söylüyor."

"Lanet olsun! Bok herif yalan söylüyor!"

"Sağol. Ama bu kadarını biz de düşündük. Ayrıca üvey oğlu diye tanıttığı Connor'ın kendi oğlu olduğunu da itiraf ediyor. Çocuğun annesi yeni eşi Alison değil, Melissa'ymış."

"Dana bu konuda da haklıydı."

Helen yanımda derin bir nefes aldı. "Eh, DNA testi yapıp biz de ulaşabilirdik o bilgiye. Hey, endişe etme. Birkaç saat, belki birkaç gün sonunda bülbül gibi ötecek. Ama şu an hareket etmemiz gerek."

V

S. f. BOLTON

Geri dönüş yolculuğu bir saatimizi aldı. Helen bu süreyi okuyup notlar alarak geçirmişti, vücut dili kesin bir bana şu an bir şey sorma diyordu ve ben de onu zorlamak istemiyordum. Ama şu lanet olası...

Helikopter havalandığında aklıma ilk gelen şey Stephen Gair karısının diş kayıtlarını incelememize izin vermese bu noktaya asla gelemeyeceğimiz gerçeğiydi. Yalnızca birkaç gün önce, bir Cumartesi günü bizimle işbirliği yapmıştı adam. Etik dışı davranışımdan dolayı hiç şikayet etmemiş -ki buna son derece hakkı vardı- arazimde bulunan kadının karısı olduğunu doğrulamıştı. Kadınların nasıl değiştirildiğini bulmanın henüz çok uzağındaydık elbette ama yine de Stephen Gair o sabah kendi kendini ele vermişti.

Helikopter havalandı, adalara gitmek üzere Kuzey Denizi'ne yöneldik. Güneş alçalmış, altın renkli ışınlarını dalgaların üstüne gönderiyordu.

Gair bunu neden yapmıştı? Suçluluk duygusuyla yaşamaktan mı bıkmıştı? Suçluların gizliden gizliye yakalanmayı istediklerini duymuştum. Yoksa bilerek bir oyun mu oynuyordu, sistemin onu koruyacağına; kendisini ipten kurtaracak dostları bulunduğuna mı inanıyordu?

O sabah Dana ile birlikte kandırılmış mıydık; gözden çıkarılmadan önce ne biliyorsak açığa

vurmamız için sahte bir umutla mı beslenmiştik yoksa? İddialarımızı ciddiye alabilecek birilerine aktarmadan ortadan kaldırılmamız mı istenmişti? Üç gün sonra Dana ölmüştü ve ben de boğulmaktan son anda kurtulmuştum.

Melissa çok fazla şey öğrenmiş ve icabına bakılmıştı; uzun ve korkunç bir biçimde ölmüştü. Melissa'nın ilk olarak neden şüphelendiğini merak ettim, daha fazlasını bulmak için hangi yollardan geçmiş, hangi noktada ciddi ciddi korkmaya başlamış ve kaçmaya kalkışmış mıydı acaba? Çok fazla şey biliyor

olmalarının cezasını önce Melissa, ardından da Dana ödemişti. Ve hikaye daha hâlâ bitmemişti. Helen'in Gair'in itirafna-mesine dair anlattıklarına rağmen bitmediğini biliyordum. Neden şu lanet olası Shetland'a dönmem gerekiyordu ki?

Lerwick polis karakoluna yakın bir alana i ndik ve gürültü Helen ile rahatça konuşabileceğimiz seviyeye indi. Notlarının arasından bana baktı.

"Dışarıda ihtiyacın olan şeyleri alman için seni eve götürecek bir araba bekliyor. Ardından geceyi geçirmen üzere seni bir otele yerleştireceğiz. Karakola ne zaman çağrılacağından emin değilim, o yüzden olduğun yerde kal."

"Operasyonu sen mi yönetiyorsun?"

"Hayır, Müdür Harris yönetiyor. Ama ben de resmi danışman ve gözlemciyim. Bundan sonra işleri kitabına göre yapacağız, sana söz veriyorum." Etrafına bakındı. Birkaç polis arabası bizi bekliyordu. Ardından bana arkasını döndü, yüzünde tanımlayamadığım bir ifade bulunuyordu. "Bilmen gereken bir şey var. Birçok kişi gözaltına alındı ve biz olayla ilgileri olmadığına ikna olana dek de orada kalacaklar. Korkarım eşin de bunlardan biri."

Başımı salladım. Bunu bekliyordum. Hatta işime bile gelmişti. Duncan'la yüzleşmek şu an yapmak istediğim son şeydi.

"Kayınpederin ve hastanedeki patronun da öyle. Önümüzdeki birkaç gün boyunca işyerinde sana ihtiyaçları olabilir."

Haklıydı. Hastane hem beni hem de Gifford'ı kaybetmeyi göze alamazdı. Tam da buradan uzaklaşacağımı düşünürken.

Aşağı indik. Helen omzumu okşayarak beklemekte olan arabalardan birine bindi. Bir kadın jandarma kendini tanıtarak beni diğer arabaya yöneltti. Arabayı erkek bir jandarma sürüyordu Eve doğru yirmi dakika sürecek olan yolculuğu-

muza başladık. Lervvick'in bir yerlerinde garip bir otele tıkılı halde tüm gece boyunca ne yapacağımı merak ediyordum.

Araba evin önünde durmuştu.

"Sizinle gelmemi ister misiniz?" diye sordu kadın —adının Jane olduğunu söylemişti sanırım.

"Hayır, teşekkürler. Kendim hallederim. Uzun sürmez zaten."

Ön kapıya doğru yürüyerek anahtarımı buldum. Antre karanlıktı ve evin içini bir süre boyunca boş kalan evlere özgü bir soğukluk kaplamıştı. Koridor boyunca mutfağa doğru yürüdüm, kapının altından gelmekte olan ışık demeti hiç hoşuma gitmemişti. Kapıyı açtım.

Duncan ve Ketin Gifford mutfak masasında yanyana oturuyorlardı, aral arında durmakta olan açık Talisker şişesi neredeyse boşalmıştı.

eredeyse bir çığlık koparacaktım ama dışarıdaki memurların beni asla duyamayacaklarını biliyordum. Kaçmayı denemeyi düşündüm ama Duncan çok yakınandaydı ve istediğinde çok hızlı hareket edebiliyordu. Kenn bana bakıyordu, gözleri o kadar kısılmıştı ki kirpiklerinin ötesini zorlukla seçebiliyordum. Duncan bana doğru bir adım attı; perişan görünüyor, karısını yemden gördüğüne çok sevinmiş gibi görünüyordu. "Tor, şükürler olsun..."

Geriye doğru keskin bir adım atarak ellerimi önümde havaya kaldırdım. Duncan şaşırmıştı, ama durdu. "İyi misin?"

"Hayır, iyi filan değilim." Yürümeye, mutfağın ucuna doğru gerilemeye başladım, kapıdan uzaklaşıyor ama tezgahın üstünde gözümü kestirdiğim noktaya yaklaşıyordum. "İyi olmaktan çok uzağım." Uzanıp tezgahın üstünde durmakta olan bıçağı kavradım. Çok amaçlı bir bıçaktı bu, neredeyse her iş için kullanıyordum mutfakta: Kesme, dilimleme, deri soyma. Küçük ama keskin bir bıçaktı. İşimi görürdü. Duncan dehşete düşmüş gibi görünüyordu, Kenn ise durumdan hoşnut gibiydi.

"İkinizin de buradan gitmenizi istiyorum. Hemen. Herhangi biriniz bana dokunmaya kalkarsa ikinizi de doğrarım. Anlaşıldı mı?"

"Tor..." Duncan yeniden ileri çıktı.

"Anlaşıldı mı?" diye bağırdım bıçağı ona doğru sallayarak. Hâlâ yarım metre uzağımdaydı ama ciddiyetimi kavramış olmalıydı. Geri çekildi.

"Ben anladım," dedi yerinden kıpırdamayan Gifford. Kadehini kaldırıp ağzına götürdü. "Ya sen, Dunc?"

Dunc? Bu ikisi ne zamandan beri birbirlerine böyle kısaltmalarla hitap ediyorlardı7

"Neden Tora'ya da bir kadeh çıkarmıyorsun?" dedi Gifford.

"Dışarıda iki polis memuru bekliyor," dedim.

"Eh, görev sırasında içemezler," dedi Gifford. Eğer bıçağı n yerinde bir tabanca olsaydı, yemin ederim ki ateş etmiştim.

"Bence ikiniz de oturmalısınız," dedi Gifford. "Tora, eğer kendini daha iyi hissedeceksen, dışarıdaki iki arkadaşını da çağır."

Birinden diğerine baktım: Heyecandan neredeyse titreyen, u zun boylu, yakışıklı kocam; sakinlik abidesi, çirkin, zorlu patronum. "İkinizin de gözaltında olduğunuz söylendi bana."

"Öyleydik," dedi Gifford. "Enteresan bir tecrübeydi. Bir saat kadar önce salıverildik."

Bir saat önce Helen ve ben Dundee'den he likoptere biniyorduk. Bir saatin içinde pek çok şey olmuş olabilirdi. "Söylemene gerek yok, çünkü Müfettiş Dunn ile çok eski arkadaşsınız."

Duncan ve Kenn birbirlerine baktılar. "Pek sayılmaz," dedi Gifford, neredeyse kendi kendine. Ardından bana baktı. "Karakoldaki arkadaşlarımız bizi suçlayacak bir şey bulamadılar. Herhalde sende bir şeyler vardır."

Bir saniye boyunca çıkıp gitmeyi düşündüm. Yalnızca bir saniye.

"Stephen Gair'in ölümcül hasta bir kadınla karısını değiştirmesine y ardım ettin," dedim Gifford'a. Bir şekilde önce onunla konuşup, suçladıktan sonra Duncan'a dönmek daha kolay gelmişti. "Sekiz ay boyunca Melissa Gair'i hapsetmesine -burada, lanet olası kilerimizde- yardım ettin. Kadını canlı tutup bebeğini doğurttuktan sonra onu öldürdün." Susup derin bir nefes aldım. "Kadıncağızın neler yaşadığını hayal bile edemiyorum, seni merhametsiz piç!"

Gifford irkildi. Ardından gözleri daha da kısıldı. "Cathy Morton hastanemizde öldüğünde ben Yeni Zelanda'daydım," dedi. "Sana bunu daha önce de söyledim ve bugün polise de anlattım. Uçuş detaylarımı ve Auckland'da yanlarında kaldığım insanları araştırdılar. Ve senin aksine, bana inandılar. Caroline Salter'ı bugün öğleden sonraki kimlik teşhisine dek daha önce hiç görmemiştim. Eğer beni seçmiş olsaydı şu an burada olmazdım zaten."

Anlayamıyordum. "Birileri Gair'e yardım etti. Bu işi kendi basma tezgahlamış olamaz."

"Hayır, bence de olamaz. Ama bizden biri yardım etmedi ona. Tronal'da olup bitenlerle ikimizin de bir ilgisi yok. Melissa Gair'i öldürmek için hiçbir nedenimiz yok." Gifford'ın sesi neredeyse fısıltıya dönmüştü. Kendimi gözlerine bakıp, söylediklerine inanmak isterken yakaladım. Bakışlarımı çevirdim.

"Beni öldürmek için nedeniniz vardı ama," dedim Duncan'a.

"Depodaki salak yanlış anlamış, Tor." Duncan üstüme gelme konusunda hâlâ tereddütlüydü ama cesaret edemiyordu. "Ne düşündüğünü biliyorum ama gerçek farklı. Direk

biz denizdeyken kırıldı ama tamamen değil. Ben kurtarıldıktan sonra tekne somon kafeslerine takılmıştı. Kurtarma ekibi tekneyi çıkartabilmek için direğin kalanını kesmek zorunda kaldı. McGill'in yardımcısının bundan haberi yokmuş. Salak olaydan kendi kendine sonuç çıkarmış."

Bu ihtimali düşündüm. Olanaksız değildi. Direk her zaman kökünden kopmaz, bazen rüzgarm etkisiyle bükülüp kalır. Hâlâ tekneye bağlı olmak üzere her yöne doğru salınır. Oldukça tehlikeli bir durumdur ve birçok denizci yanlarında bu ihtimale karşı tel makası taşırdı.

"Kimse seni öldürmeye çalışmıyor ," dedi Duncan, neredeyse fısıltı gibi çıkan bir sesle.

"Gerçi Dr. Donaldson geçen gün ona bağırdığın için epey kızmış," dedi Gifford. "Resmi bir şikayette bulunmayı düşünüyor."

"Lanet olası sesini kesecek misin? Dün gece adaların yarısı peşimdeydi . Araziyi helikopterle taradınız, pis herifler. Ancak birini çabucak ele geçirmek istediğinde yapılır böyle bir şey."

"Senin için endişelendik. Vücuduna çok miktarda Diazepam enjekte edilmiş bir halde hastaneden kaçtın. Kendi kendini uçabileceğine ikna edip deniz kuşiarıyla yarışmak üzere en yakındaki kayalığın tepesine de gidebilirdin."

"Birileri Dana'yı öldürdü. Çok fazla şey öğrendiği için. Stephen Gair hakkında. Hepinizin hakkında."

"Dana'nın otopsisi bugün yapıldı. Ne bulduklarını öğrenmek ister misin?"

Birden oturma ihtiyacı hissettim. Hatta kendimi Talisker şişesine bakarken yakaladım. Gifford kadehini bana doğru uzattı. Duncan ona bir bakış fırlattı. Arkalarındaki kiler kapısının kırmızılı beyazlı polis bandıyla kapatıldığını gördüm.

355*

KURBAN

Başımı çevirdim; orada neler olduğunu düşünmeye başlamak bile istemiyordum. Gifford'a konuşmaya başlaması için başımla işaret ettim.

"Ölüm her iki bilekteki radyal ve ulnar arterlerde gerçekleşen aşırı kan kaybı sonucu gerçekleşmiş. Yaraların açısı ve sağ taraftaki kesiğin zayıflığı kesiklerin kurbanın kendi tarafından açıldığına işaret ediyor. Kanında hiçbir ilaca rastlanmadı ve zorla o konumda tutulduğuna dair vücudunda hiçbir morluk yok. Ölümün intihar sonucu gerçekleştiğine karar verildi."

Başımı salladım.

"Raporu kendin de okuyabilirsin."

"Dana intihar etmedi." Gifford'un işin içinde olup olmadığından emin değildim artık ve Duncan'm beni öldürmeye çalıştığına dair yemin edemezdim belki ama arkamı dayayabileceğim bir tek gerçek varsa o da Dana'nm kendi kendini öldürmediğiydi. Eğer Dana hakkında yanılıyorsam, her konuda yanılıyor olmalıydım. Ve yanılmıyordum. Lanet olası yanılmıyordum.

Ardından Gifford kanımı donduran bir şey söyledi.

"Muhtemelen öyle. Ama beni dinle, bunun aksini asla ispat edemeyebilirsin."

Göz bebekleri kocaman olmuş, irisleri renksizleşmişti. Gözlerimi kırpıştırıp başka tarafa bakmak için kendimi zorlamak zorunda kaldım. Duncan'a döndüm. Sandalyesine oturmuş ve masanın üstünden bana doğru uzanmıştı. Yanık tenli, nasırlı eline baktım ve başımı sallayarak sıkıca kavuşturduğum ellerimi önümde tuttum. Gifford Duncan'a baktı ve Duncan başını bir kez öne doğru salladı. Ardından Gifford konuşmaya başladı.

"Caroline Salter Gair Cathy'i ziyare te geldiğinde yanındaki adamın Andrew Dunn olduğunu doğruladı. Dunn evlat edinme dümenine karışarak yıllar boyunca bu işten binlerce sterlin kazanmış. Büyük bir ihtimalle Gair'in Melissa'yı öldürme planına da yardıma olmuş ve Dana Tulloch'u öldüren de o olabilir. Ama Tora, büyük ihtimalle bunu asla kanıtlaya-mayacaksın."

Sandalyemde arkama yaslanarak ağlamaya başlamamın an meselesi olduğunu bildiğim için ellerimle ağzımı kapattım. Söylediklerinden bir an bile şüphe etmemiştim. Gifford'ın kadehini kaparak mideye indirdim. Viski boğazımın arka tarafını yaktı ama faydasını görüyordum. Ağlamama daha vardı.

"Nasıl . .. nasıl yapmış...?

Gifford kadehimi yeniden doldurdu. "Müfettiş Dunn'm polislik konusunda pek çok eksiği olabilir ancak - nasıl söylesem?- ba zı olağanüstü yetenekleri bulunuyor."

Ve parça yerine oturmuştu. "Dana'yı hipnotize etti. Kendi bileklerini kesmesini sağladı."

Gifford başını salladı. "Büyük ihtimalle," dedi.

Duncan'a baktım. Dudakları titriyordu. Gifford'a döndüm. "Bunu sen de y apabiliyorsun."

Bir saniye bekledikten sonra başını onaylar şekilde öne doğru salladı.

"Tanrım!" Ayağa kalktım, paniklemiştim. Bıçağıma bakındım ama Duncan'm dirseğinin yanındaydı artık. Ne zaman oraya gitmişti? Kapıya bir göz attım.

"Tora, hep imiz yapabiliyoruz." Gifford sandalyesinden kalkmıştı. "Duncan seni onunla evlenmeye nasıl razı etti sanıyorsun?"

Dehşete düşerek Duncan'a döndüm, sinirlenerek söylenenleri reddetmesi için dua ediyordum. Yalnızca bana bakmakla yetindi.

"Tekne yakma festivali bütün kış sürmüyor maalesef," diye devam etti Gifford yerine oturarak. "Biz de kendi eğlencemizi kendimiz yaratıyoruz."

"Sakin ol, Kenn, hiç komik değilsin," dedi Duncan.

"Doğru, haklısın. Özür dilerim." Gifford uzanarak elimi tuttu. Karşı koymak aklımdan bile geçmiyordu ama Duncan gürültülü bir biçimde boğazını temizleyince elimi bıraktı. Yeniden oturdum.

"Yani ne diyorsunuz şimdi? Buralarda yaşayan herkes mi yapabiliyor bunu? Lise müfredatına da dahil mi?"

"Elbette hay ır," dedi Duncan. "Yalnızca köklü ailelerden

bazıları. Nesiller boyunca devam eden bir yetenek işte. Daha

çok oyun gibi aslında. Gerçi iş görüşmelerinde karşımızdaki-

leri daha kolay ikna etmemizi sağlamıyor değil. Zararsız bir

Şey"

"Andy bu konuda d aima herkesten öndeydi. Sanırım yeteneğinin ona verdiği güçten hoşlanıyordu," dedi Gifford.

"Bunu anlatacaksınız. Polise her şeyi anlatacaksınız."

Duncan ve Gifford yeniden bakıştılar, bunu gerçekten yapmamalarını istiyordum artık. Bu ikiliyi aynı tarafta görmeye alışamamıştım henüz.

"Eğer istiyorsan anlatırız," dedi Gifford. "Ama olayın intihar olduğuna dair ciddi kanıtlar varken insanlar bize inanacak mıdır sence?"

Birden hepimiz evin sessizliği içinde yankılanan bir gürültüyle sıçradık. Biril eri ön kapıyı yumrukluyordu ve telefon da aynı anda çalmaya başlamıştı. Karşılıklı bakıştık, ne yapacağımıza, hangisine önce bakacağımıza karar veremiyorduk.

Ayağa kalkıp odayı terk ettim. Arkamda Duncan'ın telefonu açtığını duyabiliyordum. Hızla ön kapıya giderek açtım, jandarmalar eşikteydi.

"İyi misiniz? Omzumun üstünden arka tarafı görmeye çalışıyordu. "Sizi kontrol etmemiz ve yalnız bırakmamamız söylendi."

Başımı salladım. "Ben iyiyim. İçeri gelin."

Memurları oturma odasına aldım. "Biraz bekleyebilir misiniz? Bitirmem gereken bir şey var da."

Mutfağa döndüğümde Duncan telefonu uzattı.

"Tora, henüz haberim oldu." Helen hızla konuşuyordu. "Eşinin salıverildiğinden yani. İyi misin?"

"İyiyim, gerçekten, endişelenmene gerek yok."

"Jandarmalar yanında mı?"

"Yan odadalar."

"Lütfen orada kalsınlar. Bu durumdan hiç hoşlanmıyorum ama şu an buradan ayrılamam. Gair Andy Dunn'ın suç ortağı olduğunu ve Melissa'yı öldürmesine yardım ettiğini itiraf etti."

Duncan ve Kenn beni izl iyorlardı. "Dana'yı da öldüren Andy Dunn," dedim.

Hat birkaç saniye sessizliğe gömüldü. "Şu an bununla il -gilenemem. Seni yeniden ararım." Telefonu kapattı ve ben de ahizeyi yerine koydum. Oturma odasındaki memurlar konuştuklarımızı duyamasınlar diye kapıyı kapatarak sandalyeme yeniden oturdum.

"Dunn dün gece on birden bu yana kayıp," dedi Gifford. "Bayan Salter fotoğrafından teşhis etmek zorunda kaldı. Adaları terk ettiğini düşünüyorlar. Bulunana dek dikkatli olman gerek."

Duncan sinirli bir ses çıkardı. Ardından şişeyi bardağına boşaltarak kehribar renkli sıvıya kötü kötü bakmaya başladı,

"Sakin ol, Duncan," dedi Kenn, sesinde sıcaklık benzeri bir tonla. Odada kontrolden çıkma tehlikesi taşıyan duygular dolanıyordu artık. Haklı öfkemi bu ikisinden çıkarmak istiyordum, ama işler benimle sınırlı değildi ve ne olduğunu an-layamıyordum. Derken bir şey hatırladım.

"İkiniz de Tronal'darı para alıyorsunuz," dedi Duncan'a dönerek. "Bu Allahın belası evin parasını bile orası ödemiş. Doğum kliniğiyle ilişkiniz yoksa nereden geliyor bu paralar?"

"Sanırım gizli saklı hiçbir şeyimiz kalmadı, dostum," dedi Kenn odaya bakinarak. "Sen mi anlatırsın ben mi anlatayım? Bu arada açlıktan ölüyorum. Akşam yemeği yemeyi düşünmüyor musunuz?"

Kenn ayağa kalkıp odada yürürken Duncan'm son büyük sırlarını anlatmasını bekledim.

"Tronal'dan sekiz_kişi para alıyor," dedi nihayet. "Personel hariç tabii. Kenn ve ben, babam, Gair ve Dunn, Ve muhtemelen tanımadığın üç kişi daha."

"Neden?" diye ısrar ettim sandalyeme yaslanarak. Kenn görüş alanımdan çıkmıştı ve bu durumdan hiç hoşlanmıyordum.

"Kliniğin ortaklarıyız. Yaklaşık on yıl kadar önce hisselerini satın almıştık. Finansal bir krizdeydi ve batmak üzereydi, biz de şirketi kurtardık. Seninle tanışmamdan çok önceydi ve sözünü etme gereği duymadım. Evi aldığımız fon kredinin bir parçasıydı. Aralık ayında geri ödendi ve ben de evi aldım."

Klinik ortakları ha? Ve olan bitenden hiçbir haberleri yoktu, öyle mi? Buna cidden inanmamı mı bekliyorlardı?

"Tronal kliniği çok uzun bir zamandır varlığını devam et-

tiriyür," diye devam etti Duncan. "Gair'in yaptıkları... ağacın çürük bir dalı yalnızca. Tronal'ın zamanında birçok kadın ve yerel aileye yardımı dokundu."

Giffor d buzdolabını açmıştı. İçinde hiçbir şey bulamayınca arkasını döndü. "Orada doğan bebeklerin çoğu doğal yollarla ve yasal bir şekilde evlat verilir," dedi. "Klinik çalışanlarının çoğu muhtemelen Gair ile Dunn'ın planlarından haberdar bile değildir. Richard'm olmadığından eminim." Bir dolabı açıp kapadı.

"Hâlâ kliniği neden kurtardığınızı anlamıyorum. Neden umurunuzda olsun ki?"

Kenn bir başka dolabı açmıştı. "Hey, siz ikiniz süpermar - ket diye bir şey duydunuz mu hiç?" Vazgeçerek masaya döndü.

"Çünkü bizler orada doğduk," dedi Duncan. Bir süre söylediği şeyi hazmetmemi bekledi. "İkimiz de Tronal bebeğiyiz. Adalı ailelerce evlat edinildik. Dunn da öyle. Diğerlerinden emin değilim."

Duncan'a baktım. "Elspeth ve Richard annen ve baban değil mi yani?"

"Elspeth çocuk sahibi olamıyordu," dedi Duncan. Yüzünden bir gölge geçti. "Richard olabiliyordu," dedi, Kenn'e bakarak.

"Richard benim babam," dedi Kenn.

Söyleyecek hiçbir şeyim olmadığını fark ettim.

"Richard ile Elspeth birkaç yıl boyunca aile olmayı denemişler," diye açıkladı Kenn. "Bu süre içinde, sanırım ilişkileri sallantıdayken, Richard'm hastanedeki doktorlardan biriyle ilişkisi olmuş. Kadın bebeğini Tronal'da doğurarak beni Giffordlar'a evlatlık vermiş. Üç yıl sonra Elspeth nihayet 'enilgiyi kabullenerek evlat edinmeyi kabul etmiş. Duncan o

sırada dört aylık ve bana söylenenlere bakılırsa, çok şeker bir bebekmiş."

"İkiniz kardeş misiniz yani?" diye sordum, bir birine, bir diğerine bakarak.

Gilford omuz silkti . "Eh, biyolojik anlamda değil, ama evet, hep bir aileyiz diye düşünmüşümdür." Duncan'in yüzü kararmıştı.

"Neden seni evlat edinmemişler?" diye sordum Kenn'e.

"Elspeth'in benden haberi yok. Gerçek babamın kim olduğunu on altı yaşıma varıncaya dek beri de bilmiyordum. Çok da şaşırmadım gerçi."

Hayır, eminim şaşırmamıştı. Bunu neden daha önce düşünemediğimi bilmiyordum. Richard Jle Kenn'in birbirlerine ne kadar benzediklerini, Duncan'm ailesiyle arasındaki soğuk resmiyeti fark etmiş ama parçaları bir araya getirmemiştim. Doktor Kenn, kan bağı olan oğul, gerçek oğul; Elspeth'i memnun etmek için evlat edinilen, zavallı yetim Duncan. Biraz daha düşününce zavallı Kenn aslında. Ne boktan işti.

Bir saat sonra hâlâ evdeydim. Geceyi yabancı bir otelde geçi rmek istemediğimi fark etmiştim. Helen'in ısrarıyla Jandarma Jane boş odalarımızdan birinde yatıyordu. Duncan bir başka odaya alınmıştı. Bana anlattığı her şeye inanıyordum aslında. Hatta Helen'le konuşup hepsini doğrulatmak istiyordum ama üstünde düşündükçe yalanların sona erdiğine, nihayet aradığım cevaplara ulaştığıma daha çok inanmaya başlıyordum.

Uzun bir duş alıp saçımı iki kez şampuanladım ve ardından dişlerimi fırçaladım. Yeniden banyoda olmak iyi gelmişti. Dundee polis hücresinde kestirmeme rağmen göz kapaklarımın kapanmak üzere olduğunu hissedebiliyordum. Derken

gözüm Duncan'ın raftaki çantasına takılınca birden uyanıver-dim. Tüm cevaplarımı almamıştım henüz.

Koridor boyunca yürüyerek odanın kapısını açtım. Duncan kula klıklarını takmış, morali bozuk bir ifadeyle yatağa uzanmıştı. Beni görünce yüzü aydınlanarak kulaklıkları çıkardı, ta ki suratımın halini görünceye dek. Çantasından aldığım ilaç ambalajını gösterdim.

"Söylemek istediğin bir şey var mı?"

Kulaklıklardan kurtularak ayağa kalktı. "Özür dilememe ne dersin?"

Başımı salladım. "Bu yeterli değil." Duncan'a beni durdurmadan ya da Jandarma Jane odaya girmeden önce ne kadar zarar verebileceğimi hesaplayarak odaya girdim. "Şu son bir yıl boyunca neler çektiğime dair hiçbir fikrin var mı?"

Duncan artık gözlerime bakamıyordu.

"İşimden dolayı her gün hamile kadınlara dokunup onlarla konuşmak zorundayım. Mide bulantısı, yorgunluk, sırt ağrısı, kasık gerginleşmesiyie ilgili zırlamalarını dinlerken ellerindekinin kıymetini bilmeleri gerektiğini haykırıp suratlarına iki tokat atmamak için neler yapıyorum bir bilsen, Doğurttuğum her yeni bebeğe dokunup, o küçük ve sert vücudu tutmak zorundayım ve her sebep olduğum doğumda bebeği alıp kaçmak ya da camdan aşağı fırlatmak istiyorum. Annesine her uzattığım bebekte kendimi kalbim ikiye yarılıyormuş gibi hissediyorum. Doğumhanenin zeminine yıkılarak ağlamak istiyorum, neden, neden, neden benim çocuğum olmuyor diye. Neden dünyadaki lanet olası her kadın yapabiliyor bunu ama ben yapamıyorum?"

Bitirdiğimde artık bağınyordum ve koridorda ayak sesleri duyulmaya başlamıştı. Duncan bana hâlâ bakamıyordu, yüzünde korku benzeri bir ifade belirmişti. Kendi kendimi bile şaşırtmış, hatta telaşlandırmıştım. İki yıllık ıstırap,' ımile

363-

KURBAN

kalamayıştmm şaşkınlığı o akşam kristalleşerek ilk kez kelimelere dökülmüştü Duncan arkasını dönmüş, pencere pervazına yaslanmıştı. Yatağın etrafından dolanarak yanına gittim ve kendimi sesimi alçaltmak için zorladım. Artık benim sesimmiş gibi çıkmıyordu gerçi; kötü yürekli, garip bir sesti.

"Ama yapabiliyorum, değil mi? Bebek sahibi olabiliyorum. Tüm bu acılara hiç gerek yoktu. Direği kesmen gerekmiyordu, Duncan, beni zaten bir yıh aşkın süredir öldürüyordun sen."

Ambalajı ona doğru fırlattım. Yetersiz gelince odada fırlatabileceğim daha büyük bir nesne aradım. Neyse ki bir şey bulamadım. Yatağın yanındaki lamba oldukça sağlam gözüküyordu ama önce fişini çekmem gerektiğini fark ettiğimde içimdeki bir şeyler fırlatma içgüdüsü yok olup gitmişt bile.

Kapıya doğru yürüdüm. Arkamı döndüm.

"Bu pislik Birleşik Krallık'ta lisans biie almadı daha. Kim getiriyordu sana? Babacığın mı, büyük biraderin mi? Umurumda bile değilsin, biliyor musun? Haa, bu arada, beni terk etmeyi planladığını da biliyorum ve bundan çok da memnunum."

Kapıyı arkamdan sertçe çekip koridora çıktığımda merdivenlerin tepesindeki Jane'le yüz yüze geldik. Odama girip kapımı kapattım.

Eh, uyku ihtimali ortadan kalkmıştı. Geceyi nasıl geçireceğimi düşünüyordum. Acıkt ığımı fark ettim, ama daha önce Kenn'in de öğrendiği üzere, dolaplar tamtakırdı. Yatak odamın kapısı açıldı.

"Dinlemek istemiyorum," dedim, arkamı dönüp Jane ile yüzyüze gelmem halinde tam bir gerizekalı gibi görüneceğimi fark ederek.

"Gerçek annem in beni evlatlık vermesinin bir sebebi var," dedi Duncan.

"Beni umurunda olan biriyle karıştırdın sanırım/' diye cevapladım arkamı dönmeden.

"Annemde multipl skleroz hastalığı vardı/' diye devam etti Duncan. "Beni doğurduğunda başlamıştı rahatsızlığı. Hızla kötüleşeceğini biliyordu."

Bir şey söylemedim ama halimden onu dinlediğim anlaşılıyor olmalıydı.

"Aynı genin bende de olduğunu biliyorum," dedi Duncan. "Büyük ihtimalle ben de hastalanacağım, ama annemin öldüğü yaşı çoktan geçtim. Yüzde elli ihtimalle çocuklarıma da bulaştıracağım."

Arkamı döndüm. Duncan'ın gözlerinin etrafındaki deri kabararak kıpkırmızı kesilmişti. Gözleri parlıyordu. Onu daha önce ağlarken hiç görmemiştim. Etrafımızdaki insanları ne kadar az tanıyoruz. Odanın içine biraz daha girme riskini aldı.

"Sana söylemem gerektiğini biliyorum. Yapamadığım için gerçekten çok üzgünüm."

"Neden? Bana neden söylemedin? Ne zaman öğrendin?"

"Çocukluğumdan beri biliyorum. Bir bahanem yok. Ama tanıştığımızda sen çocuk sahibi olmayla pek ilgilenmiyordun. Çalışmadığın zamanlarda ata binerek her hafta sonu yarışlara katılıyordun. Otuz beş yaşında uzman olup Badminton Binicilik Yarışları'nı kazanacaktın. Bu tür bir hayat tarzına çocukların girebileceğini düşünmemiştim."

Dedikleri doğruydu, ama benim sekiz yıl önceki halimi tasvir ediyordu şu an.

"Değiştim. Hayat tarzım değişti."

"Biliyorum. Ama sana ne zaman söyleyebilirdim? Nişanlandığımızda mı?"

"Evet, diye kestim sözünü. "Doğrusu bu olurdu."

365

KURBAN

"Fikrini değiştirirsin diye korkuya kapıldım. Sen de asla "Hey Duncan, ilk altı yılımızda altı çocuk yapalım hadi," de-medin."

"Bunu konuşmuştuk. Hem de sıkılana kadar. Sen de çocuk istediğini söylemiştin."

"İstiyorum. Ama benim çocuğum olamaz."

"Tahmin ermeliydim bunu. Hap almayı bıraktım. Tüm o testler. Deliler gibi sevişmelerimiz. Ve tüm o zaman boyunca—"

"Buraya taşınırsak evlat edinebileceğimizi biliyordum. Yeni doğmuş bir bebeği. Belki birden de fazla hatta."

"O testler. Sperm testleri. Hepsi normal çıktı. Nasıl becerdin?"

"Tanrım, gerçekten de önemli mi bu?"

"Evet, önemli. Nasıl yaptın?"

"Yalnızca zamanlama meselesi. Desogestrel almayı bırakınca kandaki seviyesi hızla düşen bir ilaç. Sperm testi yaptıracağım zaman yumurtladığını bildiğim günlerde senden uzak duruyordum."

İyice yaklaşarak yatağın ucuna oturdu.

"Kadınlar evlat edinilen bebekleri de sevebilir. Arada mutlaka bir kan bağı olmak zorunda değil." "O yüzden mi annen ve babanla aranız bu kadar iyi?"

Başını sa lladı. "İyi bir örnek değil onlar. Evlat verilmiş olan birçok insan tanıyorum. Aileleri hepsine tapıyor. Mutluluk içinde yaşıyorlar."

"Hâlâ anlamıyorsun, değil mi? Herhangi bir bebek değil o, senin bebeğin. Koyu mavi gözlü, uzun kollu ve ne kadar ta-rasam da yatmayan saçlarıyla küçük bir oğlan. O bebeğe anne babası ve kuzenleri hakkında hikayeler anlatır, doğduğunda neler yapacağımızı konuşurduk. Adı bile vardı." İçimde daha pek çok şey vardı ama söyleyemiyordum.

366*

S. |. BOLTON

"Neydi adı?"

"Önemi yok."

"Benim için var. Adı neydi?"

"Duncancık/' diyebildim.

Bir an Duncan gülüyor sandım. Ardından gülmediğinin farkına vardım. Gece giderek kararırken birlikte yanyana oturduk.

34.

E

rtesi gün işe gittim. Kenn önceki gün ayrılmadan önce hastanenin aklanması ile beraber cezamın bittiğini ve kendimi iyi hissetmem halinde işe gidebileceğimi söylemişti.

Cezayı hâlâ yakışıksız bulmakla birlikte sabahleyin yapacak

daha iyi bir işim bulunmuyordu.

Gecenin bir yarısı Duncan'la ateşkes ilan etmiştik. Hâlâ

cevabı verilmemiş olan çok soru vardı etrafta ama ikimizin de

bu düşmanlığı sürdürecek gücümüz kalmamıştı. Bir süre ara

verecektik.

Gelecek konusunda emin değildim. Duncan Unst'da şahit olduğum kavganın Shetland'dan ayrılma isteği ile ilgili olduğunu ve Elspeth'in aşık olduğunu söylediği kadının ben olduğumu iddia ediyordu. Dünyadaki hiçbir gücün onu beni terk etmeye zorlayamayacağını ilan etmişti. Adalarda onunla kalıp işime devam edip etmeme konusunda kararsızdım gerçi. Çünkü tüm yalanlara ve benden gizlediği tüm gerçeklere rağmen onu hâiâ seviyordum.

Çalışanların meraklı bakışlarına aldırmadan koğuş vizitemi tamamladım. Birimin bensiz de mükemmel bir şekilde işlediğini kendi kendime itiraf etmek zorunda kalınca öğleden sonra kliniğine hazırlanmak için yukarı çıktım.

Voe'daki arkadaşımı arayarak Charles ile Henry'nin iyi olduklarını öğrendim. Neden orada olduklarına dair soruları-

nı atlatarak atlarıma baktığı için teşekkür ettim. Atlan akşam olunca geri alacaktım.

Evde neler olup bittiğini merak ediyordum. Sabah Duncan ile ayrılırken büyük bir polis gücü gelmişti. Helen'in söz verdiği üzere arazimizi bir kez daha tarayacaklardı ama bir şey bulacaklarına inanmıyordum artık. Belki de bir gün adalardaki kadın ölüm oranına yeniden bir göz atar, bir başkasının fikrini alırdım. Hepsi sırayla. Ama o gün yapmayı gerçekten çok istediğim bir şey vardı. Ahizeyi elime alıp bir Londra numarası çevirdim ve santralden son çalıştığım hastaneden tanıdığım anestezi uzmanı doktor arkadaşımı bağlamalarını rica ettim.

"Diane?" dedim nihayet hat bağlandığında. "Ben Tora."

"Hey yabancı, nasılsın bakalım?"

Doğru sözlü olma anlamında verebileceğim kısa bir yanıt yoktu, ben de standart yalanı uyguladım. "İyiyim. Ya sen?"

"Harikayım. Eylül'de görüşecek miyiz?"

"Elbette, iple çekiyoruz," dedim, haftalardır aklıma gelmemişti bu. Resimli kitaplardan fırlamış gibi duran bir Buckinghamshire köyünde evleniyordu; insanların normal hayatlarına devam ettiklerini unutmuş gibiydim. "Baksana, biraz bilgiye ihtiyacım var ve çok az zamanım bulunuyor. Kusura bakmazsın umarım?"

"Sor bakalım."

"Takip edilemeyen ilaçlar, uyuşturucular hakkında ne biliyorsun?"

Diane kolay telaşa kapılacak biri değildi. Cevap vermeden önce yalnızca bir saniye düşünmüştü. "Eh, şu anda öyle bir şey yok. Neyi aradığını biliyorsan her şeyi bulabilirsin."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama eğer birini öldürmeden kısa bir süre için uyutmak istiyorsan, patologların normalde test etmeyecekleri bir ilaç var mı piyasada?"

"Duncan gene mi kötü davranıyor sana yoksa?" Bu kez sesinde bir şüphe kıvılcımı sezdim ama onu suçlayamazdım Pek sıradan bir şey değildi sorduğum.

"Atfedersin, keşke açıklayacak zamanım olsa. Seni çok yakında arayacağım, söz veriyorum. Aklına bir şey gelivor mu? Özellikle adı geçmezse test edilmeyecek bir ilaç?"

"Eh, kontrol etmem gerek, ama Benzodiazepanlar için rutin kontrol yapmadıklarından eminim — bilirsin işte, Nitrazepam veya Temazepam. Bir faydası olur mu?"

"Olmaz mı? Söz veriyorum, yasadışı bir şeylere kalkışmayacağım."

"Sana inanıyorum". Tekrar konuşuruz. Hey, bu arada gelinliğimi aldım."

Korkunç pahalı bir Londralı gelinlik tasarımcısının adını vererek birkaç dakika boyunca bu konuda mutlu mutlu konuştu. Anlattıklarını pek dinlediğim söylenemez.

Dunn hipnoz uzmanı olabilirdi ama Dana gibi akıllı ve mantıklı birini kendi kendini öldürmeye ikna edilmesi fikri bana mantıklı gelmiyordu. Uyuşturucu verilene dek hipnotize edilmiş olabilirdi belki. Bir kez bilincini kaybedince de banyoya taşınıp, muhtemelen kendi elleri kullanılarak, bileklerinin kesilmesi zor olmamıştı. Stephen Renney Dana'nm vücudunda bir şey bulamadıysa bunun sebebi neyi aradığını bilmemesiydi. Gifford'ın dün gece söylediklerini kabul etmeyecektim. Dana mezara intihar etmiş biri olarak girmeyecekti; bunun olmasını engelleyecektim.

"Hey!"

Başımı kaldırdım. "Hey, ne haber?"

Helen kapıda duruyordu. Üstünde dünkü takımı vardı ama içine yakut kırmızısı bir bluz giymişti. Hâlâ harika görünüyordu. Dana'nm onu alışverişe götürüp kıyafetlerini seçip

seçmediğini merak ettim. Ya da belki durum tam tersiydi. Belki de Dana moda tarzını bu bayana borçluydu. Muhtemelen asla öğrenemeyecektim. İkisini çift olarak tanıyamadığım için büyük bir pişmanlık hissettim yüreğimde.

Helen içeri girdi. Onu gördüğüme çok çok sevindiğimi fark ettim.

"Kahve?" dedim. Başmı sallayınca yerimden kalktım. Bir süre birlikte oturduk.

"İyi misin?" diye sordu ve bakışlarından bana söyleyeceği bir şeyler olduğunu dü şünmeye başladım.

"İyiyim/' dedim, zaman kazanmaya çalışarak, çünkü her ne ise duymak isteyip istemediğimden emin değildim. "İyiden de öte aslında. Duncan ile bazı şeyleri yoluna koyduk ve işime geri döndüm."

"Yirmi dört saat önce imkansız görünen şeyler mi?"

Başımı salladım. "Acaba Duncan . . . yani..."

"Temiz mi? Sanırım. Şirketin ortağı olduğuna dair hikayesi doğru çıktı ve yıllardır Tronal'a ayak basmamış gibi görünüyor. Franklin Stone ve Bay Gilford da işin dışındalar sanırım. Dunn'ı duydun herhalde."

"Duydum. O kadar kötü mü?"

"Ne kadar olabilirse. Kötü adanı bir polisse asla mutlu son yaşanmaz."

"Hâlâ kayıp mı?"

Kahvesini bitirerek bardağını yeniden doldurmak için ayağa kalktı. "Evet. Salı akşamı anakaraya giden bir feribota binerken görülmüş. Tüm hava ve deniz limanlarını alarma geçirdik ama..."

"Çoktan uzaklaşmış olabilir mi?"

Başını salladı. "Neyse, iyi haber, araziniz tüm bu sabah boyunca baştan tarandı. Baharda çiçek ekmeyi planlıyor-

san bir başka sürprizle karşılaşmayacağından emin olabilirsin."

"Peki her şey kitabına uygun mu yapıldı? Araçlar çalıştırılıp filan?" Eh, sormadan edemezdim.

Helen alınmamıştı. Neredeyse gülecekti. "Pekala, sana ne yaptıklarını anlatayım, anladığım kadarım tabii. Öncelikle bu sabah helikopterle arazinin havadan fotoğraflarını çektiler. İtiraf ediyorum ki bunu ben de bilmiyordum—toprak hangi derinlikte kazılırsa kazılsın yüzeyden anjaşıiabilıyormuş bu: Ya toprakta bazı işaretler beliriyonnuş ya da ekinlerde. Ayrıca arazideki bitki miktarında artış olabilirmiş—baharda bir anda çok miktarda çiçek açabilirmiş örneğin. Hava fotoğrafları onu da buluyor."

"Bir şey bulmuşlar mı?"

"Hayır. Ama belli ki zaten beklemiyorlarmış da. Bu yöntem esas olarak daha geniş alanlarda etkiliymiş, tarih öncesi mezarlar gibi örneğin. Bireysel mezarlar nadiren ortaya çıkarmış ama yine de tüm araziyi baştan sona taradılar."

"Şimdi ne olacak peki?"

"Bir sonraki adımda zemini kontrol eden bir radar kul -lanıhyor. Toprağın altına elektromanyetik dalgalar gönderen bir aletleri var. Dalgalar etraflarından farklı miktarda su içeren bir yüzeye rastladıklarında sinyal veriyor. Ekip tüm bu sinyalleri grafiğe döküyor ve gömülü bir şey varsa ortaya çıkıyor. Sinyallerin geliş

süresine bağlı olarak mezarın hangi derinlikte olduğu bile tahmin edilebiliyor. Bunu arazinin her iki boyutu boyunca yaptık."

"Akıllıca bir yönteme benziyor:"

"Evet, harika. Kusursuz değil elbette. En iyi sonuçların sizin arazinizde pek rastlanmayan kumlu ve yüksek dirençli topraklarda alındığı söyleniyor. Dolayısıyla bir tarama daha gerçekleştirildi. Bu kez toprak analizi yaptılar. Devam etmemi istiyor musun?"

"Lütfen."

"Toprak analizi zeminin içindeki fosfat oranını ölçmeye dayanıyor. Fosfat tüm topraklarda bulu nur, ancak içinde herhangi bir ceset -insan ya da büyük hayvan- gömülü olması halinde toprağın fosfat seviyesi ciddi ölçüde yükselir."

Bu bana da mantıklı gelmişti. Vücut kalsiyumla birleşerek kemiklere kuvvet ve sertlik veren fosfor maddesi ile doluydu. Fosfor vücuttaki diğer dokularda da bulunuyordu.

"İnsan vücudu gömüldükten sonra çürüyerek etraftaki toprağın fosfor seviyesi yükselir," diye devam etti Helen. "Ekip arazinden yüzlerce toprak örneği aldı. Herhangi birinde bile yüksek miktarda fosfor çıkması arazide daha fazla mezarın bulunduğunu gösterecek."

"Hepsini test etmeleri ne kadar sürer?"

"Birkaç gün. Ama işe çoktan başladılar ve henüz bir şey bulamadılar. Aşağıda birilerinin olduğunu hiç sanmıyorum, Tora."

Bir an boyunca hiçbir şey söylemedim.

"Gümüş bağımlısı küçük gri adamlarla ilgili bir endişen kalmadı artık umarım?" dedi Helen.

Utanmış gibi görünme nezaketinde bulundum. "Sanırım geçen gece oldukça stresliydim."

Yüzüme gülümsedi. Ben de neşeyle ona baktım. Hafif ihtiyatlı , gergin bakışlar hâlâ oradaydı.

"Başka bir şey daha var, değil mi? Pek hoş olmayan bir gelişme?"

"Korkarım öyle. Görünen o ki, Stephen Gair adaletin karşısında hesap veremeyecek. En azından bu hayattayken."

Göz temasını ilk bozan Helen oldu. A yağa kalkarak pencereye doğru yürüdü.

KURBAN

"Ne oldu?" diyebildim, birden neden bu kadar üşüdüğümü merak ederek. Kaçmış olamazdı ya.

"Kendini astı," diye cevapladı Helen, hâlâ personal parkının manzarasının keyfini çıkartıyordu. "Bu sabah saat beşi birkaç dakika geçe ölü bulundu."

Bana düşünmem için zaman bırakmıştı. Ben de istediğini yaptım. Gair'le mahkemede yüz yüe gelme şansını asla bulamayacak, Neler yaptığını biliyorum diyerek insanları asla kendime inandıramayacaktım. Gözlerinin içine bakıp Yakaladık seni, orospu çocuğu; hem de nasıl yakaladık! diyemeyecektim asla. Kendimi nasıl mı hissediyordum? Sinirden geberiyor-dum, açıkçası. Ayağa kalktım.

"Böyle bir şey nasıl olmuş olabilir? Ne yaptınız, düğüm antrenmanı yapsın diye eline i p mi verdiniz?"

Helen nihayet arkasını döndü. Elini kaldırdı. "Sakin ol. Olay bütünüyle soruşturulacak. Korkarım sana detay veremeyeceğim. Böyle şeyler olur. Olmamalı, biliyorum ama oluyor işte. İntihar riski var gibi durmuyordu."

"Ortada ufacık bi r kanıt bile olmamasına rağmen intihar diye kesip attığınız Dana'dan farklıydı yani durum."

Kelimeler ağzımdan çıktığı an çok ileri gittiğimi fark etmiştim. Helen'in yüzü gerildi. Yürümeye başladı. Önüne geçtim.

"Özür dilerim, saçmaladım."

Biraz rahatladı.

"Sanırım bu kez gerçekten bitti, ha?" dedim.

"Dalga geçiyorsun, değil mi? Bu Tronal Davası yıllarca götürür bizi."

Yeniden oturma ihtiyacı hissederken buldum kendimi. "Nasıl yani?"

"Tıbbi hizmet, sosyal hizmetler, yasal ticaret ve yasadışı bebek satışının birbirine karıştığı iğrenç bir batakhane orası.

Olaylara karışanların sayısı birkaç düzineyi buluyor ve hepsinin açığa çıkarılması gerekecek. Tronal'dan evlat verilmiş olan tüm bebeklerin izini sürmemiz de cabası, elbette."

"Tüm bunlar biraz zaman alacak tabii."

"Eh, öyle. Sorun şu ki, gelen paraları görebiliyoruz, ama hepsi de nakit transferi olduğu için kaynaklarını bulmak çok zor olacak. Aracı kurumlardan şüphe duyabiliriz, ama elimizde kanıt bulunmadıkça itiraf etmeyeceklerdir."

"Peki ya işin bu tarafı? Doğum kayıtları, evlat edinme belgeleri, pasaportlar hazırlanmış olmalı."

"Olabilir, ama henüz hiçbirini bulamadık. Eh, yerel ailelere evlatlık verilen yarım düzine kadarı hariç tabii, onlarda bir sıkıntı yok. Şu ana dek görüştüğümüz insanlardan hiçbirinin, sosyal hizmetlerden George Reynolds ve ekibi de dahil buna, güya uluslararası evlat verme olayından haberi yok.

"Eh, başka ne demelerini bekliyordun ki?"

"Evet, ama gerçek şu ki, hiçbir kayıtta Trona l'da yılda yarım düzineden fazla bebeğin doğduğuna dair bir bilgi yer almıyor. Yüzeyden bakıldığında oldukça küçük çaplı bir operasyon gibi, ki bu da beklenen bir şey aslında. Bugünlerde kaç tane bebek evlatlık veriliyor ki?"

Haklıydı. "Ama Gair itiraf etti. Bebekleri internet üstünden sattığım söyledi."

"Doğru, ama eldeki para ve ölü bir adamın sözleri dışında elimizde gerçekten hiçbir kanıt yok."

Kahve masasına doğru yürüyüp bardağını bıraktı. "Adaya gidiyorum şimdi."

"Uzun bir yolculuk," dedi kapı eşiğinden bir ses. Birlikte döndük. Kenn Gifford kapıda durmuş bize bakıyordu. İkimiz de geldiğini duymamıştık. "Tronal'da helikopter alanı yok," diye açıkladı. "Araba ve tekne ile gitmeniz gerekecek."

"Seni sonra ararım, Tora ," dedi Helen. Gifford'a selam vererek odadan ayrıldı.

"Başmüfettiş Rowley?" diye sordu Gifford. Başımı salladım.

"Dedikleri kadar güzelmiş."

Bir şeyler yapma ihtiyacı hissettim. Kendi bardağım ile Helen'inkini alıp evyenin içine koydum. "Benden duymuş olma, ama hiç şansın yok."

Gifford güldü. "Duydum. Nasılsın?" Yaklaşarak dikkatle yüzüme bakmaya başladı. İri erkeklerin bu korkutucu görünümleri son derece adaletsiz bir şeydi; ne akıllı, ne de tendit-kar olmaları gerekmiyordu, yalnızca orada bulunmaları yeterliydi. Yanından kayıp geçerek pencereye doğru yürüdüm.

"İyiyim," diye cevap verdim, sanki sabahtan beri onuncu kez aynı kelimeyi tekrarlıyormuşum gibi gelmişti.

"Geri dönmene sevindim." Kahve makinesine bir göz attı, boş olduğvmu fark edince sindirim kolaylaştırıcı bir bisküviye uzandı.

"Cezamı kesen adam mı söylüyor bunu?"

"Yaptığımı bana asla unutturmayacak olan kadın mı söylüyor bunu?" Yeniden bana doğru hareketlenince masanın arkasına çekildim.

Yüzü sıkkın bir ifadeye bürün dü. "Bir yerde duracak mısın? Hipnotize filan etmeye çalışmıyorum. Asla tam olarak başaramadım zaten, oldukça zorlu çıktın."

Evet, bu söylediklerinden gurur duyuyordum. Kendimi birazcık da çatlak gibi hissetmeme neden olmuştu. Gözlerine bakma riskini aldım -yeşil, derin bir yosun yeşiliydiler bu sabah- ama eğer ellerini omuzlarıma koyarsa bağıracaktım.

"Dün gece seni tebrik etme firsatı bulamadım," dedi.

Alay mı ediyor diye yüzüne baktım ama bir şey göremedim.

"Yanlış meslek seçmi şsin dememek için zor tutuyorum kendimi ama seçtiğin meslekte kalmanı tercih ederim elbette."

"Bunu yalnızca hastane temize çıktığı için söylüyorsun. Başın dertte olsaydı yüzümü okşayıp endişeli sesler çıkararak yatıştırıcılardan söz ediyor olurdun şimdi."

Gözlerini benimkilere dikti. "Richard hâlâ gözaltında."

Lanet olsun, bu seter faka basmıştım. Ağzımı açmadan önce beynimi çalıştırmayı öğrenebilecek miydim bir gün?

"Affedersin. Bunu düşünmeliydim."

Ve ardından o kocaman sıcak el yine omzumday dı, sesimi bile çıkaramamıştım.

"Geçtiğimiz hafta birçok insanın tüm hayatı boyunca çektiği sıkıntıları bir anda yaşadın. Richard kendi kendiyle ilgilenebilir." Kolumda bir soğukluk bırakarak gitmek için arkasını döndü.

"Kenn..."

Kapıda durup geri döndü.

"Özür dilerim."

Bir kaşı havaya kalkmıştı.

"Senden şüphelendiğim için," diye ekledim.

"Özrün kabul edildi. Ve o konuyu hâlâ düşünüyorum."

"Ne konusu?"

"Seninle ne yapacağımı." Sırıtarak odadan çıktı.

Sandalyeme oturdum. "İçine sıçayım!" diye bağırdı m yüksek sesle. Tam da oturmuş, tüm problemlerimin kendi kendine çözüldüğünü düşünürken.

Aşağı indim. Üçüncü dönemlerindeki hanımların bir iki tanesi beni özlediklerini söyleyecek kadar naziklerdi. Ama benim aklım hâlâ Tronal'daydı, öğle arası verir vermez bir sandviç kaparak odama döndüm. Çantamdan her şeyi başlatan

kağıt parçalarını çıkardım: Shetland Sağlık Müdürlüğü'nün doğum kayıtlarını.

Peşini bırak, Toru, dedi zihnimin gerilerinden bir ses; mantık çerçevesinde konuşan ve aklımın yetişkin tarafını oluşturan, hafif, dalgın sesti bu. Ne yazık ki uyarılarına kulak asmayı bir türlü öğrenememiştim ve bu durum şimdi de değişmeyecekti. Tronal doğumlarını bir kez daha saydım. Dört. Altı ayda dört demek yıl boyunca altı ila on anlamına geliyordu. Bunların yarım düzinesinin yerel ailelere evlatlık verilmesi halinde geriye uluslararası piyasada satarak para kazanılabilecek kadar sayıda bebek kalmıyordu.

Stephen Gair lanet olası bebekleri nereden buluyordu böyle? Peki ya o kadar modern bir doğum kliniğinde yılda yalnızca sekiz doğum yapılmasına ne demeli? Ekipman ve personel yılın büyük bir kısmını hiçbir şey yapmadan geçiriyordu anlaşılan. Tronal'da kayıtlara geçenden daha fazla sayıda bebek doğuyor olmalıydı. Ama doğumları kayıt altına almayı nasıl engelliyorlardı ki?

Dana kürtajlardan söz etmişti ama bunun konuyla alakası yok denecek kadar azdı. Kürtaj Birleşik Krallık'm her yanında serbestti; bu kadar çok sayıda kadın neden onca yolu teperek Tronal'a gelsinlerdi ki?

Keşke Helen'l e Tronal'a gidebilseydim. Sorulacak soruları biliyordum, resme uymayan parçaları ondan çok daha iyi fark edebilirdim. Ama imkansızdı bu; eğer tüm bunların sonunda bir dava açılacaksa en önemli şahitlerden biri ben olacaktım. Resmi soruşturmaya daha fazla karışmamalıydım.

Bir kez daha listenin üstünden geçmeye başladım.

Gözüme ilk çarpan şey yine o büyük harfler olmuştu. KT. Keloid Travması: Lifli dokunun zarar görmesinden dolayı baş gösteren problemler. Bir başka sayfaya geçerek Google arama motoruna Keloid Travması yazdım. Hiçbir şey çıkmamıştı,

ama terim Shetland'a özgü bir durumu tasvir ettiği için henüz dünya çapında bilinmiyor olabilirdi. Hastane arşivlerine girerek benzer bir arama yaptım. Hiçbir sonuç alamamıştım. İçinde KT geçen tüm kayıtları kontrol etmeye başladım. Bir Nisan'da Papa Stour'da doğan bir oğlan. Ardından sekiz Mayıs'ta burada, Franklin Stone'da doğan bir başka oğlan. Mayıs'm on dokuzunda üçüncü bir oğlan—elbette, hepsi erkekti. Ama bebeğin cinsiyetinin doku hasan üzerinde bir etkisi olamazdı, öyle değil mi? Altı Haziran'da Alison Jenner Bressay'de küçük bir oğlan getirmişti dünyaya; Haziran'ın ilerleyen günlerinde Franklin Stone'da bir doğum daha gerçekleşmişti.

Bir dakika. Bu ismi hatırlıyordum. Alison Jen ner. Nerede duymuştum daha önce? Jenner, Jenner, Jenner. Lanet olsun, unuttum gitti.

Penceresiz ofisinde oturmakta olan Stephen Renney sandviçini yiyip kutu içeceğini yudumluyordu. Kapıda durduğumu fark edince bana doğru baktı ve tek başımıza yemek yerken yakalandığımızda yaptığımız o hafif utangaç ve sıkılgan hareketleri yapmaya başladı. Sanki yemek yemek dünyanın en doğal olaylarından biri değil de bir çeşit ahlaksız zaafrnış gibi.

"Affedersiniz," dedim standart bir tepkiyle/adamı sanki tuvalette yaka lamışım gibi hafifçe utanmıştım.

"Önemi yok," diye cevap verdi, gülünç bir şekilde beni affederek. Ayağa kalkarak bir sandalyeyi işaret etti. Oturdum.

"Size bir şey soracaktım. Dana Tulloch hakkında."

Kolları masanın üstündeydi ve öne doğru eğildi. Nefesi ton balığı kokuyordu.

"Bay Gifford vücudunda hiçbir uyuşturucu izine rastlamadığınızı söyledi ve —"

"Bayan Hamilton..." Öne doğru biraz daha eğildi ve gerilememek için çaba harcamak zorunda kaldım; ağzı kedi maması yemiş gibi kokuyordu.

"Detaylar hakkında bilgi veremeyeceğinizi biliyorum ve sizi zor bir pozisyona sokmak istemem, ancak —" "Bayan Hamilton..."

"Lütfen, bir saniye izin verin. Bu sabah anestezi uzmanı bir arkadaşımla görüştüm. İnsanı kendinden geçiren ama otopsilerde kontrol edilmeyen bazı ilaçlardan söz etti. Sadece sizin bun—"

"Bayan Hamilton." Stephen Renney sesini yükseltmişti. "Bayan Tulloch'un otopsisini ben yapmadım."

"Yaa?" dedim. Gifford Stephen Renney'den söz etmiş miydi yoksa ben mi öyle sanm ıştım?

"Raporun bir kopyası bana gelecek elbette, ama henüz bitirdiklerini sanmıyorum. Geldiğinde sizin için kontrol ederim."

"Peki kim yaptı o zaman otopsiyi?" diye kibarlığı bir yana bırakıp sertçe sordum.

Kaşlarını çattı. "Ben aslında Bayan Tulloch'u hiç görmedim. Burada kaldığı birkaç saat boyunca bazı görüşmelerim vardı. Dundee'ye götürüldü. En yakın akrabası olan bir polis hanım transfer edilmesini talep etmiş sanırım. Otopsi Dundee'de gerçekleştirildi."

"Elbette, affedersiniz." Helen bundan söz etmemişti, ama etmesi için de bir sebep bulunmuyordu. Dana'nın otopsisinin tanıdığı ve güvendiği insanlar tarafından yapılmasını istemesi gayet mantıklıydı.

"Başka yardımcı olabileceğim bir konu var mı?" Kibarca güle güle demek istiyordu. Ba şımı sallayıp teşekkür ettikten sonra oradan ayrıldım.

Ofisime döndüğümde Gifford'm öğleden sonra ameliyathanede yardım talep eden e -postası tarafından karşılandım. Tüm öğleden sonrası doluydu ve hastaneye o sabah yatırılan apendiksi patlamış bir hasta söz konusuydu. Eğer ameliyatı ben yapabilirsem kendi hastaları ile ilgilenebilecekti. Genel cerrahi iznim bulunmuyordu ama apendiks uzmanlık alanımın sınırları dahilindeydi sonuçta. Mesajlarımı kontrol ettikten sonra -bir tanesi Duncan'dan, kalanı acil şeyler değildi - ameliyathaneye indim.

Hasta otuz yaşında, sağlıklı ve formunda bir adamdı. Kesiği atıp içeriyi birkaç dakika kurcaladıktan sonra rahatsızlık veren parçayı aldım: Davul gibi şişmişti, adamcağızın acı içinde olmasına şaşmamak gerek. Tam yarayı kapatmış ve hasta ameliyat sonrası üniteye götürülüyordu ki Gifford içeri girdi. Üstünde hâlâ ameliyat kıyafetleri vardı ve eldivenleri kanla kaplıydı. Gözlerimi aşağı indirdim. Benimkiler de farklı değildi. Diğer personel ameliyathaneyi terk etmişti ve yalnızdık. Maskesini bir kulağından tutarak çıkardı.

"Benimle akşam yemeği yer misin?"

Maskemi çıkarmamayı tercih ettim. "Ne zaman?"

"Omuz silkti. "Bu akşam?"

Gözlerinin içine bakmayı başardım. "Ne güzel bir teklif, Duncan müsait mi sorarım."

Uzanarak maskemi yüzümden çekip aldı. Bunu yaparken eldivenli parmakları çeneme dokununca içimden bir ürperti geçti. Farketmişti, elbette.

"Yeniden soruyorum."

Yüzüme kan bulaşıp bulaşmadığını merak ettim. "Hastanenin cinsel taciz pol itikasını e-postana gönderirim."

Güldü. "Boşver. Zaten ben yazdım."

Bir an bana bakarak kımıldamadan durdu ve ameliyathanenin keskin antiseptik kokularının arasından çıkan o sıcacık,

tanıdık koku yaklaşıp kendisini içime çekmemi, kıyafetlerim yakalayarak yüzüme bastırmamı söylüyordu adeta. Sonra arkasını dönüp kokuyu da yanına alarak gitti. Titrediğimi fark ettim. Ameliyat hemşiresi odaya geri gelerek aletleri toplamaya başlamıştı. Kadına teşekkür edip ayrıldım, odama giderken Gifford'a rastlamamak için dua ediyordum.

Koğuşlarda bir saat geçirdikten sonra apendiks hastamı kontrol etmeye karar verdim. Uyanıktı ama sersemlemişti. Karısı yanında oturuyor, henüz on beş aylık olan küçük oğlu yatağın bir köşesinde oturuyordu. Bir eliyle annesinin, diğeriyle de babasının ellerinden tutmuş, neşeyle hopluyordu çocuk. Pek rahat bir pozisyon gibi görünmüyordu ama hastamın bir itirazı yoksa sorun yoktu. Aklımı başka yerde olmak üzere adamı kontrol ettim ve yeterince dinlenirse ertesi gün eve gidebileceğinde karar kıldım.

Kantine uğrayıp çikolatalı bir kek aldım ve odama döndüm. Taze kahve yapıp masama oturmuştum ki, birden hatırladım.

Deminki aile: Apendiks hastası, karısı ve oğlu. Alison Jenner'ın kim olduğunu biliyordum. Stephen Gair'in Me-Üssa'dan olan oğluna üvey annelik yapan ikinci karısıydı.

Peki kadının adı hangi boktan nedenle Shetland doğumlarının arasında yer alıyordu? Doğumu o yapmamıştı ki; Melissa yapmıştı. Stephen Gair oğlu Connor'ın Melissa 'run çocuğu olduğunu itiraf etmişti. Nasıl oluyordu da Alison'm adı o yaz doğum yapan kadınların içinde geçiyordu?

Listeyi bularak bir hata mı yaptım diye kontrol ettim. İşte oradaydı. Alison Jenner, kırk yaşında, 6 Haziran'da üçbuçuk kilo ağırlığında küçük bir erkek çocuğu doğurmuştu. Bunun bir tesadüf olamayacağı

ortadaydı, aynı kadın söz konusu olmalıydı. Pekala, düşün bakalım! Gairler'in bir tek çocukları var. Yani, ya Stephen Gair Connor'ın Melissa'nm çocuğu ol-

duğu konusunda yalan söylüyor -neden böyle bir şey yapsın ki?- ya da kayıt İMelissa'nın oğluna atıfta bulunuyordu.

Satır sonunda KT ibaresinin yer aldığı kayıtlan yeniden kontrol ettim O yaz yedi taneydiler. Aynı listeyi Eylül 2005"ten Şubat 2O06'ya dek aradım. Bir şey yoktu. Bu kez geri gidip bir önceki kış dönemine bir göz attım. Sonuç yine sıfırdı. 2004 yazma geri döndüm. Sıfir KT kaydı. Bir kayıt bulana dek geri gittim 2002 yazında KT kısaltmalı beş kayıt yer alıyordu, hepsi erkek olan bebeklerin doğum yerleri adalara dağılmıştı.

Tüm bir yıl ı aynı anda kontrol ederek daha da gerilere giderken göğsüm sıkışmaya başlamıştı. 2001 temizdi, 2000 de Öyle. 1999 yazında altı adet KT kaydı bulunuyordu. Hepsi erkek.

Bilgisayarı kapatıp arabama binmek ve eve gidip atlarımı geri aldıktan sonra plajda milierce ata binmek istiyordum. Bir diğer yanım ise Kenn Gifford'm ofisine koşup kapıyı kilitleyerek tüm kıyafetletimi çıkarmam için bastırıyordu. Aklımı şu önümdekilerden uzaklaştıracak herhangi bir şey.

Olduğum yerde kaldım ve daha fazla sayfa açtım.

1980'li yıllara dönmem yeterli olmuştu. Şablon açıkça ortadaydı. Her üç yılda bir dört ila sekiz erkek bebeğin doğumu KT olarak işaretlenmişti.

Her üç yılda bir Shetland'daki kadın ölüm oranı hafifçe ama bariz bir şekilde artıyordu. Takip eden yaz aylarında ise dünyaya olağanüstü minik erkek çocukları geliyordu. KT nin Keloid Travması ile bir ilgisi bile yoktu, bir paravar di bu, öyle bir tıbbi durum bile bulunmuyordu muhtemelen. KT Kunal Trowu anlamına geliyordu.

Bilgisayarda kayıtlı olan en eski kayıtlara baktım. 1975'ten başlıyordu. Daha da eskiler lazımdı bana.

Ayağa kalkıp artık yere pek de sağlam basmayan bacaklarımın üstünde elimden geldiğince hızlı bir şekilde servis asansörüne doğru yürüdüm. İki dakika içinde geldi ve -mucize eseri- içi boştu. Bodrum katına basarak aşağı indim.

Koridor boş gibi görünüyordu. İşaretleri takıp ettim ve rastgele yerleştirilmiş ampuller taralından aydınlatılan koridor boyunca ilerledim. Ampullerin bazıları patlamıştı. Bir yandan da bir elektrik düğmesi bulabilmek amacıyla duvarları tarıyordum. Zifiri karanlığa hapsolup nerede olduklarını bile bilmediğim elektrik düğmelerinin peşinden koşuşturma niyetinde değildim.

Koridorun sonuna ulaştım. Çoğu hastane arşivi karmakarışık bir haldedir ve burası da farklı değildi. Evraklar üç odaya dağılmıştı. İlk odanın kapısını ittim. Karanlık. Duvarı yoklayarak elektrik düğmesini buldum. Oda kirli bir ışıkla aydınlandı. Boğazımdaki toz zerrelerini hissedebiliyordum. Tüm dosyalar çelik rafların üstlerine yerleştirilmiş olan kahverengi karton kutuların içindeydi. Çoğu kutunun etiketi ön tarafa bakıyordu. Bir yandan kapıyı gözleyerek rafların arasında dolaştım. Bu odaların yılda birkaç kereden fazla ziyaret edildiğinden şüpheliydim. Kapı aniden kapatılıp dışarıdan kilitlenebilir ve Tora açlık ve dehşetle dolu birkaç güne merhaba diyebilirdi.

Kadın doğum kayıtlarını bulamadım ve ikinci odaya geçtim. İlkiyle aynı görünüyordu. Bu kez kapının arkasına ağırlık koyarak açık tuttum. Aradığımı üçüncü rafta bulmuştum. İhtiyacım olan kuruyu tespit edip aşağı çekmem birkaç dakikamı aldı. Kutunun içinde doğumların el yazısıyla kaydedildiği büyük defterler bulunuyordu; bilgisayarımda bulduğum listelerin elle yazılmış versiyonlanydı. 1972 yılının Temmuz ayını arıyordum. Yirmi beş Temmuz'da oradaydı işte. Elspeth Guthrie, otuz beş yaş, Unst adası, erkek bebek, üç buçuk kilo. KT.

V

i.). tSUUUN

Zemine çöktüm. Yıllar boyunca üstüste biriken toz ve pisliklerin içinde oturmuş kirleniyor ve aldırmıyordum.

D oğum kayıtlarının evlat edinen annenin biyolojik annenin yerine geçirilmesi şeklinde tahrif edilmesi bir tek sebep getiriyordu aklıma: Doğumlarla ilgili soruşturulmaması istenen korkunç bir gerçek bulunuyordu ortada. Duncan'ın biyolojik annesi öldürülmüştü. Tıpkı Melissa gibi; tıpkı diğerleri gibi.

Üç yılda bir adalı kadınlar birer çiftlik hayvanı gibi istekleri dışında yavruluyor ve ardından katlediliyorlardı. Tüm bunların Trow efsanelerinden esinlenen bir manyağın eseri olup olmadığını merak ettim, yoksa adalara ait hikayeler gerçek olaylardan mı kaynaklanıyordu? Herkes tarafından bilinen ama kimsenin asla açığa vurmadığı hikayelerdi bunlar, çünkü bunu yaparlarsa canavarlarla yan yana yaşadıklarını itiraf etmiş olacaklardı.

Kenn'in doğum kaydını bu lmayı da istiyordum ama daha fazla uğraşamayacaktım. Bu kadarı yetmişti.

Ayağa kalkıp kapağım kapattığım kutuyu rafa geri koydum. Defteri kolumun altına sıkıştırarak odayı terk ettim, koşmamak için kendimi zoriuyordum; ışığı söndürerek asansöre ulaştım. Birden fikrimi değiştirerek ters taraftaki merdivenlere doğru yürüdüm, bu sırada kendi kendime sakin olmamı, sakin kalmam gerektiğini telkin ediyordum, bulduklarımı kimse bilmiyordu, bir süre için güvendeydim. Yalnızca aklımı başıma toplamam gerekiyordu.

Bu lanet olası kumpası nasıl çeviriyorlardı? Bir kadını kaçırıp, tüm akrabalarını öldüğüne nasıl ikna ediyorlardı? Boş bir tabutla ne tür bir cenaze töreni yapılıyordu? Kurbana son bir kez bakmaya yeltenen birileri tabutun içindeki tuğlaları fark etmiyor muydu?

385*

KURBAN

Zemin kata gelmiştim. Garip bir şekilde nefes nefesey -dim. Bir saniyeliğine durdum.

Tüm kadınların yerine bir benzerini geçiriyor oJamazlar -dı. O kadar çok sayıda ölümcül hasta kadın yoktu. Cathy /Melissa değişimi Öze] bir durum olmalıydı. Yeniden hipnoz ve uyuşturuculara ve prosedürlerden şüphelenilmemesi için işin içine yeterince insanın dahil edilmesine takılmıştım: Doktor uyuşturucuyu verip ölümü ilan ederek aileyi teselli ediyordu; patoloji uzmanı formları doldurup var olmayan cesetler için raporlar hazırlıyordu; bir dolu mazeret öne sürülerek akrabaların cesedi görmeleri engelleniyordu.

Kendi katıma varmıştım.

Kirşten. Zavallı Kirşten, binici arkadaşım. Mezarında diz çöküp çiçekleri temizlerken ölüm şeklinden dolayı kendimi çok yakın hissetmiştim ona. Ama mezarın içinde değildi. Hâlâ arazimde, gerçek mezar yerindeydi, öyle olmalıydı. Arazi taramalarına da yalan dolan karışmış olmalıydı—o gün tamamlanan son taramalara bile. Müdür Dedektif Harris buralarda olsaydı . . . gerçi öncelikle onun da ne zaman nerede doğduğunu bilmek isterdim.

Stephen Gair'in bebeklerini nereden temin ettiğini bulup bulmadığımı merak ediyordum. Rakamlar hâlâ birbirini tutmuyordu. Yılda ortalama iki bebek Helen ile ortaya çıkardığımız paraları sağlayacak rakam değildi. Ayrıca Duncan, Kenn, Andy Dunn, Connor Gair yerel ailelere evlatlık verilmişti.

Büyük ihtimalle diğerleri de veriliyordu. Paralar -her yıl birkaç milyon olmak üzere- el değiştiriyor, ama bu durum devasa uluslararası ödemeleri açıklamakta yetersiz kalıyordu. Ayrıca kadınları yalnızca bebeklerini en yüksek parayı önerene satabilmek için kaçırıp kilit altında tutmak ve öldürmek çok riskli bir operasyondu. Hayır, bu insanları bu işe iten neden her ne ise paradan başka bir şey olmalıydı. Satılan bebekler başka bir kaynaktan geliyordu.

Ofisimi bıraktığım gibi duruyordu. Kahve olmuştu ve döke döke kendime bir fincan doldurdum. Kendime gelmem gerekiyordu yoksa beni gören ilk kişi durumumu anlayacaktı. Uzanıp ahizeyi elime aldığımda masamdaki telefon bir süredir çalıyordu sanırım.

"Tam evini arayacaktım." Helen'di. Ona henüz söyleyemezdim. Öncelikle kafamı toplamam gerekiyordu. Ağzımı açarsam muhtemelen bir salak gibi lafi eveleyip geveleyecek-tim.

"Neredesin?" diyebildim.

"Tronal'dan ayrılıyorum. Off, rüzgar amma da şiddetli ya. Duyabiliyor musun?"

Bedenimi saran panik dalgası o kadar keskindi ki canım acımıştı. Helen'in Tronal'a gideceğini unutmuştum. "İyi misin? Yanında kim var?"

"Tora, bir şeyim yok. Neyin var? Bir şey mi oldu?"

"Yok bir şey, yalnızca yorgunum," diyebildim kendi kendimi sakinleştirmeye çalışarak. Kocaman, derin nefesler. "Nasıl geçti?"

"Sessiz sakin bir yer. Yalnızca birkaç kadın var, onların da çoğu uykuda. Kreş kısmında birka ç bebek bulduk. Sabah yeniden gideceğiz. Birkaç gün boyunca Unst'da kalacağım."

"Yakında görecek miyim seni?"

Bir an sessiz kaldı. Arka plandaki teknenin motor sesi ile rüzgarın ıslıklarım duyabiliyordum. "İyi olduğuna emin misin?" dedi sonunda.

"İ yiyim," dedim, ardından yeterli gelmediğini düşünerek ekledim, "Eve gidiyorum. Dunc ile akşam yemeğine çıkacağız."

"Güzel, çünkü sana bir şey sormak istiyorum. Özel bir şey ve bu sabah sorma şansı bulamadım. Şu an iyi bir zaman mı?"

" Elbette," dedim. Harika bir zamandı. Her şeye hazırdım,-düşünmemi, hareket etmemi, konuşmamı gerektirmeyen her şeye.

Sesini alçalth.

"Dana'mn cenazesiyle ilgilenmem gerekiyor. En yakını bendim, biliyorsun."

Bunu biliyordum; dost canlısı yerel patol oji uzmanımız söylemişti. Dana'mn cenazesi. Gözlerimi kapadım ve kendimi ciddi ve kederli bir toplantının ortasında buluverdim. Uzun, beyaz mumların hafif ışığıyla aydınlanan, boyutlarına bakıldığında bir katedrali andıran kadim bir kilisedeydik. Yüksekteki sunaktan gelen mum ve tütsü kokularını duyabiliyordum.

"Onu çok uzun zamandır tanımadığını biliyorum," diye geldi Helen'in sesi uzaklardan, "ama . . . bence ... eh, bence onu oldukça etkilemiştin. Beni de aynı şekilde. Orada olman benim için çok önemli."

Dana'mn çiçekleri beyaz olacaktı; Güller, orkideler ve zambaklar; kendisi gibi şık ve güzel çiçekler. Üniformaları parıldayan altı genç jandarma tabutu sunağa taşıyacaktı. Boğazımın arka tarafı ağrımaya başlamıştı. Gözümden boşanmakta olan yaşlar görüşümü bulanıklaştırmıştı. "Elbette," dedim. "Elbette orada olacağım. Teşekkürler."

"Hayır, ben teşekkür ederim." Helen'in sesi kalınlaşmıştı.

"Dundee de mi olacak? Aklında bir tarih var mı?"

"Hayır. Cesedi ne zaman salıvereceklerine dair sizinki -erden haber bekliyorum. Bir süre tutmaları gerekiyormuş, anlaşılır bir şey, elbette, ben yalnızca işleri yoluna koymaya «çalışıyorum."

Ve görüntü aniden dondu, üniformalı tabut taşıyıcıları durdu, mumlar titreşerek söndüler. "Hâlâ burada mıymış?

Hastanede?"

Beni duymasını beklemiyordum, kendi kendimi ben bile zor duyuyordum ama rüzgar tam da doğru anda kesilmiş olmalıydı ki söylediklerimi duymuştu.

"Bir süre için evet. Gitmem gerek. Görüşürüz."

Telefon kapandı. Gözlerimi kırpıştırd ım. Yüzüm ıslanmış ama gözlerim aydınlanmıştı. Bir saniye önce etrafimda yüzmekte olan oda olduğu yere çakılıp kalmıştı. Yeniden görebiliyordum. Ayağa kalktım. Yeniden hareket edebiliyordum. Ve Tanrı'ya şükürler olsun ki, yeniden düşünebiliyordum.

O an t ezahür kelimesinin gerçek anlamını kavradım. Çünkü başıma gelen şey buydu. Hâlâ anlamadığım kısımlar vardı ama bir şeyi tüm açıklığıyla kavramıştım. Üzgünüm Helen, istediğini yapamayacağım. Dana'nm zarif, hafif tabutunun mezara indirilişini izlerken dudaklarını ısırıp gözlerini ovuşturmakla meşgul olan yas tutuculardan biri olmayacağım. Cesedinin toprağa ya da alevlere veriliş seremonisinde bulunmayacağım. Cenazenin yakınında bile olmayacağım. '* Çünkü Dana ölmemişti.

35.

B

ir buçuk saat sonra Yeli feribotuna binmiştim. Saat henüz sekiz olmamıştı ama akşamın son feribotu buydu: Gökyüzü karanlık bulutlarla dolmuştu ve fırtına yaklaşıyordu. Arabamda oturup paltoma rağmen titriyor ve Yeli limanına doğru giderken feribota çarpan dalgalan düşünmemeye çalışıyordum. Ücretleri toplamaya gelen feribotçuya rüzgann şiddetiyle ilgili fikrini sordum. Beş şiddetinde, dedi ve rakamın gece bitmeden önce daha da artacağını düşünüyordu.

Güneş doğmadan önce kopma ihtimalleri bulunan fırtınalarla oyalanmak istemiyor dum. Sanki yaptığım her şeyi son kez yapıyormuşum gibi bir his kaplamıştı içimi. Hastaneden ayrılmadan hemen önce evi aramıştım. Duncan cevap vermemişti ve ben de cep telefonunu denemek istemiyordum. Ev telefonuna bir mesaj bırakarak hastanede acil bir durum çıktığını ve geç saatlere kadar çalışacağımı söylemiştim. Mesajıma onu sevdiğimi de eklemiştim; kısmen doğru olduğu ve kısmen de bunu ona bir daha söyleme şansı bulup bulamayacağımı bilmediğim için.

Limana yanaşırken minik yaratıklar karnımda samba yapıyordu sanki. Feribottan indim. Önümde arabayla kat etmem gereken bir yol bulunuyordu ama sorun değildi bu. Planladığım şey için zaten karanlığa ve yeterli cesareti toplayabilmek için de biraz zamana ihtiyacım vardı. Öte yandan

çok düşünürsem de kesin vazgeçecektim.

Geride küçük bir uyan bırakmayı ihmal etmemiştim. Lervvick'den ayrılırken Dana'nın evine uğramış ve hastanenin bodrumundan aldığım defteri, birkaç bilgisayar çıktısını ve hızla karaladığım bir notu içine yerleştirdiğim kahverengi zarfı buzdolabının önüne görülür bir şekilde yapıştırmıştım. Önümüzdeki birkaç gün içinde Helen hepsini bulacaktı. Eğer dönmemişsem, nereye ve ne sebeple gittiğimi bilecekti. Başıma ne gelirse gelsin, arkamda bir iz bırakmadan kaybolmamış olacaktım.

Helen ve ekibi günün büyük bir kısmını Tronal'da geçirmişlerdi ve o gece Unst'da kalıyorlardı. Tronallılar ihtiyatlı davranacaklardı. Saklanması gereken her şey iyice saklanacaktı. Adaya kuzey ve kuzeydoğudan yaklaşan tekneler gözlenecek; Unst'dan kalkan tüm tekneler zamanında fark edilerek tesistekiler uyarılacaktı. Adaya o taraftan gizlice girmem mümkün değildi.

Ben de öyle yapmayacaktım zaten.

Yeîl'deki Gutcher kasabasında iskelenin hemen yanında bir yelken kulübü bulunuyordu. Unst'daki k ulübe bağlı olan kulübün YelI'de yaşayan yirmi kadar üyesi vardı. Elimde beni kulüp binası olarak işlev gören barakaya sokacağını bildiğim bir anahtar tutuyordum. İçeri girdikten sonra yedek tekne anahtarlarının bulunduğu dolapları yağmalayabilirdim. Bu işin kolay kısmıydı.

Ardından tanımadığım bir tekneyi karanlıkta çalıştıracak ve bilmediğim sularda fırtına haline yaklaşmakta olan rüzgarların içinden geçirerek gizli tehlikelerle dolu bir bölgeye doğru sürecektim. Bu bile işin zor kısmı değildi.

Tanrım, neler düşünüyordum böyle?

Arabayı park ettim. Araba parkı boştu ve kulüp binası da karanlıklara gömülmüştü, bir yandan rahatlatmış, bir yandan

da hayal kırıklığına uğramıştım. Şu aşamada yoluma çıkacak herhangi bir engeli daha fazla devam etmeme konusunda bir işaret olarak algılayacaktım, Dolabı açıp aradığım anahtarlara ulaşmam yalnızca birkaç saniyemi aldı. Üstüme su geçirmez bir yağmurluk ve bir can yeleği alarak iskeleye çıktım.

Duncan ve Richard'ın Yell'de yaşayan denizci bir arka daşları vardı.- Adam kendine yeni bir spor tekne almış ve Duncan'la beni birkaç kez gezintiye çıkarmıştı. Süratli bir tekneydi ama derin tasarımlı omurgası normal bir tekneye göre daha sağlam durmasını sağlıyordu. Rüzgarın arkanızda olmadığı anlar için bir motoru, kötü havalar için etrafı kapalı küçük bir kabini ve denizde park edebilmeniz için bir çapası bulunuyordu teknenin.

Polis ve diğer ada otoritelerinin şahsıma yapacakları suçlamalara hırsızlığı da eklemiş oluyordum

böylece ama hey, belki de o harika anları görebilecek kadar yaşamayacaktım bile.

Yaklaşık elli yaşlarındaki iskele altımda titriyordu. Rüzgar saçlarımı uçuşturmaya başlamıştı, altı şiddetine yükseldiğini tahmin ediyordum. Biraz daha artarsa bir aptal gibi hayatımı riske ediyor olacaktım. Gerçi büyük ihtimalle zaten ediyordum da.

İskeleler asla sessiz yerler değildir ve güçlü rüzgarlar uçuşmaya başladığında çıkan ses insanın sinirlerini gerçekten çok bozabiliyor. İskeleye birçok tekne bağlıydı ve gövdelerinin tıngırdayıp inlemeleri akordu bozuk gitarlardan çıkan sesleri andırıyordu. İskelenin görece korunağında bile dalgalar teknelere büyük bir hızla çarpıyordu. Denizin durumunun pek de iyi olmadığına dair bir işaretti bu.

Tekneyi bulup üstüne atlayarak kabinin kilidini a çtım. Takatim kesiliyordu. Öncelikle tekneyi hazırlamaya odaklandım, her şeyi sırayla yapacaktım. En ufak bir başarısızlığımı

vazgeçmem için bir işaret olarak algılayacaktım. Flok yelkenini yerine oturtarak iskotaları geçirdim. Ana yelkeni taktım. Benzin durumu ve aletleri kontrol ettim. Her an arkamdan kızgın bir bağırma sesi duymayı bekleyerek işimi sandığımdan erken bitirdim. Sakinleşmiştim. Birazcık.

Teknenin güvertesinde bulunan yerel haritaları bir süre inceledim. Gutcher marin asmdan yaklaşık bir mil kadar güneydoğuya gidecek ve Linga adındaki üstünde yerleşim olmayan, minik adanın arkasına saklanacaktım. Linga'yı geçtikten sonra rotamı değiştirip direk batıya yönelerek Tronal'a gidebilirdim. Adamn batı köşesinde de kayalıklar vardı ama aynı zamanda engebeli bir plaj bulunuyordu. Demir atabilirdim. Tabii o kadar gidebilirsem.

Kendi kendime ya şimdi ya hiç diyerek ipi gevşetip pruvaya düğümledikten sonra motoru çalıştırdım. Tekneyi geri geri ilerleterek yavaşça marinadan çıktım. Kimse görmemişti; ya da gördülerse bile kimse alarm vermemişti.

Limandan ayrılırken sancak tarafından gelen bir dalga "yüzümü ıslattı. Suyun bu kadar soğuk olacağını hayal bile etmemiştim. Kapişonumu takarak halatları sıkıca gerdim.

Gökyüzü bul utlarla kaplanmıştı ve karanlık hızla çökü-yordu. Haritayı plastik bir çerçeve içine koyarak alet panelinin üstüne astım; çok yakında, görüş mesafesi neredeyse sıfıra indiğinde, dakika başı kontrol etmem gerekecekti. Tekneyi keskin bir manevrayla sancak tarafına doğru çevirdim ve Linga ile Yeli arasındaki kanala girdim. Dalgalar tekneye artık önden vuruyordu. Birkaç saniyede bir -bam- ve buz gibi damlalar pruvanın üstünden aşıyordu. Kısa süre içinde sırılsıklam olmuştum.

Gutcher'in ışıklarım arkamda bır akıyordum. İki yanımda kara parçalan koyu birer gölge gibi yükselmişti. Küçük motor dört knotluk hızını korumaya çalışırken çok fazla gürültü çı-

kartivordu. Tronal'a bir saatten az bir sürede fark edilmeden ulaşmak istiyorsam yelkeni açmam gerekecekti. Ana yelkeni sürüklemeye başladım. Gemi derhal yana yattı.

Fora yelkenini açmak için tüm cesaretimi kullanmam gerekmişti ama onsuz yeterince denge sağlayamayacağımı biliyordum. Yarıya kadar direğe çektim. Yelken rüzgarla dolup tekneyi hızlandırınca motoru kapattım.

Birkaç dakika içinde teknenin hızı yedi knota çıkmış, otuz derecelik bir açıyla yan yatmıştı. Tuğla duvarlara çarpmışız hissi veren dalgalara bindirdikçe teknenin kenarına sokularak dengede kalmaya çalışıyordum. Ama giderek ilerliyordum ve kontrol hâlâ bendeydi. Henüz.

Kaptan mahalline futundum. Ani rüzgarlar tekneyi yan yatırmakla tehdit ediyorlardı. Bir elimle tutunarak diğeriyle ana yelkeni yakaladım. Dümenin kontrolden çıkmakta olduğunu her hissedişimde ana yelkeni serbest bırakıyor ve tekne yeniden düzelene dek hayata yapışıyordum.

Kısa bir süre sonra Linga'nın güney ucuna ulaşmış ve korunaklı kanalı terk etmek zorunda kalmıştım. Tekneyi iskeleye çevirerek yelkenleri değiştirdim. Rüzgar artık iskele tarafından geliyordu ve tekne yalpalamayı bırakarak yeniden düzelmişti. Yelkenler şişti ve hızım arttı. Yedi buçuk, sekiz, sekiz buçuk knot. Bu hızla olağanüstü bir durum olmadıkça göz açıp kapayana dek Tronai'da olacaktım.

Peki ya orada ne bulmayı bekliyordum?

Helen hatalıydı. Helen iyi bir polis memuruydu ve eğitimini aldığı şeyi uygulamış; kanıtlara bağlı kalmıştı. Ama kanıtlar bizi ancak buraya kadar getiriyordu. Bizi Tronal'ın içinde Stephen Gair'in yönettiği ve Andy Dunn ile kimlikleri henüz belirlenememiş olan diğerlerinin kendisine yardımcı oldukları yasadışı bebek satışının da bulunduğu bir düzenin merkezi olduğu sonucuna götürüyorlardı.

Bizi Melissa'nın operasyonu korumak amacıyla öldürüldüğü gerçeğine götürüyorlardı; ki her şey o kadar iyi örtbas edilmişti ki ceset ortaya çıksa bile olayların akışından kimsecikler

şüphelenmeyecekti.

Ama gerçekler zavallının denize fırlatılıp atılmaktansa garip bir ayinle arazime gömülmesini açıklamıyordu. Gair'in kadını bebekleri doğana dek kilit altında tutarak aldığı riski açıklamıyordu. Kirsten'in alyansının arazimde bulunuşunu açıklamıyordu.

Bunların yanında kadın ölüm oranlarındaki artış ve sonraki yıl doğarak evlat edinildikleri anneleri tarafından doğu-rulmuş gibi kaydedilen erkek bebek grubu da bulduklarımızla açıklanamıyordu.

Tüm bunları açıklayabilmek için hislerinize güvenmeniz gerekiyordu; Helen'in yapamadığı, ama Dana'nın giderek yaklaşmakta olduğu ve benim şu an ulaşmış olduğum şey buydu. Efsane burada, Shetland'da yaşıyordu. Adalardaki insanların arasında yaşamakta olan Trow hikayeleri gerçeğin ta kendisiydi.

Bu Trowlar'in vücutları parçalanıp DNA'ları, kemik yapıları ve kanlarına bilinen tüm testler uygulanması halinde anatomik anlamda herhangi bir insan erkeğinden farklı çıkmayacaklarını biliyordum elbette, Ama önemli olan şey, onların kendilerini insan ırkından farklı görmeleri ve farklı hak ile sorumluluklara sahip olduklarını düşünmeleriydi; sırada insan yasalarına değil, kendi belirledikleri, uyguladıkları ve gözlemledikleri bir düstura tabi olduklarına inanıyorlardı

Zifiri karanlık çökerken tekne de hızlandı. Pusulaya bakılırsa doğru yoldaydım, harita önümde tehlike olmadığını işaret ediyordu ama bunların haricinde körlemesine gidiyordum. Birkaç parlak projektör haricinde simsiyah bir karaltının içinde ilerliyordum. Neredeyse gözle seçilemeyen ufuktaki

belli belirsiz gölgeler etrafimdaki ada veya geniş kayalıkları işaret ediyordu ama hiçbiri yakınımda değildi. Derinlikölçer bu kadar derin sularda iflas etmiş, görevini yerine getiremiyordu. Mantıken rahatlatıcı bir şeydi bu aslında, ama şu an dibimdeki kulaçlan aklıma getirmek istemiyordum gerçekten. Onun yerine Tronal'da beni nelerin beklediğini düşünerek yola devam ettim.

Tarihte kendi kendini üstün ırk ilan e den birçok örneğe rastlamak mümkündü. Karşımdakiler de bunun bir örneğiydi: Kendilerini geri kalan insanlara göre doğuştan üstün görmekte olan bir grup adam. Dünyanın bu uzak ucunda birkaç adalı adam kendi özel krallıklarını kurmuştu. Polis, yerel yönetim, sağlık hizmeti, okullar, ticaret odaları, ada yaşamının her alanını kontrol ediyorlardı; otomatikman en iyi işlerin başına geçiyor, en kârlı kontratlar onların oluyor, en iyi kulüplere giriyor, yaptıkları yasal ve yasadışı ticaretin sonucunda zengin olup çıkıyorlardı. Kuzey Denizi'ndeki petrol yataklarının keşfedilmesinden bu yana Shetland Adaları ekonomik refaha ermişti ve bir grup adalı adam da bu durumdan sonuna dek faydalanıyordu. Bir nevi üstüne kötülük sosu eklenmiş bir Mason ve Mafya karışımı gibiydiler.

Akşam geceye dönerken kendi kendime bu adamların neden ellerindekilerle yetinmediklerini; neden herkes gibi evlenip çiftleşerek krallıklarının tadını çıkarmadıklarını soruyordum elbette. Neden oğullarını doğuran kadınları kaçırıp, tecavüz edip öldürüyorlardı? O korkunç süreç -ve sonuçta dünyaya gelen birkaç erkek çocuğu- olmalıydı varoluşlarını ortaya koyan şey. Sayılarının azlığı -en azından kendi gözlerinde- onları özel kılıyordu.

Trow toplumunda doğan çocuklar önemli bir seçimle yüz yüze ge liyor olmalıydılar—ya kim olduklarını kabullenip bu durumun avantajlarından yararlanacak ve dünyaya geiişleri-

ne dair korkunç gerçekle yüzleşecekler; va da ayrılıp kendilerine değerli oldukları öğretilen her şey ve herkesin yok olmasını riske edeceklerdi. Duncan'ın benden ayrılmak istemediğini biliyordum artık; bu yaşamdan ayrılmak istiyordu. Muazzam avantajlarına rağmen Shetland'a dönmek konusunda canının neden bu kadar sıkkın olduğunu; ilişkimizin neden bu kadar gergin olduğunu biliyordum artık. Duncan kendisini adalara çeken güçlere karşı mücadele ediyordu. Kalbim onurdaydı ama şimdilik tek başına vermesi gereken bir savaştı bu. Benim başa çıkmam gereken başka sorunlarım bulunuyordu ve Duncan'ın savaşını kazanamadığını hissediyordum.

Önümdeki karanlık yığın daha da kararırken etrafındaki geceden bile daha katı bir şekle bürünüyordu. Ufak tefek ışıkları görebiliyordum. Tronal'a yaklaşıyordum. Yelkeni sardım ve teknenin hızı birkaç knot yavaşladı. Kayaların üstünde bulunan çıkıntılar ile plajdaki kumlar olduğunu düşündüğüm daha açık renkli bir alanı görebiliyordum. Derinlikölçer çalışmaya başlamıştı. On beş metre, on dört, on üç...

Kıyıya dalgalar vuruyordu. On metre, dokuz... İskele tarafındaki kayaları fark ettiğimde yelkenleri indirebilmek için tekneyi rüzgara doğru çevirmek üzereydim. Sancak tarafı temiz görünüyordu ama tekneyi neredeyse 300 derece çevirmem gerekiyordu ve yeterince hızlı olup olmadığımdan emin değildim. Yeniden iskele tarafina baktım: Daha fazla sayıda kaya. Derinlik beş metreydi artık, dört, üç... İleri doğru uzanıp karinayı çekerek elimden geldiğince hızlı bir şekilde ana yelkeni serbest bıraktım. Ardından gözlerimi kapatarak dümene sıkıca sarıldım. Rüzgar arkamızdaydı ve tekne gövdenin altından bir hışırtı sesi gelene dek ilerlemeye devam etti, ileri doğru sendeleyince karaya oturduğumuzu fark ettim. Bir metre kadar daha gittikten sonra durduk.

Kabinden neye ihtiyacım varsa yanıma alarak yeniden yukarı çıktım. Dar güvertede durup içine dalmak üzere olduğum, coğrafi anlamda bir kaleyi andıran Tronal'a baktım. İnsanlar zamanın başlangıcından beri işgale karşı etraflarını suyla çevirmişlerdi. Ama gözlerimi diktiğim şey yalnızca bir ada değil, Trowlar'in kalesiydi de aynı zamanda—güçlü adamlar tarafından yönetilmekte olan görünmez ve karmaşık bir tesis. Güçlülerdi, evet, insanları hipnotize edebiliyorlardı. Nesiller boyunca kendi kendilerini farklı olduklarına dair ikna etmişlerdi.

Bir şeye yeterince inanırsanız, günün sonunda o şey ger

çeğin ta kendisi olup çıkıyordu. ,;^*"**

laj daracık ve yukarı doğru eğimliydi, etrafa karanlığın içinde kapkara parıldayan kayalar saçılmıştı. Her yanımda sivri uçlu alçak kayalıklar yükseliyordu. Sanki hareket ediyor gibiydiler ve neredeyse bağırıp çağıracaktım ama sonra rahatladım. Kayalıklar yüzlerce deniz kuşuna yuva görevi görüyordu, beyaz gövdeler havada süzülüyor, kanatlar uçuşuyor, kafalar granit kayaların karanlığına karşı sallanıyordu.

Çapayı dolabından çıkartarak arkasına saklayabileceğim küçük bir kaya parçası bulana dek plajda dolaştım. Eğer plaja geri dönebilirsem tekne beni bekliyor olacaktı. Yanımda getirdiğim küçük bir sırt çantasını omzuma atarak tekneden ayrıldım.

Kayaların en alçak noktasından başladım. Karanlıkta önümü göremed iğim için birkaç saniyede bir ya ayağım kayıyor, ya da sendeliyordum. Plajın köşesine varınca tırmanmaya başladım. Birkaç metre ileride çakıl taşları yerlerini üstlerinde çimen ve kaba çalıların bulunduğu ince toprağa bırakıyordu. Çok dik olmamasına rağmen tepeye ulaştığımda nefes nefese kalmıştım. Adanın yüksek kısmını dikenli bir tel örgü çevreliyordu ama hazırlıklıydım. Tekneden aldığım küçük bir tel makası sayesinde kendime bir yol açtım. Sonrasında bel hizasında taş bir duvar vardı. Dağınık duran taşların hiçbirini yerinden kıpırdatmamaya özen göstererek yukarı tırmandım.

Etrafima bakındım, yere düşmüş olan bir taşı alarak teli nerede kestiğimi kabaca işaretlemek için duvarın üstüne yerleştirdim.

Eğilerek etrafima baktım. Trona! oval ş ekilli küçük bir adaydı, güneydoğu köşesindeki üç minik çıkıntı hariç boyu yaklaşık bir mil, eni de bir milin üçte biri kadardı. En yüksek noktası deniz seviyesinden elli metre yüksekteydi. Kuzeye baktığımda Unst'daki Uyeasound ve Tronai'ın minik limanına ait ışıklarını görebiliyordum. Küçük, doğal limandan yeni ve sağlam bir tek iskele çıkıyordu. İskeleye aralarında beyaz renkli geniş bir teknenin de bulunduğu birçok tekne bağlan mıştı. Mendireğin hemen yanına bir Land Rover park edilmişti. Arabanın etrafında hareket var gibiydi.

Limandan çıkan tek şeritli, kaba yol adayı binaların olduğu tarafa doğru kat ediyordu. Adanın neredeyse tam ortasında zemin yükseliyor ve ardından doğal bir çukur oluşturacak şekilde alçalıyordu, ki binalar da bu kısma inşa edilmişti. İyice eğilerek o tarafa doğru ilerledim.

İçgüdülerim yamaçlara yakın durmamı, kaba zeminin izin verdiği ölçüde hızla ilerlememi söylüyordu. Bir noktada sesler duyduğumu sandım, on dakika kadar sonra da bir tekne motoru çalıştı sanki ama rüzgar hâlâ güçlüydü ve emin olamıyordum.

On beş dakika kadar saklanıp süründükten sonra pek de uzağımda olmayan ışıkları görebiliyordum artık. Tepeciğin üstüne tırmanarak kaba ve dikenli çalıların üstüne uzandım. Aşağıdaki klinikle aramdaki mesafe onbeş metre bile değildi

Yerel taşlar kullanılarak inşa edilmiş olan tek katlı bir yapıydı bina; yüksek bir çatısı, kare şeklinde bir temeli ve merkezi bir avlusu bulunuyordu. Kuzeybatı yükseltisindeki kemerli bir kapı avluya araç girişini sağlıyordu. Kapılar açıktı. Çatı boyunca eşit aralıklarla -bir tarafta altı tane olmak üze-

re- pencereler gö/e çarpıyordu. Binanın içinden çok az ışık gelmesine rağmen etrafını çevreleyen arazi çakıl patikalar boyunca yerleştirilmiş olan bir dizi küçük lambayla hafifçe aydınlatılıyordu. Kompleksle aramda mesafe bırakarak yer değiştirdim, içeri girmenin güvenli olup olmadığına karar vermeden önce binayı her açıdan inceleyecektim.

Kapının güneyine vardığımda bir dizi karanlık oda keşfettim. Perdeler çeki lmemişti ama içlerindeki hiçbir şeyi seçe-miyordum.

Güneydoğu tarafı oldukça hareketliydi. Birkaç pencerenin perdeleri çekilmiş ve ışıkları yanıyordu. Gölgelere çökerek izledim. İçeride adamlar vardı. Yarım düzine saydım ama daha fazla da olabilirdi. Üç, belki de dört tanesi bir nevi oturma odası gibi bir yerdeydiler; rahat koltuklar ve duvara monte edilmiş bir televizyon görebiliyordum, tki tanesi paslanmaz çelikleri ışıldamakta olan geniş bir mutfağın içindeydiler. Adamların bazıları kot pantolon ve süveter giymekteyken, bir iki tanesinin üstünde beyaz renkli cerrah kıyafetleri bulunuyordu. Etrafta dolanıp muhabbet ederek fincanlardan bir şeyler içiyorlardı. Mutfaktakilerden biri sigara içiyordu, sigarayı tutmakta olan eli açık pencerenin dışmdaydı. Saatim bipledi, on olmuştu. Normal bir hastane gece boyunca sakinleşirdi. Burası pek öyle değildi anlaşılan.

Kameralar, güvenlik ışıkları, alarmları düşünerek çömel -dim. Eğer bu bina varlığına inandığım hapishaneyse yukarıda saydıklarımın hepsini içeriyor olmalıydı. Bir başka köşeyi döndüğümde tamamının perdeleri çekili olan sekiz pence-relik yeni bir pencere dizisine rastladım. Devam ettim. Evin yaklaşık on metre uzağında bir sıra müştemilat yer alıyordu. Arkalarına saklanmayı planladım.

Barakaların altı metre kadar yakınına geldiğimde korkunç bir ses patlaması yaşandı: Kocaman birkaç köpek aynı

anda delice havlamaya başlamışlardı. Toprağa çökerek içgü-

düsel olarak cenin pozisyonu aldım, ellerimi göğsümde kavuşturmuştum.

Havlamaların şid deti arttı, pençeler tahtaları kazıyor, hayvanlar ciyak ciyak bağırıyordu, bana ilk önce ulaşıp dişlerini etime geçirmek için birbirlerine zarar veriyorlardı.

Hiçbir şey olmadı: Kocaman pençelerin altında kalmadım, keskin dişler etimin üstüne kapanmadı . Ama kakafoni devam etti, köpekler iyice kudurarak kendilerinden geçmişlerdi. Rahatlayarak bana ulaşamayacaklarını fark ettim. Kilit altındaydılar.

Kalkıp yeniden emeklemek için kendimi zorladım. Geldiğim yoldan geri giderek oturma odası ile mutfağın olduğu tarafa doğru ilerledim. Kokum uzaklaştıkça köpekler de sakinleşmeye başlamıştı. Birkaç saniye sonra hayvanlarla konuşup yatıştıran bir erkek sesi duydum.

Oturma odasındaki televizyon açıktı ve adamların birkaçı etrafına toplanmış, büyük bir ilgi yle seyrediyorlardı. Şansım yaver giderse bir süre bu şekilde oyalanacaklardı. Ayrıca, köpeklerle olan karşılaşmam hâlâ şiddetle titrememe neden olsa da, varlıklarının iyiye işaret olduğunu fark etmiştim; tabii kilit altında kaldıkları sürece. Adanın güvenliği köpekler tarafından sağlanıyorsa alarm ve kamera türü cihazları kullanmama ihtimalleri yüksekti. Tabii köpekler bir kez salıverildiğinde hayat beklentim yaklaşık on dakikaya kadar iniyordu, o ayrı.

Mutfak boştu, sigara içen adamın penceresi ise hâ lâ açıktı.

Klinik çalışanlarının çoğunun yan odada olduğu varsa -yıhrsa içeri girmeyi düşünmem bile aptalca bir riskti. Sahile geri gidip tekneme atlayarak Unst'a yelken açma ve Helen'i planlanandan önce gelip adadakileri şaşırtması için için ikna etme ihtimali daha mantıklı görünüyordu. Bu sayede güneş

^doğduğunda hâlâ hayatta olabilecektim. Ama Dana olsa böyle mi yapardı?

Etrafıma bakındım, gözüme çarpan yüksek bir çalıya doğru koştum. Arkasına vardığımda sırt çantamı çıkartarak yağmurluğumu içine tıktım. Altımda tüm gün boyunca giydiğim hastane kıyafetlerim vardı. Başıma bir şapka takarak saçlarımı içine gizledim. Uzaktan bakıldığında alarm zilleri çalınrnayabilirdi de. Hızla koşup mutfağın hâlâ boş olup olmadığını kontrol ettikten sonra içeri girdim.

Yan odadaki televizyonun sesi oldukça yüksekti ve kimsenin içeri girdiğimi duymadığından emindim. Çelik tezgahın üstüne tırmanarak dikkatle sesleri dinledim: Televizyondaki izleyicilerden gelen hafif bir tezahürat ve ara sıra yan odadakilerden birinden çıkan ani bir heyecan sözcüğü, o kadar. Eğilerek pencereyi çok az bir aralık kalacak şekilde kapattım. Şansımın da biraz yaver giderse bakanlar pencerenin kapalı ve kilitli olduğunu düşünecekti. Mutfağı geçerek hafifçe kapıyı açtım. Koridor boştu ve oturma odasından uzağa, sola doğru yürümeye başladım. Yukarı baktığımda duvar ile tavanın arasında durmakta olan kameraları görebiliyordum. Kimsenin izlemediğini umut etmekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Yavaş, sessiz ve en ufak bir sese karşı bile tetikte durarak ilerledim. Sağ tarafımdaki duvar boyunca yer alan pencerelerden iç avluyu belli belirsiz seçebiliyordum. Avlunun öteki tarafında bir başka aydınlık ve pencereli koridor yer alıyordu. Görülmeden devam etmek kolay olmayacaktı. Bina dışarıdan eski gibi görünüyordu ama bir kez içine girince öyle olmadığını düşünmeye başlamıştım.

Yalnızca aşırı sade, aşırı temiz ve mimari anlamda aşırı moderndi, çok fazla sayıda, geniş penceresi bulunuyordu. Solumda odalar yer alıyordu. Çoğunun kapısı kapalıydı, altından ışık gelmekte olan bir tanesini hızla

pas geçtim. İki tanesinin kapısı açıktı, içlerine bir göz attım. İlki bir ofisti: Masa, bilgisayar, cam kapaklı kitaplık; ikincisi ise bir çeşit toplantı odasıydı.

Kori dorun sonuna ulaşarak sağ taraftaki avlunun içine açılan kapıyı buldum. Solumda geniş bir asansörün iki kanatlı çelik kapısı ve merdivenler bulunuyordu. Basamakları tırmanmaya başladım.

Yedi basamak sonunda merdivenler 180 derecelik bir açıyla dönüyord u. Tepede yangın çıkışı vardı. Açarak içeri bir göz attım. Koridor dar ve penceresizdi. Alçak tavan boyunca eşit aralıklarla loş lambalar yerleştirilmişti. Sağ tarafimda altı kapı saydım. Her birinin pancurlu, küçük bir penceresi vardı. ı. karşıma çıkan pancuru açtım.

Oda karanlıktı ama boru çerçeveli hastane stili, dar yatak ile yan tarafında durmakta olan solgun renkli dolabı seçebiliyordum. Odada ayrıca rahat bir koltuk ile duvara monte edilmiş olan bir televizyon da bulunuyordu. Yatakta biri yatıyordu ama yorganı başına dek çektiği için genç mi yaştı mı, erkek mi kadın mı, ölü mü canlı mı anlayamıyordum.

Bir sonraki pencereye geçtim. Aynı oda forman. Yalnız bu kez ben izlerken yataktaki şekil kımıldadı, arkasını dönerek yeniden uzanmadan önce gerindi.

Sonraki oda boştu, dördüncü de öyle.

Beşinci odada ışık yanıyordu. Koltuğa oturmuş olan bir kadın elindeki dergiyi okuyordu. Kafasını kaldırınca gözgöze geldik. Dergiyi bırakıp iki eliyle birden koltuğun kenarlarından destek alarak ayağa kalktı. Pijama ve bir sabahlık giyiyordu. Hamileydi.

Kapıya doğru geldi. Tüm sinir uçlarım alev alev yanıyordu, ama kaçıp gidersem oyunumun sona ereceğini biliyordum. Kadın kapıyı açarak başını hafifçe bir yana eğdi.

"Merhaba," dedi.

T ek yapabildiğim şey kadının yüzüne bakmak olmuştu. Alnında kırışıklıklar oluştu ve gözleri kısıldı.

"Özür dilerim," diyebildim. "Uzun bir gündü, ameliyathanede dört saat geçirdim, beynim pek çalışmıyor artık. Nasılsınız?"

Rahatladı ve beni odasına davet ederek geri çekildi, İçeri girip pancurun çekili olduğundan emin olduktan sonra kapı-yi arkamdan kapattım.

"İyiyim," dedi, "Biraz gerginim. Bay Mortensen uyumama yardımcı olacak bir şeyler vereceğini söylemişti ama sanırım çok meşgul." Sırtını yatağa yasladı. "Yarın hallediyoruz bu işi, değil mi?"

Kendimi gülümsemek için zorladı m. "Aksi yönde bir şey duymadım."

"Tanrı'ya şükür. Bundan bir an önce kurtulmak istiyorum. Gerçekten işe dönmem gerek."

Kürtaj. Dana kliniğin kürtaj da yaptığı ndan söz etmişti. Bu kadın, en azından, kendi isteğiyle buradaydı. "Sizi daha önce gördüm mü?" diye soruyordu bana.

Başımı salladım. "Sanmıyorum. Ne kadardır buradasınız?"

"Beş gün oldu. Gerçekten de eve dönmem gerek. Yalnızca yirmi dört saat sürec eğini sanmıştım."

"Bir haftadır yoktum," dedim. "Bu öğleden sonra işbaşı yaptım. Henüz notlarınıza bakma şansım olmadı. Bir kompli-kasyon mu çıktı?"

İçini çekti ve vücudunu yatakta oturacak şekilde yukarı kaldırdı. "Aklınıza gelebilecek her şey hem de. Tansiyonum aşırı yüksekmiş, ki geçmişte hiçbir problem yaşamamıştım. İdrarımda şeker ve protein varmış. Kanımda da viral bir en: feksiyon saptanmış, ki bunun sizi neden engellediğini bir türlü aklım almıyor." 405

Benim de almıyordu. Tam bir saçmalık gibi geliyordu kulağa. Çok yanlış bir şeyler dönüyordu burada. Yatağ.n ayaku-Oina sıkıştırılan notlara bir göz attım, kadının adını buldum. "Emma, karnınızı kontrol edebilir miyim?" Yatağa uzanarak sabahlığını kaldırdı. Çok güze! bir kadındı: Muhtemelen yirmilerinin sonlarında, uzun boylu, koyu renkli kökleri hafifçe seçilmekte olan parlak san saçlar, 'vardı ^ Açık kahverengi gözleri kocamandı, dolgun dudakları kıpkır-* mızı, dişleri ise bembeyaz ve mükemmeldi.

Ellerimi hafifçe karnına bastır maya başladım. Bir şey geri tekmeliyordu. Emma'ya bir göz attım ama yüzü gerilmişti. Göz teması kurmuyordu.

"Ne işle meşgulsünüz, Emma?" diye sordum, ellerim yukarılara tırmanırken.

Gülümsedi. "Oyuncuyum," dedi, bu sözleri söylemek için uzun bir sü re beklemiş ve hâlâ daha tam olarak alışamamış birinin edasıyla. "West End'de bir başrol kaptım." Adını daha önce belli belirsiz duyduğum bir müzikal adı söyledi "Yedeğim yerimi dolduruyor ama yakında geri dönmezsem işimi tamamen ona verebilirler."

Mua yeneyi bitirerek Emma'ya teşekkür ettim. Mutlu olmaktan çok uzaktım o an. Yeniden yatağın ayakucuna giderek notların, elime aldım. Aradığım, ikinci sayfada bulmuştum LMP: 3 Kasım 2006. Kafamda hesap yapmaya çalışırken yatağın çerçevesine bakıyordum. Notların devamını inceledim Başımı yukarı kaldırdım. Emma doğrulmuş beni izliyordu şimdi. Dudakları büzülmüş, gözleri tedirginlikle bakıyordu.

"Emma, burada son âdetinizin Kasım'ın üçünde gerçekleştiği yazıyor. Doğru mu?"

Başını evet anlamında salladı.

"Yani. . . yirmi yedi, yirmi sekiz haftalıksınız, değil mi?"

Daha yavaş bir şekilde yeniden başını salladı. Bir saniye boyunca tek yapabildiğim şey yüzüne bakabilmek olmuştu. Ardından notlara geri döndüm, bulduğum her şeyi baştan kontrol ediyordum. Yatakta öne doğru eğilmeye başlamıştı.

"Sakın bunun bir sorun olacağını söylemeyin. Bana her şeyin hallolacağı sözü veril —"

"Hayır, hayır..." Ellerimi kaldırdım. "Lütfen endişelenmeyin. Dediğim gibi, durumunuzu anlamaya çalışıyorum. Biraz dinlenmeniz için sizi yalnız bırakayım artık."

Notlara bir kez daha göz gezdirdikten sonra kapıya doğru yürüdüm. Yatağın üstüne oturmuş, bir kedi gibi beni izliyordu. Kapıda durup geri döndüm.

"Emma, Tronal'dan nasıl haberiniz oldu? West End'de çalışıyorsanız Londra'da yaşıyor olmalısınız. Epey bir yol kat etmişsiniz."

Yavaşça başını salladı, hâlâ tam ikna olmamıştı. "Anlatayım," dedi. "Londra'da bir kliniğe gitmiştim. Yardımcı olamayacaklarını ama ellerinde bir el ilanı bulunduğunu söyle-' diler."

"Tronal'ın ilanları mı?"

Başını hafifçe hayır anlamında salladı. "Tronal'ın adı geçmiyordu. Shetland'a gelmem gerekeceği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. İlanda ikinci ve üçüncü dönemlerindeki kadınlara danışmanlık hizmeti verildiğinden söz ediyordu. Ve bir numara vardı."

"Siz de o numarayı mı aradınız?" Binanın içinde bir yerlerden bir ses geldi. Gerildiğimi Emma'ya fark ettirmemeye çalıştım.

"Kaybedecek bir şeyim yoktu. Harley Sokağı'nın hemen dışında bir yerde bir doktorla buluş tum. Beni buraya o gönderdi."

407*

KURBAN

Artık gitmem gerekiyordu. Emma'ya zorla gülümseyerek saatime baktım. "Bay Mortensen'i yaklaşık bir saat içinde göreceğim," dedim. "Uyumanıza yardımcı olacak bir ilaç vermesi için kendisiyle görüşürüm. O zamana dek sabredebilir misiniz?"

Başını salladı, biraz olsun rahatlamış görünüyordu. Son bir gülücük atarak odayı terk ettim. Şansım yaver giderse bir saat boyunca sözümü tutmamı bekleyecekti. Bir saatim vardı. En iyi ihtimalle.

Koridora çıktığımda duv ara yaslandım, nefesimi düzeltip kafamı toplamak için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Birçok kadın doğumcu gibi ben de kürtaj eğitimi almıştım ve Shetland'a geldikten sonra da üç kürtaj gerçekleştirmiştim. Hoşuma giden bir işlem değil, genel anlamda pek onayladığım da söylenemez ama ülkenin kanunları ile vücuduyla ilgili kararlarda son sözü kadının söylemesi ilkesine saygı duyuyorum.

Emma'nm kürtajına hiçbir şekilde onay vermem mümkün değildi gerçi.

Avrupa'nın kalanına kıyasla Birleşik Krallık'in kürtaj yasaları oldukça rahat sayılırdı; hatta bazıları aşırı rahat olduğunu savunabilirdi bile. Bu topraklarda iki adet doktorun hamileliğin devamının kadının hayatı (ya da bebeğin hayatı) açısından tehlike taşıdığı konusunda onay vermesi halinde yirmi dördüncü haftaya dek kürtaj yapılabiliyordu. Yasayı destekleyen doktorlar zaten kadınların kürtaj haklarını da desteklediklerı için "sosyal kürtaj" olarak da bilinen bu durum birçokları tarafından onaylanmıyordu.

Yirmi dördüncü haftadan sonra kürtaja yal nızca ve yalnızca kadının hayatının ciddi anlamda tehlikede olduğuna dair tıbbi kanıt sunulması ya da çocuğun özürlü doğması hallerinde izin veriliyordu. Emma'nm notlarını dikkatle incelemiş,

ancak prosedürün bu kadar geç bir dönemde uygulanmasına dair geçerli bir sebep bulamamıştım. Notlarda yer alan hiçbir şey fetüste ciddi bir sakatlık bulunduğuna ya da hamileliğin Emma'nm hayatı için bir tehlike teşkil ettiğine işaret etmiyordu. Normal bir hamilelikti; belli ki yanlış bir zamanda gerçekleşmişti, ama onun dışında her şeyiyle gayet normaldi.

Emma'nm yasadışı ameliyatı için ne kadar ödediğini merak ediyordum, ameliyatı hemen yapmaktansa kadını neden saçmasapan sebeplerle beş gündür burada tuttuklarını, gerçekleştirilmesi Avrupa'nın başka hiçbir yerinde mümkün olmayan bu prosedür için tesise her yıl kaç kadın geldiğini merak ediyordum.

Yürümeye devam ettim. Sıradaki pencereyi birkaç santim aralayarak içeri baktım. Bu kez içerideki hasta yatakta oturmuş, televizyon izliyordu. Bu kadın (aslında kız demek daha doğru—on altı yaşından büyük göstermiyordu) da hamile gibi görünüyordu ama emin olamıyordum. Hareketlerini izlemek için biraz zamanım olsa kendini ele vereceğinden emindim. Hamile kadınlar hareket ve vücut şekillerini büyümekte olan fetüsü koruyabilmek amacıyla değiştirirler. Bir süre sonra ya ellerini karnına koyacak, ya karın kaslarına baskı yapmadan ayağa kalkmaya çalışacak ya da hafifçe sırtını ovmaya başlayacaktı. İlerleyerek köşeyi döndüm.

İçleri boş olan altı odanın ö nünden geçtikten sonra bir başka köşeyi döndüm. Bir sonraki koridorda bulunan ilk oda boştu. Çıplak bir yatak, üstüste konmuş kılıfsız yastıklar, sarı renkli katlanmış bir battaniye ama çarşaf yoktu. Sonraki oda da ilkinin bir kopyasıydı.

Üçüncü oda bo ştu ama hasta ağırlamaya hazır gibi görünüyordu. İçeri girdim. Yatak düzgünce toplanmıştı. Koltuğun üstüne beyaz havlular katlanarak konmuştu. Yatağın ayak ucuna -temiz, ütülü ve katlı bir biçimde- çiçek desenli bir

gecelik yerleştirilmişti. Duvarlarda vahşi çiçeklere dair birkaç tablo asılıydı. Lüks bir özel hastanenin içinde bulunan düzenli, temiz ve rahat bir oda gibiydi. Yatağın köşelerine zincirlenmiş olan dört metal kelepçe hariç.

Dışarı çıkarak kapıyı kendime doğru çektim, tıpkı bulduğum gibi hafifçe aralık bırakmaya özen gösterdim. İki gün önce keşfettiğim üzere Shetlandlı ;genç kadınların ölüm oranı her üç yılda bir yükseliyordu. Son sıçrama Melissa ile Kirsten'in öldüklerine inanılan yıl olan 2004'te gerçekleşmişti. Şu an ise Mayıs 2007'deydik, aradan tam üç yıl geçmişti.

Üç oda daha. İçlerinde olan biteni görmek istediğimden emin değildim. Bir sonraki odanın kulbunu ittirerek kapıyı açtım. Yatağın yanındaki küçük lamba odayı yeterince aydınlatıyordu.

Yataktaki kadın yirmi beş yaşından daha büyük değildi. Koyu kahverengi saçları ve kalın, kara kirpikleri vardı, genç kadınlara özgü narin hatlara ve beyaz, mükemmel bir cilde sahipti. Eşit aralıklarla derin nefesler alarak uyuyor gibi duruyordu; ama yatağa dümdüz sırtüstü uzanmış, bacaklarını yan yana ve dümdüz uzatmış, kollarını iki yanına koymuştu. Doğal uyuma pozisyonu değildi bu,'uyuşturulmuş olmalıydı. Üstündeki battaniye karnını sıkıca sarıyordu. Yatağın ayak ucuna yürüdüm ama hiçbir not bulunmuyordu, yalnızca bir isim görebildim: Freya. Yataktaki kelepçeler açık duruyor, neredeyse yere değiyorlardı. Parmak uçlarıma basarak dışarı çıktım.

Beşinci odadaki kadın daha yaşlı görünüyordu, ama tıpkı bir önceki kız gibi o da dar yatağında doğal olmayan bir uyku halindeydi. Adı Odel'di ve kolları değilse de ayakları kelepçe-lenmişti. Odel? Freya? Kimdi bu iki kadın? Buraya nasıl gelmişlerdi? Aileleri bir yerlerde öldüklerini sanarak yaslarını mı

tutuyordu? Daha önce hastanede rastlaşıp rastlaşmadığımızı merak ettim. İkisi de tanıdık gelmiyordu. İkisi de hamilelik belirtisi göstermiyordu. Helen gündüz adayı ziyaret ettiğinde nerede olduklarını merak ettim. Yarın geri geldiğinde nereye saklanacaklarını.

Son kapıyı açtığımda koltuğun üstünde katlı duran pijamal arı fark ettim. Yaka, kollar ve bileklerine bir midye motifi işlenmişti. Yıkanmış, tertemiz duruyorlardı; son gördüğümde yumuşak bir pembe rengine dönüşmelerine neden olmuş olan kandan eser yoktu üstlerinde. Nefesimin kesildiğini fark ederek yatağa döndüm. İçinde biri yatıyordu. İlerleyerek yastığın üstündeki yüze bir göz attım. Bir çığlık kopardığımın farkm-daydım: Yan yakarış, yarı ağlamaydı bu. Başımdan geçen her şeye, hâlâ içinde bulunmakta olduğum ciddi tehlikeye rağmen ruhum öylesine bir mutluluk dalgasıyla kaplanmıştı ki odada dans edip seviç çığlıkları atmadan yapabileceğim tek şeydi bu. Sakinleşmek için kendimi zorlayarak yorganın altına uzandım.

İki gün önce yorgun ve korkmuş bir biçimde Dana'nın evine ulaştığımda zavallının başına korkunç bir şey geldiğinden şüpheleniyordum. Yetenekli bir hipnoz uzmanının etkisinde kalmıştım. Zihnime -zaten şüphelenmekte olduğum-düşünceleri sokmak Andy Dunn için hiç de zor.olmamıştı. Bunu daha önce düşünemediğime inanamıyordum, ne ukala, ne salakça davranmıştım.

Tutmakta olduğum bilek beyaz renkli hafif bir bandajla sarılmıştı. Uzanarak diğer bileği de buldum. Aynı durumdaydı. Dana'nın banyosunda gördüğüm o çirkin, kanayan yaraları hayal etmediğime şükrettim. Bilekleri kesilmişti evet ama muhtemelen yalnızca yüzeysel yaralardı. Kan kaybetmiş

olabilirdi ama Tronal'a vardıktan sonra yerine konmayacak kadar değil. Evindeyken Dana.'nın nabzı atmıyordu. Her ne

uyuşturucu verildiyse periferal nabzı algılanamıyordu. Ama şimdi atıyordu nabzı hem de gayet güçlü bir şekilde.

Andy Dunn'ın arabasında titreyip bayılmak üzereyken yaklaşmakta olan ambulansın siren seslerini duymuştum. Dunn beni hastaneye götürmüştü ve ambulansın da arkamız da geldiğini zannediyordum. Ama gelmiyordu. Onun yerine Dana buraya getirilmişti. Ne amaçla peki? Bu yazki çiftleşme programına katılması için mi?

Yatağa doğru eğildim. "Dana. Beni duyabiliyor musun? Ben Tora. Dana, uyanabilir misin?"

Alnını okşadım, omuzlarından tutup sarsma riskini aldım.

Kımıldamıyordu bile. Normal bir uyku değildi bu.

Bir kapı kapandı ve koridor boyunca yaklaşmakta olan ayak sesleri duyuldu. Birileri hafifçe ama hızla konuşuyordu. Birkaç saniyem vardı. Dimdik duran dar dolaba baktım. İçine sığacağımdan emin değildim. Banyo. Odayı geçerek kapıyı açtım.

İçeride bir tuvalet, lavabo ve duş kabini bulunuyordu. Pencere yoktu. Kabinin kapısını açıp içine girerek çömeldim. İçeri girmeleri halinde fark edilmem işten bile değildi, Şansıma güvenmem gerekecekti. Belki de Dana'nın odasına geliniyorlardı bile.

Ayak sesleri durdu. Dana'nın odasının kapısı açıldı, oluşan hava akımı banyo kapısının birkaç santim daha açılmasına neden olmuştu. Bir an sessizlik oldu. Sonra...

"Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu kaympederiminkine çok benzeyen bir ses. E h, buraya kadarmış, diye düşündüm.

"Eh... akıllı, sağlıklı, güzel bir kadın," dedi dünyadaki herkesten daha iyi tanıdığım ses. "Boşa gidecek gibi görünüyor," diye devam etti ve ben de çığlık mı atayım, kusayım mı bilemedim.

"B ence de," dedi Dedektif Müfettiş Andrew Dunn "Neden bir başkasını kaçırma riskini alalım ki?"

Duş kabininde oturmuş, canımın acımasına neden olan bir şiddetle titriyor ve düşünüyordum, Neden... neden geldim buraya?

"Affedilmez bir risk aldın zaten ," dedi bir başka ses, belli belirsiz tanıdık geliyordu ama kim olduğunu çıkaramamıştım. "Sana ondan kurtulman söylenmişti, buraya getirmen değil."

"Eh, doğruları dile getirdiğim için üzgünüm," diye lafı yapıştırdı Dunn, "ama ben bile kimseyi kendi bileklerini kesecek kadar hipnotize edemiyorum. Hem kazaları aceleye getirmemiz halinde işin elimize gözümüze bulaştığı gerçeğini hâlâ öğrenemediniz mi?"

"Yarı Hintli," dedi sesini hâlâ çıkartamadığım adam. "Kan bağını kirletenleyiz."

"Ne diyorsun All ah aşkına," dîye tükürür gibi konuştu Dunn. "Ortaçağ'da mıyız yahu?"

"Robert haklı," dedi kayınpederim. "Kadın uygun değil."

Robert? Tanıdığım bir Robert var mıydı benim? Elbette ya. Bir hafta kadar önce tanışmıştık. Robert Tully ve eşi Sarah çocuk sahibi olamadıkları için beni görmeye gelmişlerdi. Orospu çocuğu karısının ne büyük bir ruhsal çöküntü içinde olduğunu bile bile yardımıma ihtiyaç duyuyormuş gibi ofisimde oturmuştu. Son Trovv bebeklerinden birinin evlatlık annesi olması mı planlanıyordu kadının yoksa?

"Pekala," dedi kocam. "Bayan Tulloch'u ne yapacağız o zaman?"

"Diğer ikisiyle birlikte tekneye çıkaracağız," diye cevapladı Richard. "Yeterince uzaklaştığımızda ilaçtan bir doz daha veririm ve aşağı atarız. Farkına bile varmaz."

"Ben bir işeyeyim," dedi Duncan. "Bir saniye bekleyin."

Banyonun kapısı açılarak Duncan içeri girdi. Üstünde hâlâ o sabah giyinirken izlediğim siyahh -grili takım elbisesi bulunuyordu. Lavabonun yanma gelerek öne eğildi.

"Peki kız arkadaşına ne diyeceğim?" diye sordu Dunn.

"Bir tabut göndeririz," dedi Richard. "Son dakikaya kadar bekleriz, mümkünse cenaze gününe dek.

Cesedi görmek istemesi ihtimaline karşı bizden biri de gider. Çok zor bir şey değil, daha önce de yapmıştık." "Pekala, bu mesela halloldu o zaman. Başka ne vardı?"

Duncan musluklardan birini çevirerek yüzüne su serpti. Derin bir nefes alarak doğruldu. Lavabonun üstündeki aynadan ona Noel'de hediye ettiğim ve üstünde minik pembe filler bulunan deniz mavisi ipek kravatını görebiliyordum. Bir saniye sonra göz.teması kurduk.

"Bir ve ikideki hastalarla ilgili endişe etmemize gerek yok," diye cevap verdi Richard. "Standart evlat edinmeler, ikisi de muhtemelen önümüzdeki iki hafta içinde doğurur. Rowley denen kadın bugün onlarla görüştü, ikisini de bir daha rahatsız edeceğini sanmıyorum."

"Peki ya Emma Lennard? Onu yarın doğurtmayacak mıydınız?"

Duncan bana doğru dönmüştü. Kendimi bağırıp çağırarak diğerlerini uyarması, hatta daha da kötüsü, yüzüme gülmesine hazırladım. Bana ne yapacaklarını merak ediyordum, canım ne kadar yanacaktı, hızlı bir son mu olacaktı acaba. Son darbeyi Duncan mı vuracaktı...

"Yapacağız," dedi Richard. "Ameliyat bitince de uyutmaya devam edeceğim. Konuşması riskini alamayız."

Ayağa kalkmaya çal ıştım. Duş kabininin içinde üstüm başım ıslanmış bir halde, çömelmiş vaziyette yakalanmak iste-

miyordum. Ama kirnildayamiyordum. Tek yapabildiğim şey Duncan'a bakmaktı. Onun tek yaptığı da buydu.

"Emma teknede daha güvende olmaz m ı?" Odadakiler hâlâ konuşuyorlardı, banyoda oynanmakta olan sessiz dra-madan hiçbirinin haberi yoktu elbette.

"Polisin yalnızca bir gün daha geleceğinden emin olsak öyle olurdu. Emma'yı daha fazla oyalayamayız, giderek huy-suzlanıyor. En iyisi işi bitirip onu buradan göndermek."

"Ya altıncı odadaki kadın?"

"Bence onda bir sorun yok. Henüz yirmi altıncı haftasında zaten, ayrıca kendisini dinleyen herkese filmlerin yanlış olduğunu ve yalnızca yirmi haftalık hamile olduğunu söylüyor. Notlarını çoktan değiştirdim bile."

"Riskli bir durum."

"Bilmediğim bir şey söyle bana,"

Birimizin bu bakışmayı sona erdirmesi, hareket ederek bir şeyler söylemesi, belki de bağırması gerekiyordu. Ben yapacaktım. Bu gerginüktense her şey daha iyiydi. Derken Duncan parmağını ağzına götürdü. Odadan çıkıp kapıyı arkasından sertçe kaparken hâlâ bana bakıyordu.

"Üç kişilik bir kargo o zaman, Richard. Tek başına halledebileceğinden emin misin? Şafağı beklemek istemiyor musun?"

"Hayır, polis geri geldiğinde çok uzaklard a olmak istiyorum. Pekala, ben aşağı inip şu televizyonun kapanmasını sağlayacağım. Yapacak işlerimiz var"

Ayak sesleri koridor boyunca uzaklaştı. Hepsi gitmiş miydi? Kımıldama riskini alabilir miydim? Duncan ne yapacaktı peki? Dana'nın odası sessizdi. Kendimi yukarı çekmeye başlamıştım ki —

"Üzgünüm, dostum," dedi Duncan, tenis maçını kaybeden bir dostunu teselli edercesine. "Kendini kaptırmamalıydın."

415.

KURBAN

"Ya, sanki sen Tora'ya kaptırmadın da kendini?" dedi Dunn, hayal kırıklığına uğ ramış bir sesle. Dana yi seviyor muydu gerçekten? Emirlere karşı gelerek Danayı koruması, birkaç ay daha yaşaması için mücadele etmesi bundan mıydı?

"Berbat görünüyorsun. Bütün gün burada miydin?"

"Bodrum katında," diye cevap verdi Dunn. "Yanımda üç ta ne uyuşturulmuş kadınla birlikte hem de. Korku filmi gibiydi. Polis kapıyı neredeyse buluyordu. Muhtemelen yarın bulurlar."

"Hallederiz. Sabaha tozlu, eski bir depoymuş gibi gözükür. Neyse, bir el arabasına ihtiyacımız var. Aşağıdan bir tane alıp getirir misin, benim bir şey—"

Banyonun kapısı içeri doğru açılmaya başladığında hiddetli, korku dolu bir çığlık geceyi yırtıp geçti.

"Yan taraf," diye iç çekti Dunn. Ayak sesleri Dana'nın odasından uzaklaştı ve yan odadan itiş kakış sesleri duymaya başladım. Çarpma sesleri ile hafif, korku dolu bir inilti duyuluyordu, normalde bir iıayyarun çıkaracağım düşündüğüm bir sesti bu ama kelepçelediklerinin bir hayvan olmadığını biliyordum artık. Ardından banyo kapısı açılarak Duncan yeniden ortaya çıktı.

" Burada ne yapıyorsun?" diye tısladı bana. "Lanet olsun, seni salak, gerizekalı!" Kabinin kapısını açarak içeri uzandı ve beni çekip çıkardı. "Nasıl geldin buraya?"

Cevap veremiyordum. Hiçbir şey yapamadan öylece ona bakıyordum. Beni sertçe sarsmadan ön ce bir saniye bekledi "Tekne mi?" diye sordu. "Tekneyle mi geldin?"

Ancak başımı sallayabildim,

"Nerede?"

"Plaj," diyebildim. Tekneyi bulmaları neyi değiştirirdi ki? Kurtulmam için hiçbir umut yoktu artık.

"Hemen tekneye binip geri gitmelisin. Şimdi." Kolumdan tutup odanın dışına çekti beni. Karşı koyacak gücü buldum. Hayır, öyle kolay olmayacak, Duncan. Bunun üzerine Duncan beni yanına çekerek iki koluyla birden vücudvıma sarıldı ve eliyle ağzımı kapattı.

Bir ses duyuyordu m. Bir tıngırtı. Koridor boyunca ayak sesleri duyuldu yeniden. Geri geliyorlardı. Gıcırdama ve kayma sesleri yanlarında el arabaları getirdiklerinin işaretiydi. Duncan'a karşı koymak istiyordum ama ağzını kulağıma yapıştırarak fısıldadı, "Şşşş." Dana'nm kapısı güm diye açıldı. İçeri bir el arabası sokuldu. Odada dolanan ayak seslerini duydum, yorgan toplanıyordu. Kime ait olduğunu bilmediğim bir ses geriye doğru saydı, "Üç, iki, bir, kaldır..." ve yumuşak bir çarpma sesi duyuldu.

"Yatağı boşaltın, kelep çeleri getirin," dedi bir başka ses. Ardından el arabasının odanın dışına çıkarıldığını duydum. Yanımdaki Duncan nefesini gürültüyle bıraktı.

Yan taraftaki odadan daha hafif ve benzer sesler gelme -ye'başlamıştı. Birinin çığlık attığını duyduğumu sandım, ama emin olamıyordum. Birkaç saniyeliğine dışarıdaki koridor normal bir hastanedeki kadar gürültülü bir hale gelmişti. Ardından tekerlek ve ayak sesleri uzaklaştı. Asansör mekanizmasının tıngırtısını duydum, o kadar. Sessizlik.

Duncan yüzüne bakmam i çin beni etrafımda çevirdi. Gözlerinin etrafındaki kırmızı lekeler hariç bembeyazdı yüzü. Onu hiç bu kadar hiddetli görmemiştim. Ama bu hiddet değildi. Korkuyordu Duncan.

"Tora, kendini toplamalısın, yoksa öleceksin. Neyle karşı karşıya old . . . hayır , ağlama." Beni yeniden kendine çekti. "Dinle beni, tatlım," diye fısıldadı, çocuğunu sallayıp yatıştıran bir anne gibiydi aynı. "Seni klinikten çıkartabilirim ama tekneye kendi başına gitmen lazım. Bunu yapabilir misin?"

Cevabımı beklemedi. "Uyeasound'a git. Adadan nTÜrnkun" olduğunca uzaklaşarak telsizle o polis arkadaşını ara. Bunu yapabilir misin?"

Bilmiyordum. Ama sanırım başımı evet anlamında salladım. Duncan banyo kapısını açtı ve dışarı süzüldük. Dana'nm odası bomboştu. Yatak şiltesine dek soyulmuş ve pijamaları gitmişti. Onbeş dakika geç kalmış olsam onu göremeyecektim. Duncan kapıya doğru yürüyerek dışarı baktı. Ardından yürümemi işaret etti ve elimden tutarak beni boş koridor boyunca sürükledi. Bacaklarımın tutacağından emin değildim ama bir sorun çıkmadı. Bir köşeyi döndük, kısa bir koridor boyunca koşarak merdivenlere ulaştık. Duncan tepede durdu. Alt taraftan ses gelmediği için orta kata geçme riskini aldık. Duvarın tepesine monte edilmiş olan bir kamera bize bakıyordu.

Yen iden etrafi dinledik. Ses yoktu. Merdivenlerin sonuna dek indik ve kendimizi yukarıdakinin bir benzeri olan kısa bir koridorda bulduk. Solumuzda açık bir kapı duruyordu. İçeri bir göz attım. Ameliyata hazırlık odasıydı: Anestezinin verildiği, bir kapıyla ameliyathaneye bağlanan küçük bir oda. Duncan beni öne doğru çekti.

Şu an binanın köpekler tarafında rahatsız edildiğimde izlediğim kanadmdaydık. Odalar doluydu; içlerinde ışık ve hareket görüyordum; hızla hareket etmemiz gerekiyordu, her an biri çıkabilirdi karşımıza. Yürüyerek ilk kapıya ulaştık. Cam pencereden yalnızca karanlık görülüyordu. Devam ettik. Bir başka kapı, bir başka pencere, arkada ışık. Duncan durdu ve pencereden içeri bakma fırsatı buldum, Yaklaşık yirmi metre boyunda, sekiz metre enindeki oda oldukça aydınlıktı. Görebildiğim kadarıyla içeride kimse bulunmuyordu. En azından...

Düncan yeniden hareketlendi ama bu kez olduğum yerde kaldım. "Hadi," diye fısıldadı ama başımı salladım. Kapıdaki levhada şöyle yazıyordu: STERİL BÖLGE, İZİNSİZ PERSONEL KESİNLİKLE GİREMEZ. Elimi Duncan'm kavrayışından kurtararak kapıyı ittim ve içeri girdim.

Bir yenidoğan yoğun bakım ünitesindeydim. Odanın koridordakinden birkaç derece daha sıcak olan havası elektronik ekipmanın uğultusu nedeniyle ağırlaşmıştı. Etrafimda ultrason tarayıcıları, bebek retina tarayıcısı, pediyatrik vantilatörler ve bir transkütanöz oksijen monitörü görüyordum. Makinelerin bazıları birkaç saniyede bir yumuşak bir biple-me sesi çıkartıyordu. Dana haklıydı. Her şey son teknolojiydi. Zamanında yepyeni ekipmanlara sahip olan çok modern yerlerde çalışmıştım, ama son teknolojinin bu kadar yoğun bir biçimde bir araya geldiğini hiç görmemiştim.

"Tora, zamanımız yok." Duncan da arkamdan odaya girmiş, omzumu dürtü yordu.

Odada on tane kuvöz vardı. Sekizinin içi boştu. Oda boyunca yürüdüm, birileri tarafından bulunma ihtimaline aldırmıyordum artık. Bunu görmem gerekiyordu.

Kuvözde bir kız bebek yatıyordu. Yaklaşık otuz santim boyunca ve tahmin ettiğim kadarıy la 1,5 kilo ağırlığmdaydı. Cildi kıpkırmızıydı, gözleri sıkıca kapalı ve pembe bir örme şapkanın içine tıkılmış olan kafası minik, sıska vücuduna göre çok büyük görünüyordu. Burun deliklerinden geçmekte olan

ince, şeffaf bir boru yüzüne yapışkan bir bant ile tuturulmuş-tu. Bir başka boru bileğindeki damara giriyordu.

Kendimi elimi kuvözün açıklığından içeri sokup bebeğe yumuşakça dokunmak isterken buldum. Zavallıya kısacık hayatında ne kadar az dokunulduğunu merak ettim. Bebeğe baktıkça kuvözden çıkarıp bağrıma basarak kaçmak geliyor-

du içimden, ki bunun onu öldüreceğinden emindim.

Bir sonraki kuvöze yöneldim. Beni durdurmaya çalışmaktan vazgeçmiş olan Duncan da peşimden geliyordu. Bu seferki deminki kızdan bile daha küçük bir erkek bebekti. Ağırlığı bir kilodan az görünüyordu ama cildi aynı koyu, lekeli kırmızı renkteydi. Bir vantilatör onun adına nefes alıyor, kuvözün yanıncia işulunan monitör kalp atışlarını yansıtıyor ve mavi renkli minik bir maske gözlerini ışıktan koruyordu. İzlerken bacaklarından biriyle bir tekme savurup cılız bir çığlık attı.

Kendimi sanki birileri kalbime bir hançer saplamış gibi hissediyordum.

Orada öylece durup bize çok uzun gibi gelen bir süre boyunca bebeğe baktık. Yeni doğan üniteleri asla boş bırakılmaz, birileri büyük ihtimalle birkaç dakika içinde geri dönecekti, ama yerimden kımıldayamıyor, yalnızca birkaç saniyede bir başımı kaldırıp diğer bebeğe bakıyordum. Acaba bu ikisi de Andy Dunn ve uyuşturucu etkisindeki kadınlarla birlikte bütün günü bodrumda mı geçirmişlerdi? Belki de işin başındakiler bebekleri oldukları yerde tutma riskini almış, Helen ve ekibinin steril bir yenidoğan ünitesinin içini incelemek konusunda ısrar etmeyeceklerini düşünmüşlerdi.

Stephen Gair'in bebeklerini nereden bu lduğunu biliyordum artık. Helen'in ülke dışına evlatlık verilen bebeklerle ilgili hiçbir belge bulamamasının sebebini biliyordum.

Sosyal hizmetler müdürü George Reynolds suçsuz olduğunu iddia etmiş, ekibi ile kendisinin uluslararası evlat verme işlemlerine karışmadıklarını, onay vermediklerini ve bu yönde bir belge hazırlamadıklarını savunmuştu. Büyük ihtimalle de doğruyu söylüyordu. Duncan ile bakmakta olduğumuz

420

S. 1. BOLTON

bebeklerin resmi bir onaya, başka bir ülkeye evlatlık verile-bilmeleri için bir belgeye ihtiyaçları yoktu, zira bu bebekler -resmen ve hukuken-yaşamıyorlardı.

Hamilelikleri erken sona erdirilmiş, yirmi altı ila yirmi sekiz haftalık prematüre bebeklerdi bunlar. Fetüsler kürtaj diye çıkarıldıktan sonra yaşatılmaya devam ediliyordu.

421

37.

S

on yıllarda aşırı prematüre doğan bebeklerle ilgili tıbbı anlamda devasa adımlar atılmıştı. Bundan pek de uzun olmayan bir süre öncesine kadar yirmi dört haftalık doğan bir bebeğin birkaç dakika içinde ölmesi, kurtulursa bile ciddi sakatlıklara maruz kalması bekleniyordu. Şimdiyse hayatta kalma ve normal, sağlıklı bir çocuğa dönüşme olasılıkları çok yükselmişti. Durum buyken bile yirmi dört haftalık fetüsler hâlâ düzenli bir biçimde kürtajla aldırılıyordu.

Annesinin uterusunda geçirdiği her gün fetüsün güçlenmesi ve hayatta kalma ihtimalinin artmasını sağlıyordu. Yirmi altı hafta dolduğunda yaşama şansı yirmi dört haftaya göre çok daha yüksekti. Yirmi sekiz haftaya varıldığında ise ihtimal daha da artıyordu.

Emma'nın yirmi s ekiz haftalık fetüsü ertesi gün doğurtularak hızla bu kuvözlerden birine konacaktı. Kürtaj yaptırdığım sanan Emma rahatlayıp minnettar kalarak sahnelerdeki kariyerine dönecekti. Bebek aylarca burada gözetim altında kalacaktı. Beyin, akciğer ve diğer önemli organların sağlıklarını kazanmaları halinde internetteki açık artırmada yüksek bir fiyata satılacağı kesindi. Emma'nın "kürtaj"! beş gün ertelenmişti. Sanırım buraya kürtaj için gelen tüm kadınlara uyguladıkları standart prosedürdü bu. Fetüsün büyüyüp gelişmesi için birkaç gün daha kazanılıyor; aynı zamanda ekibin fetüsün akciğer gelişimine katkıda bulunması amacıyla anneye steroit enjekte etmesine olanak sağlıyordu.

422

S. J. BOLTON

Yirmi dört saat önce sorulsa bunun o ana dek duyduğun, en aşağıl ık şey olduğunu söylerdim. Bu heriflerin Dana ve diğerlerine yapmayı planladıkları şeyi, birçok kadına neler yaptıklarını öğrendikten sonra çok şaşırdığımı söyleyemem.

Duncan'a döndüm. "Ne kadardır haberin var bunlardan?"

Gözlerini bir kez bile kır pmadan benimkilere dikti." Prematüre bebeklerden mi? Yalnızca birkaç hafta." "Ya kalanı?"

"On altı yaşımdan beri," dedi. "On altıncı doğumgünü -müzde açıklanıyor." Eliyle saçlarını taradı. "Ama inanmamıştım, Tora." Durdu, başka tarafa, ardından yine bana baktı. "Ya da kendi kendime inanmadığımı söylüyordum. Bu yüzden Shetland'dan ayrıldım. Üniversiteye gittim ve tüm o yıllar boyunca bir kez, bir haftasonu için bile geri gelmedim. Bu geceden önce adaya ayağımı bile basmamıştım, yemin ederim."

Duncan i yi bir yalancıydı. Bunu son birkaç gün içinde öğrenmiştim. Ama bir şekilde yalan söylemediğine düşünüyordum.

"Ama geri döndük. Geri dönmek istedin. Neden?"

"Geri dönmek istemedim," diye tükürür gibi konuştu. "Eğer dönmezsem seni öldürmekle tehdit ettil er. Çocuklarımızı da. O lanet olası hapları almamı şart koştular. Eğer seni hamile bırakırsam ka—"

Sözlerini bitiremedi. Ama gerek kalmamıştı. "Kalbimi mi çıkartacaklardı?" diye sordum.

Başını salladı. Yüzünün altında bulunan kemiklerini, gözlerini n altındaki kocaman mor gölgeleri görebiliyordum. Duncan'ın son birkaç ay boyunca ne badirelerden geçtiğini ilk kez anlamıştım. Tüm hayatı boyunca nelerle uğraştığını.

"Annende MS filan yoktu, değil mi?"

"Annemin sağlığı çok iyiydi. O pis ellerine düşene dek."

Uzanıp elini tuttum, soğukluğu korkmama neden olmuştu. "Ne bok yiyeceğiz?"

Birileri bizi gözetliyormuş gibi kapıyı süzmeye başladı. "Sana söylediğim gibi teknene binip gideceksin." "Sen de. Benimle gel."

Bir saniye boyunca ta mam diyeceğini sandım. Ardından başını salladı. "Eğer seninle gelirsem o kadınların hepsi ölecek. Richard alarmı çalıştırdığımız an hepsini suya atacak. Tüm gece boyuncabalık tuttuğunu iddia edecek ve aksi yönde bir kanıtı kim bulabilir ki."

"Biz bulac ağız. Her şeyi gördük." Bunu itiraf etmekten gurur duymuyorum ama o an Dana ve diğer iki kadına aldı-ramayacak kadar korku içindeydim. Tek istediğim şey Duncan ile birlikte adadan ayrılmaktı.

"Tor, karşımızda kimin olduğunu anlamıyorsun. Bu insanların nüfuz alanları hayal bile edemeyeceğin kadar geniş. Yaşamamıza izin verilse bile bize kimse inanmaz Dana ve diğerlerinin hayatta kalmalarına ihtiyacımız var."

Haklıydı, elbette. "Ne yapacaksın peki?"

"O tekneye binmek için rıhtıma gideceğim. Richard te k başına olacak. Onunla başa çıkabilirim. Denizin ortasına kadar bekleyecek ve onu bayıltacağım. Sonra tekneyi Uyeasound'a sürerim. Şansımız yaver giderse arkadaşın Helen orada beni bekliyor olacak."

"Seni o kadar çok seviyorum ki," dedim.

Bir şekilde gülümsemeyi başardı. Sonra beni oda boyunca sürkleyerek uzak köşedeki kapıdan çıkardı. Vardığımız oda karanlıktı, İçeri süzülerek kapıyı arkamızdan kapattık. Kreşe gelmiştik. Altı adet beyaza boyalı ahşap bebek yatağı odanın köşelerine dağıtılmıştı. Beyaz badanalı duvarlara çizgi kah-

ramanlar boyanmış, tavana asılı oyuncaklar havada hafifçe süzülüyordu; içleri doldurulmuş ayı ve u/.un kulaklı tavşanlarla dolu bir raf bir köşeden bize bakıyordu. Odada ayrıca bez değiştirme masaları, sterilizasyon ekipmanı ve bir bebek banyosu da bulunuyordu. Her şey korkunç bir biçimde öylesine normaldi ki.

Kullanılmayan yataklar şiltelerine dek soyulmuştu. Yataklara bakarken birçok parça yerine oturuyordu. Tronal'm varlığını öğrendiğimden beri yıl boyunca bu kadar az bebeğin doğduğu bir doğum kliniğinin varlığını nasıl devam ettirdiğini merak etmiştim. Ama artık resmi kayıtları bulunan bebeklerin adanın karanlık aktivitelerini gizlemek için hazırlanmış olan bir paravan olduklarını biliyordum.

Klinik Trowlar'rn oğullarının doğumlarına yardım etmek amacıyla kurulmuştu. Kaçırılan -ve genellikle uyuşturulup kelepçelenen- kadınlar tüm hamilelikleri boyunca yukarı kattaki odalarda tutuluyordu. Adada dışarıdan gelen birileri yokken kadınlara belli başlı özgürlükler tanınıyordu belki de çünkü Tronal kaçması son derece zor olan bir hapishaneydi. Kaç tane hamile kadın sert okyanusta yarım mil boyunca yüzmeyi riske edebilirdi ki? Tabii eğer doğurduktan hemen sonra vücutlarına garip İskandinav rünleri kazınarak kalplerinin canlı canlı sökületeceğini bilseler bir ya da iki tanesi bu

riske girerdi sanırım.

Bu kadınların doğurduğu beş ya da altı bebek DuncanTa benim gibi çocuk sahibi olmaları engellenen Trow erkekleri ve karıları tarafından evlat ediniliyordu. Bebekleri yasal kılmak için doğum belgesinde doğuran kişi olarak evlat edinen annenin yer alması sağlanıyordu. Eşlerin de olan bitenin bir parçası olduğu anlamına mı geliyordu bu? Elspeth Duncan'm doğumuyla ilgili gerçeği biliyor muydu? Bu konuyu düşünmek istemiyordum.

425 -

KURBAN

DuncanİIa odanın uzak ucundaki kapıya koşarak etrafı dinlemek için durduk. Ses yoktu. Kapıyı açtık ve bir depo odasına ayak bastık. Daha fazla sayıda ahşap yatak parçalarına ayrılarak bir duvara yaslanmıştı. Katlı bebek arabaları üst üste duruyordu. Odada iki kapı daha vardı: Biri bir koridora, diğeriyse dışarı açılıyordu. Duncan dışarı açılan kapıya yönelerek açtı. Eğilip etrafı kontrol ederken soğuk bir hava dalgası içeri dolmuştu. Kliniğin içinde bir yerlerden sesler geliyordu ama hiçbiri yakınımızda değildi.

Ama Trowlar'in yalnızca üç yılda bir bebekleri oluyordu. Aralarda çok az sayıda yasal olarak evlatlık verilen bebekler de doğuyordu. Bunun dışındaki zamanlarda Tronal tesisleri kullanılmıyordu. Dolayısıyla girişken Trowlar kliniğe yeni bir kullanım alanı bulmuşlardı: yasadışı kürtaj merkezi. Avrupa çapında hastane, aile planlama merkezi ve kürtaj kliniklerine başvuran çaresiz kadınlara ulaşıp, yaptıkları işi "danışmanlık" adı altında gizleyerek büyük paralar ödemeye hazır olan muhtemelen çok sayıda kadına ulaşmışlardı. Adalarda birkaç gün geçirdikten sonra bu kadınların hepsi geride bıraktıklarından habersiz bir biçimde hayatlarına devam ediyordu.

Çocuklarının hâlâ yaşamakta ve en yüksek parayı önerene satılıncaya dek kliniğin yoğun bakım ünitesinde büyümekte olduğundan hiçbirinin haberi yoktu. Mükemmel bir düzendi. Canavarca ama mükemmel.

Duncan odaya döndü. "Pekala, köpekler kilit altında ve personelin de çoğu kadınları tekneye yüklemekle meşgul. Ama yine de dikkatli olman gerek. Elinden geldiğince hızlı koş ve görülmemeye çalış."

Daha önce paraşütle atlamamıştım, ama uçağın kapısında atlamayı beklerken o an hissettiğim şeyler hissediliyordu sanırım. Gitmem gerektiğini, Duncan'ı geride bırakarak adadan yalnız başıma ayrılmam gerektiğini biliyordum ama bir

türlü yapamıyordum bunu. Derken Duncan beni hiç de nazik olmayan bir şekilde kliniğin dışına itti ve koşmaya başladım.

Kendimi toplamak için bir saniye durduktan sonra klinik civarlar ını arayanlardan saklanabileceğim kaya çıkıntısına doğru koştum. Arkasına vardığımda çömelerek nefesimi toplamak ve fark edilmediğimden emin olmak için birkaç saniye bekledim. Dışarı çıktığım kapı kapanmıştı. Duncan ortalarda yoktu. Cesaretimi toplayarak yeniden yola çıktım, geldiğim yoldan geri gidiyordum. Sırt çantamı bularak yağmurluğumu giydim, ardından kayalık patikayı takip ederek duvarın üstüne bıraktığım taşa vardım. Yukarı tırmanıp dikenli tellerdeki açıklığın içinden geçtikten sonra kayalığın tepesine doğru koşturdum. Aşağı inecekken birden durdum. Plajda hareket eden bir şey vardı.

Kayalıktaki kuşlardı bunlar. Daha öncesinde de ödümü koparmışlardı, şimdi de aynı şeyi yapıyorladı, hepsi bu. Aşağı inmem gerekiyordu. Duncan'm yardıma ihtiyacı olacaktı. Aşağıda yeniden bir hareketlenme oldu. Olduğum yerde kaldım. Bu kadar büyük bir kuş olamazdı. Patikadan aşağı süzüldüm. Bir kaya parçası koparak aşağı düştü ve donup kaldım. Aşağıda, teknenin bulunduğunu düşündüğüm yerde bir ışık yandı. Işık dalgası kayaların etrafını aydınlatmaya başlamıştı. Kayalara yaslanarak ses çıkarmadan bekledim. Fenerin ışığı bir an ayağımı yalayıp geçti ve bir ya da iki dakika sonunda tamamen söndü.

Yavaş ve dikkatli bir biçimde kayalığın tepesine tırmanmaya başladım, aş ağı başka bir kaya parçası düşürmemek için dua ediyordum. Tepeye vardığımda nefes almak için durdum. Teknem bulunmuştu. Beni arıyor olmalıydılar, adayı beni bulana dek karış karış arayacaklardı. Peşimdekileri şafak sökene kadar oyalayabilirdim ama gün ışımaya başladığında saklanacak bir yer de kalmayacaktı. Ellerinde köpekleri vardı. Ve eğer köpekleri serbest bırakırlarsa...

Bir şekilde bu adadan ayrılacaktım; ve aklıma yalnızca bir tek şey geliyordu. Richard'tn bir yolcusu daha olacaktı. Yeniden koşmaya başladım, bu kez neredeyse kuzeye gidi yordum. Yola ulaşınca yarım mil boyunca cesaret edebildiğim kadar yakınında durarak adanın öteki tarafına geçtim. Rıhtımdan gelen dizel motorunun sesini duyduğumda yere yatarak saklanmam gerekmişti. Dunn'ın sürdüğüne benzeyen geniş bir dörtçekerdı. Hatta onunki bile olabilirdi. Arabanın içinde birkaç adam oturuyordu. Yolun kabalığı ve kasislere rağmen oldukça hızlı gidiyorlardı.

Koşmaya devam ettim, nefesim giderek tıkanıyordu. Aşmam gereken en yük sek çıkıntıya ulaşarak öteki tarafa geçmeye çabaladım. Skuda Kanalı'nm suları önümde uzanıyordu ve Uyeasound'un ışıkları

da acı verici bir şekilde yakındaydı. Motorlu tekne hâlâ iskeleye bağlıydı. Kabin ışıklan yanıyor ve kıç tarafındaki köpüklerden anladığım kadarıyla, motoru çalışıyordu.

Rüzgar hâlâ şiddetini koruyor, tekneden gelme ihtimali bulunan sesleri engelliyordu atrta karanlık bulutların bir kısmı küçük bir ay ve birkaç yıldızın parlamasına izin vererek dağılmıştı. Görüş alanı adaya vardığım ana göre genişlemişti ve art saatimi okuyabiliyordum. On bir buçuk. İskeleye inip eğilerek teknenin yanına kadar ilerledim. Pruva ve kıç tarafında bulunan halatlarla iskeleye bağlıydı. En yakındaki kamara kapısına uzanarak içeri baktım. Ana kamaraydı burası. Dümen yekesi, kontrol paneli ve telsiz, minik bir mutfak ve tik ağacından bir oturma takımı, harita masası ve dışarı açılan üç ayrı kapı bulunuyordu kamarada. Richard ortalarda yoktu. Devam ederek küçük bir uyku kamarasından içeri baktım. Dana ranzada hareketsiz yatıyordu ama kamarada yalnız değildi, Cilalı siyah bir ayakkabı ile siyah-gri pantolon kumaşının ucunu görebiliyordum. Tann'ya şükürler olsun,

Duncan tekneye binmişti. Elimden gelen en yavaş hareketlerle bacaklarımı parmaklığın üstünden geçirdim. Tekne çok az sallanmıştı.

"Orada biri mi var?" diye seslendi kayınpederim aşağıdan.

Küçük teknelerde pek fazla saklanacak yer bulunmaz. Deli gibi etrafıma bakındığımda bir tek çıkış görebiliyordum—kenardan aşağı atlayıp Unst'a dek yüzmek. Aşağıda birileri hareket ediyordu şimdi, merdivenlerden çıkılıyordu.

Kamaranın çatısında kötü havalarda kokpiti sıçrayan sulardan koruması amacıyla gerilen katlı bir tente bulunuyordu. Yukarı tırmanıp uzanarak kat yerlerinin içine saklandım.

Richard kamara iskelesinden yukarı tırmandıkça tekne sallanıyordu. Bir şey göremiyordum ama Richard'ın basamakların tepesine vardığında etrafına bakınıp kimseyi göremeyince çok şaşıracağını biliyordum. Aramızdaki mesafe yarım metre bile olmayacaktı, Nefesimi tutarak tentenin her yanımı örtmesi ve normalden daha kabarık görünmemesi için dua ettim.

Aşağıda teknenin telsizi cızırdayarak çalıştı. Korsan Martı, cevap ver, Korsan Martı. Burası merkez." Richard basamakları geri indi. Rüzgarın biraz olsun dinmesi için dua ettim, yalnızca neler olup bittiğini duyabileceğim kadar.

Telsiz yeniden cızırdadı; "bodrum" ve birkaç başka kelime duyduğumu sandım, ama emin olamıyordum. Soma Richard konuştu.

"Pekala, anlıyorum. Dikkatli olurum. Yola çıkıyorum .

Korsan Martı, tamam." *

Aşağıda Richard yeniden hareket ediyordu. Bir kamara kapısı açıldı ve kapandı, yukarı çıktığını duyuyordum. Yedi basamak saydım ve ardından kokpirin içindeydi. Tırmanmaya devam ederek güverteye çıktı. Öne doğru yürüdüğünü ve

pruva halatının gevşeyince çıkardığı kayma sesini duydum Tekne derhal sallanmaya başladı, akıntı tarafından iskeleden uzaklaştırılıyordu. Richard kıç tarafına doğru güverte boyunca yürüdü. Durması için bekledikten sonra tentenin üstünden kafamı çıkarma riskini aldım. Arkası bana dönük bir şekilde eğilmiş, kıç halatını takozdan çözüyordu. Serbest kaldığı an tekne hızla iskeleden uzaklaşacak ve kamaraya dönerek tekneyi Tronal'dan uzağa götürmesi gerekecekti. Şans yüzüme gülmüştü. Arkasından yaklaşıp okkalı bir tekme yapıştır ki suları boylasın. Sonrasında Duncan ile tekneyi Uyeasound'a götürmek bizim için çocuk oyuncağı olacaktı.

Geç kalmıştım. Richard arkasını dönüyordu: Saklandığım yere çekildim.

Tekne hızla iskeleden uzaklaşıyordu. Ric hard kokpitin içinden geçerek merdivenleri indi. Sonra motor sesleri duydum ve tekne sancak tarafına doğru döndü. Önümüzde kapkara bir hiçlik yer alıyordu. Arkamda Uyeasound'un ışıkları giderek küçülüyordu. Doğudaki Skuda Kanalı'na, Kuzey Denizi ne doğru gidiyorduk.

Richard'm motoru idareli kullandığı söylenemezdi. Yedi ya da sekiz knot hızıyla ilerliyorduk. Dalgalar tekneye devasa bir saatin saniye göstergesi gibi ritmik bir şekilde vuruyordu. Teknenin pruvası yükselip al çaldı ve güvertenin üstünden soğuk bir su dalgası aşıverdi. Çok rahatsızdım ve orada ne kadar uzun süre kalırsam, o kadar üşüyüp kaskatı kesileceğimin de farkındaydım. Duncan ne zaman harekete geçecekti? Ayağa kalktım. Kabin çatısı deniz suyuyla kaygan bir hale gelmişti ve güverteye inmeden tırabzana futundum. Sırtımdaki çanta dengemi kaybetmeme neden oluyordu. Çıkartarak takozlardan birine bağladım. Sonra içine uzandım. Aradığım şeyi bularak yağmurluğumun

ön cebine sokuşturdum.

Richard motorun devir sayısını azaltınca tekne birkaç

knot yavaşlamıştı, Güneye doğru gidiyorduk, Tronal sancak tarafında yaklaşık iki yüz metre uzakta kalmış ve etrafımızda koyu renkli, beklenmedik, dev şekiller yükselmeye başlamıştı. Adaların bu kadar doğusuna hiç gelmemiştim ve Shetland'm en eski kayalarından bazılarının tam burada bulunduklarından da haberim yoktu. Milyonlarca yıl önce burada yükselen görkemli kayalıkların yankıları olan granit yığınları etrafımızı sarmıştı. Bazıları kemerli geçit ve sütunlar halinde yukarımızda yükselirken bir kısmı da avlarının üstüne atlamayı bekleyen canavarlar gibi suyun içinde yüzüyordu. Alt tarafımızda da seyir emniyetini tehdit eden kayalar olmalıydı, ki Richard'ın teknenin süratini azaltmasını açıklıyordu bu. Dua anında donmuş kara başlıklı rahipler gibi sessizce aralarından geçmemizi bekliyorlardı.

Ve o gece aklıma garip bir şey gelmişti; zira bana sanki bu kayalar etraflarında olan biten insani drama karşı duyarlılar ve soğuk bir merakla bu kez neler olacağını merak ederek bizi izliyorlamış gibi geliyordu.

On dakika kadar sonra kayalıkları geride bıraktık ve Richard yeniden hızlandı. Duncan'dan hâlâ bir işaret yoktu ama yardım alabileceğimiz bölgeden giderek uzaklaşıyorduk. Çok yakında harekete geçmemiz gerekecekti. Kamaradaki Duncan'ın ne tarafa gitmekte olduğumuzu anlayıp anlamadığını merak ettim. Sonuçta daha fazla bekleyemezdik artık. Kokpite girene dek güverte boyunca ilerledim. Kamara iskelesine göz attığımda dümendeki Richard'ı görebiliyordum, dirseğini haritanın üstüne koymuştu. Arkasını dönmesi halinde beni görecekti. Dönmeyeceğini ummaktan başka çarem kalmamıştı. İskele tarafındaki dolabın kapağını açarak içeri baktım: Birkaç halat parçası. En kısa olanı seçerek kapağı kapattım. Sonra basamaklardan kokpite indim. Saklanmayacak-tım artık. Arkasını dönerse beni görecekti. Görürse görsün. 431'

Ayağımı kamara iskelesinin en üst basamağına koydum. Richard kımıldamadı.

Serbest elimle parmaklığa tutunarak bir sonraki basamağa indim. Sonra bir alttakine.

Üçüncü basamak ıslakt ı ve spor ayakkabım bir parça kaydı. Hafif bir şıpırtı sesi çıkmıştı.

"İyi akşamlar Tora," dedi Richard sakince.

Birden tüm enerjim çekilmiş ve merdivenlerin üstüne pat diye oturuvermiştim. Richard arkasını döndü ve göz göze geldik. Öfke, hiddet, hatta acımasız bir zafer neşesi bekliyordum. Yüzünde gördüğüm şeyse kederden ibaretti.

Birbirimize uzun bir süre boyunca baktık. Sonra gözleri omzumun üstünden iskele tarafındaki kamaraya kaydı. Duncan'ın da teknede olduğunu biliyor muydu? Yan tarafıma bir göz attım. Kapı kapalıydı. Richard'a döndüm. Gaz pedalını kendine doğru çekerek tekneyi neredeyse durdurmuştu. Uzanarak otomatik pilota geçti. Sonra ayağa kalkarak bana doğru bir adım attı.

"Keşke bunu yapmasaydın," dedi.

Gözlerimin yanarak çenemin titreme ye başladığını fark ettim. Lütfen ağlamayayım, şimdi değil."

"Sanırım beni Emma ele verdi?" diye sordum, gerçekten de öyle olmasını umarak. Eğer Emma söylediyse Duncan'Ia buluştuğumdan haberleri olmayabilirdi. Richard onun da teknede olduğunu bilmiyor olabilirdi. Hem Duncan nerelerdeydi Allah aşkına? Sağ elimi göğsüme koyarak yağmurluğumun altındaki güven veren sertliği yokladım.

"Evet, ziyaretinden söz etti. Sonrasında da sen olduğunu anlamamız için kamera kayıtlarını kontrol etmemiz yeterli oldu. Hiçbirimizin şüphesi yoktu zaten. Çok cesurca davran -dm, tatlım."

Kendimi yukarı çekerek kamaranın içine atladım. Richard bir adım geri çekildi. Gözleri yeniden arkamdaki kapıya kaydı, ama dikkatimin dağılmasına izin vermeyecektim.

"Bırak bu "tatlım"ları; senle ben hiçbir zaman yakın olmadık, çevirdiğin dolaplara bakılırsa gelecekte de olmayacağız. Şu klinikte verdiğin hizmetleri öğrendiklerinde Sağlık Bakanlığı'nm birkaç sorusu olacaktır eminim. Polisle işiniz bittiğinde tabii."

Richard gerildi. "Lütfen vaazını kendine sakla. Biz olmasak o bebekler doğmadan öleceklerdi — doğmadan öldürüleceklerdi daha doğrusu. Sayemizde onları seven ve isteyen anne babalarının yanında iyi biter hayatları olacak,"

Yüzsüzlüğü nefesimi kesmiş ti. "Yaptığınız şey tamamen yasadışı."

"Yasalar karmakarışık, Tora. Yasa doğum anma dek bebeğin kalbine potasyum klorid zerk etmemize

izin veriyor. Yirmi dördüncü haftaya kadar bunu annenin isteğine bağlı olarak yapabiliyoruz. Ama bebeğin yirmi dört haftalıkken doğması halinde hayatını korumak için elimizden gelen her şeyi yapmak zorundayız. Bunun mantığı ne?"

"Yasayı yapan bizlep^değiliz," dedim, kulağa inandırıcı gelmediğini bile bile. "Ve yasalardaki boşlukları ticari çıkarlarımızı için suistimal—"

"Bir yıl boyunca kaç tane kürtajın hatalı yapıldığını, bebeklerin ne kadar büyük bir çoğunluğunun sakat doğduğunu biliyor musun?" Richard sinirle üstüme geliyordu. "Çünkü kendi zamanımda birkaç tanesine rastladım ben; anneleri tarafından daha doğmadan terk edilen bebeklere. Ne tür bir yaşamları olabilir ki? Bizim yöntemimiz bundan çok daha iyi elbette."

"İnsan hayatını satıyorsunuz/' diye tersledim.

"Zor durumdaki kadınlara yardımcı oluyoruz. Çocuksuz çiftlere gelecek için umut da ğıtıyoruz. Ve aksi takdirde sosyal çıkarlar uğruna katledilecek olan düzinelerce bebeği kurtarıyoruz. Hayat kurtarıcılarız biz."

Ahlaki anlamda üste çıkmaya çalıştığına inanamıyor -dum. "Peki Dana? Onun hayatını da kurtarmayı planlıyor musun?"

Biraz kendine gelmiş gibiydi. "Yazık ki hayır. Benim elimde olan bir durum değil. Hoş bir genç kadın olduğunu duydum. İşin içine dahil olduğu için üzgünüm." Kendini yeniden toparladı. "Gerçi, Bayan Tulloch'un ölümünden sorumlu olan biri varsa, açıkçası o da sensin. Polis soruşturmasını karışmak için kendini bu kadar paralamasaydın, hayatını tehlikeye atacak kadarını asla öğrenemeyecekti."

"Elinde değil ha, ruh hastası pislik? Zavallıyı kaldırıp denize atacak olan senin ellerin ama."

Richard laftan anlama yan bir çocukla uğraşır gibi başını salladı. Sinirlenip sinirlenmediğini merak ettim. Ya da kendimin.

"Tam sana özgü bir tavır bu, Tora. Bir tartışmayı kazanamayacağını anlayınca hemen küfre başvuruyorsun. Neden hiç yakınlaşamadığımız] hiç merak ettin mi?"

"Kes sesini! Aile terapisinde değiliz. Karşıma geçmiş, hayat kurtarma konusunda vaaz verdiğine inanamıyorum. Geçen Pazar beni öldürmeye çalıştın. Teknemi ve can yeleğimi sabote ettin."

"Aslında o olaydan haberim yoktu."

"Yalan söylemeyi kes. B eni öldürmek üzeresin, en azından doğruyu söyleyebilirsin." "Yalan söylemiyor. Direği ben kestim."

Arkamı döndüm. Stephen Gair iskele kamarasının eşiğin-

de duruvordu. Hafifçe kızarık olan yüzü örselenmişti. Gözlerim ayaklarına çevrildi. Siyah ayakkabılar.

"Lanet olsun," dedi. "Buralarda doğru dürüst kestirebil -mek için ne yapmak gerekiyor?"

38.

H

alatı bırakarak Gair'in menzilinden uzaklaştım ve sertçe harita masasına çarptım. Gair yana çekilerek merdivenlere doğru eğildi. Çıkış yoktu. "Hayalet görmüşe benziyor-sun, Tora/' dedi uykulu uykulu gülümseyerek.

Yağmurluğumun fermuarını yakalayarak yavaşça indirmeye başladım. "Sakın söyleme," dedim, "ölümünle ilgili haberler abartılıydı, değil mi? Duncan nerede?"

"Duncan fikrini değiştirdi. Bu gece bize katılmayacak." Gözlerimi Gair'den uzaklaştırıp Richard'a bakma riskini aldım.

"Duncan'a ne yaptınız?" diye sordum.

Richard uzanarak kamaranın içi boyunca dolanmakta olan raflara tutundu. Yeniden doğrulduğunda kocaman elinde bir şırınga ambalajı gördüğümü sandım.

"Ve kimse seni öldürmeyecek," dedi Gair, kollarını başının üstüne kaldırıp gerinerek. "Bundan vazgeçtik," diye devam etti esnemesi bitince. "Tronal'a geri gidiyorsun."

Neden söz ettiğini anlamadan ona baktım. Son ra anladım; güçlü, soğuk bir el kalbimi yakaladığı an anladım.

"Bu kez değil," diyebildim. "Yokluğumu fark edecek bir iki kişi var en azından."

Gair başını salladı, yılışık gülümsemesini durduramıyor gibiydi. "O çaldığın bot birkaç gün içinde deniz de sürüklenirken bulunacak," dedi. "Kamarada eşyaların, güvertede kan

izlerin keşfedilecek. İnsanlar bir kaza geçirip suya düştüğünü sanacaklar. Cesedini arayacaklar, elbette. Bulamayınca da adına harika bir cenaze töreni düzenleyecekler."

Helen'e bıraktığım nottan söz etmemek için dudaklarımı ısırdım. Eğer öğrenirlerse şafaktan önce Dana'nın evine girer ve notu yok ederlerdi. Not olmadan, Duncan olmadan fırtınalı havada tekneyle açılıp geri dönmemiş olmam kimseyi şaşırtmayacaktı—son zamanlarda sinirlerim çok bozulmuştu. O not olmadan bu piçler yakayı kurtarabilirlerdi bile. Notu öğrenmelerine izin veremezdim.

"Eğer sizin için fark etmezse," dedim Gair'e bakarak, "beni şimdi boğmanızı tercih ederim."

Richard fark ettirmeden ya klaşmıştı. "Silahı var, Stephen. Elbisesinin ön tarafına sokuşturulmuş bir şey."

Gair önce Richard'a, ardından bana baktı. Gözleri karnıma çevrildi. "Eminim vardır. Kusura bakma aşkım, sen ve küçük dostun çok değerlisiniz."

Sağ elim yağmurluğumun i çine kaymaya hazırdı. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Hamilesin, Tora. Tebrikler." Ağzı kulaklarına varıyordu artık. Aç bir kurt gibi görünüyordu.

"Ne?" Bir an öyle şaşırdım ki korkmayı bile unuttum.

"Bebeğin olacak, hamilesin."

"Delirmişsin sen."

"Richard, hamile mi değil mi?"

Richard'a bir göz atma riskini aldım. "Korkarım öylesin, Tora," dedi. "Geçen Pazar uyurken senden bir kan örneği aldım. Kanında yüksek miktarda hCG bulunuyor. Duncan ilaçlarını alırken dikkatsiz davrandı herhalde."

hCG, Koriy onik Gonadotropin, hamile bir kadının vücudu tarafından üretilen hormona verilen isimdi. Evlerde ya-

pılan testler de hCG seviyesini ölçmek üzerine tasarlanmıştı ama kan testi ile sonuca bebeğin rahme düşmesinden birkaç gün sonra bile ulaşabiliyordu.

Gair hâlâ gülümsüyordu ama onu görmüyordum bile. Söylediklerinin doğruluğundan şüphelenmiyordum. Günlerdir kendimi berbat hissediyordum: Mide bulantısı ve yorgunluk erken hamileliğin klasik göstergelerindendi, ama ben ikisini de strese yormuştum. Hamileydim. İki yıldır süregelen başarısız denemelerin sonunda nihayet hamile kalmıştım. Duncan'in çocuğunu taşıyordum ve bu adamlar -bu canavarlar- onu elimden alabileceklerini sanıyorlardı.

"Ofisime nasıl girdin?" dedim. Melissa'nm kimliğini keşf ettim gece isteğim dışında aldığım uyuşturucuları hatırlayınca Gair'den daha da nefret ederek. Uyuşturucular küçük bir fetüse herhangi bir şekilde zarar verebilir. "Eve nasıl girdiğini biliyorum ama ofisime nasıl girdin?" Konuşurken bunu nasıl yaptığını anlamıştım bile. Ofis anahtarlarım kayıptı. Gair evimize çileklerle domuz kalbini bıraktığı gece çalmıştı anahtarlarımı. Diğer birçok şeyin yanında adi bir hırsızdı da.

"Şu halatı al ve Richard'ı bağla," dedim, dakikalar önce bıraktığım halatı işaret ede rek. "Çabuk ve adam gibi bağlarsan zarar görmez."

Gair bana baktığında gözlerindeki boşluk belki de haya -hm boyunca gördüğüm en korku verici şeydi. "Peki bunu neden yapacakmışım?" diye sordu.

Elimi cebimden çıkardım. "Aksi takdirde beynine saplanac ak beş santimlik demir bir kazık yüzünden."

Gair yere baktı, kendinden o kadar da emin görünmüyordu artık.

"Bu da neyin nesi?"

"Büyükbabamın atları çektikleri acılardan kurtaran silahı. Gerçi şakağına dayadığımda senin acılarından kurtulacağını

söyleyemem."

Gözümün ucuyla Richard'ın elleriyle yüzünü ovalayarak doğrulduğunu fark ettim. Bu hareketiyle o kadar Kenn'e benziyordu ki baba oğul olduklarını daha önce nasıl fark edemediğime şaşırıyordum.

"Tora, lütfen indir şunu," dedi Richard. "Birileri yaralanacak."

"Hem de nasıl," dedim. "Ve o ben olmayacağım."

Gair bana doğru hareket etti. Silahı aniden doğrulttum. Gerileyerek diğer taraftan üstüme gelmeye başladı. Silahı üstüne doğru sa vurunca yeniden geri sıçradı. Bir sola, bir sağa hareket ederek son anda hep geri çekiliyordu. Sinirlerimi bozmaya çalışıyordu, ki bunda başarılı oluyordu da. Ayrıca kamara boyunca ilerleyerek merdivenlerden bir uzaklaşıp bir yaklaşıyor, Richard'a arkamı dönmemi sağlamaya çalışıyordu.

Ke ndi etrafimda dönüp sıçrayarak Richard'ın diğer tarafina geçtim. Richard bana doğru uzanınca eğilerek ellerinden kaçtım. Ardından kazağının yakasından Richard'ı yakalayarak silahı yüzünün yan tarafina dayadım. O şekilde tetiği çekmem halinde beynini ıskalayacaktım belki ama epeyce zarar verecektim.

"Kımıldamayın. Bir santim bile kımıldamayın. İkiniz de."

Gair donup kaldı. Ellerini havaya kaldırarak sıçramaya hazır bir şekilde dengede durdu, gözleri heyecanla parlıyordu.

"Tora," diye soludu Richa rd. "Başkaları da geliyor, her an burada olabilirler."

"Güzel," diye cevabı yapıştırdım, gerçi bunun iyi haber olmadığını anlayacak kadar mantıklı düşünüyordum hâlâ.

"Andy Dunn'a da bir çift lafim var, favori patronuma da öyle."

Gaır kaşlarını çattı. Richard başını bana doğru çevirdi.

"Kenn'den mi bahsediyorsun?" diye sordu.

"Richard, bırak bu aya—"

"Kenn gelmiyor," dedi Richard.

Richard'm yüzüne uyguladığım baskıyı azaltarak başını çevirip bana doğru dönmesine izin verdim. Gair ileri atılmaya hazır bir biçimde gerilmişti.

"Deneme bile, Stephen. Tetiği sen buraya varmadan önce çekeceğimi biliyorsun." Gözlerimi Richard'dan çevirmemiş-tim. "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Richard'ın gözleri kısıldı, yüzümde bir şeyler arıyor gibiydi sanki. Bir iki saniye boyunca konuşmadı ve ben de nefesimi tuttum. Ardından, "Kenn bizden değil," dedi yumuşakça, kötü bir haber verir gibi. "Neden öyle düşündüğünü anlayabiliyorum, sanki bir parçamızmış gibi görünüyor, ama değil."

"Nasıl yani? " diye talep ettim, mantığıma uymayan bir şeye inanmak istemiyordum. "Duncan içeride, yani öyleydi ama Kenn değil, öyle mi?"

"Richard, bu saçmalıklara ayıracak vaktimiz var mı gerçekten?"

"Annesini sevmiştim," dedi Richard. "Zamanı geldiğinde ona z arar veremedim. Kaçmasına yardım ettim. Son kırk yıl boyunca Yeni Zelanda'da yaşadı."

"Kenn bu konuda hiçbir şey bilmiyor mu?"

Richard başını salladı. "Annesini tanıyor. Birkaç yıl önce bağlantı kurmalarına yardım ettim. Ama hayır, bizden biri değil o. Her açıdan büyük bir kayıp aslında. Olağanüstü bir adam, çok yetenekli, kimbilir nerelerde olabilirdi... Neyse,

bunlara takılmayalım. Benim hatam, elbette. Kendimi fazla kaptırıyorum. Bir daha olmayacak."

Gair'in sabırsız hareketlerini görebiliyordum.

"Senin bu işe dahil olmanı hiç istememiştik," diye devam etti Richard. "Elspeth ve ben seni seviyoruz. Duncan'ın sana aşık olduğunu biliyoruz." Gözleri benden uzaklaşarak bakışları kendi içine gömülmüş gibiydi; Kenn'in annesini mi hatırlamıştı acaba? "Bir sene sonra bir bebek evlat edinebilirdiniz. Hatta Duncan'ın bebeği bile olabilirdi bu. Sana zarar gelmeyecekti."

"Tabii çocuğun zavallı annesi için geçerli değil bu. Yoksa bu gece tanıştım mı kendisiyle? Hangisi olacaktı? Odel mi Freya mı?"

"Bu şekilde bir yere varamay..."

"Keşke o elindekini bıraksaydın," dedi Gair öne doğru bir adım atarak.

"Ve sen de keşke bileklerini keserek suya atlasaydın."

Ani bir hareket, bizden birinin sebep olmadığı bir gürültü oldu. Richard ile ay nı anda iskele kamarasına döndük. Gair üstümüze atladı. Geç kalmıştı, tüm ağırlığıyla üstüme kapaklanırken silahı çevirmiştim. Tetiği çektim, kazığın fırladığını hissettim ve ardından ikimiz birlikte düşerken silah elimden fırlayıp gitti.

Bir an afalla yıp kamara zemininde öylece kaldım. Gair üstüme çıkmış, beni yere mıhlamıştı.

"Dikkatli ol, Allah aşkına," dedi Richard. "Bebeği kaybetmeyelim."

"Richard tekneyle ilgilenecek misin? Kimbilir neredeyiz."

Richard'm hareket ettiğini duydum, motoru n devri artarak iskele tarafına keskin bir dönüş yaptık. Teknenin telsizi-

nin cızırdadığını ve Richard'ın konuşarak başka bir tekneye ulaşmaya çalıştığını duyabiliyordum.

Gair gri renkli buruşuk bir takım giyiyordu; yakalanıp sorgulanara k cinayetle suçlandığında giydiği elbise olduğundan şüphem yoktu. Geceyi hücrede geçirmeden önce üstünü değiştirmesine izin vermemişlerdi muhtemelen. O sabah pe-riferal nabzını durduran ilaçlan aldığında, kendini asmış gibi göstererek morga değil, Tronal'a götürüldüğünde de aynı takımı giyiyor olmalıydı.

Sağ omzundaki koyu renkli leke giderek yayılıyordu ama herhangi bir acı hissediyorsa bile dışarı yansıtmıyordu.

Sanırım aklıma o an binlerce farklı yalvarma çeşidi gelmişti. Cesaret gösterim sona er mişti. Daha fazla mücadele etmek istemiyordum. Yalnızca biraz daha yaşamak istiyordum.

Hatta ağzımı açıp ilk kelimeleri oluşturacak kadar ileri gittim ama dile getirme şansını bulamamıştım. Çünkü Gair'in gözleri benimkilerden ayrılmış, kamara zemininde geziniyordu; ta ki silahımı bulana dek. Doğrulup silaha uzanırken ağırlığı yana kaymıştı. Sonra yeniden üstüme eğilerek silahı sol uyluğuma yasladı ve gözlerimin içine baktı. Tetiği çekip tüm dünyamı sıcak bir acı dalgası ile patlatırken hâlâ gülümsü-yordu. * 442

39.

G

öremiyor, duyamıyor, nefes alamıyordum. Tekne yeniden yönünü değiştirmişti.

"...Ne bok yedin?" Richard'ın uzaktan seslendiğini duydum. "Geri götürmeden önce kanamadan ölecek."

"O zaman hastanı tedavi et, Doktor. Tekneyi ben süreri m." ,,

Ağrı başım, göğsüm ve karnımdan çekilerek bir noktaya, üst bacağımın etli kısmına yoğunlaşmaya başlamıştı. Gözlerimdeki kararma azalmıştı ve yeniden görebiliyordum artık. Ve duyabiliyordum da: Kamara dehşetli bir sesle dolmuştu ve bunun benim sesim olduğunu fark ettim—çığlık atıyordum. Richard ellerini omuzlarımın altından geçirerek beni sancak kamarasına dek sürükledi. Sahip olduğunu asla tahmin edemeyeceğim bir kuvvetle beni kaldırarak ranzada hareketsiz yatmakta olan kadının yanma bıraktı. Freya'ydı bu, çektiğim acıya rağmen yüzünden tanımıştım. Sonra iki elimi birden tutarak yaraya bastırdı.

"Sıkıca bastır," diye talimat verdi. "Kanamayı durdur. Eğer bunu yapmazsan ne olacağını biliyorsun."

Hem de gayet iyi biliyordum. Bacağımdan kızı l kanlar fışkırıyordu. Gair büyük ihtimalle atardamarı vurmuştu ve başım dertteydi. Sıkıca bastırdım ama gücümün tükenmekte olduğunu hissedebiliyordum. Uykuya dalmak üzereymiş gibi hissediyordum kendimi, aklımı en basit olaya bile odaklaya-mıyordum. Ama uyumamalıydım. Bilincim açık kalmalıydı.

Gair'in telsizde birileriyle konuştuğunu duyabiliyordum.

Richard geri gelmişti. Ellerimi çekerek bacağımın etrafına bir şeyler sarmaya başladı. Çok sıkı sarıyordu. Aşağı baktım—bandajın beyaz yüzeyi kıpkırmızı kesilmişti bile. Taze kana daima hayran kalmışımdır. Zengin ve güçlü içeriğiyle ne harika bir şeydi, muazzam bir rengi vardı; döşeme tahtaları boyunca akıp giderek Kuzey Denizi'nin tuzlu ve soğuk sularında kayboluşunu izlemek ne acıklıydı.

G air bulunduğumuz yerin koordinatlarını veriyordu. Takviye kuvvetler yoldaydı. Kaybetmiştim. Tronal'a götürülerek içimde yeni bir hayat var olurken önümüzdeki sekiz ayı kelepçe altında uyuşmuş bir biçimde geçirecektim. Planladığım, özlemini çektiğim, uğruna dualar ettiğim bir hayattı içimdeki. Ve onun doğuşu benim ölümüm olacaktı. Duncan'a ne yaptıklarını merak ediyordum, acaba yaşamasına izin verilmiş miydi? Yoksa çoktan ölmüş müydü?

Richard beni döndürünce başım Freya'nın omzuna yaslandı ve sol bacağım ı duvara yaslayarak işi yerçekimine bıraktı.

Ardından öne eğilip ellerini omuzlarıma koyarak gözlerimin içine baktı. Oda kararmış gibiydi sanki. "Rahatla," dedi. "Acın azalacak."

Mücadele ederek gözlerimi kapattım. "Hipnotize mi ediyorsun beni?"

"Hayır." Alnımı okşadı ve gözlerim açıldı, "Yalnızca sa -kinleştiriyorum, acının azalmasına faydası olsun diye."

Alnımı okşamaya devam etti ve acı gerçekten de azalıyor gibiydi. Ama konsantrasyonum da yok olup gitmişti; sersem gibi yatıyordum. Bunun olmasını istemiyordum.

Uzanarak elini tuttum.

"Neden?" diyebildim. "Neden bizi öldürüyorsunuz? Neden annelerinizden bu kadar nefret ediyorsunuz?"

İki eliyle birden elime sarıldı. "Seçme şansımız yok," dedi "Bizi biz yapan şey bu. " Eğilerek yaklaştı. "Ama asla çocuklarımızı taşıyan kadınlardan nefret ettiğimizi düşünme. Bu doğru değil. Annelerimizin yasını tutup anılarını yaşatır, tüm hayatımız boyunca özleriz onları. Dindar bir topluluk değiliz ama eğer olsaydık, annelerimiz azizlerimiz olurdu. Oğullan için en büyük fedakarlığa katlanan onlardır."

"Hayatlarını vererek," diye fısıldadım.

"Kalplerini," dedi.

Gözlerimi onunkilerden çekerek bacağımın etrafındaki kırmızı lekeli bandajlara çevirdim. Ve neden söz ettiğinin farkına vardım.

Tanrım, lütfen Tanrım, hayır.

Richard yanımdaki ranzaya oturdu. Hâlâ elimi tutuyordu. "Dokuz yaşımdayken," dedi, "annemin kalbinden akan kanı içtim."

Söylediklerini anlamam için zaman tanıyarak bekledi. Konuşamıyor, yalnızca yüzüne bakıyordum. "Bir şişedeydi," diye devam etti, "son sütüyle birlikte."

Boğazımda safra birikmeye başlamıştı. "Sus. Daha fazlasını dinlemek..."

Bir parmağıyla yavaşça çenemi okşayarak beni yatıştırdı. Zorlukla yutkundum; derin nefes almaya konsantre olmuştum.

"O zaman hiçbir şeyden haberim yoktu, elbette; çok daha sonra, on altıncı yaşgünümde öğrendim., olağanüstü köklerimi mi demeliyim?"

Nefes al, nefes ver. Tek düşünebildiğim şey buydu. Ağzından çıkan kelimeleri duyuyor ama algılayamıyordum. Ne o an, ne de sonrasında.

"Yaşadığım şoku hayal edebilirsin. Babam ve çok sevdiğim karısının yanında büyümüştüm. Kadının biyolojik annem olmadığını bilmiyordum. Ve bana anlattıkları şeyin deh seti, beni doğuran kadına yapılanlar... Sanırım hayatımın en karanlık günüydü o gün."

Dilimin ucunda alaylı bir ifade belirmişti: Kalbim sızlıyor, diyecektim neredeyse. Böyle bir anda kimin aklma gelirdi ki bu?

"Ama aynı zamanda hayatımın başlangıcıydı, kim olduğumu gerçekten anladığım gündü. Sınıf u ndaki tüm çocuklardan daha farklı, daha zeki olduğumu zaten biliyordum. Yetenekli bir müzisyendim ve iki tanesini kendi kendime öğrendiğim tam dört yabancı dil konuşabiliyordum. Tüm aktivi-telerde herkesten daha güçlü ve hızlıydım. İlgilendiğim tüm spor dallarında zirvedeydim. On altı yıllık hayatım boyunca bir gün bile hastalık

nedeniyle okula gitmediğim olmamıştı. On iki yaşımda futbol oynarken bileğimi kırmıştım. İki haftada düzelmişti."

Sesim yerine gelmişti. "Sadece şanslısın; şanslı bir gen karışı mı. Başka bir şeyle ilgisi..."

"Ve bazı güçlerim vardı, garip güçler. İnsanların istediğim şeyi yapmalarını sağlayabiliyordum, yalnızca önermem yetiyordu."

"Hipnoz."

"Evet, gençlerden bazıları bu ismi kullanmayı seviyor."

Başımı salladım. Söyledikl erine inanmıyordum ama tartışacak kelimeleri bulmakta güçlük çekiyordum.

"On altı yaşını doldurmuş olan iki çocukla tanıştırıldım. Biri adalı, diğeri Bressay'dendi. İkisi de benim kadar güçlü, benim kadar akıllılardı. Bizden birkaç ay küçük olan dört çocukla birlikte arkadaş grubumuzun tamamlanacağı söylenmişti. Ve on dokuz yaşlarını tamamlamış olan altı büyük

çocukla tanıştım. Yaşadıklarımızı çok iyi biliyorlardı, çünkü aynısını üç sene önce kendileri de yaşamışlardı." "Üç yılda bir," dedim. Başını salladı.

"Her üç yılda bir beş ila sekiz arası oğlan çocuğu doğuyor. Hayatımız boyunca yalnızca bir tek oğlumuz oluyor, aramıza katılacak olan oğlumuz."

"Trowlar?" Dalga geçmeye çalışıyor ama zorlanıyordum.

Kaşlarını çattı. "Kunal Trowlar," diye düzeltti. Ardından rahatlayarak hafifçe gülümsedi bile. "Onlarca hikaye, bir o kadar da saçmalık dolaşıyor ortalıkta: Mağaralarda yaşayan ve demirden korkan küçük gri adamlar. Ama gerçeğin özü tüm efsanelerin içinde yatıyor."

"Onca kadın . Onca ölüm. Nasıl kotarıyörsunuz hepsini?"

Yeniden gülümsedi. Hatta biraz hava atmaya bile başlamıştı sanırım.

"Çok zor değil. Önemli olan doğru yerde adamının olması. Kadının birinde karar kılınınca onu yakından takip ediyoruz. Kaza tertipleyebiliriz ya da aile hekimi kadının vücudunda ani bir rahatsızlık bulabilir. Adalardaki tüm hekimler bizden değil, elbette, o yüzden duruma bağlı. Kadın hastaneye geldikten sonrası ise oldukça basit, ama yine de belli sebeplerden dolayı her vakanın farklı biçimde ele alınması gerekiyor. Genelde kadına yüksek dozda Midazolam benzeri bir ilaç verilerek yaşam destek ünitelerinin alarma geçmesi sağlanır. Akrabalar yakmlardaysa tıbbi ekip hastayı kurtarmaya çalışıp başarısız olmuş gibi rol keser. Bilinci kapalı olan kadın adamlarımızın kendisini Tronal'a nakletmek üzere hazır beklediği morga götürülür. Patolog bir rapor hazırlar ve içi ağırlıkla dolu tabut

gömülür ya da yakılır. Doğal olarak cesedin yakılmasını teşvik ediyoruz.

"Doğal olarak. Peki ya Melissa?"

İçini çekti. "Melissa özel bir durumdu. Senin gibi onun da bu işe karışması tasarlanmamıştı." Kamaranın açık duran kapısına, Gair'e doğru bir bakış fırlattı. "Kendi eşlerimizi kullanmıyoruz."

"Yaptıklarınızın farkına mı vardı?"

Başını sallad ı. "Stephen'in şifrelerini öğrenerek bir gece bilgisayarındaki dosyaları karıştırdı. Elini uzatarak yeniden alnımı okşadı. "Melissa çok akıllı, çok inatçı bir kadındı/' diye devam etti. "Birçok yönüyle sana benziyordu. Onu senin bulman kaderin bir cilvesi gibi gelmişti bana. Onun hatası, elbette, Stephen'in karşısına çıkarak bildiklerini söylemesi oldu. Hızlı hareket etmek zorundaydık. Önce onu hemen ortadan kaldırmak istedik ama hamile olduğunu söylemişti ve Stephen da çocuğu kaybetmek istemiyordu. Oban'ii şu diğer kadını kullanma fikri Stepnenindi. Ben karşı çıkmıştım. Fazla karmaşık bir plandı. Ama zamanımız da dolmak üzereydi."

"Kirşten Hawick. Onun da arazimde olduğunu biliyorum. Geçirdiği kazayı siz mi ayarladınız? Kamyonu sizden biri mi sürüyordu?"

Başını salladı, "Hayır, Kirsten'inki hakiki bir kazaydı. Biz yalnızca yaralarının boyutunu abarttık. Bir oğlu oldu. Şimdi Yell'de yaşıyor, sevimli bir çocuk."

Kirtsen iyileşebilirdi. Joss Havvick'in yüzünde gördüğüm tarifsiz keder hiç yaşanmayabi lirdi. Bir çığlık koparmak istedim ama eğer başlarsam durmayacağımı biliyordum.

"Kadınları neden gömüyorsunuz? Neden denize atmıyorsunuz? Ya da yakın. Eğer yakmış olsaydınız Melissa'yı asla bulamazdım."

"Hayır, yapamayız. İnançlarımıza aykırı bu. A nnelerimiz bizim için kutsal sayılan topraklara gömülmen. Bu da onlara gösterdiğimiz hürmetin bir parçası."

"Ve sanırım herkesi Tronal'a gömmek de çok riskliydi. Yani tüm adalarda mezarlıklarınız mı var?" Başını sallayarak sözlerimi onayladı.

"Ya Duncan? Duncan da mı bu yoldan geçti? Annesinin kalbi..."

Richard başım salladı. "Öyle. Tıpkı babası ve büyükbabası, tıpkı benim babam, büyükbabam ve büyük - büyükbabam gibi. Bizler Kunal Trowlar'iz, dünyadaki tüm erkeklerden daha kuvvetliyiz." Ayağa kalktı, ana kamaraya dönmeye hazır gibiydi. O kadar yorgundum ki. Tek istediğim şey uykunun kollarına atılmaktı. Ama bunu yaparsam öleceğimi de biliyordum. Konuşmaya devam etmem gerekiyordu.

"Kaç kişisiniz? Dünyada sizden kaç tane var?"

Kapıda durdu.

"Dünya çapında dört ila beş yüz arası. Çoğumuz burada yaşıyor ama yüz yıl kadar önce kolonileşmeye başladık. Adaları tercih ediyoruz, uzak ama güçlü bir yerel ekonomileri bulunan adaları."

Vücudum titriyordu ve kusma ihtiyacı hissediyord um. Şok gerçifiyordum ama bilincimi kaybetme tehlikem bulunmuyordu artık. Canım çok yanıyordu ama başa çıkabilirdim.

"Farklı filan değilsiniz," dedi. "Hepsini kafanızda kuruyorsunuz."

Richard'ın sesi sanki üzgün bir çocuğu teselli ediyormuş gibi yu muşadı. "Sahip olduğumuz güçlere dair en ufak bir fikrin bile yok. Hayal bile edemeyeceğin bir nüfuza sahibiz. Bu adalar ve dünya üstündeki birçok başka adci, bize ait. Parayla ölçülemeyecek sonsuz servetimizi teşhir etmiyoruz."

"Hepiniz sıradan insanlarsınız."

"Seksen beş yasmadayım, Tora ve ellilerindeki bir adamın gücüne sahibim. Sence ne kadar sıradan bu?" 449 '

KURBAN

"Richard," diye seslendi Gair, "Sanırım bir motor sesi duyuyorum. Yukarı çıkıp işaret vermem gerek. Dümeni alabilir misin?"

Richard arkasını dönmeye başladı. "Bana inanmalısın, tatlım. Önünde bulunan birkaç ayın daha rahat geçmesini sağlamış olursun."

Kapıyı kapatıp beni hareketsiz yatmakta olan Freya'yla yalnız bırakarak kamarayı terk etti. Gitmeden beni uyuşturmadığına şaşırmıştım. Belki de şu sözde özel güçleri hakkında böbürlenirken unutmuştu. Ya da çok acı çektiğim ve kan kaybettiğim için ayağa kalkamayacağımı düşünmüş olmalıydı. Bacağıma bir göz attım. Kanın fışkırması durmuştu, atardamarın yarılmamış olma ihtimali vardı demek ki. Riske girip bacağımı aşağı indirerek ranzanın üstüne oturacak şekilde doğruldum. Kanama hemen arttı ama endişe verecek bir miktarda değildi. Freya'ya baktım. Eskisi kadar derin olmasa da

nefes alıyor, onun dışında hiçbir hayat belirtisi göstermiyordu. O taraftan bir yardım alamayacaktım.

Ranzanın üstünde oturmaya devam ederek düşündüm. Bu yaralı halimle Richard ile Gair'i alt etmem mümkün görünmüyordu ama denemeliydim. Birbirlerinden uzaktayken, yani Gair güvertede, Richard ise arkası dönük bir konumda tekneyi sürerken başarılı olma ihtimalim daha yüksekti. Diğer tekne vardıktan sonra Dana suya atılacak ve polis operasyonu bitip güvenle Tronal'a dönülene dek başıma bir de nöbetçi dikeceklerdi, büyük ihtimalle uyuşturulacaktım da.

Ayağ a kalkmaya çabaladım. Bacağıma korkunç bir acı dalgası yükseldi. Derin nefesler alarak ona kadar saydım, acının azalmasını bekledim. Ardından ileri doğru bir adım attım. Bir başka acı dalgası ama bu kez o kadar kötü değildi.

Kapın ın kulbuna ulaşana dek kamaranın etrafindaki rafa tutunarak ilerledim. Tekne motorları genelde korkunç gürültülü olurdu anıa Richard hızımızı azaltmıştı ve uzaklarda bir yerden başka bir motor sesi duyuyordum sanki. Kapıyı ittim. Sessizce açıldı.

Richa rd ana kamarada yalnızdı; dümende duruyor, önünü görmeye uğraşıyordu. Yeni bir kaya yığınına varmıştık ve tekneyi kontrol etmek zorlaşmıştı. Richard'ı yere serersem -ki planım buydu- etrafımızda bulunan dev granit kayalardan birine çarpmamız işten bile değildi. Gövdesi delinen tekne hızla batmaya başlayacak ve cankurtaran salını bulup (teknelerde daima bir tane bulunduğunu varsayarım) bilinci kapalı üç tane kadını içine taşıyarak bir de güçlü kuvvetli bir psikopatla uğraşmam gerekecekti. Tüm bunları bir tek sağlam bacakla yapacaktım. Dediğim gibi, şansımı pek yüksek görmüyordum.

Öte yandan... diğer ihtimali gerçekten düşünmek bile istemiyordum.

Bir silaha ihtiyacım vardı. Büyükbabamın at silahı kamaranın uzak tarafindaki bir rafta duruyordu ama Richard'a görünmeden uzanıp almama imkan yoktu. Etrafima bakındım. Zemin kanlardan dolayı -benim kanım- hâlâ kaygandı ve midem bulanıyordu. Kendimi başka tarafa bakmaya zorladım. Kamaranın içini kaplayan rafları kontrol ederek tekne araç gereçlerinin durduğu yeri buldum. Elimi uzattım. Çubuklarla oynanan şu oyunu oynuyor gibiydim—başka hiçbir çubuğu kımıldatmadan bir tanesini yığının içinden çekip almam gerekiyordu. Şaşırtıcı bir şekilde başarmıştım da. Elimi kaldırarak ganimetime bir göz attım. Otuz

santim boylarında, kalın çelikten bir kerpetendi. İşimi görürdü. Vakit kaybetmeyecektim. Kolumu başımın üstüne kaldırarak ileri doğru topalladım.

Richard kamara penceresine yansıyan gölgemi fark etti, elbette. Arkasını dönüp kolumu yakalayarak aşağı doğru bastırdı ve arkama doğru kıvırdı. Serbest kalan elimle göğsünü ittim ve daha sonra çaresizce gözlerini tırmaladım. Bir yumruk attı, şakaklarıma ağır bir darbe almıştım. Bacaklarım vücudumu daha fazla taşımayı reddederken ağzımdan fışkıran kanlar kamaraya saçıldı. Richard'ın yakasından tutarak onu da beraberimde aşağı çektim.

Gürültüyle yere düştük, Richard üstümdeydi. Doğruldu. Bir an için yalnızca yüzüne bakarak hareket etmesini bekledim. Ardından kulak memesini kavradım ve acıyla haykırdı. Koluma sertçe vurunca bıraktım ama diğer elim yeniden gözlerine yaklaşıyordu. Bacaklarını açıp üstüme oturarak beni yere çiviledi. Bir eliyle sağ bileğimi sıkıca tutarken diğeriyle boğazıma uzandı.

Çıkartacağım son ses olduğunu bile bile bir çığlık kopardı m.

Richard'ın eli boğazıma kenetlenerek sıkmaya başladı. Başımı bir o yana bir bu yana sallıyordum ama eli gevşemiyordu. İnanılmaz güçlüydü; onu yenebileceğimi düşünerek aptallık etmiştim. Sol elimi yüzüne doğru salladım ama kolları benimkilerden uzundu ve hedefime ulaşamıyordum.

Tırnaklarımı boğazımı sıkan ele geçirip derisini yırttım. Oksijen azlığıyla yan yana giden içgüdüsel paniklemem sayesinde olağanüstü bir kuvvete erişmiştim ama bu bile yeterli değildi. Richard artık bana değil, başımın üstünde bir yere doğru bakıyordu. Boğazımı sıkarken yüzüme bakamıyordu. Karanlık üstüme kapanmaya başlarken bu durum içime hafif bir huzur kırıntısı serpilmesine neden oluyordu.

Derken Richard şiddetle sarsıldı -tek bir kez- ve boğazımı tutan eli gevşedi. Havaya muhtaç kalan ciğerlerim nefes almaya başladı ama boğazım Richard'ın güçlü eli yüzünden

zarar görmüştü. Hasarlı bir boru gibi yeterince hava akışı sağ-layamıyordu ve başımın etrafındaki karanlık büyümeye başlamıştı.

Richard ön e doğru devrildi; ifadesiz gözleri benimkilerle buluştu. Ağırlığı yana kaydı, ciğerlerim son bir çabayla içlerine daha fazla hava çekmeyi başarmıştı. İki elimi birden kaldırıp vücudunu yana itmeyi başardım.

Neler olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama ö zgür kalma şansını kaçırmayacaktım. Richard yüzüstü kamara zeminine düştü. Kafasının arkasında bulunan gür beyaz saçları kara bir çemberle lekelenmişti ve izlerken yaradan yükselen kan dolu bir kabarcık havaya ulaştığı an patlayıverdi. Gözlerimi

yukarısında emeklemekte olan şekle çevirdim. Benimkilerle buluşan gözlerde kayıp gitmeden önce hafif bir tanıma parıltısı gördüğümü sandım. Kazığı Richard'm kanıyla lekelenmiş olan at tabancası büyük bir gürültüyle yere düştü.

Doğrulup uzanarak Richard'm boynunu yokladım. Nabzı atmıyordu. Ayağa kalkıp üstünden geçtim ve kamara iskelesinin basamaklarına doğru bir göz attım. Gair görünürlerde yoktu ama başka bir tekneye verdiği sinyalin ışıklarını seçebiliyordum.

Eğilip silahı elime aldım ve kazığı yerine yerle ştirdim. Ardından uzanıp Richard'm katilinin yüzüne dokundum. Uyuşturucuyla sersemlemiş gözler boş boş benimkilere bakıyordu. Derken bir parıltı gördüm ve Dana'nın dudakları gerilerek gülümsedi.

"Beni anlayabiliyor musun?" diye fısıldadım, karşılık ola rak gülümsediğimi fark ederek. Başını salladı ama konuşamıyor du.

"Stephen Gair yukarıda," dedim, pilot mahallini işaret ederek. "Çok tehlikeli." Gözlerinde şaşkınlık ifadesi yoktu.

"Merdivenleri gözleyebilir misin? Göründüğü an bana haber verebilir misin?"

Yeniden başını salladı ve ben de ayağa kalkarak dümene doğru topalladım. Önümüzde acil bir tehlike görmüyordum; derinlikölçer suyun derinliğini ölçemiyordu -ki bu daima güven verici bir şeydir- ve tekneyi otomatik pilota geçirdim. Ardından telsizi alarak kanal 16'ya geçtim.

"Mayday mayday, mayday," dedim cesaret edebildiğim kadar yüksek bir sesle, Gair'in gelecek olan cevabı duyacağını biliyor ve Richard'ın bir başka tekneyle konuşmakta olduğunu sanması için dua ediyordum.

"M ayday, mayday, mayday," diye tekrar ettim. "Burası Korsan Martı teknesi, Korsan Martı." Shetland sularındayız, Tronal adasının doğu kıyısında güneye doğru ilerliyoruz. Acilen tıbbi desteğe ve poHs yardımına ihtiyacımız var."

Telsiz sabit bir biçimde cızırdıyordu. Cevap yoktu.

Arkama baktım. Dana'nın gözleri merdivenlerdeydi hâlâ. Yukarıdan gelen ayak seslerini duyabiliyordum.

"Teknede altı kişiyiz," dedim mikrofona. "İkimiz yaralıyız. Üç kişi uyuşturucu etkisi altında. Sağlık durumu iyi olan bir tek kişi bulunuyor ve bu kişi de kalanımız için tehlike teşkil ediyor. Acilen yardıma ihtiyacımız var. Tekrar ediyorum, acil durum."

Yeniden cızırtı. Hâlâ bir cevap yoktu.

Durumumuz umutsuza yakındı. Eğer birileri telsizi dinliyorsa bile -ki en azından Shetland sahil koruması dinliyor olmalıydı- asla zamanında ulaşamayacaklardı. Diğer Tronal teknesinin yanımıza varmasına saniyeler kalmışü ve diğer kadınlarla birlikte ben de denize ahlacaküm. Tek yapabildiğim şey arkamızda iz bırakmadan kaybolmamızı engellemek olmuştu.

"Teknedekilerin isimleri Tora Hamilton, Richard Guthrie, Stephen Gair ve Dana Tulloch. Tekrar ediyorum, Dana Tulloch

canlı ve iyi durumda." Bu durum pek uzun sürmeyecekti gerçi—yaklaşmakta olan motorun sesini iyice duyabiliyordum artık. "Ayrıca gerçek isimlerini bilmediğim iki kadın daha var. Richard Guthrie ve Stephen Gair tarafından kaçırılıp kilit altında tutuluyoruz. İkisi de son derece tehlikeliler."

Birazcık abartmıştım. Richard yerinden kımıldamıyor ve hiç de tehlikeli görünmüyordu. Gair ise bir başka meseleydi. Aşağı inmesi halinde beni öldürecekti. Başka şansı yoktu. Richard olmadan beni Tronal'a varana dek kontrol altında tutacak uyuşturucuyu vücuduma enjekte etme şansı bulunmuyordu. Bebeğin kurban edilmesi gerekecekti. Beni öldürecek ve suya atacaktı. Dana'yı da. Diğer iki kadın hayatta kalabilirdi belki, ama ne için? Sekiz aylık bir hapis hayatı ve vahşi bir ölüm. Gair'in aşağıya gelmesine izin veremezdim. Yukarı çıkıp onunla orada dovüşmeliydim.

Bir te k sorun vardı yalnız, bunu yapabilecek durumda değildim. Kan kaybından dolayı güçsüz düşmüş, çektiğim acıdan dolayı gözlerim karanyordu. Gecenin büyük bir kısmını adrenalin desteğiyle koşarak geçirmiştim ve depo boşalmıştı artık. Gair'le dövüşmek bir yana, merdivenleri bile çıkacak halde değildim. Uyku kamalarından birine saklanıp bekleyerek aşağı indiğinde üstüne atlayabilirdim. Tek mantıklı yol bu gibi gözüküyordu.

Yukarıdan bir gürültü. Birileri kamaranın çatısına sıçramıştı.

"Selam bayanlar!"

Ga ir'in yüzü kamara iskelesinden aşağı sarkmıştı. Kamaranın çatısına uzanarak bize bakıyordu. Alnında damarlar kabarmıştı ve kocaman beyaz dişlerini görebiliyordum. Aklının başında olmadığını fark ettim. Gözleri RichardTn vücuduna kayarak kısıldı. Ardından yeniden bana baktı.

"Yukarı gel, Tora," dedi.

gözlerimi Gair'in yüzünden alamayarak başımı hayır anlamında salladım. Yanma gitmeyecektim. Beni korkutuyordu.

Kafa birden kayboldu. Çatı boyunca yürüme sesleri duydum ve Dana'nm yanma geldim. Si lahı sıkıca kavrarken uzanıp ayak bileğimi tuttu.

Derken Gair'in yüzü yeniden belirmişti.

"Deniz musluklarını açıyorum, Tora/' diye küçümseyerek konuştu. "Tekne bir taş gibi batana dek on dakikan var. Arkadaşlarının üçünü de korumak istiyorsan yukarı çıkarsın."

Teknenin pruvasına doğru uzaklaştı. Kamara iskelesine doğru sendeleyerek kendimi basamaklardan yukarı çektim. Gair dolabını üstünden sarkmıştı. Beni görünce doğrularak üstüme doğru gelmeye başladı.

Olduğum yerde durdum. Benimki kadar kötü olmasa da o da yaralıydı ve silah hâlâ benim elimdeydi. Henüz pes etmemiştim. Kamara çatısına tırmanarak durdu, bacaklarını dengede durmak için açmış tepemde dikiliyordu. Rüzgar kıyafetlerini uçuşturuyor, vücudunun zayıf, güçlü hatlarını açığa çıkartıyordu. Yüzü karanlık gökyüzünün yanında parıldı-yordu ve dişleri çirkin gülümsemesinin ardına hapsolmuştu. Artık bir kurt gibi görünmüyordu. Bir iblis gibiydi artık.

Dümene çarpana dek geriledim. Bağırsaklarımın pelteye dönmüş, kaslarım artık onları daha f azla bir arada tutamıyordu. Bacaklarımdan aşağı berbat kokulu bir sıcaklık yayılmaya başlamıştı. Vücudumu daha fazla taşıyamayan bacaklarım. Pilot mahallinin zeminine çöktüm.

Gair elinde bir nesne tutuyordu; kısa bir zincir. Zinci ri savurarak kamara çatısına çarptı. Sonra sol eliyle diğer ucunu tutarak sıkıca gerdi. Yaklaşık bir metre boyunda ve mafsal yerleri de neredeyse birer santim kahnlığmdaydı. Çatının köşesinde durup aşağı sıçramaya hazırlandı. Tekne birden savrulunca kendini topladı. Aşağıdan Dana'nın sesini duyabiliyordum, mayday çağrımı tekrarlıyordu. Hatta hafif bir cızırtının cevap verdiğini bile duydum. Artık çok geçti gerçi-—benim açımdan herhalükarda çok geçti.

İskelenin hemen ilerisindeki pruva muazzam bir şekil oluşturmuştu ve bir an gözüme üstüme atlamak üzere olan adam kadar korkunç gözüktü. Bir başka tehlike dolu kayalığın yanından geçiyorduk. Silahı yere bırakıp sağ elimi dümenin parmak aralıklarından uzattım, ileri geri yaparak kontrollerin bulunması gereken orta kısma ulaşmaya çalışıyordum. Parmaklarım düğmelere rastlayınca basmaya başladım. Düğmelerden cevap olarak bipleme sesleri geldi. Ne olduklarına dair en ufak bir fikrim bile yoktu, tek yapabildiğim şey beklemekti. ,

Gair parmaklarının ucunda yü kseldi, ben de yeniden yukarılara uzanarak dümenin tepesindeki bir kolu yakaladım ve tüm gücümle asıldım.

Tekne cevabımı verdi; bastığım düğmelerden biri otomatik pilotu devreden çıkarmıştı ve dümen kontrolümdeydi artık. Ani dönüşün etkisiyle süratli tekne neredeyse devriliyordu. Aşağıdan eşyaların kamara zeminine devrildiğini ve Dana'nın çığlıklarını duyuyordum. Gair sendeledi, neredeyse kayıp düşüyordu, tutanacak bir şeyler aradı ve bir mucize eseri olarak dengesini korumayı başardı.

Tam da altı metre yüksekliğindeki bir kayaya bindirdiğimiz an.

Tekne yoldan çıkarken yere düşmüştüm; çarpmanın şiddeti beni dümene savurmuş, omuzlarımı sarsarak neredeyse bayılmama yol açmıştı. Zorlukla görebilen gözlerimle Stephen Gair'in üstüme doğru uçtuğunu görebiliyordum. Gözleri benimkilere kenetlendi ve havada süzülüp sertçe dümene çarptığı an öfkeden korkuya dönüşen ifadesini izledim. Kemik kırılması olduğunu sandığım bir çatlama sesi duydum ve Gair dümenin üstüne serilirken yüz yüze gelmek için başımı çevirdim. Ardından teknenin serbest kalan dümeni tarafından ileri fırlatılan vücudu kıç tarafına düştü.

Dümeni tutarak kendimi yukarı çektim. Destek ala ala Gair'e yaklaştım. Hareket etmeye, kafasını güverteden kaldırmaya başlamıştı. Dümenden hız alarak bir tekme savurdum ve geriye doğru kaydı. Eli uzanarak ayak bileğimi kavramıştı. İki elimle birden dümene tutunarak diğer ayağımı kaldırdım ve eline doğru sıçradım. Bileğimi bıraktı ve bu kez bir tekme savurdum. Geriye doğru savrulunca tekmelemeye devam ettim, bu kez yüzüne vurmuş, uyguladığım şiddetin derecesinden kendim bile iğrenmiştim ama duramıyordum artık. İki ayağımla birden son bir kez üstüne bastım. Gair tekneden aşağı düşerken kıç tarafına devrildim.

Orada dizlerimin üstüne durup kaç da kika boyunca dalgaları seyrettiğimi ben de bilmiyorum. Galiba bir ara aşağı atlamayı bile düşündüm. Teknenin kontrolden çıktığını fark etmemden birkaç saniye önceydi sanırım. Pilot mahalline doğru sürünerek motoru durduracak olan düğmeye bastım. Motor sesleri gecenin içinde kaybolarak sustu. Tekne rüzgar ve dalgaların etkisiyle hâlâ ilerliyordu ama çılgınca yalpalamıyordu artık. Elimden ancak bu kadarı gelmişti. Dümene yaslanarak olduğum yere çöktüm, yardım gelip gelmeyeceğe ni merak ediyordum.

Sonra kamara iskelesinde Dana'nın yüzü belirdi. Beni gördü ama hâlâ konuşamıyor gibi duruyordu. Sonra birden kayboldu ve denize düştüğünü sandım. Gidip yardım etmek istedim, hatta ayağa kalkmayı bile denedim sanırım ama ba-şaramıyordum. Çok istememe rağmen ağlayacak kadar bile enerjim kalmamıştı.

Derken kamara iskelesinin tepesinde bir şey belirdi. Kan -vas şeritler ile metal birbirlerine karışmıştı. Bir can yeleğiydi bu—ana kamaranın içindeki raflardan birine yığılmışlardı. İzlerken bir diğeri belirdi. Sonra bir üçüncüsü.

"Tora, hadi. Şunlardan birini üstüne geçir." Dana'nın sesini belli belirsiz duyabiliyordum, rüzgarın yanında o kadar güçsüz geliyordu ki kulağıma. Uzanıp dümeni tuttum ve emekleme pozisyonu almayı başardım. Dümenin etrafından dolanarak odanın zemini boyunca süründüm. Yeniden zonklamaya başlayan bacağımı düşünmemeye çalıştım; yalnızca merdivenleri çıkmaya konsantre olmuştum.

Önümde bir el belirmişti, bir kadına ait olan bir kol. Uzanarak tuttum. Gücüm kalmamıştı ama üst üme yüklenen kadınla birlikte geriye devrilirken eli bırakmadım. Koyu renkli saçları öne düşerek yüzünü gizliyordu. Yeniden çektim ve Dana'nın aşağıdan ittirirken çıkardığı homurtuları duydum Koyu renk saçlı kadın merdivenlerden düşerek üstüme devrilmişti. Vücudunu yana ittim. Freya'ydı bu, ikilinin genç olanı. Gözleri hafifçe açıldı ve şöyle bir baktıktan sonra yeniden kapanarak dümen koltuğuna doğru çöktü.

Dana'nın "Tora" diye seslendiğini duydum, merdivenlerde bir hareket sezdim, parmaklıklarda daha fazla sayıda el görebiliyordum. Odel kendi başına tırmanıyordu basamakları. Güçsüz ve odağını kaybetmiş görünüyordu, Dana'nın arkasmdan itmekte olduğunu tahmin ediyordum. Eline uzandım ve merdivenin üstünden kokpite doğru sendeledi. Soğukta titredi ve neredeyse üstüme düşüyordu.

Bir şekilde ayağa kalkıp merdivene doğru tökezlemeyi başardım. Uzanıp Dana nın kolunu tuttum. Şaşırtıcı bir şekilde hafif gelmişti elime, son basamağı tırmanmasına yardım ettim. Rüzgarı yediği an çılgınca titremeye başladı. Aşağıda, kamara zeminde hızla yükselmekte olan suları görebiliyordum. Gair tekne sular altında kalmadan önce on dakikamız olduğunu söylemişti.

Dana'nm gözleri benimkilerle buluştu. "Can yelekleri/' diye soludum Freya ve Odel'e bakarak. Dana - pratik, mantıklı Dana- kendininkini çoktan giymişti bile. Başını sallayarak yeleklerden birini bana uzattı. Başımın üstünden geçirerek metal kemeri bağlamayı başarmıştım. Dana yelekleri diğer ikisine giydirmeme yardım etti ve sonra tüm yelekleri şişire-rek bizi arayanlara yerimizi belli edecek olan minik ışıkları yaktım.

Su artık kıç tarafını aşmak üzereydi ve dördümüz buz gibi bir havuzun içinde oturuyorduk. Birkaç saniyede bir kokpite dolarak üstümüzü başımızı ıslatan deniz suları batış hızımızı daha da artırıyordu. Nerede olduğunu bulabilsem bile cankurtaran salı için zamanımız kalmamıştı artık. Dört tane emniyet kayısıyla can yeleklerimizi bel hizasından birbirlerine bağladım. Boğulsak da yüzsek de bunu hep birlikte yapacaktık.

"Ayağa kalkabilir misin?" diye bağırdım Dana'ya.

"Sanırım," diyebildi ve beraberce ayaklandık. Odel de bizimle birlikte kalkmıştı ve Freya'yz aramızda tutuyorduk. Gözleri kararıyor, yeniden aşağı çöküyordu. Koltuğa ve oradan da yan güverteye tırmandım. Dana arkamdan geldi, sonra Odel ve Freya'yı da yanımızda sürükledik. Tökzeleyip,

sağlam gözüken herşeye tutunarak sallanan teknenin kıç tarafına doğru ilerledik, ta ki hepimiz ayakta durup hareketsiz pervaneye bakmcaya değin. Pamakhğı bırakıp direklerden birine sıkıca tütündüm.

"Atlamamız gerek," diye bağırdım, diğer kolumu Freya'nın beline sıkıca sarıp iyice anlamaları için Dana ile Odel'e bir göz atarak. "İşaret vereceğim."

Dana başını salladı, Odel gözlerini açmakta bile zorlanıyordu ama Dana bir kolunu onun etrafına dolamış, diğeriyle de bir direkten destek alıyordu.

En tepedeki basamağa indim. Tronal çok gerimizde kalmıştı ve yüzebilecek kadar yakınımızda bir kara parçası bulunmuyordu. Dalgalar ayaklarımı yalamaya başlamıştı artık. Arkamı döndüm, neredeyse dengemi kaybedecektim ve Dana'ya başımı salladım.

"Üç deyince," diye soludum. "Bir, iki, üç, atla!"

Havayı yırtarak okyanusun pürüzsüz ve ipeksi karşılama törenine daldık. Derinlere batıp aramızdaki karanlık kollarını uzatarak bizi aşağı çektiğinde her tarafımızda yıldızlar parıl-dıyordu. Ne soğuk, ne acı, ne korku hissediyor, ne de orada olduklarını bilmeme rağmen etrafımdaki kadınları algılayabiliyordum.

İçim huzurla dolmuştu, bir çeşit sonsuzluk duygusuyla; bu ölüm meselesi o k adar da kötü bir şey değildi aslında, yalnızca sessiz, kadife yumuşakhğmdakı karanlığa bırakıyordun kendini.

Fakat yaşama iradesi ne inatçı bir şeydi böyle, bacaklarımın kıpırdadığını ve yüzdüğümü hissediyordum. Ardından kadim fizik yasaları devreye girdi ve can yeleklerimizdeki hava bizi de yanına alarak yükselmeye başladı. Suyun yüzeyini cam bir pencereyi kırar gibi yararak tuzlu gece havasını ciğerlerimize çektik. Dana'ya uzandım, elini buldum ve be-

nimkilere kenetlenen gözlerindeki parıltıyı fark ettim. Odel ve Freya suyun üstündeki karanlık şekillerden ibaretlerdi yalnızca.

Yeniden motor sesleri duyunca birilerinin yaklaşmakta olduğunu fark ettim. Tüm başımıza gelenlerden dolayı biriken öfkemi bizi toplayan diğer Tronal teknesine kusmayı denedim ama nafileydi. Umurumda da değildi artık.

Motorun sesi iyice artarak kulakları sağır edecek seviyeye ulaşmıştı, ama hâlâ ne taraftan geldiğini anlayamıyordum. Danaya döndüğümde onun yukarı doğru bakmakta olduğunu gördüm, ışığa boğulmadan bir saniye öncesiydi bu.

Gözlerimi yeniden açtığımda çığlık atmaya başladım.

duvarları çiçek desenli ve özel banyosuna açılan bir kapısı bulunan küçük, krem rengi bir odadaydım. Tronal'a dönmüş, dar bir hastane yatağına kelepçelenmiştim. Çığlıklarım bina boyunca yankılandı.

Koridor kapısı ardına dek açılarak içeri bir hemşire girdi, arkasından da bir hademe ile genç bir doktor takip ediyordu. Yatağımın etrafına kümelenerek sakinleştirici sesler çıkarmaya ve beni yerime yatırmaya çalıştılar. Doğrulmuştum. Bileklerime baktım. Kelepçe filan yoktu. Bacaklarımı kımıldattım. Biri kolayca hareket etti, bandajlarla sarılı olan diğeri kaskatı kesilmişti. Kelepçeye dair bir işaret yoktu. Odada bir yatak daha vardı ama içinde yatanı göremiyordum; hemşire yolu kapatıyordu.

Doktor kolumu tutmuş, elindeki iğneyi kaldırmıştı. Elimi hızla çekerek bir tane patlattım. Küfrederek iğneyi düşürdü.

"İlaç almam. Bana ilaç vermeyi aklına bile getirme!" diye bağırdım.

"Bana ciddi gibi geliyor," dedi tanıdığım bir ses. Hepimiz döndük.

Kenn Gifford kapıda duruyordu. Ne yapmaları gerektiğinden emin olamayan diğerleri geri çekilip yataktan uzaklaştılar.

"Neredeyim?" dedim.

"Balfour'dasın/' diye cevap verdi Kenn. "Orkney'de. Başmüfet tiş Rowley ile beraber Shetland'dan bir süre uzak kalmayı tercih edeceğini düşündük."

"Duncan," diye soludum, yeniden çığlık atmaya hazırdım.

Kenn hınzırca gülümseyerek odanın diğer tarafını işaret etti. Hemşire çekildi ve yan taraftaki yatakta yatmakta olan adamı görebildim. Acıya aldırmadan bacaklarımı yataktan sarkıtarak ayağa kalktım.

Kenn kolunu belime sardı ve yarı idare edip yarı taşıyarak beni Duncan'm yatağına dek götürdü. Kocamın gözleri açıktı ama donuk donuk bakıyordu. Beni tam olarak görebildiğini sanmıyordum. Uzanıp yüzünün yan tarafını okşadım. Kafası tamamen bandajlanmıştı. Kenn ile hemşire beni kendi yatağıma yatırırlarken gözlerimi Duncan'dan ayırmadım.

"Başına kötü bir darbe almış," dedi Kenn. "Bu sabah hep birlikte geldiği nizde CT taraması yaptık. Orta meningeal arter çatlayarak epidural hematoma neden olmuş."

Duncan'm gözleri yavaşça kapanırken onu izliyordum. Oldukça sık rastlanan bir yaralanma türüydü yaşadığı. Orta meningeal arteri kafanın iki yanında da şakakların hemen üstünden geçiyor, geçtiği noktalarda incelen kafatası arteri savunmasız bırakıyordu. Epidural hematoma ya da kafatasıyla beyin arasına kan birikmesi nazik beyin dokusunu sıkıştırabilir ve tedavi edilmezse, beyin hasarına, hatta ölüme bile neden olabilirdi.

"İyileşecek mi?" diye sordum.

"Sanırım. Kan pıhtılaştığı için kraniyotomi yapılması gerekti ama herşey yolunda gitti. Yaklaşık bir oniki saat daha uyutacaklar."

Genç doktor iğneyi yerden kaldırmış etrafimda dolanıyordu.

"Aklından bile geçirme," diye kûkrediro.

Kenn ile bakıştılar. Ardından adam odayı terk etti. Hemşire ile hademe de peşinden çıkarak kapıyı arkalarından kapattılar.

Kenn yatağın ucuna oturdu.

"Dana ve diğerleri? Buradalar mı?"

Başını salladı. "Dana bi rkaç saat önce kendi kendini taburcu etti. Allison ve Collette hâlâ hastanedeler. tkisi de iyi."

Bir an kimden söz ettiğini anlayamadım. Sonra dank etti. Freya ve Odel'den söz ediyordu elbette, gerçek isimleri değildi bunlar.

"Allison ve Collette," diye tekrarladım. "Bana onlardan bahset."

"Dinlenmen gerekiyor."

"Hayır, kim olduklarını anlat," dedim, doğrulmaya çalışıp beceremeyerek. Duncan'm gözleri hâlâ kapalıydı ama göğsünün düzenli bir şekilde inip kalkması içime güven veriyordu.

Kenn ayağa kalkarak yatağımı dikleştirdi.

"Collette McNeil otuz iki yaşında," dedi, yeniden oturarak. "Evli, iki çocuğu var ve Sumburgh'un hemen dışında yaşıyor. Her sabah çocukları okula götürüyor ve ardından ailenin köpeğini batı kıyısındaki kayalıklarda gezdiriyor. Bir ay kadar önce köpeği gezdirirken yanına bazı adamlar yaklaştı. Sonraki hatırladığı şey Tronal'da uyanışı. Köpek evin yolunu bularak alarm verilmesine neden olmuş. Herkes kayalardan aşağı düştüğünü zaruietmiş."

"Ailesi. Biliyorlar mı?"

Kenn başını salladı. "Kocası yanında şimdi."

"Peki ya diğeri? Alison?"

"Alison bir turistmiş. Buraya bazı arkadaşları ile birlikte gelmişler ama sonra adaları tek başına keşfetmek için onlardan ayrılmış. Neler olduğunu hatırlayamıyor, ciddi bir travma geçirmiş ama üç hafta önce Fair Adası'na giden feribota binerken görülmüş. Anakaraya döndüğünü gören olmamış. Boğulduğunu sanmışlar."

"Cesetlerin bu yaz bulunmasını göze alamazlardı," dedim. Kenn kaşlarını çatarak bana baktı. "Stephen Renrtey onlardan değil," diye açıkladım. "Yalnızca birkaç aydır hastanede ve Shetlandlı bile değil. Bu yıl hastanede sahte bir ölüm düzenleme riskini alamayacaklardı. Dolayısıyla tüm ölümler kaza sonucu olacak, cesetler asla bulunamayacaktı."

Kenn sessiz kaldı. Ko ridordan gelen sesleri ve Duncan'in nefes alışını dinledik. "Sanırım öyle," dedi sonunda. "Hey, bu kadar konuşma yeter." Ayağa kalktı. "Dinlenmen gerekiyor." Odadan çıkarken yeniden paniklediğimi hissettim.

"Uyuşturucu, yatıştırıcı, ağrı kesici bile is temiyorum. Söz ver bana," dedim.

Kenn ellerini yukarı kaldırdı. "Söz," dedi.

"Sen de onlardan değilsin, öyle değil mi? Onlardan olmadığını söylediler."

"Sakin ol. Hayır, onlardan biri değilim."

"Richard, o .. . çok üzgünüm."

Geri dönüp iki elimi birden tuttu. "Üzülme." "Sayımız dört ila beş yüz arasında" dedi. "Her yerdeler. Bu hastanede de olabilirler."

"Sakin ol. İkiniz de son derece güvendesiniz. Ben de buradayım."

"O kadar yorgunum ki," dedim.

Başını salladı ve yatağımı yeniden yatma konumuna getirdi. Ardından eğilerek alnımdan öptü. Yanımda bulunan sandalyeye otururken gülümsemeye çalıştım ama gözlerim kapandığında karşımda gördüğüm Duncan'in yüzüydü.

^"atağın gümüşi ışıklan yumuşayıp altın rengine dönüşürlerken bir tarlakuşu tarafından uyandırılmıştık. Kahvaltıdan önce kayalara tırmanıp dalgaların aşağıdaki taşlarda patlamalarını ve sürüler halinde anne baba olmaya hazırlanan deniz kuşlarının yuvalarını yapmak üzere havada uçuşmalarını izledik. Hava

sıcaklığı Mayıs sonu normallerinin üstündeydi. Çıngırak şekilli, minik, mavi bahar çiçekleri kayalıkların üstüne konfetiler gibi saçılmıştı. Yol boyunca eve yürürken çuha çiçeklerinden oluşan halının altında kalan çimenleri zorlukla seçebiliyorduk. Shetland'm en güzel zamanıydı. Ve İngiliz polis memurlarından oluşan küçük bir ordu arazimizde Kirşten Hawick'in cesedini arıyordu.

Duncan ile evin arka tarafındaki çevrili bölgede oturduk. Bu mesafeden bile işin ciddiyetini görebiliyorduk. Daha önce aldıkları toprak örneklerinin hepsi fosfat testinde negatif çıkmıştı. Helen'in emriyle yapılan detaylı incelemede örneklerin hiçbirinin arazimize ait olmadığı bulunmuştu. Ne sürpriz ama! Böylece süreç yeniden başlamıştı. Daha fazla örnek alınmış ve farklı bir laboratuvara gönderilmişti, birkaç pozitif sonuç alınmıştı bile.

Bunun üzerine tüm arazimiz parçalara ayrılmıştı. Eni ve boyu metrelerce bant tarafından kaplanmış, bölmeler minik metal kancalarla birbirlerinden ayrılmıştı. Üç kişilik ekipler halinde çalışmakta olan memurlar sistemli bir biçimde her yeri kontrol ediyorlardı: Ölçüyor, sondajlıyor, kazıyor ve fosfatın bulunduğu bölgelere özel bir ilgi gösteriyorlardı. Dört saattir işbaşındaydılar ve arazinin neredeyse dörtte biri tamamlanmıştı. Henüz bir şey bulamamışlardı. Ama geçtiğimiz hafta boyunca kapımızda kamp kuran dünya medyasının safları bugün daha da artmış gibiydi sanki, Acımasız bir beklenti hissi asılıydı havada.

Tronal'da yaşadığımız maceraların üstünden bu yana iki hafta geçmişti. Bacağım hızla iyileşiyordu, Duncan da neredeyse tamamen kendine gelmişti. İnanılmaz şanslıydık, O gece Dana'mn evine yaptığım ziyaret hayatlarımızı kurtarmıştı. Helen jandarmalarından birini geride bıraktığı bir şeyi alması için eve göndermişti, Adam Helen'e bıraktığım zarfı bulmuş ve komutanının talimatıyla açmıştı. Neler planladığımı öğrenen Helen (bana söylendiği kadarıyla iki saat boyunca ara vermeden küfrederek) bir düzine memuru hemen Tronal'a göndermişti. Polisler bodrumda bulunan Dunean'ı ve çalman teknemi ele geçirmişlerdi, Helen operasyonu bir polis helikopterinden bizzat yönetmişti, tekne battıktan sonra bizi sudan çıkaran helikopterdi bu,

Ardından da işin eğlenceli yanı başlamıştı.

Aralarında Tronal kliniğinin personeli, bazı hastane çalışan ları, Diş Hekimi McDouglas, Polis Müfettişi Andy Dunn ve yerel polis örgütünden iki kişinin de bulunduğu oniki adalı adam cinayet, cinayete teşebbüs, adam kaçırma, fiziksel zarar verme gibi suçlamalarla gözetim altında tutuluyordu, Açılan soruşturma boyunca Kuzey Jandarma Müdürü Harris görevinden azledilmişti. Duncan bana bu adamların buzdağının yalnızca görünen ucu olduklarını söylüyordu ve ben de söylediğinden bir an bile şüphe duymuyordum. Elbette inanmak bir şeydi; Trovvlar'la ilgili efsaneleri ispat edebilmek başka bir şey. Yakalananların sayısı bu omiçüyle sınırlı kalabilirdi de.

Stephen Gair hâlâ kayıptı. Yaşayıp yaşamadığına dair bir fikrimi yoktu. Öldüğünü umut etmekten başka yapacak bir şeyimiz yoktu.

Richard'ın cenazesi yarı n Unst'da toprağa verilecekti. O gece battığımız sırada oldukça sığ sulardaydık ve cesedinin üstünde bulunduğu tekne kolayca bulunmuştu. Richard'ın cenaze törenine Shetland'ın yarısının katılması bekleniyordu, ama Duncan ve ben o kişilerin içinde olmayacaktık. Bu konuyu uzun uzadıya konuşmuş ve ikimizin de Richard'la yüz-yüze gelmek istemediğimizde karar kılmıştık. Boğazımdaki morluklar hâlâ duruyordu; onları oraya koyan adamın ölümüne üzülmüş rolü

yapamazdım. Ne de cemaatin yüzlerine bakıp kimin onlardan olduğunu...

Duncan'ın motivasyonu ise daha komplikeydi. Onlardan biri olmaya ne kadar yaklaştığı gerçeğiyle mücadele ediyordu.

Dolayısıyla yarın bizi Kenn temsil edecekti. Son iki hafta boyunca yüzünü oldukça sık görür olmuştuk. Genellikle yemek zamanlarında haber vermeden eve gelmeyi âdet edinmişti. Benimle hâlâ terbiyesizce flört ediyordu ama yalnızca Duncan yanımızdayken. Diğer zamanlarda benimle yalnız kalmamaya özen gösteriyordu, ki o problem de şimdilik rafa kalkmıştı neyse ki. Kimin kimin kız arkadaşını çaldığı konusunu hâlâ net olarak öğrenememiştim ve hiçbir zaman da öğrenemeyecektim korkarım; ikisinin de umurunda olduğunu sanmıyorum aslında. Duncan'ın beynindeki pıhtının alındığı ameliyatı Kenn'in gerçekleştirdiğini öğrenmiştik. Nihayetinde hayatınızı kurtaran birinden nefret etmek pek kolay olmasa gerek. Hem ikisi de sonu gelmek bilmeyen polis soruşturması hakkında şikayet etmeye bayılıyorlardı.

Duncan ya da Kenn şimdilik herhangi bir iddiayla suçlan -mamıslardı, ama hâlâ rahat bir nefes alamıyorduk. Duncan'ın lehine olan en güçlü delil Helen'in ekibi adayı bastığında bodrumda ölüm tehlikesi taşıyan bir kafa travmasıyla kilit altında bulunmuş olmasıydı. Yaklaşık yirmi yıl boyunca Shetland'a ayak basmamış olduğu gerçeğinin de faydası olacaktı. Kenrt ise kadın ölüm oranlarının yükseldiği her yaz ülke dışına çıkmıştı. Sanırım Richard'ın favori oğlunu korumak için yıllar boyunca aldığı bir önlemdi bu.

Tronal Doğum Kliniği tamamen kapatılmıştı. O gece gördüğüm iki bebek E dinburgh'daki bir yenidoğan ünitesine transfer edilmişti ve durumları iyiye gidiyordu. Anneleri durumdan haberdar edilecekti; tıpkı son yıllarda kürtaj olmak için Tronal'a başvuran diğer kadınlar gibi. Aldırdıklarını sandıkları bebeklerine karşı ne tür bir hukuki ilişki içinde olacaklarını kim bilebilirdi. Tronal'dan dünyaya yayılan kötülüklerden yalnızca biriydi bu.

Kliniğin etrafındaki arazi kapsamlı bir biçimde araştırılıyordu. Şimdiden bazı insan kalıntılarına rastlanmıştı ama öğrenebildiğim kadarıyla uzun bir arama olacaktı. O gece tekneyle yanaştığım plaja yakın bir bölgede birkaç minik iskelet bulunmuştu. Tronal'da yıllar boyunca doğan tüm bebeklerden yüreğim en çok onlar için sızlıyordu. Kurtulamayanlara.

Collette NcNeil ve Alison Rogers'ın i kisi de Tronal'da geçirdikleri sürenin sonucu olarak hamileydiler. Cinsel birleşme gerçekleşmemiş; hamilelikler servikslerini açıp spermleri içeri enjekte eden doktorlar tarafından sağlanmıştı. Bu işlemin tecavüz sayılıp sayılmadığına dair tartışma avukatlar tarafından hâlâ yürütülüyordu. Collette kürtaj olmayı planlıyordu. O ve ailesi Shetland'ı terk ediyorlardı. Yirmi yaşındaki bekar Alison ise bebeği doğurmayı düşünüyordu.

Çakılların üstündeki ayak sesleriyle arkamı döndüm. Basın barikatını yarmayı b aşarmış olan Dana bize doğru geliyordu. Üstünde bir kot pantolon ve şekilsiz bir geniş kazak bu lunuyordu, saçını atkuyruğu şeklinde toplamıştı. Hep birlikte okyanusa atladığımız geceden bu yana görmemiştim onu, hatırladığıniTdian da küçük ve ince görünüyordu. Yaramıza geldiğinde ne diyeceğini bilemeden durdu.

"Dundee'de izinde olduğunu sanıyordum/' dedim,, çünkü her an ağlamaya başlay ahi İrmiş gibi duruyordu ve imm kaldlrahileceğimden eının değildim. Son iki halta boyunca gereğinden fazla gözyaşı akmıştı.

Tahta katlanır bir sandalye alarak açtı. "Öyle olmam gerekiyor," diye onayladı. "Çok sıkıldım. Eu sabah geri uçtum,"

"Sanırım başın belada," dedi arazinin yukarısına doğru bakmakta olan Duncan. İkimiz birlikte gözlerini takip ettik.. Beyaz bir tulumun içindeki Helen telaşla koşuşturarak bize doğru bakıyordu.

Dana'ya dönerek gülümsedim, solgun yüzündeki yansımamı fark ettim.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" dîye sordu gözlerini kar* nıma devirerek.

"İğrenç," diye cevapla dım, çünkü hissettiğim şeye en yakın kelime buydu, birinci dönemini yaşamakta olan bir kadının yaşadıklarını tanımlayacak bir kelime bulunmuyordu. Kusmadan telefonda konuşabildiğim an tüm eski hastalarımı arayacak ve kendilerine zamanında daha şefkatli davranmadığım için hepsinden özür dileyecektim.

"Ve bu ... iyi bir şey mi?"

"Hayır, ama normal," dedim. Sessiz kalarak Helen'in yanımıza gelip Dana'yı işe döndüğü için paylamakla olduğu yerde kalıp işine devam etmek arasında kalışını izledik. Tüm bu arada hamileliğimle ilgili normal olan tek şeyin işin merkezindeki küçük yaratık olduğunu düşünüyordum. Jenny dün karnımı taramıştı. Kalp atışları son derece güçlü, şekilsiz, küçücük noktanın etrafında neler olup bittiğinden habersiz

bir şekilde büyümesini izlerken Duncan ile elele tutuşmuş ve gözyaşlarımızı tutamamıştık.

"Peki bir . . . kız olmasını mı bekliyoruz?" dedi Dana hınzırca. Dunçan'm hafifçe güldüğünü duydum

ve bu iyiye işaret gibi göründü.

Ani bir gürültü dikkatimi çekti. A razi boyunca devam eden- çitin üstünde kuyrukları çatallı, kafaları siyah ve gagaları kırmızı bir grup solgun gri renkli kuş duruyordu. Güney yarımküredeki uzun kıştan geri dönmekte olan, kutup kırlangıçlarıydı bunlar. Âdetleri olduğu üzere arazimizde konaklamayı umut etmiş, bu ani insan istilasından rahatsız olmuşlardı. Kırlangıçlar sessiz hayvanlar değildir. Çitin etrafında sıçrıyor, havada tur arıyor ve aşağıdaki polis memurlarına defolup başka bir yeri kazmalarını bağırıyorlardı, burası onların çiftleşme mekanlarıydı, hiçbiri bilmiyor muydu bu gerçeği.

"Sanırım bir şey buldular," dedi Dana,

Dikkatim kuşlardan dağıldı, "Nerede?"

"Helen'in yanındaki grup - Uzun boylu açık renk saçlı adam. Kaim çerçeveli gözlükleri olan kadın. Sazlıkların ya-mndalar."

O tarafa baktım. Dana'nm söz ettiği küçük grup sıradan bir ekip değildi artık, arazide ilgi odağı olup çıkmışlardı. Birer birer beyazlar giyinmiş olan diğer memurlar da o tarafa yaklaşıyorlardı.

"Son bir saattir aynı şeyi~yapıyorlar," dedi Duncan. "B ence o ekip diğerlerinden daha çabuk heyecanlanıyor."

"Meljssa'yı bulduğum yerin çok yakmındalar," dedim, devamını getirebileceğimden emin olamadığım bir sesle. Kimse konuşmadı. Arazinin yukarısında dört adam istekle toprağı kazmaya başlamıştı.

"İç eri girmeliyiz," dedi Duncan. Kimse yerinden kımıldamadı.

Kazı devam etti. Arazinin kalanındaki aktivite durmuştu. Tüm gözler dört kürekli adamın üstüne toplanmıştı. Kırlangıçlar bile sakinleşmiş gibiydiler.

Kıyıdan bulutlar yükselmey e başlamıştı. Birkaç saniye önce rengarenk olan arazi gölgelere yenik düşmüştü. Ne arazide, ne de geride, evin terasında bulunanlardan çıt çıkmıyordu. Küreklerin nemli toprağa çarptıklarında çıkan düzenli gümlemeleri dinleyerek bekledik.

Daha fazlasını kaldıramayacağımı düşünmeye başladığım an kazı durdu. Kürekli adamlar geri çekilerek diğerleri öne geçti. Flaşlar patlamaya başlamış, telsizler işliyordu; bahçemize park edilen minibüslerden çeşitli ekipmanlar indiriliyor ve medya saflarında bir heyecan dalgası dolaşıyordu. Helen tepeden aşağı bize doğru yürümeye başlamıştı.

Mükemmel bir şekilde korunmuş olan, kömür lekeli dört kadın cesedi nihayet arazimizde bulunmuştu. O gün topraktan ilk çıkardıkları Rachel Gibb'di; diğerleri ise Heather Peterson, Caitlin Corrigan ve Kirşten Hawick olarak teşhis edilmişti: Hepsi de sonraki günlerde haklarında daha fazlasını öğrenmiştim; nerede yaşadıklarını, kim olduklarını, ne şekilde öldüklerine inanıldığını. Ve hayatlarının son bir yılını nasıl geçirdikleri hakkında gereğinden fazla düşünmüştüm. Hayatları ve sevdikleri herkesten koparılan bu kadınlar hamileliğin uzun ve acılı günleri ile çocuk doğurmanın korkunç sıkıntısını tek başlarına korku içinde geçirmişlerdi. Mümkün olan en iyi tıbbi müdahaleyi almış olmalarına rağmen ellerini tutacak, içlerini rahatlatacak şekilde sarılıp kulaklarına sonunda tüm bu sıkıntılara değeceğini fısıldayacak kimseleri yoktu. Hem kendi vücutlarının hem de Tronal erkeklerinin tutsağı olan bu kadınlar hamile bir hayvan gibi kafeslerinde oturarak zamanın geçmesini beklemiş ve ardından da artık onlara ihtiyaç kalmamıştı. Ve tüm bunları düşününce öfkeyle ulumak istiyorsan, aramıza hoş geldin, dostum, lanet olası aramıza hoş geldin.

O hafta çıkarılan tüm kadınların tıpkı Melissa'nınki gibi kalpleri sökülmüştü. Her birinin sırtında üç adet rünik sembol yer alıyordu: Doğurganlık anlamına gelen Othila; Hasat anlamına gelen Dagaz; ve Kurban anlamına gelen Nauthiz.

Arama çalışmalarına şimdilik son verilmişti, ama bir yerler de iki ceset daha gömülü olduğunu biliyordum; bu kadınların öldüğü sanılan senenin ardından gelen sene yedi adet KT bebeği doğmuştu. Polis ekibi ise evimizin arkasındaki arazilerin baştan sonra arandığı konusunda ısrar ediyor gerçi; Duncan ile Dana bile bu işin peşini bırakmamı söylüyorlar. Demek ki o kadınlar toprakta kalacaklar. Adalarda yüzyıllardır arkalarında iz bırakmadan kaybolan tüm kadınlarla birlikte Shetland topraklarında yatacaklar. Ya da bir gün olan bitenden habersiz birileri toprağı eşelemeye kalkarsa ortaya çıkabilirler de.

Kırlangıçlar yuvalarını yapacak başka bir yer buldular. Onları suçlamıyoruz: Biz de aynısını yapacağız.

SONSÖZ

Kurbm'm dayandırıldığı hikayeler yazılı halde bulunuyor ama sayıları çok değil; bunun en büyük sebebi Shetfandlılar'in hikayeleri yıllar boyu yazıya aktarma ihtiyacı hissetmemiş ol-maları. Bölgenin uzak oluşu nüfusun sabit kalmasına neden olmuş ve uzun bir süre boyunca hikayelerin kulaktan kulağa aktarımı yeterli görülmüş. Hatta adalıların bu garip ve doğaüstü olaylar hakkında konuşmaktan pek de hoşlanmadıklara nı öğrendim.

Hikayelerin kağıda dökülmesi büyük oranda Unstlu bir kadının inatçılığı sonunda gerçekleşmiş. Dokuzuncu çocuğun dokuzuncu çocuğu olan Jessie M. E. Saxby'e (İskandinav mitolojisinde dokuz rakamının özel bir anlamı vardır) bu doğaüstü hikayeleri öğrenme ve harika kitabı Geleneksel Shetland Hikayeleri sayesinde bizlere aktarma fırsatı verilmiş. Kurban'ı yazma fikrini aklıma sokan şey Kunal Trowlar ile ilgili kanımı donduran efsaneyi keşfetmem oldu (Aylesbury Halk Kütüphane'nde yaptığım çalışmalar sonucu). Bu kitabı İngiliz anakarasında yazdım, tamamen bitirmeden kuzeye gitmedim.

Ve Shetland'a ilk gerçek göz atışım temiz ve serin bir Kasım sabahı gerçekleşti. Birkaç yüdır haklarında yazmakta olduğum topraklarla ilgili biriken devasa beklentilerimde en ufak bir hayal

kırıklığı bile yaşamadım; Shetland'ın daha önce görmüş olduğum en güzel yer olduğunu düşünüyorum..

Sumburgh Havaalanı'ndan arabamı ana adanın k uzeyine doğru sürerken yoldaki her dönemecin bir öncekinden daha muazzam bir manzara sunuyor olması karşısında gülümsemeden edemedim; bir sonbahar yaprağı rengindeki Yeli ve yeryüzündeki en tatlı ve en yalnız bölge olan Unst'da da öyle.

Gün boyunca tan ıştığım tüm insanlar son derece sıcak, arkadaş canlısı, yardımsever ve tamamen normaldiler (ne bekliyordun ki? diye sordum kendi kendime) ve bu muazzam içimi bir korku dalgası kapladı: Böylesine sıcak ve harika bir yerle ilgili gerçekten zalimlik içeren bir hikaye mi yazmıştım? Hem daha,.,

O akşamın ilerleyen saatlerinde haritamı takip edip küçük Aziz Magnus kilisesine gitmek istediğimde Lerwick insana kendini rahatsız hissettirecek ölçüde sessizleşmişti sanki. Garip ağaçlar ve kuluçkaya yatmış, boş binalarla dolu sessiz, gölgeli sokaklar boyunca yürümeye ikna edemedim kendimi. Buralara gündüz olunca gelmeye karar vererek denize doğru yürüdüm. Tüm yol boyunca kara, nemli balık ağları yayılmıştı etrafa: Neyi ya da kimi yakalayacakları konusunu düşünmek bile istemiyordum. Plaja vardığımda ateş etrafında toplanmış bir grup sessiz insanı fark ettim. Gecikmiş bir Guy Fawkes kutlaması mıydı (Kasım'm 5'ini geceli epey bir zaman olmuştu), yoksa bambaşka bir şey mi? Tüm okuduğum hikayeler geldi aklıma, kaybolan kadınlar, uzak adalardaki hapishaneler, insan komşularıyla beslenen gölge gibi gri adamlar ve istemeden de olsa RichardTn sözleri aklıma geldi. "Onlarca hikaye, bir o kadar da saçmalık dolaşıyor ortalıkta: Mağaralarda yaşayan ve demirden korkan küçük gri adamlar. Ama gerçeğin özü tüm efsanelerin içinde yatıyor."

Hızla otelime döndüm, teknik olarak hâlâ Britanya topraklarında olsam da evimden çok uzakta bulunduğum gerçeğinin farkına vararak...

TEŞEKKÜR

İlk iki okurum olan Kerry ve Louise'e (ve daha küçük kız k deşlerine) bana yalnızca gerçek dostların gerçekten dürüst duklannı kanıtladıkları için çok özel teşekkürlerimi sunan

Tıbbi detayları sabır ve dikkatle kontrol eden Dr. Den Scott ve Dr. Jacqui ile Nick Socrates'e de gönülden müteşek rim. Eğer bir hata kaldıysa benim yüzümden olmuştur.

Hata konusuna değinmişken, Shetland portesini elime geldiğince dikkatli çizmeye çalıştım, ama bazı yerlerde d rafyanın hikayenin taleplerini karşılayamadığı oldu. Umai adalılar harika memleketlerinde ufak tefek değişiklikler y mış olmamı affederler.

Hikaye boyunca başvurduğum aşağıdaki eserlerin hiplerine de buradan teşekkürlerimi göndermek ister Jessie M. E. Saxby'nin Geleneksel Shetland Hikayeleri, Ra Blum'ın Rünlerin Kitabı, James R. Nicholson'm Shetland Fi lörü, Marc Alexander'in Britanya Folklor, Mit ve Efsanel HMSO Kitabevi'nin İskoçya Mirasının İncelenmesi, Frar Thompson'ın Kuzey İskoçya ve Adalar, Arthur Cotterell'in D ya Mitoloji Ansiklopedisi, Colin Baxter ve Jim Crumley'in S, land: Okyanus Ülkesi, Shetland Times Ltd. tarafından basıl; olan Shetland'da Seyahat: Fotoğraf Rehberi, Doğal Hayatı Aı tırma Konseyi'nin Bölgesel Britanya Jeolojisi: Orkney ve S, land, TA. Robertson ve John J. Graham'ın Shetland Diyale tün Gramer ve Kullanımı, James M. Deem'in Kömürdeki Ceset

.

Andrew Chambertain'in hışmı Kalıntıları: Geçmişi İncelemek, Christine Quigley'in Yirminci Yüzyılda İnsan Vücudunun Konmuşu, Arthur C. Aufderheide'nin Bilimsel Mumya Çalışması, Dr. Miriam Stoppard'm Hamile Kalma, Hamilelik ve Doğum ve Marilyn Glenville'in Kısırlığa Doğal Çözümler kitapları. Tüm bu kitapları sağlayıp tuhaf isteklerim karşısında bir kez bile kaşlarını çatmayan Sheila ile yerel kütüphanemdeki diğer çalışanlara da teşekkürü bir borç bilirim.

Transworld 'den Sarah Turner'a kitaba olan güveni ve hikayenin kaba uçlarını yumuşatma konusunda gösterdiği çabadan dolayı teşekkür ederim.

Son olarak da Ampersand Menajerlik'den Anne Marie Doulton ve harika Buckman ailesine, bir yazarın sahip olmayı hayal edeceği en iyi menajerlere, gönülden teşekkürlerimi sunarım.

TÜYLERİNİZİ DİKEN Dİ

SOLUK SOLUĞA OKUYACAĞINIZ, GERİLİM DOLU BİR EFSANE VE GERÇEK...

Doğum uzmanı olan Tora Hamilton'un hayatı Shetland'a taşındıktan ve taşındığı evin bahçesinde genç bir kadının cesedini bulduktan sonra çok değişir. Tora bu cesedin arkasındaki gizemi çözmek için uğraşırken kendini tehlikeli, tuhaf ve gizemli bir dünyanın içinde bulur. Kadının kal sökülmüştür ve cildine korkunç Troll efsanesini anımsatan işaretler kazınmıştır. Efsane ile gerçeği yan yana getiren esrarengiz olayların arkasındaki sır nedir?

"Gizemli bir efsaneden esinlenen KURBAN, kanınızı donduracak büyüleyici bir gerilim romanı. Yazar S. J. Bolton kesinlikle takip edilmesi gereken bir yazar."

-TESS GERRITSEN

"Olağanüstü bir şekilde tasarlanmış, tedirgin edici... Bu çıkış romanı bir bestseller olmayı hak ediyor." -f HE TIMES

"Başından sonuna kadar tutkunu olacaksınız. Sürükleyici bir roman."

-LITERARY REVIEW

"Gerilim romanı olarak harika bir çıkış; tempolu, etkileyici ve dolu dolu."

-CRIMESQUAD